

Hựu Nhất Xuân

Contents

Hựu Nhất Xuân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	22
17. Chương 17	23
18. Chương 18	25
19. Chương 19	27
20. Chương 20	28
21. Chương 21	29
22. Chương 22	31
23. Chương 23	32
24. Chương 24	35
25. Chương 25	36
26. Chương 26	37
27. Chương 27	39
28. Chương 28	41
29. Chương 29	43
30. Chương 30	44
31. Chương 31	45
32. Chương 32	47
33. Chương 33	49
34. Chương 34	50
35. Chương 35	52
36. Chương 36	56
37. Chương 37	57
38. Chương 38	59
39. Chương 39	60
40. Chương 40	62
41. Chương 41	64

42. Chương 42	66
43. Chương 43	68
44. Chương 44	71
45. Chương 45	73
46. Chương 46	75
47. Chương 47	78
48. Chương 48	80
49. Chương 49	83
50. Chương 50	86
51. Chương 51	90
52. Chương 52	92
53. Chương 53	97
54. Chương 54	102
55. Chương 55	104
56. Chương 56	105
57. Chương 57	109
58. Chương 58	115
59. Chương 59	120
60. Chương 60	125
61. Chương 61	131
62. Chương 62	138
63. Chương 63	147
64. Chương 64	152
65. Chương 65	155
66. Chương 66: Phiên Ngoại: Hồi Ba Từ	159
67. Chương 67: Phiên Ngoại: Chiêu Sính	163
68. Chương 68: Phiên Ngoại: Hoán Hồn Ký (1)	168
69. Chương 69: Phiên Ngoại: Hoán Hồn Ký (2)	172
70. Chương 70: Phiên Ngoại: Tuế Tuế Hoa Khai	180
71. Chương 71: Hậu Ký	186

Hữu Nhất Xuân

Giới thiệu

Edit:Thạch Họa Lam Thể loại : hài, sâu sắc, xuyên không, NP (là nhất công đa thụ đó nha, ha hả ~) Mã Tiểu Đông chi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huu-nhat-xuan>

1. Chương 1

Như thường lệ, bắt đầu bằng lời tự thuật của một thằng đàn ông là ta đây.

Ta tên Mã Tiểu Đông, Mã trong [Tư Mã], Tiểu của [Đăng Tiểu Bình], Đông của [Mao Trạch Đông].

Nhìn tên là biết ngay cha mẹ lúc sinh ra ta đã đặt biết bao nhiêu là kỳ vọng vào việc ta có thể trở thành một vĩ nhân, nhưng mà người xưa có câu [cuộc sống chẳng lúc nào được như ý muốn], hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn. Ta tung tăng nhảy múa trong thái bình yên ổn mà sống đến năm ngót hai mươi, ăn may thi đỗ rồi tốt nghiệp đại học, tìm được một công việc nhân hạ mà cũng coi như có chút thể diện, quen một cô bạn gái chẳng bao giờ biết đến khái niệm giờ giấc. Cha mẹ ta cuối cùng cũng nhận ra rằng, đời này ta chỉ có thể đến thế mà thôi.

Cách nhìn của ta với thế giới này cũng khá là rộng rãi. Một đời người, nhắm mắt mở mắt cho qua vài chục năm thì mất mấy công sức đâu, sống kiểu gì mà chả là sống. Mấu chốt ở cái tự mình thỏa mãn thôi. Mà mục tiêu thỏa mãn hiện giờ của ta là — tiền lương trước mắt nâng lên hai bậc, bộ ngực của bạn gái tăng lên hai cỡ.

Ba ngày trước, ta mới mua một chiếc mini Chery, tuy rằng có hai vạ tám thôi nhưng ít nhất cũng nhờ thế mà leo lên được [tầng lớp có xe]. Từ xưa đến nay xe đẹp thì phải có mỹ nữ đi kèm, vì thế ta chọn ngày nghỉ đẹp trời như hôm nay để dẫn bảo bối Yến Ny nhà mình đến công viên ăn ăn ái ái.

Yến Ny là tên bạn gái ta, họ Yến tên Ny. Cha vợ tương lai của ta năm đó lúc mở sách chọn tên cho nàng, chắc chắn đã định trước là con gái ổng sẽ trở thành con dâu nhà họ Mã.

Ta bất chấp việc có thể bị anh gai cảnh sát dúi cho vài tờ giấy phạt mà đậu xe bên đường lớn của công viên. Đứng tựa vào chiếc Chery mới coóng dưới tán cây, ôm lấy Yến Ny của mình, gió nhẹ phe phẩy qua góc áo của ta cùng những lọn tóc dài của nàng. Đời người còn xin gì hơn thế nữa đây!

Ta hỏi Yến Ni: “Bây giờ điều em muốn nói nhất là gì?”

Sweetheart của ta ngẩng đầu, nhìn về xa xa phía chân trời: “Mây đen đang kéo đến kìa, liệu có mưa không a?”

Ta gượng cười, “Em không thể nói gì lãng mạn một chút sao? Chẳng dễ dàng gì anh mới mua được xe mà.”

Yến Ny thờ ơ liếc ta một cái, “Chiếc Chery tầm thường thế này, anh thật không có tiền đồ!”. Chúng ta ngồi trong xe, thông thả lăn bánh dưới tán cây rậm rạp, cửa sổ xe mở toang.

Ta quay đầu nhìn phong cảnh bốn phía, không thêm so đo đến việc bị nàng dội cho một gáo nước lạnh. Suy cho cùng thì chẳng nào Yến Ny cũng sẽ được gả đến nhà họ Mã ở cùng ta cả đời, kiểu gì mà chả thành người của ta. [Hong nhan tri kỷ] chỉ đứng trong sách thôi chứ ngoài đời được mấy?

Cây xanh gió mát, từ đằng xa, một bóng hồng xinh đẹp lả lướt tiến lại gần. Chẹp chẹp, quá HOT! Thật sự là cực HOT luôn á! Mái tóc lượn sóng bồng bềnh, cặp mắt quyến rũ, đôi môi đỏ mọng khêu gợi, vòng eo nhỏ nhắn thon thả.

Yến Ny nãy giờ vẫn đang chuyên tâm xía xói chê bai nhan sắc của “bé” Chery nhà ta, “....Mua cái xe, chọn màu nào không chọn lại đi chọn [màu sâu đỏ]! Em đang nói với anh, anh có nghe không thế? Mã Tiểu Đông anh nhìn cái vậy?”

Cô em kia vươn bàn tay ngọc ngà, nhẹ nhàng gạt đi lọn tóc bay lòa xòa trước mắt, ta kim lòng không đậu, huyết sáo một hơi. Cưng ới, “vòng một” cũng phải cỡ F là ít!

[Ba]! Yến Ny vung tay, giáng thẳng lên mặt ta một cái tát, tiếng vang thanh thúy trong trẻo. Xoay người bỏ đi.

Ta một tay ôm mặt, một tay giữ lấy Yến Ny: “Ai ai

Nghe anh giải thích đã.” Yến Ny chạy một mạch như điên: “Tôi không nghe tôi không nghe!”, một người chạy một người đuổi trên đường cái, Yến Ny đưa tay vẫy một chiếc taxi: “Mã Tiểu Đông, chúng ta kết thúc! Cái tên vô lương tâm như anh đáng bị trời đánh!”

Gì vậy! Có bỏ đi cũng không cần phải mắng độc vậy chứ!

Ta mở cửa chiếc Chery, lái xe trên con đường lớn trống trải. Ông trời cũng thật hợp với tâm tình của ta lúc này, vài tiếng sấm rền vang, mưa to trút xuống ào ào. Ta đang tự hỏi xem có cách nào để dỗ Yến Ny quay lại không, đột nhiên phía trước nhảy ra một quả cầu sáng chói mắt, phi thẳng về phía chiếc Chery của ta.

Lúc đó ta biết, cái thứ gì đâu kia có tên là [sét hòn]. Trước đây, khi khoa học kỹ thuật chưa phát triển, bị cái thứ này chơi vào thì kêu là “bị trời đánh”, là “báo ứng” vì đã làm chuyện thiếu đạo đức đến mức thiên hạ không chấp nhận được.

Ta nhiệt tình vui vẻ sống đã hơn hai mươi năm, chưa từng trải qua chuyện gì đui lý.

Gì chứ! Sẽ không linh vậy đi, cùng lắm cũng chỉ là dòm ngó người ta rồi huyết sáo một tiếng, thế thì đã sao

Tháng trước ta mới mua bảo hiểm nhân thọ, kiếm cũng khá..... nhưng mà người được hưởng không phải ta mà là cha mẹ ta a

chi phí nuôi nấng hai mươi năm, giờ đến lãi suất cũng có luôn

~Ta không tin, chắc chắn là ông trời nhảm lẫn gì rồi!

2. Chương 2

Quả thật là nhảm lẫn.”

Một lão già mặc áo đen, đứng trên cầu Nại Hà nhìn ta cười nịnh bợ, sau đó xoay người gào lên với hai vị đại ca đang rúm ró trên mặt đất: “Sai lầm tệ hại thế này mà cũng phạm vào được! Đã dẫn rõ rành rành thể rồi, là công tử XX, thọ X tuổi, đi BMW đen. Thế mà các cậu lại đi chơi vào cái Chery xanh lá cây! Là màu đen chứ không phải xanh ~~! Bị mù màu à?!! Chery và BMW đẳng cấp khác nhau hoàn toàn, các cậu đúng là đồ ngốc!!”

Sau một hồi la hét cũng bỏ tức, trông thái độ của mấy vị câu hồn cũng coi như thành khẩn, ta buông cổ áo của lão già kia ra, ngồi bắt chéo chân trên trụ cầu: “Lão già, đánh nhảm thì mau đưa ta về đi. Tranh thủ thân nhân còn chưa tổng ta vào nhà xác.”

Nét mặt tươi cười già nua của lão Diêm vương càng thêm nịnh bợ: “Người anh em, thật ngại quá. Là do hai tên cấp dưới vô dụng của ta. Diêm vương điện bọn ta là bộ phận chuyên phụ trách các hình phạt, hay còn gọi là tổ [Thay trời hành đạo], trừng trị kẻ ác mà ở nhân gian không thể bị trừng trị....”

“Cái này lúc ta vừa đến, ông nói rồi.”

“Chúng ta vốn phải chơi cái tên dụ dỗ gian dân, giết chết mười mấy cô gái trẻ tuổi tên XX tuổi xx kia, tại xe của cậu đứng chắn ngay trước xe của hắn nên mới xảy ra sai sót....”

“Cái này ta hiểu mà, không phải ngại đâu, chỉ cần đưa ta về rồi tặng kèm thêm ít vận đào hoa coi như bồi thường là OK rồi.”

“[Ngũ lôi oánh đĩnh] là hình phạt nặng nhất trong các hình phạt của thiên đình, tương đương với xử bắn ở nhân gian. Nó lợi hại ở chỗ, ở chỗ, trong nháy mắt có thể khiến cho xương cốt của người ta tan thành tro bụi....”

“Ta biết rồi, nhưng mà thời gian rất quý, cứ đưa ta về trước

” Từ từ, hình như hồi nãy vừa nghe thấy cái gì đó rất quan trọng.... Tôi bỗng nhiên hiểu được, lùi lại một chút rồi tiến lên túm lấy cổ áo lão Diêm Vương, “Tan thành tro bụi?!!!”

Lão già gạt đầu, cười gượng: “Người anh em..... thật ngại quá.”

!!!

Ta lại ngồi bắt chéo chân trên trụ cầu một lúc lâu.

Mấy người của [Tổ thiên phạt] rất có lương tâm cho ta nhìn qua một chút cảnh tượng của thế gian. Thi thể của ta vẫn còn lưu lại một khúc xương đùi cho mấy ông anh cảnh sát kiểm nghiệm và chứng minh thân thể. “Bé” Chery đáng thương đã biến thành một đồng than. Đáng thương, đáng thương cho hai vạn tám ta nghiêng răng nghiêng lợi mới dám bỏ ra

Xong việc, mấy anh cảnh sát báo tang về cho gia đình. Đứa con nuôi mất hơn hai mươi năm biến thành một khúc xương đùi, cuối cùng cũng thành người nổi tiếng..... Vừa vặn có khoản tiền bảo hiểm kếch sù, còn có thằng em giai Tiểu Thạch của ta an ủi.... Chẳng biết Yến Ny có rơi giọt nước mắt nào cho ta không.

Lão Diêm vương liều chết thương lượng để đưa ta đầu thai xuống một kiếp sống tuyệt hảo, bị ta cự tuyệt không cần suy nghĩ.

Bà nó, ông đây từ một đứa nhỏ bú mẹ lớn đến bây giờ dễ lắm hả! Vài chục năm vất vả, bảo hủy là hủy được chắc!

Sau một hồi cò kè mặc cả, chỉ còn lại một phương án khả thi. Đó là chọn lấy thân xác tốt đã hưởng hết dương thọ để cho ta nhập vào sống tiếp.

Điều kiện ta đưa ra cũng không lắm cằn cút nào: có tiền, đẹp trai, gia thế hiển hách, đào hoa kéo dài.

Diêm vương cùng hai vị câu hồn lật một quyển sổ ra tra.

“Người anh em, cái này được nè, tổng giám đốc một tập đoàn ở Mỹ, nổi tiếng dễ nhìn, còn có tình nhân là ngôi sao Hollywood.”

Ta ngó qua quyển sổ vừa thấy: “Nhảm nhí! Năm nay đã sáu mươi chín rồi, dưới ba mươi thôi?!”

Vì thế, điều kiện của ta bổ sung thêm một cái nữa cũng rất quan trọng – tuổi trẻ!

Diêm vương giở qua giở lại một hồi lâu, thở dài: “Phù hợp với điều kiện chỉ còn mỗi cái này thôi.”

Ta ngoáy ngoáy lỗ tai: “Thân phận?”

“Thái vương gia của Đại Thiên Triều.”

“Đại Thiên Triều? Nghe giống giống mấy triều đại cổ xưa. Nhưng sao ta chưa nghe nói bao giờ?”

Diêm Vương mặt không biến sắc: “Chắc sử sách không ghi.”

“Tên tuổi thì sao?”

“Sài Dung, 21 tuổi.” Miễn cưỡng được thông qua.

“Cái khác thì sao?”

“Tướng mạo đẹp trai thể gian hiếm có, quyền cao chức trọng, hơn nữa hôm qua mới câu hồn xong, thể xác còn mới, cậu đi hoàn hồn đảm bảo không hối hận.” Diêm vương nét mặt thành khẩn trời đất chứng giám.

Ồ ờm, nghe cũng không tệ. Diêm vương khoác vai ta nói: “Người anh em, đây là thể xác tốt trăm năm khó gặp a! Nếu không phải bọn ta phạm phải sai lầm nghiêm trọng như thế thì tuyệt đối sẽ không cho người ta dùng để hoàn hồn đâu. Ta còn có thể kéo dài tuổi thanh xuân với dương thọ cho cậu. Đừng lo lắng nữa, cậu cũng biết quy củ thời cổ đại mà, đợi đến lúc thi thể vào quan tài rồi thì không kịp mất. Giờ quyết định đi, gật hay lắc?”

Ta suy nghĩ một lát, do dự gật đầu. Diêm Vương mừng rỡ túm lấy ta: “Mau mau, đi nhanh lên, ta tự mình đưa cậu hoàn hồn.”

Ta đứng ở một bên miệng giếng, thò đầu xuống xem. Mặt nước lờ mờ chiếu ra một cảnh tượng, một mảnh trắng xóa cùng tang phục đứng kiêu cổ đại. Diêm vương chỉ lên mặt nước khoa chân múa tay: “Cậu xem, sau khi lá bùa kia cháy hết sẽ cho đóng đinh quan tài, mau xuống đi!”

Ta bỗng nhiên nhớ đến một việc: “Thái vương gia Sài Dung này chết như thế nào?”

Diêm vương nói quanh co: “Hắn làm bậy ở nhân gian..... bị người ta...”

“Cái gì?” Trong lòng ta đột nhiên dấy lên cảnh giác, đang định hỏi thì sau lưng bị đẩy mạnh một cái, lão già hét lớn: “Còn có một mẫu nữa thôi ~ đi mau!!”

Ta lão đảo, đầu cắm thẳng xuống dưới.

3. Chương 3

Cảm giác hoàn hồn, nếu mọi người đã từng mơ thấy mình bị rơi từ trên cao xuống thì nó cũng giống giống như vậy.

Đầu tiên cũng là phiêu phiêu trong không gian không trọng lượng, sau đó bên tai vang lên đánh [rầm] một cái, toàn thân chấn động, mở mắt ra thì thấy mình vẫn nằm trên giường.

Nhưng mà hoàn hồn suy cho cùng cũng có chỗ khác với nằm mơ, ta mở mắt ra, thấy phía trước là một mảng hoàng kim chói lọi – là do mặt bị một tấm chăn lụa vàng phủ lên. Không biết cái thứ lạnh lạnh đang ngậm

trong miệng là gì, tiếng gào khóc từ bên ngoài quan tài xuyên vào lỗ tai. Ta thử cử động ngón tay, thổi vài hơi, mảnh lụa vàng hơi động. Đưa tay sờ lên phần ngực trái, có tiếng [thình thịch] đều đặn. Oh yeah, tiếp đất thành công!

Cảm giác có không khí lưu thông trong mũi quả thật là thân thương, bề mặt tấm lụa phồng lên xẹp xuống, ta cố nén hưng phấn nghĩ xem nên chào hỏi thế nào để không bị những người xung quanh nghi ngờ. Không đợi các tế bào não mới của ta kịp vận hành hết, bên trên đột nhiên thổi đến vào lời đối thoại ngắt quãng.

“Còn chưa tới giờ...”, “Cũng không kém nhiều lắm, đình quan thôi.” “Đình quan?!” Hình như ta vừa nghe thấy từ [Đình quan]?!

“Nhưng mà sau khi đình quan sẽ...”, “Người chết còn so đo mấy canh giờ sao? Ta muốn ra sớm một chút, đình quan đi.” Quả đúng là [đình quan], ta kinh hãi. Tiếng người kia do dự một lát, trên tấm ván vang lên ba tiếng [thùng thùng thùng], “Đã đến giờ —— Đình —— quan ——”

Mẹ nó, đình thật sao?! Đùa nhau! Ông đây khó khăn lắm mới tìm được một thân xác tuyệt vời để hoàn hồn, còn chưa kịp hoàn hồn đã bị buồn chết trong quan tài rồi thành oan hồn nữa sao?! Ta nhanh chóng ngồi dậy, bật nắp quan tài, giật lụa vàng xuống, nhổ miếng ngọc trong miệng ra, hô to một tiếng: “Không cần đóng! Ta sống lại rồi!”

Bốn phía một mảnh trầm lặng, ta bám vào mép quan tài nhìn lướt qua chúng sinh đứng vòng quanh. Một đám mặc áo tang đứng trơ như tượng gỗ mất một lúc, người đang ôm chậu sành là phản ứng nhanh nhất trong cả đám, cái chậu rơi xuống đến [choang] một cái: “Không xong rồi!”

Xác chết của tiểu vương gia vùng dậy!!

~” Đám tượng gỗ cuối cùng biến thành lan tanh bành như đám bông ngô, người ôm cái chậu sành chạy đầu tiên, kéo theo một đám lao ra ngoài, khói tung mù mịt.

“Mọi người đâu! Đi tìm đạo sĩ mau

không xong rồi

xác chết của tiểu vương gia vùng dậy!!!”

“Cứu mạng a!~~ xác chết vùng dậy!!

Xác chết của tiểu vương gia vùng dậy aaaaa!!!”

Ta đứng dậy, bước ra khỏi quan tài, định an ủi quần chúng rằng ta hoàn hồn chứ không phải xác chết vùng dậy. Một chân vừa mới thò ra khỏi quan tài, mấy người chạy chậm đột nhiên tê liệt ngã bệt xuống đất, một người trong số đó chân căng run rẩy quỳ rạp xuống vái như đập tội: “Tiểu vương gia, tiểu vương gia~~ nô tài biết ngài chết không cam lòng ~~ oan có đầu nợ có chủ ~~ Bình thường Tiểu Thuận tối trung thành với ngài

Hoàng thượng đã hạ lệnh

chiều hôm nay sẽ lăng trì xử tử Uông Thụy trước mộ ngài

Các công tử cũng sẽ tuần táng theo, ngài hãy an tâm đi

~ an tâm

~ “

Ta bất đắc dĩ cười gượng: “Không phải sợ, ta không phải xác chết vùng dậy. Ta sống lại thật mà. Không tin người sờ tay ta xem là nóng hay lạnh.” Tôi vươn tay, chân kia vừa định bước ra khỏi quan tài, Tiểu Thuận đã kêu lên một tiếng rồi chạy mất hút.

Mấy người khác cũng bị dọa đến giãy dụa bật dậy lao ra ngoài. Cuối cùng chỉ còn lại một ông cụ râu hoa râm, mắt nhìn thẳng, vươn ngón trỏ run run chỉ về hướng ta. Ta tự nhận thấy rất thân thiết liền tiến đến, cầm lấy tay ông cụ: “Tay của ta ấm mà.” Ông cụ chớp mắt, miệng sùi bọt mép, ngất xỉu.

Giờ thì đến phiên ta trợn trắng mắt, đưa tay sờ sờ mũi: “Mẹ nó, làm thế nào mà lại thành như vậy!”

Một âm thanh không lạnh không nóng, không nhanh không chậm vang lên từ đằng sau: “Vương gia bỗng nhiên hoàn hồn, bọn hạ nhân không hiểu biết nên sợ hãi cũng là đương nhiên. Vương gia không nên trách tội.”

Tiếng nói vừa vang lên, ta giật mình hoảng sợ. Nghe giọng y hết giọng lúc hô [đỉnh quan]. Xoay người lại, thấy một vị huynh đệ đứng sau quan tài, trên người cũng mặc áo hiếu. Ta vừa nhìn thấy vẻ mặt của hắn, tức thì cảm động rơi nước mắt. Ánh mắt chắc chắn là ánh mắt nhìn người sống, vẻ mặt cũng là vẻ mặt đang nói chuyện với người sống. Ta sung sướng như du kích tìm thấy tổ chức Đảng mà phi lên cầm lấy tay hắn: “Người tin ta là người sống?! Vậy tốt rồi! Người xem tay ta ấm nè, ta thật sự là người sống! Khó có được một người tin tưởng ta, xin hỏi người họ gì?”

Lời vừa vang ra, ta lập tức ý thức được đại họa. Nghe lời vừa rồi thì người mặc áo hiếu này chắc chắn là người trong vương phủ. Hơn nữa nhìn hắn diện mạo tuấn tú, khí độ bất phàm, có lẽ thân phận cũng không thấp. May mà Mã Tiểu Đông này còn có nhiều năm kinh nghiệm ứng cứu đúng lúc trên trường thi, nhìn hắn lông mi hơi giật giật, liền rất thân thiện bổ sung tiếp một câu: “Nói vậy người nhất định biết ta, nếu không phiền cho ta hỏi một chút, ta là ai?”

4. Chương 4

Thái vương gia Sài Dung chính là vương gia ít tuổi nhất của Đại Hưng vương triều – thất vương gia, là em trai cùng một mẹ với hoàng đế.

Tiểu Thuận nói cho ta biết.

Tiểu Thuận là tâm phúc của tiểu vương gia. Tâm phúc tri kỷ từ ngày còn trong nôi lặn. Cái đó cũng là do Tiểu Thuận nói cho ta biết. Tiểu Thuận đang kể lại mọi chuyện cho tiểu vương gia bị mất trí nhớ cho nên nói vô cùng tường tận. Mà tiểu vương gia bị mất trí nhớ kia đương nhiên là thiếu gia đây.

Chỉ vì một ngày trước, ta dùng trí tuệ trời cho lừa vị huynh đệ nói chuyện với mình, để hắn tin rằng tiểu vương gia đã sống lại, hơn nữa còn bị mất trí nhớ. Lúc ấy người trong vương phủ chia làm hai nhóm. Một nhóm đi mời pháp sư đến làm lễ cầu siêu cho tiểu vương gia xác chết vùng dậy, một nhóm vào hoàng cung báo tin. Pháp sư cùng ngự lâm quân đang thu dọn linh bằng*, còn ta và Tô công tử đang ngồi trên quan tài uống trà, trò chuyện rất là vui.

Anh bạn đang nói chuyện với ta tên là Tô Hành Chi, tự Chinh Ngôn. Chắc là thân thích gì đấy của tiểu vương gia, người của vương phủ cùng ngự lâm quân thấy y đều hết sức cung kính, lời nói rất có trọng lượng. Một câu của Tô công tử bằng ta nói vạn câu. Tô công tử nói tiểu vương gia cùng lắm chỉ bị hôn mê sâu thôi, hiện tại quả thật là đã tỉnh, không phải xác chết vùng dậy. Thế là mọi người tin rằng tiểu vương gia sống lại chứ không phải xác chết vùng dậy. Ngự lâm quân quay về hoàng cung báo tin vui cho hoàng đế, người trong vương phủ quỳ xuống chúc mừng ta tái sinh. Ta tận dụng bài diễn văn kinh điển của chủ tịch Mao Trạch Đông lúc ở Thiên An Môn phát tay hỏi thăm mọi người xong, lập tức có mười mấy người đến ân cần vây quanh ta đưa đi tắm rửa thay quần áo, gia đình trong sân bắn pháo hoa vừa để chúc mừng vừa để giải xui.

Vì thế mới thành tình trạng như hôm nay, ta là tiểu vương gia mất trí nhớ của vương phủ. Được tâm phúc mà mình đã quên mất kể cho đủ loại chuyện trước kia.

Tiểu Thuận ước chừng hai mươi tuổi. Đầu trâu mặt ngựa, mỗ nhọn má hõm, nhìn qua biết ngay là người khôn khéo. Đi đứng nhanh nhẹn, ăn nói rõ ràng. Sau đó phải có đến chục người thò ra tự xưng là tâm phúc của ta, tên nhóc này coi như nổi bật nhất. Ta cũng rất thích cậu ta vì mấy chuyện trong nhà của tiểu vương gia, cậu ta biết rõ nhất.

Đại Hưng vương triều từ lúc khai quốc tới nay đã qua năm đời vua. Lão hoàng đế vốn có tổng cộng mười bốn hoàng tử, trước khi tân hoàng đế đăng cơ rớt mất ba, sau khi tân hoàng đế đăng cơ rớt mất bốn. Còn lại bảy người phong vương. Theo thứ tự là Phúc Trữ Nhân Khang Đoan An Thái, Sài Dung nhỏ tuổi nhất nên gọi là Thái vương.

Có điều chuyện trước đây của Thái vương được mọi người kể lại rất không rõ ràng. Chắc chắn là cố giấu đi vài chuyện không cho ta biết. Nghĩ lại mấy câu mập mờ của lão tổ trưởng [tổ trời đánh], ta đại khái cũng đoán được Thái vương gia Sài Dung chắc cũng chẳng phải cái thứ tốt lành gì, có thể mới bị người ta giết. Dù sao lão tử vẫn còn thời gian để chậm rãi mà tìm hiểu. Việc cấp bách bây giờ là phải cân nhắc từng hành vi cử chỉ để không lộ ra dấu vết.

“Đúng rồi.” Sau khi Tiểu Thuận tụng xong một đồng chuyện xa xưa của vương triều, ta bỗng nhiên nhớ đến từ lúc ra khỏi linh đường đến giờ chưa gặp lại Tô Hành Chi, “Vị Tô công tử kia là gì của bốn vương?” Ta tự xưng là [bốn vương] cực kỳ trôi chảy.

Tiểu Thuận đảo mắt, “Tô công tử á? Là một người cực kỳ thân cận của vương gia. Tiếc là vương gia lại không nhớ rõ.”

5. Chương 5

Có một câu danh ngôn chí lí như sau, [người biết thỏa mãn sẽ luôn vui vẻ]. Ngược lại, những người không biết thỏa mãn sẽ không bao giờ vui vẻ.

Theo lý mà nói, một thanh niên bình thường ăn no mặc ấm như Mã Tiểu Đông ta, đột nhiên biến thành tiểu vương gia, đúng là tân cổ giao duyên, đáng ra phải tung tăng nhảy múa như được mùa. Nhưng mà thể có Ngọc hoàng đại đế gia gia, lão tử quả thật là sướng không nổi.

Chớp mắt một cái ta đã ở vương phủ được năm ngày.

Mà sinh hoạt ở vương phủ trong năm ngày này đều tốt đến mức không còn gì để bình luận. Buổi sáng mở mắt ra, chỉ cần ngồi dậy ho một tiếng là cả đồng người lao vào. Một người hầu mặc áo, một người hầu mặc quần, một người hầu đi giày. Sau đó là súc miệng, chải đầu, vắt khăn lau mặt. Người cuối cùng hầu mặc nốt ngoại bào.

Nếu nói là hưởng phúc thì thế này đúng là hơi bị nhiều phúc a. Ta nghĩ bụng, thấy buồn ơi là sầu.

Một người sống lù lù thế này, ngày ngày phải ở dưới sự giám sát của một đồng người. Ngay cả đi nhà xí cũng phải có giấy chuyên dụng, từ sáng sớm mở mắt ra đến tối muộn nhắm mắt vào, hắt hơi mấy cái, đi wc mấy lần, bao nhiêu lần ngoáy mũi, bao nhiêu lần ngoáy tai, người ta so với mình còn nhớ rõ hơn rồi kể lại vanh vách, mấy thím nói xem có đáng buồn bực không.

Hơn nữa thức ăn của vương phủ càng lúc càng khiến ta phẫn nộ. Ta vốn cho rằng mấy thứ khác có bản cùng một chút cũng không sao, chỉ cần ba bữa cơm chất lượng ok là được rồi, ta cũng không quá so đo. Ai ngờ sau khi hoàng đế nghe nói đệ đệ sống lại liền phái một ngự y trong cung đến bắt mạch cho ta. Ông lão ra vẻ híp mắt vuốt râu thần bí một lúc, ta liền đoán chắc ông sẽ chẳng nói ra cái gì tốt lành. Quả nhiên, một lúc lâu sau ngự y nói cơ thể vương gia khí âm chưa trừ, phải từ từ ăn nhẹ để điều dưỡng, sau đó đưa một tờ thực đơn rồng bay phượng múa giao cho nhà bếp. Thế là ông đây suốt bốn ngày liền phải ăn rau xanh với vỏ củ cải.

Rốt cục chạng vạng hôm nay, cơm chiều đã có món ăn mà ta từng mơ thấy không biết bao nhiêu lần. Mất ta dán chặt vào bát canh vì cá vừa được bê lên. Đời này kiếp này, cuối cùng ta cũng biết được thế nào là mùi vị của cá.

Xung quanh còn cố ý đặt thêm một đĩa rau, một chén cơm, một bát canh, một chiếc khăn để lau miệng. Trước mắt là phải bảo vệ hình tượng của mình cái đã. Ta rất có ý tứ đưa thìa xều xều bát canh. Nhanh nhẹn bưng bát canh, uống thả cửa, coi như miễn cưỡng cũng bỏ lại được mấy lạng mỡ bị hao mất.

Sau khi lau miệng, ta dặn hạ nhân kê bàn ghế ở đoạn gấp khúc của hành lang để ngắm hoàng hôn. Phòng ở của Thái vương phủ cũng có thể coi là dạng lầu son gác tía điển hình. Nóc nhà kéo dài triển miên tầng tầng lớp lớp, các dãy hành lang giao nhau, lan can, cột trụ đều được trạm trổ tinh xảo, đường mái cong* được trang trí những hoa văn nhiều màu. Trước sân được thiết kế một cái ao nhỏ và giả sơn, hoa cỏ đều được bài trí rất có ý tứ.

Một cơn gió nhỏ thổi qua, ta nhìn mọi thứ trước mắt, cảm giác trống rỗng khó hiểu dâng lên trong lòng. Một ngày nay, hễ đến lúc chiều tà là ta lại thấy vô cùng sầu muộn. Nhất là lúc hạ nhân của vương phủ bắt đầu điểm nến châm đèn.

Đời người đáng buồn nhất ở chỗ khi mất đi rồi mới biết quý, chia xa rồi mới biết nâng niu. Năm đó ta sống trong một căn hộ rách nát tiền thuê 300 một tháng, bên trong có 3 cái bóng đèn huỳnh quang. Bây giờ ta tình nguyện bán cả nửa gia tài của Thái vương phủ để đổi lấy 20 mươi cái bóng đèn vàng thôi cũng được.

Đêm sâu, gió mát, nến đã tắt lên. Cảm giác buồn bực trong lòng ta ngày càng mãnh liệt. Năm ngày!! Ta đã chịu đựng suốt năm ngày, mỗi góc nhỏ của linh hồn đều đối khao khát kêu gào: Cho ta hút một hơi đi!

Thuốc lá cùng rượu là người tình vĩnh cửu của đàn ông, cũng là sinh mệnh của ta. Lúc bình minh sáng lạn, khi nhàn rỗi, cô tịch lúc vào đêm, vô hạn khói thuốc bốc lên đã làm bạn với ta vượt qua biết bao ngày, không xa không rời, an ủi linh hồn ta. Giờ ta chỉ hận không thể vãi miệng mình hai mươi phút, biết trước cái nơi quỷ quái này đến cả mùi thuốc lá cũng không có, ta thà đi Mỹ hưởng thọ sáu mươi mấy tuổi. Ít nhất ông đây còn có thể ngồi dưới mấy ngàn ngọn đèn xem TV, hút xì gà Cuba chính hiệu, một tay ôm tình nhân mình tinh Hollywood đáng người đẹp mê tơi.

Ta ngửa đầu lên trời nuốt nước miếng, thở dài thườn thượt, tầm mắt kéo dài đến cuối dãy hành lang.

Tiểu Thuận ở phía sau nói: “Vương gia, sương đêm xuống rồi, nên về phòng nghỉ ngơi thôi.”

Một ánh chớp chợt lóe lên trong đầu. TV, bóng đèn, xì gà thì chắc là không có, nhưng ít nhất tiểu vương gia cũng có một cái để mà an ủi. Ta lại thở dài: “Đêm dài đằng đẵng, cô đăng lãnh bị*, cô đơn rất khó ngủ a.”

Tiểu Thuận thuộc hạng lạnh lợi, ngay tức khắc một dây răng vàng đều tăm tắp như hạt lựu chìa ra: “Vương gia mấy ngày nay chưa tìm người thị tắm, hay tối nay truyền lấy một người chẳng?”

Ta im lặng không nói gì. Được một lát, Tiểu thuận lại ghé vào bên tai tôi: “Không biết vương gia muốn truyền vị nào?”

Vị nào? Ngoan ngoãn, hiểu chuyện một chút! Tiểu Thuận vừa dứt lời đột nhiên đưa tay tự vãi miệng mình một cái: “Nô tài đáng chết, quên mất vương gia.... vương gia, nô tài sẽ theo quy định trước đây, mang ống thẻ tên đến cho ngài chọn.”

Ống thẻ tên! Hoàng đế cổ đại tìm phi tử thị tắm lần lượt theo thẻ bài, tiểu vương gia cư nhiên lại rút thăm, cũng coi như có sáng tạo, ta thích thế.

Tiểu Thuận đi đứng trôi chảy, nháy mắt đã mất tăm, lát sau thấy ôm một cái ống trúc đến. Bên trong ít nhất cũng phải có hai mươi cái thẻ trúc. Ấy, xã hội phong kiến đúng là đại gian đại ác a!

Ta đứng trước lịch sử mà trong lòng cao giọng cảm thán. Cũng không phải do có chút miệng khô lưỡi khô, ta thò tay vào trong ống ngoáy qua ngoáy lại một hồi, cố gắng bình tĩnh rút ra một que. Ông trời phù hộ, nhất định phải là một mỹ nữ. Tiểu Thuận xách chiếc đèn lồng ra soi, thẻ số 2. Trên thẻ có khắc một đoá hoa, bên dưới là hai chữ: [Nhược Thủy].

6. Chương 6

Bình luận tên mỹ nữ cũng giống như bình luận mỹ nữ, đều là môn học vấn cao thâm. Mà tên của mỹ nữ cổ xưa lại càng thêm sâu sắc.

Nhìn lại một loạt tên của các mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành mấy ngàn năm qua: Ngọc Hoàn, Tử Phu, Chiêu Quân, Văn Quân, Nam Tử, Mị Nương..... Người nào không quyến rũ đặc biệt, câu hồn đoạt phách? Hết thấy sắc đẹp đều phải thể hiện ở cái tên.

Nhược Thủy, Nhược Thủy. Vừa nghe đã thấy hay hơn Yến Ný cả trăm lần. Người giống như nước, không biết giống nước ở điểm nào nhỉ, là sóng mắt, là dáng người, là giọng nói uyển chuyển nũng nịu, hay là thành khẩn nhu tình?

Ta thấp thỏm ngồi trên giường lớn. Sống hai mươi mấy năm, quen năm, sáu người bạn gái. Nhưng lần đầu tiên cảm thấy hưng phấn như thế này. Gì đây! Đến phút chót tự nhiên lại thấy có cảm giác tội lỗi. Tội lỗi cái gì? Ông đây đến nơi này không phải là để hưởng phúc sao? Diễm phúc, đương nhiên là diễm phúc! Ông nhất định phải cảm rõ ở đây!

Nhưng đây là lần đầu khai trai, khẩn trương thì cũng có. Ta ở trong phòng lượn tới lượn lui đến cả chục lần, chờ người đẹp, nên để đèn hay tắt đèn bây giờ? Thôi cứ để đèn chờ thì hơn, nhất định phải thấy được dung nhan của người đẹp. Lỡ mà không tốt thì còn đổi. Thẻ số hai ... Không biết số thứ tự của cơ thiếp của tiểu vương gia là được đặt theo thời gian rước về hay là theo dung mạo a? Đến lúc người đẹp bước vào thì phải nói gì để giải tỏa không khí đây, mà thôi, cứ làm luôn đi....

Từ dãy hành lang gấp khúc vang lên tiếng bước chân, sau đó là tiếng gõ cửa. Hẳn là mỹ nữ Nhược Thủy đã được Tiểu Thuận gọi tới. Bụng dạ cũng giật thót lên, ta nuốt nước miếng, hô một tiếng “Vào đi”.

Cửa nhẹ nhàng được mở ra. Ta tròn mắt nhìn người kia: “Đã trễ thế này... Có việc gì...?”

Người đi vào không phải Nhược Thủy mỹ nữ, mà là một chàng trai trẻ tuổi, hơn nữa ta vừa nhìn qua là biết ngay cái loại tiểu bạch kiểm môi hồng răng trắng.

Mã Tiểu Đông hận tiểu bạch kiểm, ai quen ta cũng biết. Nhớ tới cô bạn thanh mai trúc mã Tiểu Nhân năm đó, mối tình đầu tình khôi thuần khiết của ta cũng đi đứt trong tay cái loại tiểu bạch kiểm này.

Lúc ta với Tiểu Nhân ba tuổi đã từng lập lời thề rằng cô ấy nhất định phải trở thành vợ ta. Nhưng lòng dạ đàn bà cũng như nước, giảo nhất là thay đổi. Lúc ta học sơ trung, Tiểu Nhân mê mẩn một tên ca sĩ tiểu bạch kiểm họ Lâm người Đài Loan, cả ngày hát bên tai ta cái gì mà [mùa mưa tuổi mười bảy]. Đến trung học lại càng tệ hơn, chết mê chết mệt cái nhóm OT gì gì đấy của Hàn Quốc, mà với cái tên tóc rẽ ngôi trong nhóm đó lại còn mê hơn. Bắt đầu ghét bỏ ta, nói Mã Tiểu Đông ta nếu lớn lên mà giống hần thì thật tốt. Vì Tiểu Nhân, ta nhịn. Nhịn đến đại học, F4 xuất thế tung hoành. Tiểu Nhân bắt ta hát [mưa sao băng], nói Mã Tiểu Đông cậu lớn lên mà giống Châu Du Dân thì thật tốt. Rốt cục ta bạo phát. Một hôm nào đó, ta ngó Tiểu Nhân đang xêu dãi nhìn chăm chăm vào phim quảng cáo dầu gội đầu của F4, hỏi một câu chọc đúng tim đen “Sao cậu lại thích mấy cái cây lau nhà thế?”

Tiểu Nhân tròn tròn mắt hỏi lại ta: “Cái gì mà cây lau nhà?”. Ta tốt bụng giải thích cho cô ấy, “Cậu đem mấy người kia lật ngược lại, không giống cây lau nhà thì là gì?”, Tiểu Nhân cho ta một cái tát, lại quăng thêm một câu: “Đã xấu xí lại còn ghen tị!” rồi chạy mất. Mối tình đầu tốt đẹp mười mấy năm thế là xong đời.

Thế nên từ đó về sau, ta hề cứ thấy mấy sinh vật đại loại như vậy là máu điên lại nổi lên. Hơn nữa kẻ đang đứng trước mắt ta hiển nhiên có thể coi là cực phẩm trong cực phẩm, tuy rằng ... hoàn toàn khác với mấy người kia, nhưng chắc chắn là một tiểu bạch kiểm trăm năm khó gặp ở thời cổ đại. Vóc người mảnh mai tinh tế, mi thanh mục tú. Mái tóc nửa buộc nửa thả càng làm cho giới tính khó phân biệt, áo choàng lả lơi mập mờ câu dẫn.

Ta chẳng thèm tốn hơi thừa lời, nhất định phải đuổi người kia đi trước khi Nhược Thủy mỹ nhân đến, bằng không bát canh nóng đến miệng lại phải đổ đi.

“Vị công tử này, đã muộn lắm rồi, bổn vương muốn ngủ. Người có chuyện gì thì mai lại đến.”

Tên tiểu bạch kiểm nhìn ta, ánh mắt lóe lên một tia bất định. Chẳng những không ra ngoài còn đóng cửa đi về phía ta. Cơn giận của ta càng đại phát, kẻ nào trong vương phủ mà to gan như vậy, ngay cả mệnh lệnh của tiểu vương gia cũng dám không nghe!

“Vị công tử này, lời bổn vương nói người nghe không hiểu sao?”

Đôi mắt hẹp dài hơi nhú lại, người nọ đột nhiên mỉm cười với ta: “Vương gia.” Thanh âm lọt vào tai cứ nhiên theo các dây thần kinh lan tràn từ đỉnh đầu đến mũi chân, cả người ta bỗng nhiên run lên như bị điện giật.

Thanh âm của tiểu bạch kiểm tiếp tục chậm rãi, chậm rãi trôi vào tai: “Vương gia, là ngài truyền ta đến thị tẩm mà. Vương gia quả nhiên, ngay cả Nhược Thủy cũng quên rồi.”

7. Chương 7

Sao Hỏa va vào địa cầu, khủng bố Bin Laden ... Tất cả mọi từ ngữ trên đời này đều không đủ để hình dung sự kích động của ta lúc đó.

Nếu đổi lại là một kẻ nhát gan chắc đã sùi bọt mép mà chết từ sớm rồi. Nhưng Mã Tiểu Đông này chuyện gì cũng từng gặp qua, có bị trời đánh cũng coi nhạt như nước lã, ta nghe xong câu kia, cùng lắm, cùng lắm cũng chỉ đờ mắt có sáu giây thôi.

Chuyện ta làm sau sáu giây đó là chuyện mà bất cứ người bình thường nào cũng sẽ làm. Vọt tới trước mặt người nọ, túm lấy vật ảo để ngỏ trước ngực, kéo xuống. Phẳng lì, là con trai!

Ta nhìn hấn, hấn nhìn ta. Ta nói, “Huynh đệ, người là Nhược Thủy?”. Hấn nhoẻn miệng cười với ta, ta nghe rằng cười với hấn, sau đó đưa tay sờ sờ cái gối ngọc trên giường, dùng hết sức phang vào đầu một cái.

Thế giới lại tối đen, cảm giác phiêu phiêu dang dang cũng giống y hệt. Núi vẫn là ngọn núi kia, cầu vẫn là chiếc cầu kia, lão tổ trưởng vẫn là lão tổ trưởng kia.

“Ta nói tiểu huynh đệ, cậu còn muốn thế nào nữa?”

“Muốn thế nào á!”, ta lại túm lấy cổ áo ông chú, “Muốn tìm ông tính sổ! Ta muốn đổi hàng! Lão già lừa đảo! Tiểu vương gia là tên đồng tính luyến ái thích bao trai đúng không?”

Ông chú co rúm lại cười gượng gạo: “Chỉ là chút bệnh vặt vãnh thôi mà, làm gì có ai thập toàn thập mỹ đâu.”

“Chút bệnh vặt vãnh? Ta lúc trước bảo với lão là muốn có thật nhiều gái đẹp, bây giờ lão lại cho ta chơi trò đồng tính luyến ái! Mẹ nó ta mặc kệ, lão tự đi mà giải quyết, một lần nữa tìm cái bình thường cho ta!”

Nét mặt già nua của lão tổ trưởng chuyển từ xanh sang đỏ, chuyển từ đỏ sang trắng. “Cho nên mới bảo, tiểu huynh đệ, không phải cậu nghĩ không thông, mà là nghĩ chưa tới.”

Nghĩ chưa tới? Ta cười lạnh: “Cái trò này còn chỗ nào ta nghĩ chưa tới nữa sao?”

“Ai ai, đừng nóng mà.” Ông chú tổ trưởng vỗ vai, kéo ta đến đầu cầu ngồi xồm xuống, “Người trẻ tuổi thường ít khi nhìn ra được mấu chốt của vấn đề. Để ta phân tích cho cậu nghe. Ta hỏi cậu, cậu bây giờ biến thành ai? Sài Dung. Sài Dung là ai? Là tiểu vương gia. Đại Hưng vương triều ngoài hoàng đế ra còn có ai lớn hơn tiểu vương gia không? Không có. Tiểu vương gia kia quả thật là một tên đoạn tụ, nói không phải gạt cậu, kỳ thật hấn là tự mình hại mình. Cậu.. cậu.. cậu đừng vội kích động, cứ nghe ta nói đã! Tiểu vương gia là đoạn tụ. Ai biến hấn thành đoạn tụ? Không ai cả. Hấn đoạn tụ là bởi vì hấn thích đoạn tụ, vấn đề chính là ở đây.”

Nhảm! Ta vỗ đùi, “Tiểu vương gia thích đoạn tụ thì liên quan gì ở đây?”

Ông chú lại vỗ vai ta: “Người anh em, cậu là đoạn tụ sao?”

Ta đứng bật dậy, “Lão tử đoạn cái tổ tông nhà ông!”

Tổ trưởng lại ấn ta ngồi xồm xuống đầu cầu: “Thế là xong, vấn đề đã được giải quyết.”

Ta nheo mắt, “Giải quyết thế nào?”

Tổ trưởng lắc đầu: “Cậu vẫn chưa hiểu à? Không oán trời, không oán đất, chẳng ai bắt buộc hấn. Hấn thích đoạn tụ thì đoạn tụ. Bây giờ cậu là tiểu vương gia, trừ hoàng đế ra cậu là lớn nhất. Cậu không thích đoạn tụ thì không đoạn tụ, chẳng ai cấm được cậu. Ta nói có đúng không?”

Ta cân nhắc một hồi, nghe cũng hơi có lý. Lão tổ trưởng ở bên tai ta té nước theo mưa: “Một Thái vương phủ có đến hai mươi nam sủng. Năm đó Sài Dung cùng lắm cũng chỉ mất công nói một câu. Giờ cậu muốn bỏ đi chẳng phải cũng chỉ cần nói một câu thôi sao? Cậu muốn gì, chỉ cần không phải là vị trí cùng với lão bà của hoàng đế ra, chẳng phải cũng chỉ cần nói một câu là được? Quyền lực khó có được a, tiểu huynh đệ!”

“Tổ trưởng.” Ta gật gù. “Nhân tài!”

Tổ trưởng mừng rỡ, kéo ta đứng dậy: “Thế còn do dự cái gì, mau về đi. Đỡ phải náo động vì bỏ trong quan tài ra.”

Ta chậm rãi nói: “Từ từ đã.”

Tổ trưởng thành khẩn tròn mắt: “Còn nghi vấn gì nữa sao?”

“Ta muốn làm cho rõ, Sài Dung cả đời đã phạm vào những chuyện gì.”

Ông chú tổ trưởng chật vật lo lắng suy nghĩ, cho ta xem tiểu sử hai mươi năm của tiểu vương gia. Nói đơn giản chính là nguyên một quá trình phấn đấu không ngừng để cướp đoạt nam sắc. Một tuổi cai sữa, hai tuổi biết nói, mười ba tuổi bắt đầu đoạn tụ, một lèo đến hai mươi mốt tuổi, cướp được tổng cộng mười chín nam sủng. Sau lưng mỗi người đều là một câu chuyện đẫm máu. Hơn nữa càng đoạn càng quá đáng, vì muốn kiếm cho chẵn hai mươi người mà cuối cùng đoạn đến cả triều đình tân bằng thám hoa lang. Cường bức lợi dụ không thành, thừa dịp thám hoa lang hồi gia liền mạnh tay bắt về vương phủ. Kết quả bị thám hoa lang bóp cổ chết trên giường.

Mẹ nó, tên nhóc này bị bóp cổ chết, đúng là dễ dàng cho hắn quá!

“Cậu đã hoàn hồn rồi thì tích chút âm đức đi, tiểu huynh đệ.” Lão khoa trưởng cho ta một câu tổng kết.

Tiểu vương gia là con cưng của thái hậu, cũng rất được hoàng đế yêu thương. Sau khi tiểu vương gia bị bóp cổ chết, hoàng đế hạ lệnh mười chín nam sủng toàn bộ tuấn táng, thám hoa lang lăng trì xử tử. Lão tử vừa hoàn hồn, cái mạng của mười chín nam sủng được bảo vệ, thám hoa lang cũng bị giam trong tử lao chờ xử lý.

“Cho nên tiểu huynh đệ, hết thấy đều là nhân quả đã định.” Tổ trưởng bắt đầu phát huy từ nền móng vững chãi của lời tổng kết. “Trước kia cậu sống hơn hai mươi năm, có nỗi khát vọng buồn bực khó giải nào không?”

Ta cúi đầu suy tư, lúc mười tám tuổi đã biết rõ mình đời này chỉ có thể làm một con người bình thường, lý tưởng khát vọng chỉ còn là một ý niệm trong đầu, từ nay về sau mỗi lần thấy buồn thì nhớ lại cho đã ghiền.

“Bây giờ khác rồi, cuộc đời của cậu bắt đầu một lần nữa. Ở chỗ này, cậu có thể vạch ra một kế hoạch, mở ra một chân trời mới!”

Mọi thứ trước mắt ta dần dần trống trải. Bây giờ ta có tiền có thế, biển rộng trời cao.

“Đàn ông, có hùng tâm, có bá nghiệp, có khát vọng, có phấn đấu mới là đàn ông! Tiểu huynh đệ, cậu nhất định phải cố gắng mà coi trọng cơ hội này, vì mọi người tạo phúc, vì mình mà mở ra một tương lai tươi sáng quang vinh!”

Ta đứng trên cầu Nại Hà, nhìn thế giới chúng sinh, nhiệt huyết sôi trào.

Dũng cảm đưa ra lời thề: Từ hôm nay trở đi, để cho thiên hạ biết, tân tiểu vương gia Sài Dung, là một anh hùng đỉnh thiên lập địa!

Ta hướng tổ trưởng ôm quyền: “Ta về đây.”

Tổ trưởng lại ý vị thâm trường vỗ vai ta: “Thanh niên, ta tiễn cậu một đoạn đường. Mau về đi! Vong Tình còn chờ ta hỗ trợ.”

“Vong Tình?” Tên này phong nhã dữ dội, “Nam hay nữ?”

“Đương nhiên là nữ.” Lão tổ trưởng lộ ra nụ cười mỉm chỉ ngọt lịm, “ Là darling của ta. Mọi người lên cầu Nại Hà phải uống một cửa Vong Tình một chén Vong tình thủy, cậu chưa nghe nói à?”

“Vong tình thủy? Không phải Mạnh bà thang sao?”

Mặt tổ trưởng giật giật hai cái: “Đó là tên cũ, gọi nàng là bà nghe già quá nên sửa lại.”

8. Chương 8

Lần thứ hai ta trở về nhân gian cũng hoành tráng y như lần trước. Vừa mới trấn động toàn thân hé mắt một cái, chợt nghe từ đâu một giọng bất nam bất nữ hét toáng lên, mém chút nữa đem ta dọa cho quay ngoắt về cầu Nại Hà: “Mau! — Nhanh đi thông báo — thất thiên tuế tỉnh

”

“Trương công công.” Vài tiếng nói ôn nhu từ nơi xa xăm trôi vào tai, ta bỗng nhiên lệ nóng quanh tròng, rốt cục cũng nghe được tiếng nữ nhân rồi. “Người không nên hồ lộng ai gia, vương nhi ~ vương nhi nó tỉnh thật sao?!”

Ta đưa tay dụi dụi mắt, một mỹ phụ y phục trắng lệ lập tức bỏ nhào đến bên giường gào khóc: “Con của ta a! Người cuối cùng cũng tỉnh, đúng là hù chết ai gia!!”

Không xong rồi, bà này là thái hậu, mẹ ruột của tiểu vương gia. Ta giả bộ suy yếu khê cử động: “Mẫu hậu~~” Nói chưa dứt lời đã bị thái hậu kéo vào lòng xoa xoa nắn nắn: “Còn không phải người cố tình hù chết ai gia đi! Mấy ngày trước ai gia thiếu chút nữa đã đi theo người

người

cái tên tiểu súc sinh người coi như còn có lương tâm

còn trở lại ~ hoàng huynh người nói chờ âm khí nặng nề của người giảm bớt sẽ để ai gia đến thăm người ~ ai gia còn chưa đến người đã lại

”

Lão tử ở trong lòng thái hậu, bị xoa đến xấu hổ vô cùng. Lại nói dù thế nào đi chăng nữa bà cũng là mẹ ruột của tiểu vương gia, không có quan hệ gì với Mã Tiểu Đông. Nhìn dung mạo của thái hậu, năm đó nhất định là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Nếu bà trẻ lại hai mươi tuổi, lão tử có phải rút dép chạy cũng phải đuổi được đoạt về tay. Hiện tại vẫn như trước phong vận mười phần đoạn trang tú lệ. Bị ôm thân mật như vậy thật sự là có chút xấu hổ. Hơn nữa ta cũng lâu lắm rồi không chạm vào nữ nhân chết chắc rồi, bà còn là mẹ ruột của ta nữa chứ.

Ta cắn răng, hưởng thụ thái hậu xoa xoa nắn nắn. Nước mắt của thái hậu trào ra muốn nhấn chìm cả vương phủ luôn, thao thao bất tuyệt: “.....Ai gia đã dặn người rồi. Mấy thứ không đúng đắn gì đó thì đừng có đường trong phủ. Bình thường náo loạn cũng phải tiết chế ~ người mà chịu nghe thì đã không xảy ra mấy chuyện này. Ai gia đã phân phó cho Hình bộ, đem Bùi Nhược Thủy giam vào tử lao. Ôn Thụy kia cũng ở trong đó, ai gia đã phân phó người coi chừng hẩn, không để hẩn có cơ hội tự sát. Lưu lại chờ người khỏe rồi, kêu hoàng huynh của người hạ thánh chỉ, người muốn giết thể nào thì giết.”

Ta từ trong lòng thái hậu giẫy ra, cơ hội kiến công lập nghiệp đã đến. “Mẫu hậu, thả hai người kia ra đi.”

“Cái gì?” Thái hậu nhướn đôi lông mày thanh tú, đưa tay nhéo mặt ta, “Vương nhi, người bị đau đầu phải không, ai gia kêu ngự y tới xem người.”

Ta vội đẩy tay thái hậu ra, sắc mặt nghiêm túc, vô cùng trịnh trọng nói: “Nhi thần nói thật. Mẫu hậu, nhi thần trải qua hai lần sinh tử này đã nhận thức hết được sai lầm trước kia. Con trước kia làm nhiều việc ác, chết chưa hết tội. Hiện giờ con quyết định sửa lại những việc sai trái trước kia, thay đổi triệt để một lần nữa làm người. Mẫu hậu, người cũng biết. Chuyện thám hoa lang kia là chúng ta không đúng. Lần này lại càng không liên quan đến Nhược Thủy. Là con tự lấy gổ ngọc đập vào đầu mình.”

Thái hậu một tay che ngực mình nói: “Vương nhi, người vì cái gì....?”

Ta giương mắt nhìn trời xanh, thở dài: “Hết thấy đều là thiên ý.... Con làm bậy nhiều lắm, vốn nên bị trời phạt, cho ngũ lôi oánh đỉnh. May là ông trời từ bi, cho con một cơ hội, để con về nhân gian hối cải trở thành một con người mới. Nếu tái phạm, nhẹ thì phạt con tự mình lấy mấy thứ này kia đập vào đầu, nếu nặng thì thật sự sẽ bị ngũ lôi oánh đỉnh.”

Bị trời đánh

oa ha ha, lão tử năm đó còn chưa diễn qua một lượt sao, không đi tiếp thị bảo hiểm hay bán hàng đa cấp, đúng là phí của!

Tay thái hậu nắm chặt vạt áo trước ngực. “Mẫu hậu, vì cuộc sống mới của nhi thần, người hãy thả bọn họ đi. Hơn nữa, rõ ràng là con phạm phải chuyện bất nhân. Nếu xử phạt hai người kia sẽ tổn hại đến thanh danh uy tín cùng hình tượng anh minh của hoàng huynh.”

Trong mắt thái hậu bắt đầu ngân ngấn thủy quang, sau đó khẽ đảo người về phía trước, ngắt đi. Ta xoa người xuống giường, một đám thái giám cung nữ vây lại quạt mát lau trán cho thái hậu. Còn chưa nói đến mấy cung nữ trước mặt thái hậu đều rất xinh đẹp duyên dáng. Loay hoay một hồi, thái hậu tỉnh lại, một phen đem ta kéo đến trước mặt, hai tay túm được bả vai của ta, bắt đầu đánh: “Vương nhi a ~~, ai gia ~ ai gia ~ ăn chay niệm phật mười mấy năm, cuối cùng cũng thấy được người hồi đầu rồi

~!!”

Ta nhe răng nhếch miệng gật đầu với thái hậu. Mẹ nó, người tốt thật không dễ làm! Lão thái bà người không nhẹ tay chút được sao? Người đánh con người, người chịu đau là lão tử đây!

9. Chương 9

Thỉnh thần về thì dễ, tiễn thần đi mới khó. Thái hậu ở lì trong vương phủ từ sáng sớm đến chính Ngọ.

Giữa buổi ăn chút cơm trưa, thái hậu lại được dịp mắng đầu bếp một trận, “Cái đám nô tài vô dụng các người! Thất vương gia thân thể yếu ớt, cá dai như thịt vịt chết thể này, hẳn tiêu hóa được sao?! Trương công công, sau khi hồi cung đem một ít gạo thanh bích Giang Nam mới tiến cống đến nấu cháo cho tiểu vương gia, còn có đồ ăn tân chế do Bạc Châu tiến cống nữa. Đưa đầu bếp đứng đầu ngự trù tới đây, ai gia nhìn cái đám người này đúng là vô dụng! Mặt khác, truyền ý chỉ của ai gia, trong vòng ba ngày, kinh thành cao thấp không được sát sinh, không được ăn đồ ăn mặn để tích phúc tạ thiên cho tiểu vương gia!”

Trời đánh cái bà từ mẫu này đi. Ba ngày không được ăn thức ăn mặn, ngay cả đường lui của ta là ra ngoài ăn vụng cũng bị chặt đứt! Rau xanh củ cải

Lão tử có phải thổ đầu!

Thái hậu ăn xong cơm trưa, lại gọi hết quần gia hạ nhân vào chính sảnh, cách một tấm bình phong giáo huấn qua một lần. Vị đại gia bị dọa ngắt xỉu trong linh bằng chính là đại tổng quản Trung thúc. Phỏng chừng hàng năm bị tiểu vương gia dọa cho mềm chân, nghe thái hậu nói mà không dám thở mạnh, rất có khả năng sẽ xỉu thêm lần nữa.

Trời đã ngã về tây, người đã dạy xong rồi, thái hậu cũng mệt mỏi. Uống một ngụm trà cho đỡ khô miệng. Rốt cục đại cáo công thành, bãi giá hồi cung.

Ta vừa nghĩ đến ba ngày phải ăn rau cải, uống nước lã, trong lòng không khỏi bi tráng. Tiểu Thuận cố an ủi: “Vương gia, nô tài biết ngài mấy ngày không gặp thái hậu nên rất nhớ nhung. Sau này ngày rộng tháng dài, hôm nào ngài rảnh rỗi, không lẽ không thể vào cung hầu chuyện thái hậu sao?”

Gì chứ!

Hiệu suất làm việc của hoàng gia cực kỳ cao. Lúc ban đêm, cả cháo lẫn rau cho bữa sáng đều được chuẩn bị sẵn sàng. Ta tự mình gấp một đĩa đưa vào miệng, hứ! Không phải chỉ là rau thôi sao? Còn bày đặt tiến cống!

Hôm nay quả thật là một ngày tốt để thông gia, bằng hữu gặp nhau. Ta đối diện với nồi cháo hoa ăn sáng mà trong bụng chửi thầm lão yêu bà xx chết tiệt. Bên ngoài có người thông báo Nhân vương gia tới chơi. Thông báo vừa xong, ta còn chưa kịp nói mời vào, Nhân vương gia đã nghênh ngang đi vào nhà ăn: “Ta nói lão Thất nha, người trốn trong này ăn mảnh là không tốt đâu!”

Ta vừa nghe hết câu, tinh thần lập tức tỉnh táo. Nhân vương gia thật có lòng muốn làm bạn hữu! Phẩy tay nói: “Tiểu Quê Tiểu Chung, lấy một bát cháo hoa đầy cho Nhân vương gia, thêm một đĩa rau cho ngài nếm thử.”

Nhân vương gia ngựa quen đường cũ đi về phía chiếc ghế thái sư* của nhà ăn ngồi xuống, bắt chéo chân, “Đừng, đừng. Tam ca cũng không có phúc khí ăn mấy thứ kia. Cho ta chén trà đi.”

Tiểu tứ bưng chén trà lên, Nhân vương gia bắt đầu mở miệng: “Lão Thất a, người lượn qua quỹ môn quan hai lần chắc cũng đủ thấm. Để ca ca xem người xem, hôm nay khôi phục thể nào rồi?”

Ta chĩa chĩa cái mũi: “Ngồi ngay đây, ca ca ngài thấy thế nào?”

Nhân vương gia hí mắt nhìn ta từ trên xuống dưới, gật gật đầu: “Không sao không sao, trừ bỏ cái bọc ở trên đầu ra thì vẫn ổn. Ta đã sớm nói với người, người như người dù có đến âm tào địa phủ cũng bị Diêm Vương đá ra. Thế nào? Bị ca ca nói trúng rồi đúng không?”

“Lão Thất người coi như đã lật ngược kinh thành lên rồi. Đầu tiên là tiểu vương gia chết bất đắc kỳ tử, sau đó là tiểu vương gia xác chết vùng dậy. Sau lại nghe nói người bị mất trí nhớ, ngay cả mình là ai cũng quên. Hoàng huynh nói đợi người khỏe hẳn mới cho bọn ta cùng thái hậu đến thăm. Hôm qua nghe nói người tự lấy đá đập vào đầu mình. Tối nay ta với lão ngũ ở trong cung cùng hoàng huynh chơi cờ. Vốn tưởng được ăn ké ngộ thiện. Kết quả thái hậu từ chỗ người trở về liền chạy qua kéo tay áo hoàng huynh bù lu bù loa khóc, nói người thông suốt hướng thiện. Ta nghe thấy quái lạ nên vội chạy đến đây nhìn người một cái, Thất hoàng đệ của ta định hướng thiện như thế nào?”

Ta nghe Nhân vương gia nói liên hồi như rang đậu, trong lòng tính toán xem phải nói thế nào mới tốt. Sáng hôm nay không cẩn thận cùng thái hậu nghiêm ra chân lý, giờ mất trí nhớ cũng không giả nổi nữa. Cũng may lúc ở cầu Nại Hà cũng biết được đại khái cuộc đời của Sài Dung. Dựa vào kỹ xảo của Mã Tiểu Đông đây, ba xạo một chút. Theo như ta biết, Nhân vương gia Sài Hân tuy rằng không phải anh em cùng mẹ với Sài Dung nhưng quan hệ cũng rất thân cận. Mê chơi gà, vì thế liền giả bộ nghiêm mặt: “A di đà Phật, tam ca. Vạn vật chúng sinh ngang hàng. Huynh về sau vẫn nên thôi chơi gà đi, không nên chôn vùi những mạng gà đáng thương nữa!”

Nhân vương gia sững sốt, sau đó vỗ bàn. Chúng ta cùng cười ha ha.

Nhân vương gia vừa cười vừa đưa ngón trỏ chĩa chĩa vào mũi ta: “Lão Thất, người đó! Thật là có khuôn có mẫu.” Đột nhiên chỉnh lại tư thế: “Kỳ thật Tam ca hôm nay tới là để thương lượng với người chuyện này. Nghe nói người từ giờ không đụng vào nam sắc. Chi bằng đem Bùi Nhược Thủy trong phủ của người cho tam ca đi.”

Ta vừa nghe xong nhất thời không biết phải nói sao. Wow, chỉ biết thời cổ đại khinh thị con gái, thật không ngờ cả đám đàn ông con giai cũng rẻ mặt như vậy. Nghe khẩu khí của Nhân vương gia chả khác nào đang xin ta một chén trà giải khát. Cho dù Bùi Nhược Thủy chỉ là một nam sủng, nhưng cũng....

Ta đang cân nhắc biện pháp cự tuyệt, Nhân vương gia lại cười ha hả: “Nói vui thôi. Trông cái bộ dạng đau lòng của người kìa! Chừng này tài năng của người cũng chỉ dùng để hò hét với thái hậu được thôi. Làm sao có thể gạt được hoàng huynh. Nói thẳng. Hoàng huynh đã sớm nhìn ra là người luyện tiếu Bùi Nhược Thủy, thám hoa lang chưa ăn đến miệng còn chưa cam lòng. Để ta nói riêng cho người biết, mai tự người đến tử lao đón hai người kia ra đi.”

Cái lý luận khắp khiêng gì thế, ta càng thêm văng đầu, đành phải cười gượng. Gì chứ! Xem màn phóng đại vừa rồi của lão tử, không phải diễn tốt lắm sao!

Nhân vương gia thấy ta không đáp được gì lại càng đắc ý: “Hoàng huynh cái gì cũng lo lắng thay người. Chuyện trước đó chỉ nói là người cùng thám hoa lang sau khi say rượu mới xảy ra sự cố. Ông Thụy ngộ thương vương gia, khai ân miễn tử tội. Tước bỏ danh hiệu thám hoa. Biếm đến quý phủ của người làm hạ nhân. Thái hậu còn cho người âm thầm giám sát Ông gia. Nếu hần dám không nghe lời người, tự tìm cái chết, lập tức bắt cả nhà.”

Thân nương a! Người ta nói xã hội phong kiến hắc ám, quả thật là quá hắc ám đi!

Ta vừa định mở miệng: “Ta kỳ thực thật sự ăn năn.....” Nhân vương gia lại khoát tay chặn lại: “Ngày mai người nhanh chóng vào cung tạ ơn hoàng huynh. Ông Thụy vào tay người, người cũng đừng chơi đùa quá mức. Dù sao thì dân gian cũng sẽ dị nghị, nên chú ý một chút.”

Ta không khỏi cân nhắc mọi chuyện sao tự nhiên lại thành thế này. Nhân vương gia uống hai ngụm trà, đứng dậy. Ta cũng đứng dậy. Nhân vương gia phẩy tay áo: “Giờ không còn sớm nữa, ta về trước.” Vô vô vai ta thấp giọng nói: “Chập tối mai ta cùng lão ngũ sẽ đến thăm người, mang chút đồ ngon đến cùng người uống rượu. Đừng ăn cháo hoa đến chết nghẹn đấy.”

Ta lệ nóng doanh tràng, vô thật mạnh đầu vai Nhân vương gia: “Tam ca, huynh quả là hảo hữu!”

10. Chương 10

Buổi tối, ta nằm trên giường lăn qua lộn lại suy ngẫm chuyện sau này. Hoàng đế cùng thái hậu đều là nhân vật lợi hại. Chuyện ta giả làm tiểu vương gia mà lộ ra thì cùng lắm là ăn một đao, lên cầu Nại Hà lôi kéo quan hệ với tổ trưởng và Vong Tình, tìm một gia đình có tiền đầu thai lại làm một đứa nhóc. Nhưng bây giờ, trong vương phủ có thêm thám hoa lang cùng hai mươi nam sủng, còn có phó dịch trên dưới cả trăm mạng người đều đặt trên người ta. Trách nhiệm trọng đại, hương hồ trong lòng ta còn có kế hoạch to lớn. Phải ở thời cổ đại lưu danh thiên cổ, tiếng thơm muôn đời.

Gà gáy ngày hôm sau, ta quyết định trước mắt cứ đi từng bước đã. Đón hai người kia về rồi nói. Nhìn hình thức trước mắt, nếu thả thám hoa lang thì hẳn chỉ còn một con đường chết. Cứu mạng người ta, nghĩa bất dung từ*. Còn phải đối phó với hoàng đế cùng mấy vị vương gia ... Mẹ nó, tiền cũng chết lùi cũng chết, lão tử mặc kệ!

Ngày hôm sau, ta ngồi kiệu. Trước hết là tiền cung gặp hoàng đế.

Hoàng cung không khác với trong phim cổ trang lắm. Nhưng so với ta nghĩ thì lớn hơn. Hoàng đế tiếp ta ở Noãn Tâm Các, ngồi bên cạnh dĩ nhiên là thái hậu.

Vừa vào cửa, hoàng đế đã nói: “Thất hoàng đệ miễn lễ.” Thế là hành động quỳ gối thủ lễ của ta không có dịp được thi triển. Mừng rỡ ôm quyền hành lễ với hoàng thượng và thái hậu: “Mẫu hậu, hoàng huynh.”

Hoàng đế mỉm cười gật đầu, thái hậu thì không buông tha ta dễ dàng như vậy. Sai người đem ghế tựa đến, cho ta ngồi bên cạnh bà. Hoàng đế Sài Dục tắm trên dưới ba mươi tuổi. Mặc dù ngũ quan có điểm giống thái hậu, không đủ cương mãnh nhưng trên môi có một chòm râu trông cũng rất khí khái, làm ta cũng muốn thử để râu xem sao. Ta đem bản nháp đã thuộc lòng trong bụng đọc ra: “Hôm qua tam hoàng huynh đến tìm thần đệ thông báo ý chỉ của hoàng huynh, thần đệ vô cùng cảm kích.” Lúc nói hơi cứng nhắc, thực là có điểm giả tạo. Cũng không biết là lão tử xài cổ văn thế có đúng không nữa.

Ông trời phù hộ, lão tử xài không có sai. Thái hậu tiếp lời ta nói với hoàng thượng: “Hoàng nhi, ai gia nói đúng mà. Tiểu hoàng đệ của người ngay cả nói năng cũng ngày càng khiêm tốn cẩn trọng.”

Hoàng đế gật đầu với thái hậu: “Mẫu hậu nói phải. Trẫm thấy hoàng đệ trải qua sinh tử đại kiếp nạn, vẻ mặt cũng ổn trọng hơn không ít.” Thái hậu tinh thần phấn chấn, chuẩn bị liệt ra một bản báo cáo phân tích chi tiết về sự tiến bộ của ta, may mà bị hoàng đế đón đầu ngăn lại: “Mẫu hậu, bên Thái phi không phải còn chờ người thương lượng chuyện tuyển phò mã cho Vĩnh Thọ sao?” Một câu đem thím Đường Tăng đuổi đi.

Ta cùng hoàng đế nói một hồi mấy câu quen thuộc, thấy cũng đến lúc phải đi, đứng dậy ôm quyền: “Hoàng huynh sự vụ bận rộn, không có việc gì, thần đệ xin phép cáo lui trước.”

Hoàng đế nhìn ta, “Cũng được, người đi đón người, trở về cố gắng bảo dưỡng nguyên khí. Ngày sau tiền cung lại cùng trẫm nói chuyện thật thoải mái.”

Ta thở dài nhẹ nhõm, xoay người bước đi.

Còn chưa tới cửa, hoàng đế đột nhiên nói: “Chậm đã.” Lòng ta chợt lạnh toát, chẳng lẽ lão tử nói lời từ biệt còn chưa đủ, lôi đuôi rồi? Quay người lại, hoàng đế lại nhìn, làm ta không ngừng chột dạ. Bỗng nhiên bật cười: “Hôm nay tạm tha người. Ngày sau sẽ cùng người tính sổ. Hại trẫm cùng hoàng hậu tần phi đều phải cùng người húp cháo loãng ba ngày!”

Gì chứ! Thế thôi à! Hừ chết lão tử!

Ta cười hắc hắc: “Quay về thần đệ nhất định sẽ chuẩn bị mấy thứ điểm tâm mới mẻ bồi hoàng huynh uống rượu!”

Rời khỏi hoàng cung, lòng ta vô cùng sướng khoái. Không ngờ hoàng đế dễ đối phó như vậy. Vội vội vàng vàng, chiếc kiệu nhỏ theo hướng gió đông, lão tử liền lão đảo lắc lư mà đi đến thiên lao.

11. Chương 11

Kiện hạ trước cửa thiên lao. Thủ vệ từ sáng sớm đã được hoàng đế chỉ dụ, xếp hàng chỉnh tề đợi ta tới đón người.

Thị vệ trưởng tự mình dẫn lối. Tiểu Thuận cùng năm sáu người nữa đi trước mở đường.

Hàng đá xanh trải men theo lối cửa vào, tử khí từ đâu đó dâng lên. Nhìn qua song sắt của phòng giam, một đồng người lúc nhúc. Lao đầu chừng ra khuôn mặt tươi cười với ta: “Thất tuế, bên trong dơ bẩn, ngài sao có thể chịu nổi. Tiểu nhân đã cho đưa người của ngài đến một gian phòng sạch sẽ. Thỉnh ngài đi bên này.”

Rẽ qua vài con đường, đến một gian phòng nhỏ. Trong phòng chỉ có những ngọn nến, vài ngục tốt canh giữ hai người. Một ngồi trên ghế, một ngồi dưới đất.

Người ngồi trên ghế kia, ta liếc mắt một cái liền nhận ra là Bùi Nhược Thủy. Ở trong lao xem ra cũng không đến nỗi chịu khổ nhiều lắm. Tóc tai chỉnh tề, chiếc áo choàng màu lam trông mới tinh. Bên cạnh bàn còn có một chén trà. Ta nhìn Bùi Nhược Thủy, trong lòng rất không tự nhiên. May mà họ Bùi cũng không lên tiếng, hành lễ xong liền cung kính đứng phía sau.

Vị huynh đệ ngồi trên mặt đất đang đối đầu với bức tường, từ lúc ta vào cửa vẫn sừng sững bất động. Không cần phải nói, chắc chắn là anh hùng trung can nghĩa đảm đã bóp cổ chết tiểu vương gia – thám hoa lang. Ta nhớ không nhầm thì hình như gọi là Ôn gia. Lần trước từ cầu Nại Hà về, ta vẫn khao khát được ngắm nhìn phong thái của Ôn gia. Nhưng với tình trạng trước mắt, cho dù Ôn gia không lấy cái ót để đối diện với ta, ta cũng không nhìn ra được hắn là người hay gấu. Trang phục toàn thân của Ôn gia thám hoa có thể trực tiếp gia nhập vào hàng cái bang, đầu như tổ quạ, mặt như chuông gà.

Tiểu Thuận thấp giọng hỏi ta: “Vương gia, đi thôi.”

Ta phất tay, Tiểu Thuận thét to một tiếng: “Người đâu, hầu hạ thiên tuế cùng Bùi công tử lên kiệu, đưa họ Ôn gia ra ngoài.”

Thiên lao phục vụ chu đáo, mặt khác chuẩn bị thêm hai cỗ kiệu. Ba cỗ kiệu đi thông thả, mọi người bình an về vương phủ.

Trở lại vương phủ, phiên toái lại bắt đầu đến. Bùi công tử về tiểu viện của hắn nghỉ ngơi, một đồng hạ nhân đến chính sảnh xin chỉ thị của tiểu vương gia, xem phải làm thế nào với họ Ôn gia. Ta lo lắng một chút, cho chỉ thị: “Chuẩn bị cho Ôn gia công tử một khu viện tử đi. Trước hết mang quần áo cho hắn thay đổi. Chút nữa ta sẽ qua gặp hắn.”

Giữa trưa vừa rau cháo xong xuôi, ta đang lau miệng, Tiểu Thuận đã cười hí hí ghé vào bên tai nói: “Vương gia, họ Ôn gia kia đã được thu thập sạch sẽ. Đang ở sương phòng nam viện. Vương gia, bây giờ qua chứ?” Ta cũng nôn nóng muốn xem mặt thám hoa lang liền nhanh chóng gật đầu. Tiểu Thuận đi trước dẫn đường, dọc theo hành lang, qua hai ba cửa nguyệt môn*, vào một tiểu viện hẻo lánh. Tiểu Thuận thay ta đẩy cửa phòng, dừng lại trước cửa: “Vương gia, nô tài đã phân phó những người khác, cả ngày hôm nay không được phép lại gần. Nô tài cáo lui trước.” Thuận tay đóng cửa phòng, [cách] một cái, mắt nhắm mắt tích.

Một mình ta lần vào sâu trong sương phòng. Bên ngoài là phòng khách nhỏ, đại sảnh nhỏ có một tấm bình phong, sau bình phong có một tấm màn rất dày rủ xuống, vén màn chui qua, trước mặt là một chiếc giường lớn. Trên giường có một người nằm, hung tợn chăm chăm nhìn ta: “Sai cẩu, có giỏi ngươi giết ta đi!”

12. Chương 12

Nhìn thấy bộ dáng của Uông Thụy, cảm ta rút bịch xuống đất.

Tuy hiểu rằng hán đã bị Sài Dung xuống tay thì bộ dáng kiêu gì cũng phải có chút nữ khí. Nhưng lúc gặp trong lao, tạo hình Uông tráng sĩ nghèo túng tù tội đã khắc sâu trong lòng ta. Ta cũng tưởng tượng Uông Thụy hẳn là ngũ quan thanh tú chứ chắc không có khả năng là hán tử cao lớn vĩ ngạn gì. Nhưng cái người trước mắt này

Khuôn mặt trắng như tuyết, đôi mắt đen sòng sánh như thu thủy ~~~ tóc tai bù xù bị trói gô trên giường, áo chòang trắng càng tôn thêm vẻ gầy yếu mảnh mai. Nương, nương a

Trách nào tiểu vương gia to gan lớn mật trên đường cái cường thường thám hoa. Cái dạng này ta mà là đoạn tu thì cũng tuyệt đối không tha. Huynh đệ, đang yên đang lành người cần gì mà lớn lên thành như vậy a!

May mà giọng nói của Uông tráng sĩ còn rất mạnh mẽ: “Sài cầu! Kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục! Lãng lãng cần khôn, thiên đạo đều có cương thường! Dâm loạn như ngươi ắt bị trời phạt! Có giỏi người giết ta đi!”

Ta sờ sờ cảm: “Uông tráng sĩ, có chuyện gì từ từ nói ...”

Uông tráng sĩ hừ mũi: “Người với súc sinh, có gì để nói!”

**! Tiểu bạch kiểm quả nhiên là con mọt sạch.

Ta lau ghế rồi ngồi xuống: “Uông tráng sĩ a, bốn vương hôm nay tới để nhận tội với ngươi. Chuyện trước kia là bốn vương không đúng, bốn vương táng tận thiên lương, heo chó không bằng. Bốn vương trải qua sinh tử đại kiếp nạn, cái gì cũng ngộ ra hết. Bốn vương quyết tâm lãng tử hồi đầu, quay đầu là bờ, buông dao giết người, lập địa thành Phật Nói tóm lại, bốn vương sẽ không làm khó dễ ngươi nữa

”

Uông Thụy ngửa mặt lên cười: “Ha ha, sai lang thiện tố, hổ báo niệm Phật? Ha ha!”

Ta đem ghế dựa kéo lại gần giường: “Uông huynh, bốn vương hôm nay thiết tình thành ý muốn giải thích với ngươi, hy vọng ngươi có thể tha thứ cho ta. Những chuyện không thoải mái trước kia, mọi người cùng nhau quên đi. Từ hôm nay, bốn vương coi ngươi là bằng hữu.”

Uông tráng sĩ tiếp tục cười man dại : “Quên đi? Ha ha ha!”

Ta nghĩ vậy cũng đúng thôi. Sài Dung đã làm gì chứ! Một đại lão gia, bị người ta coi như nữ nhân rồi dè ra làm cái chuyện kia, mặc kệ có toại ý hay không sau này cũng sẽ trở thành một ám ảnh tâm lý tuyệt đối không xóa đi được. Uông Thụy càng cười càng thê lương, ta càng nghe càng khó chịu.

Ta lại nhích ghế vào thêm chút nữa: “Uông, uông công tử. Ta biết, chuyện Sài Dung trước kia làm đáng bị trời đánh. Ta nói cho ngươi, Sài Dung trước kia đã bị ngươi bóp cổ chết rồi. Ngươi đã vì dân trừ hại, cũng đã vì mình mà báo thù. Từ hôm nay trở đi, ngươi hãy xem ta là Sài Dung mới. Ta nam tử hán đại trượng phu. Quá khứ cũng chỉ là quá khứ, sau này ngẩng đầu ưỡn ngực, lại là một hảo hán!”

Uông Thụy dần dần không cười nữa, ngẩng đầu nhìn ta: “Sài cầu! Ngươi không phải làm bộ làm tịch. Tính mạng Uông gia cả nhà ở trong tay ngươi, mặc ngươi bài bố. Có giỏi ngươi thả cả nhà ta, muốn giết muốn chém, một mình ta đến!”

Đầu ta cũng bị Uông tráng sĩ làm cho ong ong, nhất thời căn bản đến nói cũng không nổi. Là anh hùng, không chỉ có trí tuệ, mà càng phải có kiên nhẫn. Ta thở dài đứng dậy, đi đến bên giường. Uông Thụy cười lạnh một tiếng, nhắm mắt lại. Chuẩn bị khảng khái hi sinh. Ta với qua thân mình của Uông tráng sĩ, Uông Thụy khẽ run lên, nhìn cái bộ dáng mắt nhắm nghiền, răng nghiền chặt của hán, cảm thấy mình chả khác nào thổ phỉ đang cường bạo dân nữ.

Ta lại thở dài, thành thạo cởi dây thừng trên người Uông tráng sĩ. Uông Thụy vẫn nhắm mắt cắn răng không hề động đậy. Ta bắt đầu bốc hỏa.

Mẹ nó, lão tử nhìn qua giống biến thái lắm sao!

Quăng dây thừng xuống đất, ta xắn xắn tay áo: “Ông công tử, tin hay không tùy người. Lão tử không phải tên tiểu vương gia biến thái Sài Dung, lão tử kiếp này chỉ thích gái đẹp thôi! Cả nhà người ở trong tay thái hậu, ta không giựt về ngay được. Người chịu khó ở trong này vài ngày, chờ thái hậu thả người nhà người, ta lập tức thả người. Lời lão tử trời đất chứng giám, người muốn tin hay không!”

Ta đồng dạc nói xong, xoay người, ngẩng đầu ưỡn ngực, vô cùng tiêu sái đi ra ngoài.

Rời khỏi sương phòng, bước ra sân, gặp ngay ánh mặt trời rực rỡ. Nắng đầu xuân không nóng không lạnh, rất hợp để đi dạo tắm nắng. Trước mặt có một dãy hành lang gấp khúc, phía cuối là giả sơn. Bước qua giả sơn, cảnh vật trở nên trống trải, trước mắt hiện ra một mặt hồ rộng lớn nước xanh biếc trong veo, sóng sánh ánh mặt trời. Bờ bên kia là một thảm cỏ, trên thảm cỏ có những tảng đá Thái Hồ to nhỏ khác nhau hình thù kỳ dị. Ta không khỏi buông lời cảm thán: “Không biết trước khi trời tối có lần được đường về không!”

“Vương gia ở trong viện nhà mình mà cũng lạc được sao?”

Ta quay đầu, nhìn người áo xanh từ sau tảng đá lớn đi ra, ha ha cười: “Ô công tử, đã lâu không gặp!”

13. Chương 13

Ta thấy Tô công tử, trong lòng hết sức hưng phấn. Đang muốn đi tìm, không ngờ vừa nghĩ đến đã thấy ngay. Ta cùng Tô công tử thân thiện chào hỏi, Tô công tử cũng nhã nhặn thi lễ với ta.

Bộ dáng của Tô công tử vẫn y như lúc gặp ta ở linh đường. Không nóng không lạnh, không mặn không nhạt. Bất quá áo bào trắng đổi thành thanh sam, nhìn qua có chút hương vị trí thức. So với Ông thám hoa ta vừa gặp còn giống người đọc sách hơn.

Cho nên ta mới cảm thán, con người na! Sao nhìn thấu được đây? Nếu không phải ở cầu Nại Hà bằng chứng như sơn. Ai có thể nghĩ một vị Tô công tử hào hoa phong nhã, cư nhiên lại là người đứng đầu trong mười chín nam sủng của tiểu vương gia? Chẹp chẹp, đáng tiếc a! Tô công tử nghe ta gọi hẳn là [Tô công tử], trên mặt bất động thanh sắc: “Vương gia hôm nay đã bình phục chưa?”

Ta sờ sờ trán: “Vẫn chưa hết sưng, những cái khác thì ổn. Tô công tử, đa tạ người quan tâm. Đúng rồi, ta thấy người cầm trong tay quyển sách. Hôm nay đẹp trời, Tô công tử không có gì để làm, ra ngoài đọc sách giải sầu. Có phải không a, Tô công tử?”

Ta cho một tràng [Tô công tử], cuối cùng cũng bức được Tô công tử nói một câu: “Vương gia cứ như bình thường trực tiếp gọi [Diễn Chi] đi, gọi như vậy Diễn Chi thực không dám nhận.”

Ha ha, lão tử thảo sắn cả đồng bản nháp trong bụng, chỉ chờ người nói mỗi câu này! Ta đưa tay sờ sờ cằm: “Kỳ thực, ta không biết phải xưng hô thế nào mới tốt. Diễn Chi, Tô Diễn Chi. Ta nhớ rõ ngày đó lúc ta mới ở trong quan tài ra, người rõ ràng chính mồm nói với ta, người là Tô Hành Chi, tự Chính Ngôn.”

Nói xong, ta nhanh chóng liếc mắt quan sát Tô công tử, xem hẳn có biến sắc hay không.

Tối hôm trước, ta ở cầu Nại Hà được xem vài tư liệu cơ mật, một cái trong đó thật sự khiến lão tử chấn động. Tri kỷ đầu tiên ta gặp ở thời cổ đại sau khi ra khỏi quan tài, cư nhiên lại mang ta ra làm trò đùa. Lão tử bị “chơi” không biết, lại còn tự cho là mình lừa được hẳn! Vị Tô công tử nói ta không phải xác chết vùng dậy, kỳ thật tên là Tô Diễn Chi. Là đệ nhất công tử trong mười chín nam sủng của vương gia.

Để nói hết chân tướng chuyện giữa Tô Diễn Chi và tiểu vương gia, chắc phải mất ba ngày ba đêm, tổ trưởng đại thúc bảo thế. Cho nên tổ trưởng cũng rất khái quát nói cho ta biết.

Sài Dung năm mười bảy tuổi đến Giang Nam, ở một trà lâu coi trọng Tô Diễn Chi. Tô gia là một phú thương nổi danh vùng Giang Nam. Ca ca của Tô Diễn Chi vì muốn từ tiểu vương gia lấy được nắm giữ hàng dệt may của Giang Nam, đem Tô Diễn Chi đóng gói đưa cho Sài Dung làm thị đồng. Tô Diễn Chi ở trong vương phủ chịu nhục. Có điều tiểu vương gia cũng nể mặt Tô gia, coi như tôn trọng Tô Diễn Chi. Mười tám nam sủng của hắn đều phải nghe lời Tô Diễn Chi.

Tiểu vương gia bị Ôn Thụ bóp cổ chết, Tô Diễm Chi cũng nhúng tay vào, hạ nhuyễn cân tán trong cơ của tiểu vương gia. Vốn định để thám hoa lang có cơ hội bỏ chạy. Ôn thám hóa dựa vào tinh thần vì dân trừ hại, bóp cổ chết tiểu vương gia.

Cho nên tổ trưởng đề nghị với ta, Tô công tử là người thấu tình đạt lý nhất trong vương phủ. Ta có thể biểu lộ thân phận thật với hắn, nói không chừng hắn có thể giúp ta lừa dối quá quan.

Ta cảm thấy đề nghị của tổ trưởng cũng được. Phân tích kỹ một chút, trong linh đường, biểu hiện của Tô công tử cũng rất đáng chú ý. Dựa vào sự khôn khéo của đệ nhất công tử, ngay từ đầu đã đoán được ta có vấn đề. Còn trước mặt mọi người giúp ta giấu giếm. Chắc chắn là bằng hữu!

Nhưng vẫn có chút chuyện ta không nghĩ cẩn thận trước sau. Tô Diễm Chi vì sao lại nói với ta hắn là Tô Hành Chi? Tô Hành Chi, là tên vị nhị ca đã lấy thân đệ để đổi lấy danh hiệu hàng đệ may. Nghe nói Tô nhị gia năm đó cũng là kẻ khó lường. Đã chết một năm trước.

Lẽ nào nói ra tên của Tô Hành Chi là muốn ngầm thử xem tiểu vương gia là thật hay giả, mình mất hay hờ đồ?

Suốt một ngày một đêm qua, ta đã cân nhắc xem có nên ngả bài với Tô công tử không. Nên ngả thế nào. Ta dám chắc Tô công tử sẽ không bán đứng ta. Bán đứng ta tương đương thừa nhận tiểu vương gia đã chết. Nếu tiểu vương gia chết thì ngay cả bọn hắn cùng Ôn thám hoa, hai mươi cái mạng cũng phải bỏ theo. Tô công tử xuất thân từ gia đình làm ăn, chắc chắn phải tính được lỗ lãi thế nào. Ha ha, lão tử thật sự là thiên tài!

Vì thế sáng sớm hôm nay trước khi tiến cung, ta viết một mẩu giấy, phong kín lại rồi sai người đưa cho Tô công tử. Trên giấy là nét chữ bằng bút lông đỏ nghiêng đổ ngã của lão tử: [Tô công tử, với chuyện “Tá thi hoàn hồn” ngươi có ý kiến gì không?]

Nghe xong lời ta nói, sắc mặt Tô Diễm Chi quả nhiên biến đổi. Không phải từ trắng qua xanh mà là từ lạnh thành nóng. Khóe miệng Tô Diễm Chi dần dần cong lên: “Diễm Chi cũng không biết nên cư xử thế nào với vương gia. Từ lúc vương gia trong quan tài hoàn hồn, ở linh bằng mất đi trí nhớ, ngày hôm qua bắt đầu hướng thiện, tựa như bệnh chứng gì cũng đều tốt cả, ngôn hành cử chỉ đều thay đổi hoàn toàn. Hiện giờ bốn bề vắng lặng, vương gia có thể giải thích cho Diễm Chi không?”

Rất hay. Ta thích những người thông minh như vậy! Ta đứng lên, phẩy phẩy tay áo: “Cái chuyện đó cũng không thể bày ra mà nói với mọi người được! Vương phủ trên dưới chỉ có mình ngươi biết. Huynh đệ ta trước mặt người quang minh chính đại thì không nên nói tiếng lóng, bảo người cũng đừng không tin. Ta quả thật không phải là tiểu vương gia nhà ngươi. Ta là Mã Tiểu Đông. Bị Diêm Vương điện cho ngũ lôi oánh lộn. Mượn thân xác tiểu vương gia nhà ngươi hoàn hồn đến đây hưởng phúc.”

14. Chương 14

Tô Diễm Chi nghe xong nội dung chính, đương nhiên cần chút thời gian để hấp thu. Sau đó nói: “Vương gia, thân thể ngài còn chưa khỏe hẳn. Vẫn nên về nghỉ ngơi thì hơn. Nói đến chỗ của Diễm Chi rồi cũng nên dừng lại thôi. Nếu xảy ra nhiễu loạn, sợ là ai cũng chống đỡ không nổi.”

Hử? Nói cái gì! Vẫn không hiểu. Ta giậm giậm một chân trên tảng đá: “Tô công tử, ngươi rốt cuộc cũng chưa hiểu ta nói gì. Không rõ ta giải thích lại cho ngươi.”

Sắc mặt của Tô Diễm Chi đột nhiên nghiêm túc lại, “Lại nói, ta ở quê nhà Vĩnh Ninh thực ra cũng từng nghe qua một câu chuyện về [Tá thi hoàn hồn]. Là một vị thiên kim nhà giàu. Chết hai ngày đột nhiên sống lại, nói mình là tiểu thiếp của một nhà nào đó bị người ta đánh đến chết. Dương thọ chưa hết nên hoàn hồn. Nhưng người nhà kia lại nghĩ, thể xác nếu là thiên kim nhà mình, không thể để cho một kẻ thấp hèn phá hỏng sự tôn quý. Vì thế dùng lá vàng bịt mũi miệng của nữ tử đó lại, coi như người chết đưa vào quan tài đem chôn.”

Tô Diễm Chi nhẹ nhàng nói băng quơ, ta nghe mà kinh hồn táng đảm. Chém đầu lão tử không sợ, nhưng nếu bị bịt mũi rồi nhốt trong quan tài cho buồn chết, tội này so với lăng trì cũng chẳng kém là bao.

Tô Diễn Chi còn nói: “Diễn Chi hôm qua nghe nói, vương gia từ nay có tâm hướng thiện. Phải hiểu rằng việc đầu tiên của hướng thiện, đó là cẩn trọng từng bước đi lời nói. Vương gia trời sinh tôn quý, ngôn hành cử chỉ trước mặt mọi người càng không được phép sai lầm.”

Lão tử có là đồ ngọc cũng nghe ra được là họ Tô đang ám chỉ ta. Người thông minh có tật xấu của người thông minh, nói năng vòng vèo.

Tô Diễn Chi tiếp tục nói: “Vương gia sau này thật sự hướng thiện, có gì cần Diễn Chi hỗ trợ, cứ việc đến Bắc Uyển phân phó một tiếng, Diễn Chi nhất định...”

Ta ngoáy ngoáy lỗ tai: “Ta nói Tô công tử, người cứ nói thẳng là nguyện ý giúp ta không phải là xong sao? Nói qua nói lại không mệt à!” Tô Diễn Chi chỉ nhìn ta.

Ta đến trước mặt Tô công tử, “Người yên tâm, ta không phải đùa ngốc. Sự thật ta chỉ nói với người thông minh, tuyệt không có người thứ ba biết. Huynh đệ ta tuyệt đối là người cực kỳ tốt. Từ từ về sau người sẽ biết. Sau này mọi người đều là bằng hữu, có gì muốn Mã Tiểu Đông ta hỗ trợ cứ việc nói. Mà nói chuyện cũng đừng khách khí như vậy, ta nghe mệt bỏ xừ đi.”

Tô công tử cười khỏ: “Công tử thật sự là khoái nhân khoái ngữ*.” Ta mừng rỡ: “Ta thích nhất là người nào nói năng sảng khoái. Lúc không có người ngoài thì gọi ta là Mã Tiểu Đông đi, ta cũng kêu người là Diễn Chi, thế nào? Trước mặt người khác tất nhiên phải giả vờ có chừng có mực,” Ta đứng dậy chỉnh chỉnh y phục, “Diễn Chi, lời bổn vương nói người đồng ý không?”

Cuối cùng mặt Tô Diễn Chi cũng bắt đầu rút gân: “Ta, cung kính không bằng tuân mệnh.”

Đại cáo công thành! Ta đưa tay định vỗ vai Tô Diễn Chi, chiều cao của Tô Diễn Chi hiện tại so với ta cũng không cách biệt lắm, vỗ lên rất thuận tay. Tô Diễn Chi đột nhiên lùi về sau một bước, tay ta dừng lại giữa không trung, bỗng nhiên nhớ tới họ Tô là nam sủng của tiểu vương gia, không chừng hiểu lầm lão tử cũng thích “cái kia”. Trong lòng không khỏi xấu hổ, cười gượng thu tay về, “Đúng rồi, có thể cho ta biết đường về thế nào không?”

Tô Diễn Chi dẫn tôi men theo những dãy hành lang nhỏ, không lâu sau đã quay về sân chính. Tiểu Thuận đang cùng vài hạ nhân ngồi xổm dưới mái hiên xì xầm gì đấy, còn phát ra hai ba tiếng cười gian ái muội. Thấy ta và Tô Diễn Chi cùng tới đều lấp bắp kinh hãi. Tiểu Thuận thông minh, trước hết nhảy dựng lên, lên đến trước mặt ta nghiêm nghị khoanh tay, cung kính hô hai tiếng: “Vương gia, Tô công tử.” Đôi mắt đảo tròn quét tới quét lui ta và Tô Diễn Chi.

Ta bị nhìn đến mắt tự nhiên. Tô Diễn Chi nói: “Vương gia, không có việc gì Diễn Chi cáo lui trước, xin hãy cố gắng nghỉ ngơi.” Phất tay áo, quảng ta lại rồi đi mất.

Tiểu Thuận theo sau ta vào tiểu thính, ân cần rót cho ta chén trà, cố mang lá gan trộm cướp đến bên cạnh ta hạ giọng: “Vương gia không phải ở Nam Viện mà, sao lại tới Bắc Uyển.....” Ta không chút để ý nói: “A, lúc ở Nam Viện ra thấy còn sớm. Ta nghĩ mấy ngày nay chưa gặp Diễn Chi, liền tiện đường qua nhìn một cái. Kết quả quên mất thời gian, chậm trễ đến tận giờ.”

Tiểu Thuận khâm phục nhìn ta, hai mắt lóe lên: “Vương gia long mã tinh thần*, tiểu nhân bội phục!”

Ta vốn đang nghiêm túc khoan thai thưởng trà, đột nhiên theo phản xạ, một ngụm trà mắc trong cổ họng, hai tay run lên, nước trà văng cho Tiểu Thuận ướt rượt.

15. Chương 15

Một câu của Tiểu Thuận hại lão tử đêm đó ngủ không ngon.

Câu nói kia nhắc nhở ta: đã đến lúc phải có một cuộc cải cách hần hoai tử tế, dứt khoát rõ ràng, nếu không Mã Tiểu Đông trong mắt thiên hạ vẫn chỉ là tên biến thái đoạn tụ Sài Dung như trước. Sáng sớm ngày hôm sau, ta vừa ở trên giường xuống, một chút liền phân phó Tiểu Thuận: “Đi các viện đem hết thầy mười chín vị công tử gọi tới đây!” Mẹ nó, lão tử cải cách, mạnh mẽ thẳng thắn, chu đáo toàn diện!

Tiểu Thuận nhìn vẻ mặt kiên định quả quyết của ta, do dự một lát, run rẩy bầy nói: “Vương gia, thân thể của ngài còn chưa có tốt Một lần mười chín vị hơi quá

~~ bằng không ~~ kêu bốn năm vị đến trước đi

”

Gì chứ! Ta một hơi chen ở cổ họng, thiếu chút nữa chết sặc. Sắc mặt thâm trầm: “Ta hôm nay có chuyện cần tuyên bố! Gọi hết thầy đến đây! Sau giờ điểm tâm tập hợp ở chính sảnh!”

Tiểu nô tài bị vẻ mặt nghiêm khắc của ta dọa cho sợ, vội vàng chạy đi.

Vương phủ quả nhiên làm ăn hiệu quả. Ta vừa uống cháo xong, còn chưa đặt bát xuống, Tiểu Thuận đã trở về báo cáo, mười chín vị công tử đã tập hợp xong ở chính sảnh.

Tuy ta biết những chuyện xưa sau lưng mười chín nam sủng, nhưng là cho tới nay mới có vinh hạnh nhìn tận mắt. Rung động a!

Rung động a!

Mười chín người lần lượt đi tới. Mây liễu nhược đại, thu thủy như tơ, phần mặt má đào, nhược chất tiêm tiêm*. Có đi Thái Lan chỉnh hình về cũng không được như vậy. Yển Nỵ nhà ta mà đem ra so thì đúng là chả khác nào nắm đất. Ai ya! Cái [số mười sáu] kia cao hơn lưng ghế có một cái đầu, chắc chỉ khoảng mười hai mươi ba, tên súc sinh tiểu vương gia! Ta mỉm cười vẫy tay với tiểu bằng hữu, “Lại đây.”

Cậu nhóc cúi đầu, sợ hãi đi tới. Ta xoa xoa đầu nó, “Năm nay bao nhiêu tuổi?” Cậu nhóc nâng mắt trộm liếc ta một cái, liều mạng nặn ra một nụ cười, “Vương gia quên rồi, năm nay Liên Ngã mười ba.”

*** cầm thú!! Thật sự là từ tám tuổi đến tám mươi tuổi đều không tha! Hảo hảo một mầm non của tổ quốc! Còn đặt tên cái gì mà Liên Ngã! Liên Ngã, rõ ràng là cái tên đàn bà! Ta cảm thấy ngọn lửa chính nghĩa phi thăng từ đỉnh đầu đến tận gót chân, “Người trước kia tên là gì?” Liên Ngã lại nâng mắt, bắt đầu run lên, “Hồi, hồi vương gia, Liên Ngã trước kia gọi là Thiên Bảo.”

~~Ta lau lau trán, “Người họ gì?” Cậu nhóc càng run, “Hoa.”

May mà cái họ còn giống người. [Hoa], ể, cả nhà đứa nhỏ này hình như bị tội, Sài Dung thấy nó xinh đẹp liền từ chỗ hoàng đế xin về. Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cầm thú!

Liên Ngã cúi mặt, từ đầu đến chân đều khe khẽ run lên. Ta nhớ lúc đệ đệ ta mười ba tuổi ... Thanh xuân biết bao, nhiệt huyết biết bao! Đứa nhỏ ngoan thế này lại bí biến thành bộ dáng bất nam bất nữ. Đừng lo! Có đại ca ta dạy người, nhất định sẽ một lần nữa đem người biến thành một anh hùng hảo hán đỉnh thiên lập địa!

Ta lại xoa xoa đầu tiểu bằng hữu, vỗ bàn, “Từ hôm nay trở đi, người kêu Hoa Anh Hùng!”

16. Chương 16

Tiểu bằng hữu nghe thấy tên này rất hay, lập tức thẳng lưng, ánh mắt hữu thần, lo lắng cũng bớt: “Vương gia?!” Xem kìa, tác dụng của cái tên lớn đến cỡ nào. Ta mỉm cười gật đầu, không sai không sai, lập tức lên tinh thần rất nhiều. “Hoa Anh Hùng, ngày mai ta mời một cao thủ đến đây dạy người còn bồng quyền anh. Rèn luyện thân thể cho rắn chắc. Bây giờ ta còn có chuyện cần nói với mọi người, người cứ tìm ghế ngồi đi đã.”

Hoa Anh Hùng giương đôi mắt ngập nước nhìn ta, ngoan ngoãn qua một bên kéo ghế ngồi. Ta khoát tay với mười tám người kia: “Các người cũng ngồi đi.” Bùi Nhược Thủy kéo ghế ngồi xuống. Mười mấy người còn lại nhìn nhau rồi đồng loạt nhìn Tô Diễn Chi. Chờ Tô công tử ngồi xuống mới ngồi.

Ta thanh thanh cổ họng, bắt đầu lên tiếng: “Các ...” ai ya, mém chút nữa nói thành [các đồng chí]. Lại ho khan một tiếng: “Các vị, bốn vương hôm nay triệu tập mọi người đến là có chuyện muốn tuyên bố.” Nhìn một đám môi hồng răng trắng, ý thức trách nhiệm của ta đột nhiên thăng hoa.

“Mọi người có lẽ đã nghe nói, bốn vương trải qua kiếp nạn sinh tử này, đã nhận thức được hết những sai lầm mà mình phạm phải trước kia. Sài Dung trước kia, thật sự là tội ác tày trời, tội nghiệt chồng chất, chết chưa hết tội. Cho nên, ta quyết định, từ hôm nay trở đi, thực thi cải cách.”

Trong những người nghe bắt đầu xuất hiện những tiếng xì xầm. Ta đi thẳng vào vấn đề chính: “Trước kia, ta đối với nhóm các người làm chuyện không thể tha thứ. Từ hôm nay trở đi, chư vị đều là người tự do. Muốn bồi thường cái gì cứ việc mở miệng. Muốn rời đi cứ việc rời đi. Vương phủ sẽ không làm khó người nhà của các vị nữa.”

Chính sảnh bỗng nhiên lặng ngắt như tờ. Ta tiếp tục nói: “Nếu cần cái gì, chỉ việc đề xuất, ta sẽ dùng hết năng lực của mình để giúp các vị.”

“Vương gia.” Một giọng nói trôi vào tai, theo dây thần kinh lan thẳng từ đỉnh đầu đến mũi chân. Đôi mắt hẹp dài của Bùi Nhược Thủy xem xét ta, “Có phải, vương gia muốn cho bọn ta xuất phủ?”

Ta gật đầu: “Giải thích như vậy cũng được.” Ta nhìn trái nhìn phải, phát hiện vẻ mặt của mười mấy người có chút dị thường. Thấy ta muốn thả người nên hưng phấn quá sao?

Bùi Nhược Thủy không hề lên tiếng, ta đang chuẩn bị nói tiếp, đột nhiên có một người đứng lên: “Vương gia, Thần Phong quá phạm, muốn hỏi một câu.” Thần Phong? Còn có Văn Phong nữa chứ! Thủy Phong Liên Ngã

Tiểu vương gia văn phẩm thực kém. Để lão tử đặt lại cho vị này một cái tên mới! Ta nhàn mặt nhún mày: “Thỉnh giảng.”

Thiếu niên khoác áo choàng xanh, khuôn mặt trắng trẻo nhợt nhạt nghiêm nghị, dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, hỏi ta: “Vương gia vừa nói sẽ không làm khó người nhà chúng ta, là thật sao?”

Quả nhiên là không thể tin vào sự thật quá tốt đẹp này. Ta lộ ra nụ cười mỉm nhân từ như chúa Jesus: “Đương nhiên, lời bốn vương nói nhất ngôn cửu đỉnh tứ mã nan truy! Ta còn tưởng...”

Thiếu niên đột nhiên hướng đến ta vái chào: “Vương gia đã nói vậy, Thần Phong không còn cầu xin chuyện gì khác nữa, cáo lui trước.” Hử? Ta còn chưa nói xong! Ta vừa định há mồm, mười mấy vị công tử còn lại đều đột nhiên đứng dậy vái chào, xoay người, từng người một bỏ đi. Hoa Anh Hùng nhìn ta, lại nhìn những người khác, cũng vội vàng bật dậy khỏi ghế đuổi theo. Ta bị bỏ rơi trong chính sảnh, chẳng hiểu mô tê gì quay đầu nhìn, người cuối cùng còn ở lại là Tô Diễm Chi: “Thế này là sao?” Tô công tử thâm ý khó dò nhìn ta, lắc đầu: “Vương gia, nhất thời khó nói rõ được, ta đi trước xem có xảy ra chuyện gì không.”

Ta sờ sờ mũi, chắc ta giải thích không tốt khiến họ nhất thời khó mà chấp nhận được, phải đi về tiêu hóa một chút. Tô công tử nói đi xem có xảy ra chuyện gì không. Gì chứ! Không lẽ còn có thể vui đến muốn bệnh sao?

Ta kêu Tiểu Toàn bê một đĩa đậu tằm ngũ vị lên chính sảnh. Còn hai đại kế hoạch nữa chưa tuyên bố ... Cũng được, mọi chuyện phải chú ý tiến hành theo chất lượng. Cứ để bọn họ từ từ tiêu hóa hấp thu trước đã, buổi chiều ta nói tiếp. Lão tử uống chút nước cho thông cổ, đúng, Thần Phong kia, đổi thành gì thì nghe hay hơn nhỉ? Cuồng phong? Kinh Lôi? Bá Thiên?

“Vương gia —— vương gia —— không tốt —— xảy ra chuyện rồi —— “

Ta buông chén trà: “Chuyện gì mà người rống lên thế?”

Tiểu Thuận té lộn mấy vòng vào trong sảnh, đê ngực thở hồng hộc: “Vương gia, Tô công tử sai tiểu nhân chạy đến thông tri cho ngài, không tốt rồi! Trong viện ~~ trong viện đã xảy ra chuyện! Bùi công tử nhảy Vọng Tinh hồ, tam công tử tứ công tử uống rượu độc, bát công tử cắt cổ, thập nhất công tử thắt cổ, thập tam công tử thập tứ công tử Tóm lại, tóm lại, ngài mau đến nội viện xem sao đi!”

17. Chương 17

Sao có thể như vậy!

Ta đứng ở hành lang dẫn vào nội viện, non sông đất nước một mảnh thăm đậm thê lương, người ngã ngựa đổ. Sao lại thành thế này!!

Nhảy hồ một, nhảy giếng ba, thắt cổ sáu, cắt cổ hai, uống thuốc bốn, cộng thêm một người đập đầu. Trừ Hoa Anh Hùng cùng Tô Diễm Chi, mười bảy người kia không một ai nguyên lành.

Trời cao chứng giám, ta thực sự là không làm cái gì!

Ta ngửa mặt lên trời thét dài, vì cái gì! Hết thấy là vì cái gì!!!

Vì cái gì? Nhìn một người làm hô hấp nhân tạo cho Bùi công tử ở khoảng đất trống ven hồ. Bùi Nhược Thủy mở mắt, dựa trên khuỷu tay ta, vẻ mặt ai oán kêu lên: “Bùi Kỳ Tuyên ta một đời dơ bẩn, chỉ muốn chết một cách sạch sẽ cũng không được. Vương gia, cầu ngài khai ân, cho ta một kết thúc đi.” Gì chứ! Hắn với ba người té giếng kia đúng là hẹn nhau chết đuối, ngay cả lời thoại cũng giống hệt!

Thập nhất công tử Lưu Vân được người ta đưa từ trên thông lọng xuống cũng đã làm hô hấp nhân tạo, Lưu Vân mở mắt, túm lấy tay áo ta, thần sắc thống khổ: “Vương gia, cầu ngài cho Lưu Vân một kết thúc sạch sẽ, cũng đỡ cho vương gia khỏi phiền toái.” Cùng với năm người thắt cổ còn lại căn bản là chung một lý tưởng.

Bốn người uống thuốc thì có ba người bị ép uống giác thủy cho nôn ra, còn lại một tứ công tử Nguyệt Thanh. Lưu thẩm lão bà của Trung thúc vốn là cao thủ rửa dạ dày ẩn mình trong dân gian, đưa tay nạy miệng Nguyệt Thanh, đổ hai bát lớn giác thủy vào, nắm tay đấm mạnh vào bụng y. Ta ngồi xổm bên cạnh thưởng thức. Theo Tiểu Thuận giới thiệu, con dâu của Lưu thẩm – Thúy Nương nghiện khải dược *, trong nhà có ngâm một vò cừu rượu, khi nào bực bội thì uống một ly. Lưu thẩm trường kỳ kháng chiến trong cuộc sống mẹ chồng nàng dâu đã luyện thành một thân công phu, cho dù có uống phải mật khổng tước cũng bắt nôn ra được.

Nét mặt Nguyệt Thanh xanh xao vàng vọt, hé miệng [oe] một tiếng nôn ra cả ngụm nước lớn. Lưu thẩm xấn tay áo, hai gã sai vặt nâng Nguyệt Thanh dậy, cho uống hai ngụm nước trong. Nguyệt Thanh chậm rãi hé mắt. Ta tự chủ tự động đến đứng trước mặt Nguyệt Thanh. Quả nhiên, y vô cùng đau khổ nhìn bốn phía: “Trời xanh cũng không nhận ta.” Ta bắt đầu đếm một, hai, ba ... Nguyệt Thanh nhìn về phía ta: “Vương gia, cầu ngài...” chồ [cầu ngài] nói nhỏ dần, ta đếm đến ba. Nguyệt Thanh nhắm mắt, hôn mê.

Hai người cắt cổ thì trên cổ quần đầy băng gạc, trước mắt không tiện nói chuyện, đều chỉ hui quạnh nhìn ta rồi nhìn trần nhà, im lặng buông xuống hai hàng lệ trong veo.

Cuối cùng là đi xem vị huynh đệ đập bể đầu kia.

Không phải ai khác mà chính là Thần Phong công tử buổi sáng mới đặt vấn đề. Thập cửu công tử nhập môn muộn nhất, phương pháp cũng thảm thiết nhất. Trên trán vỡ một mảng lớn, máu me đầm đìa, ta nhìn mà thổn thức không thôi. Câu đầu tiên ta hỏi đại phu: “Có để lại sẹo trên mặt không?” Cưng à, không phải tại ta ghen.

Lang trung của vương phủ có hai hàng râu dê trông rất có phong thái tiên gia, thoát nhìn có vẻ cũng cao tay: “Vương gia yên tâm. Ngài quên rồi sao? Năm đó Tô công tử lấy đao vẽ lên mặt mình như vậy, không phải lão phu cũng chữa lành được đó sao?” Thật sự là có mắt không thấy Thái Sơn, vương phủ ngọa hổ tàng long, nhân tài đồng đúc.

Thần Phong công tử từ từ nhắm mắt lại, trầm lặng không rên một tiếng. Ta hy vọng có thể cạy miệng hắn để tìm ra đáp án. Lau ghế kéo đến bên giường ngồi, thành khẩn thỉnh giáo Thần Phong công tử vì cái gì phải làm như vậy.

Thần Phong công tử không nói được một lời, ngay cả mí mắt cũng không động. Ta thở dài từ bỏ, đưa tay dịch góc chăn cho hắn, rót một chén nước sôi đặt ở đầu giường, xoay người định đi, Thần Phong công tử bỗng nhiên từ sau lưng ta nói: “Vương gia.” Ta quay người lại, Thần Phong công tử vẫn nhắm mắt, chậm rãi nói: “Vương gia việc gì phải khổ công cứu sống ta. Cho ta được thống khoái, vương gia cũng đỡ phiền hà, chẳng phải mọi người cùng rảnh tay sao?”

Xưa như diễm!

Ai làm ơn nói cho ta biết, rốt cục cái đám người này bị làm sao! Ta túm một hạ nhân hỏi thăm Tô Diễn Chi ở chỗ nào. Hạ nhân nói, Tô công tử ở Tây viện khuyên giải bát công tử cùng thập ngũ công tử vừa cất cổ.

Ta chạy tới tây viện, lòi Tô công tử rẽ vào một gian phòng trống, đóng vội cửa phòng. Chân thành thiết ý thỉnh giáo Tô công tử tất cả đến tột cùng là vì cái gì.

Tô Diễn Chi không đáp mà hỏi lại ta một câu: “Công tử, ngài có sợ chết không?”

18. Chương 18

Sợ chết?! Đương nhiên không sợ?! Ta lập tức nghĩ đến câu Nại Hà cùng tổ trưởng đại thúc. Thành thật mà nói thì lão tử còn có chút hoài niệm nữa cơ! Nhưng ta không sợ chết cùng với việc đám người này muốn sống muốn chết thì mắc mớ gì đến nhau?

Tô Diễn Chi nói: “Con người sợ chết là bởi vì không muốn xa rời nhân gian, có vương bận. Nếu không vương bận thì sinh tử không còn là gì nữa.”

Nghe có vài phần tư duy triết học. Có điều dường như không liên quan gì đến vấn đề trước đó. Tô Diễn Chi trông mặt ta dần không hiểu nên rốt cục cũng vạch trần huyền cơ: “Ngài không biết cái gì gọi là xuất phủ đúng không?” Ta nhớ Bùi Nhược Thủy từng hỏi ta có phải là muốn cho bọn họ xuất phủ không, chẳng lẽ từ này có thâm ý khác?

“Ta thả cho họ tự do, không gọi là xuất phủ sao?”

Biểu tình trên mặt Tô công tử dờ cười dờ khóc: “Chủ tử khi ngoạn chán nam sủng thiếp thất, có thể tặng cho người khác, có thể chuyển tới kỹ viện, cái này gọi là [xuất phủ].”

Ta ngu mặt. Bà nội ơi! Trách nào buổi sáng vừa nói xuất phủ, mười mấy người sắc mặt khó coi như vậy. “Ta thật sự muốn giúp bọn họ tự do ~ ta thực sự có ý để bọn họ tùy tiện rời đi mà không làm khó người nhà họ ...” Ta bỗng nhiên linh quang chợt lóe, thật muốn tự vùng tay vẫy miệng mình. Gì chứ! Còn chưa hiểu sao, chính mình vì nói là không muốn làm khó người nhà họ, đám người này vốn đã không còn lưu luyến nhân sinh, không vương bận không lưu luyến, chỉ mong sớm được giải thoát.

Ta sờ sờ mũi: “Ta vốn có ý tốt... “

Tô Diễn Chi nhẹ nhàng cười: “Ta biết, có điều những người như chúng ta, đời này kiếp này, sao có thể ở dưới thái dương ngẩng đầu làm người được nữa đây.” Hắc cười, một phần cô đơn hai phần lạnh nhạt, lại có cả bảy phần tang thương. Ta cứ nhiên nhìn đến sững sốt. Chẹp chẹp, họ Tô càng nhìn càng khó dẫn lòng nổi. Không hổ là đứng đầu trong mười chín nam sủng của Sài Dung! Hơn nữa về tuần mỹ còn mang theo một phong thái thanh đạm không nói nên lời. Suy cho cùng cũng là công tử của Giang Nam đệ nhất thế gia, xét lại, nghe nói Tô gia sau khi Tô nhị gia qua đời đã sớm tứ ngũ phân liệt, tan đàn xẻ nghé ...

Tô Diễn Chi hướng đôi mắt như thanh thủy nhìn ta: “Ngài không phải đang nghĩ, tại sao ta không đi tìm một kết thúc chứ gì?” Ta hít sâu một ngụm lạnh khí, họ Tô không lẽ có thể bắt được sóng điện nào sao? Ta gượng cười: “Không, huynh đệ chỉ nghĩ ...” Về mặt của Tô Diễn Chi đột nhiên..... quý dị không nói nên lời.... Thống khổ lại mang chút ~ trào phúng....??

“Ta muốn sống trên đời càng lâu càng tốt, âm tào địa phủ, có người mà ta không muốn gặp.”

Ta ra cửa, nhìn bóng dáng Tô Diễn Chi mảnh mai đơn bạc đứng trong sân như trầm mình vào nơi sâu thẳm thăm, không hiểu sao trong lòng có chút lạ lẫm. Ta đang suy ngẫm thâm ý hắc nói vừa rồi, Tiểu Thuận không biết làm sao đột nhiên lao đến: “Vương gia.”

Ta thở dài: “Lại chuyện gì nữa!”

Tiểu Thuận cung kính đáp lời: “Không có. Vương gian mười bảy vị công tử cũng không có gì đáng ngại.” Vớ vẩn! Lão tử từ tám trăm năm trước đã biết là mấy người kia không có gì đáng ngại rồi. Ta nhìn chăm chăm Tiểu Thuận còn đang ấp a ấp úng, “Có gì nói thẳng!”

Tiểu Thuận cúi đầu: “Vương gia, vài vị công tử sau lần ẩm ỉ này, thân thể đều rất hư nhược. Đại phu kê đơn nói phải ăn nhiều đồ bổ. Nhất là bát công tử, thập ngũ công tử cùng thập cửu công tử, mất máu nhiều, phải đại bổ.”

Ta phỉ phỉ tay áo: “VẬY ĐẾN PHÂN PHỐ TRỪ PHÒNG, LÀM THÊM NHIỀU MẪY THỨ CÓ DINH DƯỠNG GÌ ĐÓ. CÁI GÌ MÀ TỔ YẾN, VI CÁ, BÀO NGƯ....” “Mẹ nó, ta nói mà nước miếng cũng muốn xểu ra đến nơi đây. Tiểu Thuận hơi ngẩng đầu lên một chút: “Vương gia, ngài quên rồi sao? Thái hậu có chỉ, ăn chay ba ngày. Mới qua hai ngày....”

Gì chứ! Lăn qua lăn lại đến loạn cào cào, lão tử quên luôn cả ý chỉ của tú bà! Nhân vương còn nói muốn rử lão tử ăn mấy thứ ngon lành mà cũng chẳng thấy thò đầu ra! Ta cố nén lửa giận: “Đồ ngu, thượng có chính sách hạ có đối sách. Không cho ăn đường đường chính chính thì không ăn vụng được à?!” Tiểu Thuận lại cúi đầu đi xuống: “Nhưng mà, mấy ngày nay ở chợ đến nửa miếng thịt cũng không có

” Ta cười lạnh: “Không có chợ đen sao?” Ta không tin nam giới già trẻ trong thành thật sự bởi thái hậu ăn rau củ ba ngày. Tiểu tử này hai ngày nay mặt mày bóng lưỡng, nhất định là lén đi ăn vụng.

Quả nhiên Tiểu Thuận nghe ta nói tới chợ đen thì không cãi nhai nữa. Nói quanh co một câu: “Tiểu nhân còn có chuyện này thỉnh vương gia bảo cho biết.” Ta phất tay bảo: “Nói.” Tiểu Thuận lại ngẩng ngẩng đầu: “Vương gia, còn họ Ôn gia ở trong viện thì nhốt lại chứ ạ.”

Nga, phải a.

Lăn đến lăn đi, quên bằng mất cả Ôn thám hoa. “Đừng nhốt, cho hắn ra ngoài hít thở, nếu có lén bỏ chạy thì cũng đừng đuổi theo.”

Tiểu Thuận giương mắt nhìn ta: “Vương gia, họ Ôn gia từ ngày hôm qua cái gì cũng không ăn, cơm đưa tới toàn bị hắt đổ.”

Tốt, cả tuyệt thực cũng tới luôn. Ta cảm thấy đầu âm ỉ đau, như có nguyên một quả tạ ở trên đầu, nặng hết chỗ nói. Tiểu Thuận ghé vào thấp giọng hỏi ta: “Nếu không, vương gia tự đi nhìn một cái.”

Thần kinh của ta rạn đánh [cách] một tiếng, mẹ nó, cứ thế này thì lão tử có không muốn điên cũng không được! Ta dậm chân một cái: “Đưa cơm đến, không muốn ăn cũng phải làm cho hắn ăn! Nói cho Ôn Thụy, nếu không ăn

” Ta dữ tợn không cần tốn hơi thừa lời. “Vương gia ta giết cả nhà hắn!”

Tiểu Thuận nhanh như chớp chạy đi truyền lệnh. Ta vuốt lại vạt áo. Không thể sống như vậy được, ta đến là để hưởng phúc, không phải để giải quyết mấy việc khó xử linh tinh! Ta muốn đi tìm mấy chuyện vui vẻ. Ai sống ai chết ta mặc kệ!

Ta hô to một tiếng: “Người đâu!” Trong viện có năm sáu hạ nhân chạy ra đứng khoanh tay trước mặt ta. Ta bắt đầu chỉ định: “Người, hầu hạ bốn vương trở về thay quần áo. Người, đi lấy mấy tấm ngân phiếu đến đây cho ta, càng nhiều càng tốt.”

Thay một kiện ngoại bào bằng gấm, ngân phiếu để trong ngực. Ta mở chiết phiến*, nhìn tạo hình xiêm áo trong gương. Không tồi không tồi, tiểu vương gia dù có chút ẻo lả nhưng tuyệt đối là hàng đệ nhất cực phẩm. Ta vén lại hai lọn tóc xòa xuống trên trán, huyết sáo một tiếng, nghênh ngang bước ra cửa. Vài tên sai vặt muốn ngăn ta lại mà không dám: “Vương gia, ngài xuất môn cũng nên mang theo vài người.”

Ta bực bội nói: “Bốn vương ra ngoài dạo chơi giải sầu, tối sẽ trở về. Ai dám theo ta chặt đầu hắn!” Người hầu cùng đám canh gác đại môn co đầu rút cổ, ngoan ngoãn đứng nghiêm tại chỗ. Gì chứ, hôm nay lão tử nhất định sẽ tung hoành một phen.

Ta ngông nghênh đi ra từ cửa sau của vương phủ, đi lên đường cái. Từ lúc về thời cổ đại đến giờ vẫn chưa ra đi dạo lần nào, không công lãng phí bao nhiêu là thời gian tốt. Hôm nay nhất định phải chơi cho đủ, cái gì muốn ăn mà chưa ăn được thì phải ăn, cái gì muốn thấy mà chưa thấy được thì phải thấy, tất cả đều phải thử qua. Cổ nhân nói thế nào? [Kim triêu hữu tửu kim triêu túy, nhân bất phong lưu uống thiếu niên]!

Ta duỗi tay, chặn một người qua đường: “Xin hỏi huynh đài, tửu lầu lớn nhất của kinh thành ở đâu?”

19. Chương 19

Ta ngồi trong một quán trà không lớn không nhỏ ở kinh thành, uống trà, nghe khúc.

Chuyện đi từ lâu không thành. Vì cái gì? Thái hậu! Uy lực từ ý chỉ của lão lú bà quá mạnh. Hai mươi tiểu đội ngự lâm quân thay phiên nhau tuần tra quản lý nhân dân trong thành. Từ lâu lớn nhỏ ngừng kinh doanh ba ngày.

Ta thủng thẳng đi đến khi trời chạng vạng, các gian trong chợ bắt đầu thu dọn hàng quán, trên đường thanh thanh lạnh lạnh. Ta phải dừng chân ở một con phố nhỏ mà chả có thu hoạch gì, thấy trước mặt có một quán trà, tiến vào thử nghiệm một phen.

Ông trời cuối cùng cũng thương tình ta, cho ta một niềm ngạc nhiên để an ủi. Ta vào quán tìm một chiếc bàn cạnh cửa sổ để ngồi, người hầu trà châm một ly vũ tiền*, bốn loại điểm tâm khác cũng được bưng lên. Ta cầm một khối vụn phiến cao * đưa vào miệng, một cô nương mong manh như nước ôm tỳ bà uyển chuyển đến trước mặt ta cúi mình hành lễ: “Công tử có muốn nghe một khúc đàn hay không?” Thanh âm mềm mại thanh thúy, như tiếng suối trong khe núi chảy ra.

Ta nhất thời xương cốt mềm nhũn, “Muốn, muốn!” Cô nương ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn, chỉnh lại dây đàn, nhìn ta cười trong veo: “Công tử muốn nghe khúc nào?”, xương cốt của ta đã hoàn toàn tan chảy trong nụ cười kia: “Cô nương đàn cái gì ta cũng thích nghe.” Cô nương khẽ mỉm đôi môi anh đào, lại cười: “Vậy ta đây đàn cho công tử bản [tần tang khúc] được chứ?” Ta gật đầu: “Được, được.” Cô nương vươn ngón tay ngọc ngà thon dài, nhẹ nhàng gảy một cái, tiếng nhạc tinh tang ngân lên.

Ta phe phẩy chiết phiến, ngưng thần tĩnh khí, đem cô nương đánh đàn ra tinh tế mà đánh giá. Mỹ nhân như trà, phải chậm rãi nhấm nháp. Cô nương gảy đàn mặc chiếc váy xanh biếc, dưới rèm mi cong vút là đôi mắt trong veo to tròn, điểm tinh xinh đẹp tuyệt trần. Tim ta không nhịn được mà rạo rức đập bình bình, dù sao ta đã rất lâu rồi không nhìn thấy mỹ nữ.

Một khúc gảy xong, ta gấp chiết phiến lại: “Không tồi không tồi, chẳng biết có thể thỉnh giáo phương danh của cô nương không?”

Cô nương điềm đạm nho nhã như vậy, theo đuổi về làm bạn gái là chuẩn. Cô nương cúi đầu: “Được công tử coi trọng rồi. Ta họ Trần, nhũ danh Kinh Nương.”

“Nga.” Ta gật đầu, “Kinh Nương, tên rất có ý nhị. Ta họ Mã, Mã Tiểu Đông, Nhà cô nương ở đâu?”

Kinh Nương đem tỳ bà đặt ngang trên đầu gối: “Ta nguyên quán ở Thận Thành Giang Tô, hiện sống ở kinh thành.”

Ta vuốt cằm: “Có phải trong nhà cô nương có khó khăn mới phải đi biểu diễn thế này?” Kinh Nương cúi đầu cười khẽ, cũng không trả lời. Nàng không nói lời nào, trước mặt ta lại có người bắt chuyện: “Công tử, có thể thương lượng với ngài một chút không?” Ta quay sang, là tiểu nhị của trà lâu, “Công tử, vị công tử bên kia muốn ngồi ở bàn này, có thể dàn xếp di chuyển một chút không?”

Di chuyển, ai phô trương như vậy nhân lúc lão tử đang tán gái mà bắt ta rời đi?! Ta nhìn chung quanh, tên nhóc kia đứng ở cửa ra vào. Xem khí phách chắc là đứa nhỏ nhà giàu. Đuổi? Giờ trừu hoàng để ra, ai dám đuổi tiểu vương gia ta? Ta vân đạm phong thanh mở chiết phiến: “Cho hắn đi chỗ khác ngồi.”

Tiểu nhị cúi người: “Công tử, chỗ khác cũng trống mà. Có thể thỉnh ngài thu xếp một chút, nhường bàn cho vị khách nhân kia không? Chúng ta sẽ giảm tiền trà cho ngài.”

Ta gấp chiết phiến lại: “Người trông ta giống kẻ không trả nổi tiền trà sao?” Tiểu nhị vẻ mặt không tốt nhìn ta, gió chiều nào, che chiều ấy: “Bằng không vậy đi. Chỗ tiểu điểm nhỏ, nhị vị ủy khuất một chút, nhị vị công tử cùng ngồi một bàn, được chứ?” Ta không trừu chối thêm nữa, thiếu gia ngoài cửa đi tới, tiểu nhị thay hắn kéo ghế, rất ngứa mắt mà ngồi đối diện với ta. Người hầu trà thay hắn châm trà, cũng bưng lên bốn thứ điểm tâm. Thiếu gia nhấp một ngụm trà, quay đầu nói với Kinh Nương: “Đàn một khúc nghe xem.”

Gì chứ, tên nhóc con này đúng là đáng ghét! Kinh Nương đứng lên cúi người với tên kia: “Công tử muốn nghe khúc nào?” Thiếu gia cũng mang theo chiết phiến, phát một cái mở ra: “Tùy người.” Kinh nương ngồi

xuống, cười trong veo: “Vậy ta đàn cho công tử bản [vịnh xuân khúc] được chứ?” Thiếu gia gật đầu. Kinh Nương bỗng nhiên xoay người lại, cười với ta.

Chẳng lẽ, nàng có ý gì với ta? Ta nhẹ nhàng phát quạt, cũng mỉm cười lại với giai nhân. Thiếu gia nhướn mi: “Sao không đàn?” Ta thực vui vẻ, chẳng lẽ mỹ nhân vì thấy tên nhóc này không vừa mắt nên không muốn làm ăn với hắn? Ta đắc ý dạt dào liếc tiểu tử đối diện một cái, Kinh Nương cúi đầu: “Mã công tử, tiền khúc nhạc vừa rồi ...”

Mặt ta nhất thời nóng lên, ho khan một tiếng, rút trong ngực một tờ ngân phiếu đưa qua. Sắc mặt Kinh Nương biến đổi, cười nói: “Công tử đang trêu đùa ta sao, ngân phiếu một ngàn lượng sao thiếp trả lại được đây?” Ta lắc lắc chiết phiến, mỉm cười nhìn giai nhân. “Không cần trả lại, nếu cô nương không chê, xin hãy cầm lấy.” Kinh Nương ngẩng người ngẩn ngơ, ta nói tiếp: “Về sau ta mỗi ngày đều đến uống trà, nếu có cái gì khó khăn, cứ nói với ta.” Kinh Nương thản nhiên cười, đem ngân phiếu thu vào tay áo: “Đa tạ Mã công tử. Sau này công tử lại đây, chỉ cần không chê, kinh Nương nguyện ngày ngày vì công tử công hiến sức lực.”

Ta nghe mà tâm hoa nộ phóng. Công tử trẻ tuổi trước mặt nâng trên trà, nét mặt cười như có như không, thú vị nhìn ta. Kinh Nương đàn xong một khúc, bị khách bàn khác gọi đi. Ngồi bàn kia là một tên béo ú như heo, trơ mặt giơ tay sờ ngực Kinh Nương. Ta giận dữ, vừa định vỗ bàn đứng dậy anh hùng cứu mỹ nhân, Kinh Nương bỗng thản nhiên cười, như bông hoa rừng rực rỡ, bàn tay nờn nà trên bàn tay mập mập kia nhẹ nhàng néo một cái: “Ai nha, Ngưu lão gia, ngài thật xấu lắm nha!”

Ta há hoác miệng, chiết phiến rơi cái [cạch] xuống bàn. Cậu ấm trước mặt [phì] một tiếng.

Ta then quá hóa giận trợn mắt nhìn sang, thế thì làm sao, lão tử là thanh niên gốc không được à? Vị huynh đệ trước mặt nhướn cặp lông mày ôm quyền với ta: “Bình thủy tương phù, đó là hữu duyên, xin hỏi huynh đài họ gì?”

20. Chương 20

Ta là một con người độ lượng, nếu có người chào hỏi ta thì tất nhiên ta sẽ trả lễ. Huống hồ trông vị thiếu niên công tử kia tuổi cùng lắm cũng chỉ mười tám, mười chín thôi, cần gì phải cùng con nít so đo. Ta cũng chấp tay: “Ta họ Mã, Mã Tiểu Đông. Tiểu huynh đệ họ gì?” Ta cố ý nhấn mạnh chữ “tiểu”. Thiếu niên công tử mỉm cười với ta: “Ta họ Phù, tên Khanh Thư, chữ [tiểu] không dám nhận.”

Phù Khanh Thư, tên không tồi.

Phù tiểu ca hai hàng mi dài cong vút, đôi mắt như cặp minh châu lưu chuyển hữu thần, khuôn mặt ngũ quan như chạm ngọc, toàn thân lộ ra quý khí. Không biết là đứa nhỏ của nhà vị quan lớn nào trong kinh thành. Ta thâm lắng đầu, Phù công tử, may cho người vì tiểu vương gia hôm nay người gặp là lão tử. Bằng không, một nhà già trẻ nhà người chỉ sợ gặp họa rồi.

Phù Khanh Thư với câu [Tiểu huynh đệ] vừa rồi của ta canh cánh trong lòng: “Mã công tử niên kỷ bao nhiêu?” Ta cầm lấy chiết phiến: “Năm nay đã hai mươi mốt.” Chiết phiến gõ nhẹ vào lòng bàn tay, “Phù công tử năm nay mười mấy?”

Phù Khanh Thư khép chiết phiến lại, định đặt xuống lại thôi: “Ta cũng sắp hai mươi.”

Ta mỉm cười: “Mới mười chín, Phù công tử thực sự là trẻ tuổi tao nhã a.” Phù Khanh Thư rất cục cựa cũng biến sắc, ha ha, tính chơi với ta à, người còn non lắm.

“Mã công tử quê ở đâu?”

Ta nói: “Phải nói là, nhà của ta ở rất xa. Có điều tạm thời sống ở kinh thành. Phù công tử xem ra là người kinh thành nhỉ.”

Phù Khanh Thư gật đầu: “Mã công tử có rảnh, nếu không chê, có thể đến Tuế Xương Nhai hàn xá chơi. Mã công tử vừa đến kinh thành chưa lâu phải không?”

Hử? Đứa nhỏ này cũng thật tinh mắt, ta khen ngợi liếc hắn một cái: “Không sai, vừa tới được vài ngày.” Phù Khanh Thư thản nhiên nở nụ cười: “Trách nào huynh đài không biết cô gái đàn đàn vừa rồi là cầm

nương thuộc giáo phường*, còn khẳng khái giúp tiền, hỏi nàng có phải trong nhà có biến cố gì không.” Ánh mắt đảo qua mặt ta, mở chiết phiến nhẹ nhàng lay động, “Bạc của Mã công tử, đúng là bị lừa oan uổng.”

Gì chứ, mặt ta nóng lên, chửi thầm trong bụng. Coi như nhóc con người khá, một điều.

Lúc ta cùng Phù Khanh Thư đang chén chú chén anh uống đến say mê, trên đường bỗng nhiên một trận ồn ào. Phù Khanh Thư từ cửa sổ nhìn ra phía đường cái, bỗng vội vàng đứng lên: “Mã công tử, tại hạ có chuyện đi trước một bước, ngày khác sẽ cùng nói chuyện.” Ta thò ra cửa sổ nhìn xem, một đám gia đình huyên náo đang đi về hướng này, vừa quay đầu lại, Phù công tử đã chẳng thấy bóng dáng đâu. Ta thấy trời cũng tối rồi, kêu tiểu nhị lại thanh toán. Tiểu nhị cúi mình: “Vị công tử vừa nãy đã trả tiền rồi.” Ồ, cách làm việc của Phù tiểu ca quả là có phong thái.

Ta rời quán trà nhận định phương hướng, chậm rãi đi về phía vương phủ. Càng đi bước chân càng nặng. Trong vương phủ còn một mớ bong bóng nghĩ đến đã nhức đầu. Ta đột nhiên có một ý tưởng rất vô dụng, chỉ bằng lão tử ôm một bọc ngân phiếu trốn phứt đi, sống chết mặc bay. Nhưng sờ lại lương tâm, lại nghĩ đến lời thề hào sảng của mình. Nhân sinh quan trọng nhất là phải kiên trì. Huống chi ta chạy rồi, hai mươi người kia càng không có đường sống. Đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, làm gì cũng phải nghĩ đến lương tâm.

Rẽ vào một ngõ tắt, qua hai đoạn nữa chính là cổng sau của vương phủ, ta vừa mới rẽ vào một khúc quanh đã va phải một người đang đứng dán ở vách tường. Bả vai đau chết điếng, người kia cũng giật mình. Ta tập trung nhìn: “Phù công tử, sau người lại đứng ở đây?” Ánh mắt Phù Khanh Thư lóe lên một chút: “Mã công tử, thật trùng hợp. Ta lang thang một chút, ai ngờ lại đến chỗ này. Người sống ở gần đây à?” Ta nghi hoặc nhìn hắn, lang thang một chút, không phải vừa rồi hắn nói có việc gấp sao? Cửa ngõ dần dần truyền đến một trận ồn ào, về mặt Phù Khanh Thư đột nhiên có chút khẩn trương, thanh âm kia vờn từ xa tới gần. Ta loáng thoáng nhận ra vài tiếng gọi. “Thiếu gia, lão gia chờ ngài trở về”

Ta giật mình hiểu ra, cười ha ha với Phù Khanh Thư: “Phù công tử, trẻ nhỏ bực bội mới trốn nhà đi chơi, người nên nhanh chóng về nhà đi, miễn cho lệnh tôn phải lo lắng.”

Mặt Phù Khanh Thư hơi đỏ lên, cắn cắn môi, tròng mắt liếc ta một cái, vung tay áo đi về phía cổng ngõ. Thật là! Vừa rồi còn khen hắn biết cách hành xử. Chối ít cũng phải hỏi thăm người ta một tiếng chứ.

Ta huýt sáo, lần về cửa sau vương phủ. Bảy tám người hầu chẳng đèn lồng như tiếp giá đón ta vào phủ. Tiểu Thuận, Tiểu Toàn, Tiểu Thắng nhanh như chớp từ trong viện chạy ra, Tiểu Thuận cầm lấy một cái đèn lồng đi bên cạnh ta, “Vương gia, ngài muốn ăn chứ? Trừ phòng đã chuẩn bị cơm cho ngài rồi.” Bữa trưa ta chỉ ăn qua loa, đói muốn hoảng. Nghĩ đến bát cháo loãng lại càng thêm ngạ hỏa thiêu tâm, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ăn chút đi.”

Tiểu Thuận thông minh, sai người đem cơm chiều đưa đến phòng ngủ của ta. Ta tắm rửa xong về phòng ngủ, Tiểu Toàn ôm hai thực hộp tiến vào. Tiểu Thuận bưng bát cháo, đặt vào tay ta. Ta vừa thấy, múc một thìa đưa vào miệng, cười đến híp cả mắt, đầu bếp của vương phủ quả nhiên không tầm thường, cháo trứng thịt nạc ta đã ăn hơn hai mươi năm, chưa bao giờ cảm nhận được hương vị thần tiên thế này. Tiểu Thuận xu nịnh nhìn ta: “Vương gia, gạo hôm nay ngon hơn bình thường nhiều đúng không? Còn có lạc ngũ vị cùng măng khô, ngài nếm thử?” Ta bóc lớp vỏ trứng chim cút ra, bên trong có một miếng thịt chân giò, lão lệ ngân ngân: “Đậu phộng nấu rất ngon, măng làm cũng không tồi!”

21. Chương 21

Ăn no ngủ kỹ. Ta vừa ngã đầu xuống là ngủ thẳng một giấc đến gần trưa, vượt qua ngày ăn chay béo ngậy cuối cùng.

Chớp mắt một cái, cuộc sống đã bình bình lặng lặng mà trôi qua được mười ngày. Mười ngày qua sóng yên biển lặng, ta cũng được xuân phong đặc ý. Mười bảy vị công tử bị thương cũng khôi phục được bảy tám phần. Mấy người nhảy xuống nước cứu kịp, hôm sau đã hầu như bình thường, uống thuốc ba bốn hôm là ổn cả. Vết sẹo của hai vị cắt cổ cùng Thân Phong công tử đập đầu tự sát cũng đã lành không sai biệt lắm. Lão

tử mỗi ngày có hai hoạt động quen thuộc, một là buổi sáng hướng dẫn các vị công tử tập thể dục, chuyện còn lại là buổi tối kể chuyện xưa cho Hoa Anh Hùng.

Mười bảy huynh đệ tự sát tập thể đã làm cho ta ngộ ra một chân lý, làm đại sự là phải biết nhẫn nại. Cái gọi là phương pháp nước chảy đá mòn. Cải cách kịch liệt sẽ sinh ra phản tác dụng kịch liệt, chỉ có thể theo một con đường khác, chính là con đường dị đoan. Ta trầm tư suy nghĩ ba ngày ba đêm, bước đầu bắt tay vào thực thi phương án diễn biến hòa bình, trước mắt cũng có chút chút hiệu quả.

Các vị công tử bị ta suốt một ngày trời thành tâm cảm hóa. Thái độ với ta cũng đã tự nhiên hơn rất nhiều. Ta lấy có điều trị thân thể suy yếu của các vị ấy, ở giữa đình trên hồ đặt một bao cát, cổ vũ các công tử đi luyện quyền anh, mỗi buổi sáng chạy hai vòng quanh Vọng Tinh hồ, tập thể dục buổi sáng, hít thở không khí trong lành.

Uông thám hoa bị lão tử dọa không nghe lời sẽ giết cả nhà hắn, trước mắt cực kỳ hợp tác, ở Nam Viện dưỡng đến da mềm thịt trắng, thi thoảng cũng tham gia tập thể dục. Ta rất tán thưởng sự tiến bộ của hắn. Đặc biệt hắn còn là người đầu tiên tham gia luyện côn bổng.

Sư phụ dạy côn bổng là ông lão Trần Đại Quý do một tay Nhân vương gia tiến cử, năm nay đã sáu mươi tám. Vốn là cầm quân giáo đầu về hưu. Khi còn trẻ dùng một đôi lưu tinh chùy. Nghe nói chỉ một mình đã đủ dũng mãnh trấn giữ quan ải. Vốn dĩ ta định trực tiếp lên mấy nơi Thiếu Lâm Tự, Võ Đang sơn thỉnh một hai vị trưởng lão về đây dạy cơ sở cho mọi người, còn đi đến cả hoang sơn dã lĩnh tìm thể ngoại cao nhân. Nhưng theo Nhân vương gia nói Trần lão công phu tuyệt đối không thua trưởng lão Thiếu Lâm Võ Đang, hơn nữa kinh nghiệm dạy học phong phú, lại tiện ở gần đây.

Ta đã sớm biết lời của Sài Hân huynh để mức độ tin cậy không cao lắm, quả nhiên đã xảy ra chuyện. Ngày đầu tiên Trần lão đến vương phủ dạy học, căng yết hầu từng chỉ huy ba nghìn cầm quân tại thao trường ra chỉ huy mấy người bao gồm cả tiểu vương gia ta, bắt luyện đứng tấn. Chỉ có Hoa Anh Hùng cùng Uông thám hoa ngoan ngoãn làm theo ta. Mười tám vị công tử còn lại khoanh tay đứng nhìn, từ chối hợp tác.

Trần lão giận dữ: “Vương gia cũng làm sao các người không làm?” Bùi công tử nói: “Vương gia tự mình làm chứ không hề yêu cầu chúng ta làm, trước đó vương gia cũng nói, luyện tập dựa trên hai chữ tự nguyện.” Trần lão giáo đầu thét lớn hai chữ “Phản rồi!”, đưa mắt ý bảo ta lên tiếng ủng hộ. Ta vờ như không thấy, hiện tại đang thi hành chính sách dụ dỗ. Trần lão giáo đầu then quá hóa giận, vung cây trường côn, ném về phía Bùi Nhược Thủy.

Ta hô to một tiếng “Dừng tay!”, không kịp nghĩ nhiều liền lao về phía trước. Kết quả gậy gộc không chạm được đến Bùi công tử, trái lại còn nện một nhát lên vai phải của ta, đánh cho lão tử thật không thể không nhe răng trợn mắt.

Lúc ấy Nhân vương gia dựa trên tinh thần tiền phạt tiền đến Tây Thiên mà ngồi trên hành lang quan sát, Tiểu Thuận, Tiểu Trung hầu hần uống trà cắn hạt dưa, thấy thế gơ tay, một khối hạt thông bắn thẳng đến, chính giữa huyệt vị nào đó sau lưng Trần lão giáo đầu. Ông cụ ngay lập tức biến thành tượng gỗ, không nhúc nhích. Nhân vương gia thông thả lại gần, vung tay áo, quảng ông cụ bay xa cả trượng có lẽ, “Tạm thời niệm người lớn tuổi lại có chiến công, hôm nay tha người. Đả thương thiên kim quý thể của Thái vương gia, ba ngàn cái đầu cũng không đủ chém!”

Trần lão giáo đầu ngã xuống đất khiến huyệt vị được đả thông, ta giúp hắn biện hộ với Nhân vương rồi sai người dìu ra khỏi phủ. Thấy Nhân vương mà một bụng tức dâng lên: “Tam ca ngài thật không chịu tư duy! Bản thân công phu cao như vậy, không chịu dạy cho huynh đệ lại còn để cử cái phần tử giá áo túi cơm!” Nhân vương cười đến gian xảo: “Đều dạy đệ, gì cũng được. Huống hồ thiên hạ làm gì có đạo lý dạy không công, ta thay đệ tiến cử Trần giáo đầu, đệ còn thiếu tam ca ta một bữa nhậu đa tạ tiến cử nữa.” **!

Vai phải ta tím bầm một mảng, phải lấy rượu thuốc xoa vài ngày mới đỡ. Đang lúc giãy chết, Bùi Nhược Thủy đề nghị với ta về sau gọi hắn là Bùi Kỳ Tuyên, Bùi công tử nói để cảm tạ ta đỡ cho hắn một gậy, mỗi tối tự mình giúp ta xoa bả vai. Xoa đến mức ta ruột gan nhộn nhạo, kể chuyện cho Hoa Anh Hùng cũng loạn cào cào.

Để giúp cho mầm non của Tổ quốc có thể bước lên con đường quang minh đại đạo, mỗi tối ta đều kể cho Hoa Anh Hùng chuyện về các anh hùng thời xưa nhằm nuôi dưỡng tư tưởng đoàn chính. Công trình này

tiến hành cực kỳ thuận lợi. Hoa Anh Hùng ngốc triệt để, mấy loại chuyện như [tam đả Bạch Cốt tinh] lão tử từ hồi ba tuổi đã nghe đến phát ngáy. Nhóc mười ba tuổi thế mà lại nghe chăm chú đến mức tẩu hỏa nhập ma. Ta kể hết [Tây du ký] lại đến [Thủy Hử], Hoa Anh Hùng lúc đầu còn hơi sợ hãi, co ro trên ghế không giám ngắt đầu, bây giờ tối nào cũng sáng mắt nghe đến nửa đêm mới lưu luyến rời đi.

Vốn dĩ cuộc sống an ổn có thể cứ thế trôi qua, nếu không phải xảy ra một chuyện tồi tệ.

Chuyện này thực sự là họa từ trên trời rơi xuống. Ngọn nguồn là do Phù Khanh Thư.

22. Chương 22

a lại đụng mặt tên nhóc họ Phù ở trong tửu lâu đệ nhất kinh thành, lúc ấy ta đang mải nhăm nháp món chân giò thủy tinh đặc sản hàng đầu của tửu lâu. Phù công tử quả là thú vị, thấy ta rõ ràng là nhân mặt nhú mày trông không được vui, đừng nói đến cấp bậc lễ giáo chu toàn mà lại đây chào hỏi ta.

Ta ha ha ứng phó một câu, "Phù công tử, xin chào." Lại cúi đầu tiếp tục gặm móng heo. Tên người hầu đứng bên cạnh Phù công tử lên tiếng có vẻ không vui: "Vị công tử này sao có thể nói chuyện với thiếu gia nhà ta như vậy?"

Ta ngóc đầu khỏi cái móng heo ngược lên nhìn hắn, Phù Khanh Thư quát, "Không được vô lễ."

Người hầu tiểu ca lại cho thêm một câu: "Người có biết thiếu gia nhà chúng ta là ai không?"

Ta vui vẻ nói, "Thiếu gia nhà người kêu là Phù Khanh Thư, ta biết." Người hầu tiểu ca nhìn ta như nhìn củ cải: "Công tử vừa tới khinh thành đúng không?"

Ta cúi đầu dòm cái móng heo. Có phải tại hồi nãy to cần to quá nên vị tiểu ca này nhìn ra tướng nghèo kiết hủ lậu của ta không?

Người hầu tiểu ca hừ mũi một cái: "Công tử cho dù từ nơi khác tới, cũng không thể không nghe nói đến thân phận tiểu hầu gia nhà ta. Trên đời này ai còn không biết An Quốc hầu Phù gia?"

Oh, trách nào đến một tên người hầu cũng to mồm thế, thì ra Phù Khanh Thư là một tiểu hầu gia. Cưng à, người không biết lão tử bây giờ là tiểu vương gia, so với người còn cao hơn hai tầng đấy. Ta cười lạnh: "An Quốc hầu Phù gia, tại hạ quê mùa nông cạn, chưa nghe nói đến. Chỉ nghe nói gà nướng của Phù Lý Tập ăn rất là ngon." Phù Khanh Thư tái mặt, cho người hầu lui xuống, "Hạ nhân không hiểu chuyện, Mã công tử thứ lỗi."

Ta khoan hồng độ lượng mà tỏ ra không vấn đề gì. Người hầu sợ tiểu hầu gia ở trên phố lâu sẽ lấy dính không khí dơ bẩn, thấp giọng nói: "Thiếu gia nên về thôi, giờ lành ném tú cầu kén chồng của biểu tiểu thư sắp đến rồi."

Ta cắm đầu vào bát móng heo mà vĩnh tai nghe. Ném tú cầu kén chồng?

Phù Khanh Thư chấp tay cáo biệt, ta nhe răng cười: "Biểu muội của Phù công tử muốn ném tú cầu kén rể sao? Quả là hên xui nha." Phù tiểu hầu gia bĩu môi, người hầu lập tức tiếp lời: "Biểu tiểu thư nhà ta là ai chứ! Nói là tung tú cầu theo tùy trời định, nhưng trước cổng môn tú lâu đêm qua đã được dọn dẹp rồi. Ngoại trừ vương tôn công tử của kinh thành, những người khác sao có thể tới gần?"

**! Lôi cả bà ngoại người tới luôn đi. Ý chí chiến đấu của ta thăng lên ngàn ngút, lão tử muốn đi coi thử xem biểu muội của Phù tiểu hầu gia tròn méo thế nào, ai dám không cho ta đến gần nửa bước.

Phù Khanh Thư chân trước vừa đi, ta đã quét miệng thanh toán, nghênh ngang tiến đến Vinh Xương Môn. Quả nhiên có mấy gia đình trấn giữ, nhưng bị ánh mắt cùng khí phách của lão tử trấn trụ, không dám ngăn cản để ta đi qua.

Dưới lầu một đám công tử cầm bào ngọc đá*, ta ở giữa một đám người mở đường máu muốn đi coi cô bé ném tú cầu tư sắc thế nào, đến dưới chân lầu, ngẩng đầu nhìn lên. Gì chứ! Bốn phía sa trường hồng nhạt che phủ, chỉ thấy loang loáng vài bóng người. Chuối pháo đùng đoàng nổ xon, không hiểu kiểu gì vẫn nghe được tiếng hô "Giờ lành đã đến", từ trong sa trường vươn ra một bàn tay thon thon trắng nõn như ngọc,

nâng một quả tú cầu. Đám tiểu bạch kiếm nhất thời loạn cào cào. Ta mở to mắt dòm lên khe hở, trên lầu đột nhiên truyền xuống tiếng thét kinh hãi: “Người mặc lam bào kia không phải Thái vương gia sao?!”

Bi kịch cứ thế mà xảy ra, cô gái trong tú lầu kêu một tiếng sợ hãi, tay ngọc run lên, tú cầu chênh vênh rơi thẳng xuống, nhằm ngay đỉnh đầu lão tử mà hạ cánh. Trên lầu vang lên tiếng cô nương thét chói tai: “Lão gia, không xong rồi! Tiểu thư ném trúng Thái vương gia!!!” Ta lấy quạt che mặt, quay đầu bỏ chạy. Tiếng thét kia đổi phắt lời thoại: “Không xong rồi! Thái vương gia chạy!!!”

Ta dẹp đường lao ra đường cái, chạy vào ngõ tắt, vượt qua mấy khúc quanh, trải qua muôn sông nghìn núi (?!), lao vào cửa sau của Thái vương phủ. Dận gia đình đóng chặt cửa trước, thiên hoàng lão tử gọi cũng không được mở.

Đến chạng vạng, Tiểu Thuận tới truyền lời, nói người gác cổng báo lại. Ta giận dữ: “Không phải đã bảo thiên hoàng lão tử gọi cũng không được mở sao?” Người gác cổng hai chân rung rẩy, “Không phải thiên hoàng lão tử, là Vương công công trong cung đến truyền khẩu dụ của thánh thượng, triệu vương gia lập tức tiến cung kiến giá.”

Vào cung, thái hậu ôm ta vừa khóc vừa cười, hoàng đế chĩa tay mắng vốn một chút. Thái hậu cười cười lau mắt: “Hoàng nhi của ta, người thật sự đã thông suốt rồi! Ai gia buồn lo nhìn người trưởng thành, đừng nói chính phi, ngay cả thiên phi cũng không có

người chấm dứt được tâm sự này cho ai gia rồi ~~ em gái của hoàng hậu, ai gia đã sớm thích nàng, đang muốn hoàng thượng giúp người nói, quả nhiên nhân duyên thiên định khiến người tự gặp được

trong lòng ai gia thực sự rất vui ...”

Hoàng đế đập xuống đầu rồng, mắng to: “Người làm ra chuyện tốt nhỉ! Muội muội của hoàng hậu ném tú cầu, cản gì người tới góp vui! Trẫm biết hoa tâm của người. Kinh thành có vương tôn công tử nào người chưa thấy qua? Nơi không nên đến thì lại đến! Vừa rồi quốc trưởng tiến cung, hoàng hậu khóc với trẫm đến trưa, khóc đến mức trẫm tâm phiền ý loạn. Toàn bộ kinh thành đều mang ra làm chuyện cười. Thiên ý như thế, tự làm tự chịu, chủ hôn cho người cùng hoàng di! Người dọn dẹp cái đám nam sủng của người chờ thú phi đi!”

Ta chết đến nơi rồi mới biết, biểu muội của Phù Khanh Thư chính là em gái của Chu hoàng hậu – Chu tiểu hoàng di. Chu hoàng hậu ta đã gặp, xinh đẹp vô cùng. Nghe đầu tiểu hoàng di tư sắc còn hơn hoàng hậu một chút. Tiểu hoàng di năm nay vừa mới đôi tám, Mã Tiểu Đông ta không thể giương vuốt tới một cô bé mười sáu tuổi được. Huống hồ đại trưởng phu chí ở tứ phương, sao có thể dễ dàng để một nữ nhân trói chân buộc tay được. Nơi phồn hoa, hoa thơm cỏ lạ vô số, những thứ tốt đẹp còn rất nhiều, lão tử ngay cả đại môn của Xuân Phương viện cũng chưa có đến a!

Nửa đêm, ta từ phòng ngủ thông thả bước ra sân, than ngắn thở dài. Hoàng đế nói không giống đang đùa, nguyệt lương như thủy, nhân sinh hà kham! Một thanh trường kiếm chói lọi vô thanh vô tức kê lên cổ ta: “Nói! Sài Dung ở nơi nào!”

23. Chương 23

Ta nghe thấy giọng nói kia, “Hử?” một tiếng. Quay đầu, kẻ cầm kiếm cũng sững sờ ngăn người. Ta gượng cười với khuôn mặt bị khăn che một nửa, “Thật có duyên. Ta nói nha Phù tiểu hầu gia, người nửa đêm xách kiếm đến Thái vương phủ có chuyện gì vậy?”

Phù Khanh Thư đương nhiên hỏi: “Mã công tử, sao người lại ở Thái vương phủ?” Ta nghe thấy câu này, tâm cũng chùng xuống một nửa. Xem ra Phù tiểu hầu gia vẫn chưa biết, Thái vương hôm nay biểu muội hắt ném trúng chính là lão tử. “Việc này nói ra rất dài, một lời khó nói hết. Vậy, Phù công tử, có thể buông kiếm trước rồi từ từ nói không?”

Phù Khanh Thư lắc tay một cái, trường kiếm xoay về sau lưng, động tác gọn gàng lưu loát. Ai yo, thật không ngờ đứa nhỏ này cũng là người luyện võ. Ta thử hỏi, “Phù công tử, người trèo tường vào sao?” Phù Khanh Thư cam chịu. Ta hỏi lại, “Người tới tìm tiểu vương gia?” Phù Khanh Thư lại cam chịu. Ta nhìn

mũi kiếm dưới ánh trăng, hàn quang sáng như tuyết, lại cười gượng, “Phù công tử, người suy tính cho kỹ. Sài Dung là tiểu vương gia, người giết hắn chẳng thay đổi được gì, biểu muội người cũng phải thủ tiết.”

Phù Khanh Thư cười lạnh, “Ai nói ta muốn giết hắn. Chỉ cần khiến hắn không thể cưới biểu muội ta là được.” Ta sờ sờ mũi, “Hoàng đế đã hạ thánh chỉ, người có lấy kiếm ép hắn từ hôn chỉ sợ cũng vô dụng thôi. Có biện pháp nào khả thi hơn không?”

Phù Khanh Thư giờ kiếm nhoáng lên một cái, hai mắt lóe lên, “Ta thiến hắn.”

Ta giật mình, Phù tiểu hầu gia quả là độc, so ra thông minh hơn Uông thám hoa nhiều, trực tiếp giải quyết chỗ mấu chốt của vấn đề, hơn nữa đảm bảo tiểu vương gia có miệng cũng khó trả lời, không thể truy cứu, quả là thượng sách. Ta lau lau mồ hôi lạnh, “Ta vừa tới, cũng không biết Sài Dung ở phòng nào. Người thông thả tìm đi, ta không tiện.” Vừa định xoay người, thân kiếm chói lợi lại kề lên cổ, Phù Khanh Thư nhu hòa nói, “Mã công tử, đắc tội. Trong viện người quen thuộc hơn ta, phiền người dẫn đường.”

Ta bị Phù Khanh Thư kèm hai bên đành phải đi phía trước, trên hành lang bầy rẽ tám quẹo, hi vọng có thể làm Phù đại hiệp rồi tỉnh lên. Phù Khanh Thư cũng không rảnh rỗi. Vòng vo hơn nửa canh giờ, đoán ra ý đồ của ta, liền bức tiến vào nguyệt môn, đá văng cửa một căn phòng, đem mũi kiếm kề sát lên cổ ta: “Không được lớn tiếng, nói! Sài Dung ở đâu?!” Hai chân ta muốn nhũn ra, nhìn chằm chằm vào cái đầu vừa thò ra khỏi ổ chăn, Bùi công tử a ~~ nghe nói Sài Dung trước kia sủng ái người nhất, huynh đệ cũng đối xử với người không tệ, trăm ngàn lần đừng bán đứng ta nha!

Bùi Kỳ Tuyên còn ngái ngủ nhìn ta, lại nhìn nhìn Phù tiểu hầu gia, đưa tay chỉ chỉ sang bên trái. Anh em tốt! Xứng đáng là tri kỷ!

Phù Khanh Thư kéo theo ta một mạch đá văng căn cửa phòng bên trái, rất có phát hiện mà hừ một tiếng. Tô Diễn Chi đang cầm tay dạy Hoa Anh Hùng tập viết. Từ lúc thanh kiếm của Phù Khanh Thư rời khỏi cổ ta, ta đã đoán ra hắn muốn gây phiền toái cho Tô Diễn Chi. Dựa vào thanh danh của tiểu vương gia, mỗi tối trong phòng nhất định phải có một nam sủng. Tiểu vương gia lại không thể là một đứa nhỏ, nhất định chỉ có thể là người kia. Quả nhiên, Phù Khanh Thư giờ kiếm, lập tức chỉ vào Tô Diễn Chi, “Người chính là Sài Dung?”

Ta đứng cạnh cửa, rất hi vọng Tô Diễn Chi lắc đầu, Hoa Anh Hùng bị dọa dơ ra, há miệng muốn nói gì, lại bị Tô Diễn Chi đảo mắt cho ngậm lại. Tô công tử cũng không thêm liếc ta một cái, chỉ im lặng không nói gì.

Phù Khanh Thư cười lạnh, “Vậy đúng là các hạ rồi.” Trường kiếm nhoáng lên một cái, ta vội bước lên, “Chậm đã, không phải hắn!” Mẹ nó, để người khác gánh trách nhiệm thay thì còn gọi là đàn ông nữa sao, hôm nay lão tử chấp tất!

Phù Khanh Thư nheo mắt lại, “Người nói cái gì?” Ta chắn trước mặt Tô Diễn Chi cùng Hoa Anh Hùng, ưỡn ngực, “Được rồi, nói thật cho người, ta mới....”

“Đừng làm người khác bị thương,” Lời thoại của ta bị một giọng nói lười biếng cắt ngang, Bùi Kỳ Tuyên đứng tựa ở cửa phòng, biếng nhác nheo đôi mắt hẹp dài, “Vị công tử này tìm bốn vương có việc gì thế?”

Phù Khanh Thư nhú mày, suy nghĩ một chút, kiếm lại kề lên cổ ta. “Nói! Người nào là Sài Dung?!” Bùi Kỳ Tuyên hơi nhướn đuôi lông mày, “Vị công tử này công phu thật đẹp, không bằng bỏ khăn che mặt cho bốn vương nhìn một cái, xem tướng mạo của người có đẹp như công phu không?”

** , họ Bùi đầu óc bị nước vô rồi, muốn chết a!

Mũi kiếm của Phù Khanh Thư chĩa sang hướng khác, ta lại ưỡn ngực, “Hắn nói vậy, ta mới là... “ Bùi Kỳ Tuyên lại chệch ngang, phát phát vạt áo ngủ, thanh âm miêng cường trầm thấp, “Mỹ nhân, người hôm nay đến tìm bốn vương, chẳng lẽ là để giải bày tương tư sao?”

Nửa mặt lộ ra của Phù Khanh Thư nhất thời xanh mét, ta toàn thân nổi da gà. Mẹ nó, đến làm anh hùng hảo hán cũng không có cơ hội để lão tử phát huy nữa! Thoáng thấy kiếm của tiểu hầu gia vung lên, Bùi Kỳ Tuyên không thêm tránh, ta lao tới trước, hét lớn một tiếng dừng tay, bắt lấy thân kiếm, cuối cùng cũng thành công nói hết câu: “Ta là Sài Dung!”

Phù Khanh Thư bất động, mắt nhìn thẳng. Quả nhiên vẫn là lão tử lên tiếng có hiệu quả chấn động hơn. “Người là Sài Dung?!” Ta ngẩng đầu ưỡn ngực, “Không sai!” Gì chứ, cứ như lão tử thừa nhận mình là Đảng viên nằm vùng không bằng.

Mắt ta chính nghĩa sáng ngời nhìn thẳng vào Phù Khanh Thư, “Bằng không đến hoàng cung thỉnh thái hậu tới đây, cho bà tự nhận mặt con mình. Lão tử trước không cải danh sau không đổi họ, ai làm nấy chịu, người muốn giết thì cứ tìm ta!” Ta càng nói càng hùng hồn, đổi đề tài, “Có điều dù sao cũng là người quen, đầu có thể chặt, những chỗ khác thì miễn.”

Phù Khanh Thư bất động, cuối cùng ta tổng kết, “Chặt đầu thì cùng lắm mười tám, hai mươi năm sau lại là hảo hán!” Vì sao lại tổng kết một câu thế này, ta cũng không rõ lắm.

Ta rất chân thành đứng yên chờ tiểu hầu gia tới chém. Mẹ nó, nói lên cầu Nại Hà, đứa nào rõ hơn ta chứ?

Một lúc, lại một lúc lâu. Ánh mắt Phù Khanh Thư lóe lên, thanh kiếm từ trong tay ta rút ra, quay đầu bỏ đi.

Ta thấy Phù đại hiệp đi rồi, giống như pháo đài đang vút lên hừng hực khí thế đột nhiên đình công, tâm hết sức tiếc hận cùng không cam lòng. “Ta nói nha Phù công tử, người không thay biểu muội người giải quyết ta, ngày mai hoàng đế hạ thánh chỉ, phạt tử Như lai cũng không cứu được. Người nghĩ kỹ đi.”

Phù Khanh Thư quay đầu, ánh mắt sắc như dao đâm ta một nhát, biến mất trong bóng đêm mờ mịt. ta sờ sờ mũi, thật là!

Ngón tay đưa lên mũi đột nhiên mang theo mùi tanh tanh, ta vừa thấy tay phải bị rạch hai đường sau hoắm, huyết nhục mơ hồ, tay đầy máu. Số đạo này đúng là hay gặp máu. Anh hùng thật không dễ làm.

Bùi công tử xé một mảnh vải áo, thay ta giữ miệng vết thương. Tô công tử sai Hoa Anh Hùng hô đại phu đến. Lão râu dê hai mắt lơ đãng, thấy vết thương của ta, tinh thần đại chấn, “Thiên tuế, ngài sao lại bị thế này?”

Ta nói, “Không cần hỏi nhiều, bị chém.” Lão râu dê nhìn trái nhìn phải, ngậm miệng. Lấy một lọ thuốc bột đổ vào miệng vết thương. Dùng vải bông băng lại. Lấy ra một tờ giấy, rồng bay phượng múa kê đơn, rồi đi.

Phải đi đều đi rồi, ở lại cũng không ổn lắm. Hoa Anh Hùng nước mắt lưng tròng chăm chăm nhìn ta, Tô Diễm Chi có thâm ý khác nhìn ta, chết người ở chỗ Bùi Kỳ Tuyên, ánh mắt kia, nhìn đến tiểu tâm can ta đập thành thạch, Quan Âm tỷ tỷ, đừng nói Bùi công tử “cảm “ta rồi nhá!

Ta háng giọng, “Chút nhạc đệm thôi mà, mọi người đi ngủ đi, ha ha, ngủ thôi.”

Sở trường của Hoa Anh Hùng là nghe lời, nói đi ngủ là đi ngủ, tuy rằng nhìn ta như rất muốn nói gì đó, nhưng lại thôi. Bùi công tử đảo mắt qua mặt ta, “Ta đây cáo lui, đêm khuya rất lạnh, vương gia chú ý giữ mình.” Ta khẽ rùng mình.

Trong phòng chỉ còn lại ta và Tô Diễm Chi. Tô Diễm Chi bỗng nhiên cười cười, “Vị công tử vừa rồi, là tiểu hầu gia của An Quốc hầu. Công tử biết y sao?”

Ta khâm phục nhìn sang Tô Diễm Chi, quả nhiên là người thông minh! “Không tính là quen, trên đường gặp qua vài lần. Tô công tử, nửa đêm rồi, người cũng nên đi ngủ thôi.”

Tô Diễm Chi lại cười: ” Đây là phòng ngủ của ta, Mã công tử muốn ta phải đi đâu?”

Sáng sớm hôm sau, ta rửa mặt xong, đang định ăn sáng. Trung thúc đích thân dẫn theo một người đến.

Người nọ rất có tác phong của người hầu, đi đến trước mặt ta trịnh trọng quỳ xuống, trình cho ta một phong thiếp mời.

Bài thiếp nền đỏ mạ vàng, bên trong có mấy hàng chữ đen, ta đoán bừa cũng biết mấu chốt nằm ở câu cuối cùng: “Mộc Hương cung nghênh Thái vương gia tới hàn xá tiểu tự Thận Sơ cản trìn”

24. Chương 24

Thận Sơ? Tên này hình như nghe quen quen ...

May mà gia phó tiểu ca kêu ta đang mơ mơ hồ hồ tỉnh lại: “Tiểu hầu gia nhà nô tài thỉnh Thất thiên tuế ban cho một lời đáp để thần truyền lại.”

Ta gấp bái thiếp, “Nói với tiểu hầu gia nhà người, ta nhất định sẽ tới.” Tên nhóc họ Phù chơi cái gì hư não rồi? Hôm qua lấy dao chém, hôm nay đưa thiếp mời. Ta cực một ván qua xem sao.

An Quốc hầu phủ ở phía nam kinh thành, trang hoàng rất khí thế. Tổng quản ra đón, nói lão hầu gia cùng phu nhân đi GiangNamngắm cảnh. Trong nhà mọi việc đều do tiểu hầu gia làm chủ.

Hồng môn yến của Phù công tử được bày ở giữa hồ trong hậu viên. Hồ trong An Quốc hầu phủ cũng giống như Vọng Tinh hồ trong Thái vương phủ của ta, giữa hồ có một cái đình. Trên bàn đá giữa đình có hai tách trà. Một tiểu cô nương yếu điệu châm trà dọn điểm tâm. Ta bỗng thấy buồn ngủ. Trong Thái vương phủ trừ lão bà cùng con dâu của Trung thúc, không có người phụ nữ thứ ba, đừng nói đến tiểu nha hoàn xinh đẹp đáng yêu. Ta vuốt cằm, cân nhắc xem mai có nên gợi ý viết một cái thông báo tuyển dụng không.

Phù Khanh Thư phát tay cho tiểu nha hoàn lui xuống, ta đi thẳng vào vấn đề: “Phù công tử, ta là người thích thống khoái, có gì người cứ nói thẳng.”

Phù Khanh Thư quả nhiên đủ thống khoái, không nói hai lời lôi ngân phiếu từ trong ngực ra, trước mặt ta thả lên bàn. Ta nói: “Phù công tử, người nói xin lỗi ta một câu là được rồi, ta không bị thương nặng, tiền thuốc men không cần thiết.”

Phù Khanh Thư lạnh lùng nói: “Chừng đó tiền cũng đủ cho người hoang phí đến kiếp sau, hôm nay hãy rời kinh thành đi.”

Hử?

Ta há ngọc mồm: “Cái gì?”

Phù Khanh Thư cười lạnh: “Mã công tử, nếu mọi người đều muốn nói thẳng, ta mạo muội nhiều lời một câu. Tô Diễn Chi là một nhân vật khôn khéo, sao lại tìm người thế thân cho tiểu vương gia? Thế thân vương gia chính là đại tội tru di cửu tộc, ta khuyên người đừng tham vinh hoa phú quý, tìm một nơi cơm áo không lo mà sống đi.”

Trời ạ! Phù tiểu hầu gia không ngờ cũng là người thông minh! Lòng ta dâng lên cảm giác xúc động chua xót. Ngay cả Phù Khanh Thư cũng có thể nhận ra ta là thế thân, vì cái gì đám giá áo túi cơm trong vương phủ vẫn coi lão tử là đoạn tụ?!

Ta kích động đến muốn kiếm ngay một bình thiêu dao tử cùng ít đồ nhắm, sau đó bá vai Phù tiểu hầu gia kể hết tiền căn hậu quả đời mình. Nhưng sau lưng xúc động vẫn là lý tính. Lão tử bây giờ là một sợi dây thừng treo hai mươi con châu chấu. Ta bị lộ, bọn công tử phải làm sao bây giờ.

Ta không nể mặt, “Phù công tử người thật hay nói giỡn, sao có thể nói lung tung như vậy được. Nói xấu bốn vương cũng không phải tội nhỏ đâu.”

Phù Khanh Thư nhẹ nhàng cười nói: “Thật không, tối hôm qua ta nghe người nói chuyện với Tô Diễn Chi, không thấy tự xưng là bốn vương?”

Ta á khẩu không nói lại được. Ai yo, nhóc con này sao mà khôn thế chứ, thì ra đêm qua hấn lộn lại trốn dưới cửa sổ nghe lén. Ý định trong đầu ta vừa chuyển, “Người nhận ra Tô Diễn Chi?”

Phù Khanh Thư cười lạnh: “Tô tam gia đệ đệ của Giang Nam Tô Hành Chi, cả triều đình ai mà không biết. Ngày hôm qua vừa gặp, quả nhiên danh bất hư truyền. Có điều Tô công tử kia cũng không có được ba phần khôn khéo của Tô nhị gia, sao không dạy người cách hành xử ăn nói cho hợp với thân phận.”

Cái gì gọi là không dạy ta hành xử! Nhóc con chưa dứt sữa dám giáo huấn lão tử! Lòng ta cực kỳ khó chịu, thái độ cũng cứng rắn lên, “Quả nhiên An Quốc hầu biết cách dạy con, trình độ trào tường của tiểu hầu gia có thể đến đẳng cấp vô thanh vô tức thần không biết quỷ không hay.”

Phù tiểu hầu gia tái mặt. Trẻ nhỏ nhà nào cũng rứa, quả nhiên da mặt mỏng. Ta cười hắc hắc, tiếp tục, “Phù công tử, nếu đã nói đến nước này. Mọi người đều có thể thương lượng. Ta cam đoan tuyệt đối sẽ không cười biểu muội người, chuyện của ta người cũng đừng lên tiếng. Nói các hạ muốn tin hay không thì tùy, Mã Tiểu Đông ta tuyệt đối không phải kẻ sợ chết. Có điều ta chết rồi, hai mươi nhân khẩu cùng trên dưới già trẻ trong nhà vị Uông thám hoa kia hết thấy đều phải thác theo. Mặt khác,” Ta nhe răng cười, ánh sáng lóe lên một cái, “Trước lúc ta đến đây đã dặn Tô công tử, nếu ta có vấn đề gì, mời hẳn đến chỗ hoàng đế cùng thái hậu, nói An Quốc hầu phủ Phù tiểu hầu gia tới hôm qua đến ám sát ta. Nặng nhẹ thế nào người nên nghĩ cho kỹ.”

Phù Khanh Thư phụng phịu không hé răng. Ta biết đã đàm phán thành công. “Kỳ thật Phù công tử người cũng coi như một người thông minh. Có điều thông minh có hạn. Ta cho người một lời nói thật, trời đất chứng giám, chuyện ta thể thân tiểu vương gia không hề có liên quan đến Tô Diễn Chi. Chẳng qua Tô công tử là người thông minh, đối với mấy chuyện ly kỳ quỷ dị có thể thừa nhận được. Ta cũng cần người biết chân tướng để hỗ trợ.”

Phù Khanh Thư bất động nhìn ta chằm chằm, ta đứng dậy phủ tay áo: “Không còn ý kiến thì coi như đàm phán thành công, cáo từ trước.”

Phù Khanh Thư nói: “Chậm đã.”

Ta mỉm cười quay đầu, “Phù công tử còn chuyện gì chỉ giáo?”

Phù Khanh Thư trừng mắt nhìn ta: “Mã công tử có thể cho tại hạ biết tình hình thực tế, rút cục là ly kỳ quỷ dị thế nào không?”

Phù công tử quả là có tinh thần tìm tòi chân lý! Gì chứ, biết rồi thì sao. Ta ha ha cười: “Thôi quên đi, nói ra người cũng không tiếp thu được.” Vung tay áo, vô cùng phong cách mà rời đi.

Ra khỏi An Quốc phủ, ta sải bước đến cổ kiệu ra lệnh cho kiệu phu: “Lập tức tiến cung.” Mẹ nó, ta không tin cái vụ chết tiệt này có thể làm gì được lão tử!

25. Chương 25

Mạng lưới tình báo của hoàng cung quả nhiên là tuyệt hảo, hoàng đế nhìn thấy ta, mào đầu luôn một câu, “Nghe nói tối qua trong vương phủ của người có thích khách? Tay thế nào, không có thương tích gì lớn chứ?”

Ta cung kính mà tỏ ra không có vấn đề gì, hoàng đế nhắc mấy thứ này nọ trên bàn lên, được một lúc, thở dài. Mấy thứ này nọ kia hình như đều là vải trắng, bên trên chỉ chút chữ đỏ. Hoàng đế hơi nhướn một bên lông mày hỏi ta, “Biết mấy thứ này là gì không?” Ta khiêm tốn lãnh giáo. Hoàng đế nắm lấy mảnh vải, nện mạnh xuống bàn, “Huyết thư của quốc trượng! Muội muội của hoàng hậu sáng hôm nay bị người ta cướp đi.”

Ta không biết nên kinh hãi trước hay mừng rỡ trước, “Thật sao!” Hoàng đế hừ một tiếng, “Cướp? Quốc trượng cùng Quốc cửu coi trăm là tên gốc sao?! Rõ ràng là bỏ trốn! Bắt cóc!!!”

Ta sờ sờ mũi, không ngờ tiểu hoàng đế lại là một cô gái cá tính. Mười sáu tuổi, bỏ trốn, chắc chắn. Lão thiên gia đối với ta cũng không tệ!

Hoàng đế nghiêng răng kèn kẹt, “Vui không? Người vui, trăm sầu! Quốc cửu sáng nay mang huyết thư của cha hẳn tới gặp trăm, cầu trăm tịch biên gia sản chém cả nhà. Hoàng hậu sáng sớm quỳ ở cửa cung Càn Thanh, cầu trăm phế nàng. Trăm giống một tên bạo quân vậy sao?!”

Ta đắm chìm trong tin vui tiểu hoàng đế bỏ trốn, không có hé răng.

Hoàng đế tiếp tục nổi cáu, “Thánh chỉ vừa hạ, phi tử của vương gia bỏ trốn, hoàng thất còn thể thống gì nữa! Trăm tha cho bọn họ, mẫu hậu cũng không bỏ qua cho họ. Một khi đã vậy, trăm cứ theo ý bọn họ, đem hoàng hậu phế làm thứ dân, cả nhà Chu gia mang ra trăm!”

Ta run cầm cập, “Hoàng huynh, cũng không đến mức ấy!” Rời đến lương tâm, tiểu hoàng đế bỏ trốn nguyên nhân chính cũng do ta, quả thật là đại loạn chứ không phải đùa. “Hoàng huynh, dù sao hoàng hậu cũng là

mẫu nghi thiên hạ, sao có thể nói phé liên phé. Huống hồ hoàng di bỏ trốn cũng không liên quan đến phụ mẫu nàng, hoàng huynh nhất định phải bình tĩnh.”

Bên kia hoàng đế nhướn đôi lông mày, “Bình tĩnh? Người còn dám khuyên trăm bình tĩnh! Nếu không phải người hám xem náo nhiệt thì cục diện có thể rồi rắc như ngày hôm nay sao?! Nghe nói người tình của tiểu hoàng di đứng ngay dưới lầu chờ tú cầu, là do Thái vương người một tay hát hấn rạt ra!”

Ta lau lau trán.

“Hiện tại hại trăm lên không được xuống cũng chẳng xong. Khắp thiên hạ mọi người đều biết Thái vương người bắt được tú cầu của hoàng di. Hôm sau thái hậu đi Long An tự dâng hương về. Thế diện của hoàng gia phải làm sao?! Chỗ thái hậu phải giải quyết thế nào?! Trăm không có biện pháp ổn thỏa cho cả thái hậu và Chu gia!”

Ta lại lau lau trán, “Không ... có cách vãn hồi sao?”

Hoàng đế cười lạnh, “Người có?!”

Ta tiếp tục lau lau trán, “Thật, thật ra có một cách. Không biết...”

Tinh quang trong mắt hoàng đế chợt lóe lên, một chữ rít qua kẽ răng, “Nói!”

Ta thanh thanh cổ họng, “Cục diện trở thành như bây giờ chính bởi vì hoàng di bỏ trốn. Chỉ cần hoàng di không phải bỏ trốn, mặt mũi cũng giữ được, mặt khác nếu quốc trượng không so đo, vậy mọi chuyện đều dễ giải quyết.”

Hoàng đế tựa vào long ý, “Tiếp tục.”

Ta ngẩng đầu, “Cũng không cần đuổi theo hoàng di, để nàng cùng tình nhân ở bên nhau. Hoàng di cùng lắm cũng chỉ là một danh hào. Chỉ cần quốc trượng nói hoàng di bạo bệnh bỏ mình, mọi việc đại cát.”

Hoàng đế vuốt vuốt râu, “Ý người là muốn quốc trượng đừng đem chuyện hoàng di lộ ra ngoài, chỉ cần nói nàng chết bất đắc kỳ tử lừa thiên hạ cùng thái hậu, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có.”

Ta nịnh nọt cười, “Hoàng thượng anh minh!” Mẹ nó, sao giống lời thoại của mấy tên thái giám trong phim cổ trang thế không biết!

Hoàng đế diễn rất ăn ý gật đầu, “Không sai. Thực sự là một cách hay.” Ta vừa ngẫm thấy thoải mái, hoàng đế lại nói tiếp, “Có điều, còn chưa đủ chu đáo.”

Sao lại chưa đủ chu đáo? Hoàng đế vuốt râu, nhìn ta, bỗng nhiên nở nụ cười, “Quốc trượng vẫn luôn vì nước vì dân cúc cung tận tụy, cố gắng đến tuổi này cũng không phải dễ dàng. Chu gia lại là nhà mẹ đẻ của hoàng hậu, trăm tốt xấu gì cũng phải nể mặt ban cho chút thế diện.”

Ta cười gượng, “Hoàng huynh không bằng ngài chậm rãi cân nhắc thế diện nên ban thế nào, thần đệ cáo lui trước.”

Dưới ria mép hoàng đế lộ ra hàm răng trắng toát, “Đừng vội, ân điển của trăm thiếu người cũng không thành. Vả lại trăm thấy rõ ràng, tiểu hoàng di vẫn là vương phi của người, sống chết gì, người vẫn phải thú nàng!”

26. Chương 26

Trời về chiều, ta ngồi kiệu nhỏ trở về vương phủ, vào chính sảnh, vỗ bàn rầm một cái, “Người đâu!”

Một đồng người vốn theo ngay đằng sau, hô một tiếng kì cạch xếp hàng khoanh tay đứng trước mặt ta. Ta vô cùng uy nghiêm ngồi xuống ghế, “Trung thúc đâu? Gọi Trung thúc tới đây!”

Năm sáu người lên tiếng trả lời, vây quanh Trung thúc đang sợ run, khoanh tay đứng trước mặt ta. Ta rút một tách trà rồi vung tay, “Từ hôm nay đi kiếm mấy thứ đèn lồng đỏ hay gì đó về đây trang hoàng vương phủ, vương gia ta muốn thú lão bà!”

Cả đám người đàn ra hai giây, rồi một loạt quỳ rạp xuống, “Chúc mừng vương gia, chúc mừng vương gia!” Trung thức phản ứng chậm, thanh âm cũng chậm hơn người khác ba nhịp, một dàn đồng ca đủ kiểu thanh âm hỗn tạp.

Ta hừ một tiếng, “Chúc mừng cái đầu! Mẹ nó, nghĩ đến là tức!”

Hạ nhân lại đàn ra, sau đó không có lên tiếng trả lời. Ta uống hai ngụm trà hạ nhiệt, hỏi, “Tô công tử đâu?”

Tiểu Thuận nói, “Ổ thư phòng dạy thập lục công tử luyện chữ ạ.”

Ta đến thư phòng, thò đầu vào hỏi Tô Diễn Chi, “Ghi chép của vương phủ đều trong tay người đứng không?” Tô Diễn Chi buong bút, Hoa Anh Hùng chạy đến cọ qua cọ lại bên người ta, nâng lên đôi mắt trong veo.

Ta bi tráng nói, “Ghi thêm khoản tiền sinh lễ vào sổ đi, ngày mai mang đến phủ quốc trưởng!”

Tô Diễn Chi nhú mày, “Vương gia thật sự muốn thú tiểu hoàng di sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Anh Hùng chậm rãi ủ rũ xuống.

Ta nói, “Cấp trên đã có thánh chỉ, ngoài thú ra chả còn cách nào. Mai đưa sinh lễ, ngày kia rước dâu!” OOOX, thú cái bài vị còn bắt bày đặt tam môi lục sinh nữa chắc!

Buổi tối lúc ngồi ăn chung, chỉ có ta cùng Ưông thám hoa dùng măng ăn. Mười chín vị công tử khuôn mặt đều lộ chút suy tư, nói là không muốn ăn.

Ta đảo đĩa quanh bàn, “Các vị, bữa cơm rất cần thiết, còn có việc quan trọng muốn nhờ mọi người đi làm, cơm chiều không thể bỏ. Ăn no, Tô công tử sẽ phác thảo một danh sách, các vị giúp ta viết thiệp mời. Tiểu Thuận người đi chuẩn bị một cái bàn lớn để đón vương phi!”

Tiểu Thuận rất cẩn thận hỏi ta, “Có cần phải chuẩn bị một sương phòng tinh xảo không?” Ta ngậm đĩa, “Sương phòng cái xx! Có một mẫu gỗ, cho nó cái bàn lớn là được rồi!”

Mười chín vị công tử tinh thần hưng phấn, rất hợp tác ngồi xuống ăn cơm.

Bái thiếp xong, sinh lễ xong.

Vì thế ta lấy vợ.

Từ một thanh niên trẻ tuổi anh tuấn hiền hách có tiền, ta biến thân thành một người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn hiền hách có tiền, và đã kết hôn.

Một khối bài vị phủ vải đỏ ngồi kiệu hoa vào vương phủ, đội ngũ do Chu gia đưa tới bên tai trái cài 2 bông hoa một đỏ một trắng. Trước ngực ta cột một bông hoa đỏ thắm vô cùng ngớ ngẩn cùng “nó” bài thiên địa. Bài vị được đặt trên cái bàn lớn, cứ đầu tháng và ngày rằm, Lưu tấu sẽ phủ bụi cho “nó”, ý là sẽ chăm lo hương khói.

Sinh lễ mười vạn lượng bạc làm lòng ta đau đến run lên. Tô công tử ôm sổ sách, cười vân đạm phong thanh, “Mười vạn lượng là tiền vốn, của hồi môn của tiểu hoàng di cũng phải đến mười lăm vạn lượng. Quà mừng của thái hậu và hoàng thượng, cộng thêm lễ của các vị vương gia cùng quan viên lớn nhỏ. Lãi cũng không ít.”

Phản ứng của thái hậu ngoài dự đoán của mọi người. Hoàng đế tính cẩn thận giải thích với thái hậu, không ngờ thái hậu tự mình ngộ ra chân lý, “Hoàng nhi của ta, người làm rất đúng. Lấy đại cục làm trọng sẽ phải chịu nhiều ủy khuất. Người yên tâm, sang năm ai gia nhất định sẽ chọn cho người một cô nương tốt.” Câu cam đoan hại ta muốn bực.

Gia đình Chu quốc trưởng nghe nói đến nghĩa cử của lão tử thì cảm động đến máu chảy đầu rơi. Loanh quanh một vòng lại thành thân thích của Phù Khanh Thư. Trước hôn lễ một ngày, Phù tiểu hầu gia đến tìm ta, bảo là thay một vị cố nhân nói với ta, đại ân đại đức của ta, nàng vô cùng cảm kích, kiếp này nhất định sẽ cung phụng bài vị trường sinh của lão tử, ngày ngày dập đầu dâng hương. Ta thờ nàng, nàng thờ ta, thật đúng là huê nhau.

Phù Khanh Thư trước khi đi đã rất chân thành mà nói lời thắm thía, “Người thực ra là một người tốt.” Không biết hẳn nói thay biểu muội hay tự mình muốn nói.

Ta chăm chăm nhìn theo bóng dáng Phù tiểu hầu gia trèo tường mà nghĩ, đứa nhỏ này không thể đi cửa chính sao?

Đêm động phòng hoa chúc, ta ngồi xổm trong tân phòng thở dài, trong phòng một mảnh đỏ rực. Trước khi vào động phòng, Nhân vương còn vỗ vai ta chắc lưỡi nói, “Lão thất, hoàng huynh đối với người không tệ a. Sáu lão bà trong phủ ca ca nếu biến thành bài vị hết thì tốt rồi!”

Ta thật muốn xách cổ áo Nhân vương mà nói, “Chi bằng huynh đệ chúng ta đổi!” **!

Ta ngồi ở đầu giường uống hết hai chén rượu nhỏ, dần dần có chút vụng vụng, khép mắt dựa vào chấn mớ hồ một lúc. Mơ rồi mơ, ta dần thấy như mình đang về nhà, Yến Ny ôm một lão già mặc âu phục nói với ta, “Mã Tiểu Đông, chúng ta hết rồi!” Ta thản nhiên nhún vai, cảnh tượng có chút biến hóa. Ta ngồi trong một quán bar uống bia. Một mỹ nữ đẹp lạnh lùng đi về phía ta, ngồi lên đùi ta.

Làm gì có cái đạo lý thịt béo dâng đến miệng lại không ăn, sóng mắt của mỹ nữ chột lóe, ta tà tà cười với mỹ nữ, hướng đến đôi môi khiêu gợi.

Phản ứng của mỹ nhân là hơi co lại, vừa kháng cự vừa chờ mong, thật sự là đáng yêu. Ta ôm siết lấy vòng eo mảnh mai của mỹ nữ, hôn nàng đến thở dốc mà không ngừng được. Ân ân, thơm tho mềm mại, không tồi. Một tay ta sờ lên trước ngực mỹ nhân, tiếc là phẳng lì.

Phẳng? Vừa rồi không nhìn ra, ít nhất cũng cỡ E, sao lại ta sờ nữa, sờ nữa, trong lòng hoảng hốt giật mình, trở về nhân gian!

Nương a! Nương a! Ta làm cái gì vậy!

Ta mở mắt ra, đối diện với khuôn mặt gần sát rạt. Ý thức hồi phục, lão tử một tay đang ôm lấy thắt lưng một người, tay kia nắm lấy vạt vào trước ngực người đó. Ta trợn mắt há mồm cứng họng, đầu lưỡi tự động phun ra một câu, “Phù, Phù công tử, người người sao lại là người!!!”

Mặt Phù Khanh Thư đỏ lên, hung tợn nhìn ta chăm chăm, chắc cũng choáng váng. Rõ ràng không nhúc nhích

Một giây, hai giây, ba giây Ngay thời khắc chết người, kệt một tiếng cửa phòng mở ra, ta nhìn qua vai Phù tiểu hầu gia ... Tô Diễn Chi cùng Hoa Anh Hùng đứng ở cửa không nhúc nhích.

Ta nháy mắt tỉnh táo lại, như điện xẹt ngồi phất dậy, đẩy Phù Khanh Thư ra, mặt nóng bừng cười gượng.

Tô Diễn Chi cùng Hoa Anh Hùng không nói một câu, xoay người bỏ đi. Ta tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Phù Khanh Thư hừ một tiếng, quyền vung ra, chính giữa mắt trái của ta, đem mấy thứ nọ kia quảng xuống đất. Đẩy cửa sổ, dứt khoát bỏ đi.

Cơn gió nhẹ từ cửa sổ thổi vào, hơi động đến thứ gì đó trên mặt đất. Là ngoại bào lúc ta say rượu đã cởi ra.

Trên bàn, có thêm một bình rượu còn chưa mở.

27. Chương 27

Sáng hôm sau, ta như bà thím ngồi ôm lấy cái gương, cau mày thở dài than ngắn, không biết có nên đâm bầm nốt mắt còn lại cho nó cân không. Phù tiểu hầu gia là người luyện võ, ra tay không nhẹ. Mắt trái của ta sưng lên như quả hạnh, tím tím xanh xanh. Ta đau suốt một đêm, tự vả miệng cũng suốt một đêm, mặt đỏ bừng.

Do dự cả tiếng đồng hồ mới thò mặt ra ngoài, không ra cũng sẽ có người vào. Đàng nào cũng phải gặp người khác. Chuyện đáng xấu hổ dám làm thì cũng dám nhận. Dù sao, ta bị tráng nghĩ, ôm đàn ông cắn một miếng đối với tiểu vương gia cũng chẳng phải hiếm lạ gì.

Cũng may, bọn hạ nhân thấy mắt của ta đều không dám nhìn, không kẻ nào dám lẩm miệng. Tiểu Thuận im lặng theo sau ta, ta liếc thấy Tô Diễm Chi, mặt nhất thời nóng lên, từ trong ra người đều thấy mắt tự nhiên. Mẹ nó, chuyện gì cũng trải qua rồi, còn sợ khi gì chứ!

Tô công tử và Hoa Anh Hùng đều nhanh chóng ngậm miệng, mười bảy vị công tử còn lại cùng Ưông thám hoa đều nhìn vào mặt ta, trợn mắt há mồm. Thần Phong công tử buột miệng hỏi, “Vương gia, mắt của ngài” Ta không biến sắc trơ mặt nói, “Tối hôm qua đi tiểu đêm đụng phải khung cửa.”

Hoa Anh Hùng ngồi ở góc phòng, đầu cúi gằm xuống. Tô công tử từ đầu đến cuối cũng không liếc ta một cái.

Ăn xong điểm tâm, bọn công tử đều tự động giải tán. Ta gõ cửa phòng Tô Diễm Chi, “Tô công tử, chuyện đêm qua ta muốn giải thích với người một chút.”

Tô Diễm Chi buông sách trong tay, không chút thay đổi nhìn ta. Ta ho khan một tiếng, mặt lại có chút nóng lên, “Đêm qua, cái kia, chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi!” Tô Diễm Chi khẽ cười cười, “Hôm qua ta đã dặn Anh Hùng rồi, Mã công tử yên tâm.”

! Ta bị phần nhìn trời xanh, * có nhảy vào Thái Bình Dương cũng không rửa sạch. Loại chuyện này càng giải thích càng mờ ám! Có giải thích cũng như không! Nói đi nói lại, ta vì sao phải chạy đến đây giải thích với Tô Diễm Chi?

Ta sờ sờ mũi, không nói gì nữa, định bỏ đi. Tô công tử ở phía sau bỗng thông thả nói, “Trong viện đã phân phó tăng nhân thủ, công tử buổi tối nên tìm thêm vài người trực đêm ngoài phòng ngủ thì hơn.”

Ta nhất thời không di chuyển, quay đầu nhìn thấy đôi mắt của Tô Diễm Chi cười như có như không, bóng đèn ở đầu lóe lên một cái, ta bỗng nhớ tới lưỡi dao sáng loáng của Phù tiểu hầu gia. Ai yo, Phù Khanh Thư học được kinh nghiệm cay đắng, tối hôm nay kiểu gì cũng đến thịt lão tử. Tuy rằng lão tử cũng mệt, nhưng Phù Khanh Thư còn mệt hơn. Mồ hôi lạnh của ta bắt đầu túa ra ngoài. Tăng người canh gác, tối hôm nay nhất định phải tăng người gác cửa phòng ngủ!

Toàn bộ vương phủ giới nghiêm, ta mỗi ngày lấy túi lá trà đắp lên mắt trái. Buổi tối nằm trên giường nghĩ đến đầu đau, rốt cục làm thế nào mà nháo thành thế này. Xem ra lão tử thật sự lâu lắm không chạm vào phụ nữ, ham muốn không được thỏa mãn mới thành ra thế này. Chờ mắt tốt lên kiểu gì cũng phải dạo qua Ngọc Sao Đầu một chuyến.

Một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua. Phù đại hiệp không hề thấy động tĩnh gì. Lo lắng của ta chuyển thành áy náy, dù sao làm ra chuyện thương thiên hại lý này với Phù công tử, ta cũng thấy cắn rứt lương tâm. Vì thế ta nháp sẵn một bức thư giải thích trong đầu, đi tìm Tô Diễm Chi thương nghị.

Tô Diễm Chi không ý kiến cũng không chê bai, “Mã công tử nếu cảm thấy hợp lý, Diễm Chi tất nhiên sẽ cố gắng sức lực.” Không hổ là vị công tử xuất thân thư hương thế gia, cầm bút hạ vài ba đường như mây trôi nước chảy, một phong thi giải thích cứ vậy mà viết xong. Tô Diễm Chi hạ bút, “Ta đọc qua cho ngài nghe, có gì không ổn thì kêu ta sửa.” Ta gạt đầu, “Không cần, người viết thế nào ta cũng vừa lòng.” Đọc? Ta nghe có hiểu đầu mà đọc?

Thư giải thích được đưa đến An Quốc phủ, Phù tiểu hầu gia cũng không đáp lời. Ta nhẫn nại đợi ba ngày, đợi đến lúc mắt trái cũng khỏe lại. Thư trả lời của Phù tiểu hầu gia vẫn không thấy đến, chờ tới tận lúc hoàng đế truyền khẩu dụ, gọi ta tiến cung.

Lần này tiến cung đúng là xui xẻo, hoàng đế mời khách uống rượu. Ta cùng Nhân vương, Ninh vương, Khang vương là người tiếp khách, giúp Vĩnh An công chúa tuyển chọn ba vị phò mã.

Vĩnh An công chúa và Khang vương đều do Lục thái phi sinh ra, năm nay vừa tròn mười bảy tuổi, cũng đúng độ tuổi gả chồng. Lục thái phi cùng thái hậu, Trịnh thái phi, Cổ thái phi vân vân thái phi cùng nhau thương lượng nghiên cứu, thông qua hoàng hậu cố vấn, hoàng đế giám định, cuối cùng lọc ra được ba người, chính là ba vị mà ta cùng chư vị vương gia hôm nay phải cùng nhau mở tiệc chiêu đãi.

Bàn tiệc được bày ở vạn thọ đình, ba người đã chọn được thái giám dẫn tới, ta liếc thấy một bóng người quen quen, tâm can run lấy lấy, oan gia ngõ hẹp a oan gia ngõ hẹp!

Nghi lễ trào hỏi kết thúc, ta tiên phong cười ha ha, “Thì ra Phù tiểu hầu gia là một trong những người được chọn, cung hỉ cung hỉ!”

Phù Khanh Thư trầm mặt, nhưng dù sao cũng là ở hoàng cung, ta là vương hấn là thần, đương nhiên không dám chống đối, mắt liếc ta một cái sắc như dao, nét mặt vẫn kính cẩn hữu lễ, chiếu lệ trả lời ta một câu, “Đa tạ vương gia, thần không dám nhận.”

Một bàn đồ ăn muôn màu muôn vẻ. Hồng môn yến của hoàng đế gọi là uống rượu, nhưng thực chất là khảo cứu học vấn nhân phẩm của những người được tuyển, vì vậy còn lôi thêm hai vị đại học sĩ râu dài của viện hàn lâm ra tiếp khách. Trên bàn tiệc lúc thì nói một câu ẩn một câu, lúc thì lại văn thơ đối ngẫu, cuối cùng là chơi trò giải đề thơ của hoàng đế.

Ta từ trên xuống dưới không có đến một nửa tế bào cổ văn, nghe chả hiểu. Chỉ vui đầu vào ăn ăn uống uống, xem cung nữ nhảy múa làm vui.

Ba ứng cử viên, một là tam công tử của nhà Trịnh thái sư, một là chất tử của Kiều các lão, luận gia sự lẫn tướng mạo đều thua xa Phù Khanh Thư. Xem ra Vĩnh An công chúa về tay Phù Khanh Thư chắc rồi. Nhóc con này thật tốt số.

Tan tiệc, ta tranh thủ đứng ở ngự hoa viên đợi Phù Khanh Thư, tuy rằng không tiện mở miệng nhưng vẫn đề vãn phải giải quyết, “Cái kia, Phù công tử, buổi tối hôm đó ta uống hơi nhiều, ta....”

Phù Khanh Thư phụng phịu, “Thần mấy ngày trước cũng uống hơi nhiều, có một số việc không nhớ rõ, mong vương gia bỏ quá.”

Ta gật đầu, “Đúng vậy, chuyện đã qua thì cho nó qua đi, những chuyện không thoải mái cứ quên hết. Ta thiệt tình giải thích với người, ngàn sai vạn sai đều là ta sai. Phù công tử cứ coi như xui xẻo bị chó cắn đi, mọi người coi như chưa có chuyện gì xảy ra.”

Phù Khanh Thư chấp tay cúi người, “Vương gia nếu không có việc gì, hạ thần cáo từ trước.”

Ta cũng chấp tay khom người, “Vây bốn vương chúc công tử mã đáo thành công, thuận lợi làm rể hiền của công chúa.”

Phù Khanh Thư liếc ta một cái, quay đầu bỏ đi. Ta sờ sờ mũi, coi như xong.

Hồi vương phủ, ta kêu Tiểu Thuận, sai hấn truyền xuống đỡ bỏ cảnh giới. Tiểu Thuận xoa mặt ấp a ấp úng, “Bẩm vương gia, thị vệ trong vương phủ lúc này không bỏ ngay được.”

Ta nhú mày, “Vì sao?”

Tiểu Thuận vẻ mặt đau khổ, “Vương gia, trong phủ bị nháo bung bét chỉ chờ ngài về thôi. Họ Ôn gia ở trong phủ náo loạn a.”

Ta vuốt vuốt cằm, “Ôn gia thám hoa? Hấn nháo cái gì?” Ta rõ nhớ gần đây Ôn công tử hết ăn lại ngủ, cực kỳ an phận hợp tác.

Tiểu Thuận mặt nhăn như khổ qua, “Cha của họ Ôn gia đã chết, hấn liền phát điên, lấy kiếm trong sân chém lung tung, còn nói ~~ còn nói muốn chém chết vương gia ngài.”

28. Chương 28

Ta nghe Tiểu Thuận nói xong liền cực kỳ kinh sợ. Ôn gia thám hoa mất cha thì mắc gì mà muốn chém ta?

Ta sải bước chạy đến hậu viện, Tô công tử đang đứng trên hành lang. Tô công tử nói, Ôn công tử đã yên ổn rồi. Ôn Thụy ở hậu viện đánh đánh giết giết đến mức Trung thúc cùng lão bà Lưu thẩm không nhịn nổi nữa. Lưu thẩm lúc ấy một phen cầm cán chổi, xuất chiêu dạ xoa tham hải thức công thêm một chiêu nghênh phong đả hổ cho Ôn thám hoa nằm dẹp lép dưới đất. Khiêng về nam viện. Tô công tử vừa qua hỏi thăm, đại phu nói buổi tối có thể tỉnh lại.

Ta không thể thấy tư thế oai hùng của Uông thám hoa khi vung kiếm giết địch cũng có chút thất vọng, Bùi công tử tựa bên lan can không mặn không nhạt tiếp một câu, “Không bằng vương gia bớt chút thời gian đi tìm đạo sĩ về xem lại vận khí đi, dạo gần đây toàn gặp mấy chuyện binh đao máu lửa.”

Trung thúc dẫn theo hai ba người dâng lên binh khí thu được của Uông thám hoa. Là thanh kiếm hồi trước Nhân vương đưa cho ta, có tên là Kham Thanh. Là bảo kiếm tinh luyện thượng đẳng, ít nhất cũng phải hơn chục cân. Ta bình thường dùng nó như tạ để luyện cơ tay. Về sau bị Hoa Anh Hùng khiêng đi nghịch, để lại ở Tráng Chí đình trong hậu viện. Ai ngờ cánh tay như que củi của Uông thám hoa lại mang ra múa may được, quả nhiên thể dục buổi sáng gần đây rất có hiệu quả.

Trung thúc lại dẫn ta tới thị sát hiện trường. Tổn thất duy nhất là bao cát ở Tráng Chí đình. Bị Uông thám hoa rạch mấy nhát, cát vàng tuôn ra một nửa.

Về việc Uông thám hoa vì sao muốn chém ta, sau khi Tô công tử phân tích giải thích, ta mới lĩnh ngộ được. Trời trên cao, lão tử thật sự là oan uổng.

Truyện kể rằng thái hậu từ tận Sơn Đông đem cả nhà già trẻ của Uông Thám hoa bắt về giam lỏng trong một đại viện ở ngoại ô. Tuy nói là giam lỏng, nhưng hoàng gia luôn hào phóng, hơn nữa ta cũng âm thầm quan tâm thu xếp. Cuộc sống cũng thoải mái dễ chịu.

Uông Thụy tuy rằng là dòng dõi thư hương, nhưng liên tiếp hai đời đều là nghèo kiết hủ lậu. Lão cha của Uông thám hoa lại có tiếng tiết kiệm. Bình thường dạ dày quen ăn rau củ bị thịt cá thay phiên tẩm bổ, đường máu mỡ máu từ từ tăng lên.

Phó dịch thủ vệ trong viện đều đã được tiểu vương gia ta dặn dò. Đối đãi với Uông gia hết sức ân cần. Tranh thủ thời gian còn cùng Uông thái gia chơi mạt chược giải sầu.

Vì thế mà hôm nay, bất hạnh xảy ra. Uông thái gia giữa trưa uống hai chén rượu nhỏ cùng một mâm bún thịt*. Ngồi xuống xoa xoa tay, cùng thảo luận chuyện về các nhân vật phong lưu trong lịch sử. Nói đến chuyện Sở bá vương cắt cổ tự vẫn. Sơ sẩy một cái, từ một thành ba. Lửa giận công tâm, nhồi máu cơ tim, nằm vật ra, chết.

Phó dịch trong phủ trước tiên chạy đến vương phủ báo tang. Vừa lúc Uông thám hoa cùng Hoa Anh Hùng đang ở Tráng Chí đình xem bảo kiếm. Uông thám hoa chợt nghe tin dữ, đầu tiên là hôn mê. Sau khi tỉnh dậy, nhận định là cha hấn do thái hậu bắt vào kinh, thái hậu là đầu sỏ. Cho nên hấn xách Kham Thanh đến tìm ta liều mạng. Đây là tiền căn hậu quả.

Ta chấp tay sau lưng đi đi lại lại. Trong đầu Uông thám hoa đã có cái logic dần dần này, cho dù có nói cũng không thông. Hậu hoạn vô cùng, làm cách nào cũng phải giải quyết hấn.

Một con chim nhỏ đậu trên nóc nhà hót mấy tiếng, vỗ vỗ cánh tiếp tục bay. Ta nhắc chén trà uống một ngụm, biện pháp có, chỉ còn thiếu nhân thủ. Một nhân thủ võ công thật cao cường.

Nói đến võ công cao cường, người đầu tiên ta nghĩ đến là Nhân vương. Quyết định ngồi kiệu phi một mạch đến Nhân vương phủ. Người tính không bằng trời tính. Gà yêu của Nhân vương cũng chết bất đắc kỳ tử. Tiểu thiếp của Nhân vương lau nước mắt nói với ta, Thái vương ngài tới vừa đúng lúc, đi khuyên nhủ vương gia đi. Từ lúc hấn ở trong cung về một ngụm nước cũng chưa uống

không phải chỉ là con gà sao

~~Nhân vương bẻ gãy một chiếc đũa, “Câu [Tường Anh tướng quân chỉ là một con gà], nếu để bốn vương nghe thấy một lần nữa thì người cũng sẽ như nó!” Hai mắt phủ kín tơ máu tiếp tục ở chính viện xây mộ phần cho Tường Anh tướng quân.

Ta thở dài thườn thượt, đi thôi.

Ở Nhân vương phủ phát tay cho kiệu phu lui đi, ta một mình vòng vo trên đường. Lại đến tửu lâu uống hai chén, hạ quyết tâm. Bước ra khỏi cửa tửu lâu ta ngoác ngoác một gia đình đang ẩn núp gần đó, “Về phủ đem kiệu đến đây, đưa ta đi An Quốc phủ.”

Phù Khanh Thư không ngờ ta còn dám vác mặt đến, sắc mặt đương nhiên khó coi. Cầu người thì phải cúi đầu, ta khép nép nói, “Phù công tử, thật là có chuyện này mong người hỗ trợ, hi vọng người có thể đáp

ứng.”

29. Chương 29

Theo tình trạng của Phù Khanh Thư bây giờ, xem ra ý muốn một chưởng đập chết ta cũng có luôn rồi. Nhưng Phù công tử là ai? Đường đường là tiểu hầu gia của An Quốc phủ, thuộc lòng tứ thư ngũ kinh nhân nghĩa lễ tiết. Cho dù mặt có tái mét cũng cố banh miệng ra mà cười, một câu rít qua kẽ răng, “Không biết công tử đêm hôm khuya khoắt đến bỉ phủ cầu chuyện gì?”

Ta thở dài trong bụng, thật đáng thương, tội gì tự làm khổ mình như vậy. Bắt đầu nghiêm mặt, chỉnh đốn thần sắc, nghiêm túc trang trọng hỏi Phù Khanh Thư, “Phù công tử, ta thấy ngươi là người tập võ. Người cũng biết, như thế nào là hiệp nghĩa đúng không?”

Phù Khanh Thư nói, “Xin chỉ bảo.”

Trăng sáng sao thưa, sân nhà yên tĩnh, ta điều chỉnh góc độ, đứng nơi đầu gió, nâng hai tay. Gió mát lay động góc áo của ta và Phù Khanh Thư. Đột nhiên trời đất như rộng mở, một cỗ chính khí từ đan điền chậm rãi dâng lên.

Ta cười nhẹ, “Hiệp nghĩa hiệp nghĩa, hành nghiệp trượng nghĩa. Tay cầm bảo kiếm lòng mang thiên hạ, cướp của người giàu chia cho người nghèo, cứu vớt sinh linh, trợ giúp người già trẻ nhỏ, mới có thể xứng với hai chữ [đại hiệp]! Phù công tử, nếu ngươi là người tập võ, vậy không được phụ hai chữ này. Cho nên hôm nay huynh đệ nhờ ngươi một chuyện, ngươi nhất định là phải đáp ứng.”

Khóe miệng Phù Khanh Thư hơi co giật, tựa như muốn nói gì đó, lại bị ta chặn họng, “Phù công tử, ta thấy ngươi không có nói gì, nhất định là ngầm đồng ý. Phù công tử quả nhiên là hiệp nghĩa nhiệt tình, huynh đệ bội phục!”

Sắc mặt Phù tiểu hầu gia chuyển từ trắng đến đen, định mở miệng, ta lại chen vào, “Phù công tử, ngài đã đồng hỗ trợ, tại hạ liền mặt dày mày dạn nói. Chuyện này quan hệ đến thắm hoa lang cùng hơn chục mạng người, ta đem toàn bộ từ đầu đến cuối nói cho ngài nghe, lúc hành động nhất định phải hết sức thận trọng!”

Dưới ánh trăng, sắc mặt của Phù tiểu hầu gia vàng như nến, rớt cục sầu thâm cười, “Xin mời giải thích.”

Nguyệt hắc sát nhân dạ, phong cao phóng hỏa thiên.

(Đêm không trăng thì dễ giết người, ngày gió to thì dễ phóng hỏa..... chắc thế~)

Một thanh trường kiếm sáng loáng kê trên cổ ta, ta một cước đạp văng cửa phòng Ôn thám hoa.

Người nằm trên giường, ngồi bên giường và đứng cạnh giường đều tròn tròn mắt. Nằm trên giường là Ôn thám hoa, ngồi bên giường là Hoa Anh Hùng, đứng cạnh giường là Tô Diễn Chi cùng Lưu Vân công tử. Cũng khá đầy đủ a.

Ta nói, “Các vị, đừng lộn xộn gọi người, bốn vương bị kèm hai bên, gọi người hấn sẽ chém ta!”

Hoa Anh Hùng cùng Lưu Vân công tử tròn mắt nhìn ta, thần sắc lo lắng, có lương tâm.

Tô Diễn Chi đứng im không nhúc nhích, hình như đã nhận ra Phù Khanh Thư. Nếu nhận ra thì cũng có lý, cách hóa trang của Phù tiểu hầu gia giống như đêm hôm đó, ngay cả khăn che mặt cũng y hệt.

Ôn thám hoa từ trên giường bật dậy, hai mắt hừng hực căm hờn. Ta nói, “Ôn công tử, chậm đã. Bây giờ nếu ta mất mạng, ngày mai cả nhà ngươi nam nữ già trẻ mấy chục mạng người, ngay cả cậu cũng không sống được.”

Ôn Thụy đứng ngay đơ bên giường. Ta chỉ về phía sau, “Vị đại hiệp này tên là Phi Thiên Biên Bức (“con dơi bay lên trời” aka Batman a ~), hôm nay đến có ý cứu người. Bốn vương bị kèm hai bên, không còn cách nào khác, người mau đi cùng hấn đi.”

Ôn thám hoa nhìn ta chằm chằm, bất động. Ta bình tĩnh cười, “Bốn vương biết ngươi không giết ta thì không giải được thâm thù đại hận. Nhưng với khả năng của ngươi bây giờ ngay cả một sợi tóc gáy của ta

cũng không đựng được. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Chờ người luyện thành tuyệt thế võ công lại đến tìm ta, hẹn đêm trăng tròn trên đỉnh cấm thành, giải quyết mọi ân oán, thế nào?”

Nét mặt của Ưông thám hoa vật lộn suy xét. Ta bổ sung, “Người yên tâm, Phi Thiên Biên Bức cho ta uống thập nhật tiêu hồn tán, nếu ta không thả cả nhà người thì tuyệt đối không sống qua mười ngày.” Một đồng dây nhợ giải thích đúng là dài dòng.

Ánh mắt Ưông Thụy lướt qua ta, cảm kích nhìn Phù Khanh Thư, trên nét mặt cuối cùng cũng có một tia kiên định.

Ta ho khan một tiếng, hàn quang trên cổ khẽ động, sau gáy đau nhói lên, trước mắt tối sầm. Gì chứ! Ra về thôi chứ làm chi mà đánh mạnh như vậy!

Ngày hôm sau, chuyện về Ưông thám hoa theo sau chuyện của tiểu hoàng di trở thành tân truyền kỳ của kinh thành. “Lại nói, Phi Thiên Biên Bức đại hiệp từ bàn tay ma quỷ của Thái vương phủ cứu được cả nhà thám hoa lang đưa đến một nơi bí mật, nơi đó chính là nơi Phong Vân kiếm khách đã thoái ẩn giang hồ nhiều năm Nam Phách Thiên ẩn cư. Chuyện tiếp theo thế nào hồi sau sẽ rõ.”

Gấp chiết phiến lại, trong tiểu trà lâu tràn ngập tiếng khen ngợi trầm trồ. Ta thả vài đồng tiền vào cái thùng của người mù, xoay người đi ra. Trên đường cái, một đám nhóc đang đùa nghịch, trong đó có một đứa nhỏ khoác tạp dề, giơ một nhánh cây chỉ mũi một đứa nhỏ khác, “Ta là đại hiệp Phi Thiên Biên Bức! Cậu vương gia người mau giao thám hoa lang ra đây!” Giời ạ! Ta sờ sờ mũi, đóng vai phản diện chẳng dễ chút nào. Lão tử sung sướng lắm sao! Quang minh chính đại từ tay thái hậu moi ra mấy chục người của Ưông gia cũng đủ để đứt nửa cái mạng! Cuối cùng còn phải mất nửa lọ phấn ra giả bộ độc phát mới đem lão thái bà kia lừa đi được.

Ta thở dài một tiếng, xoay người về vương phủ. Thế gian dù sao cũng còn có tình người. Ngày đó, sau khi bị Phù Khanh Thư đánh cho hôn mê tỉnh lại, không ngờ toàn bộ mười chín vị công tử lại canh giữ bên giường ta. Lão tử thật sự một phen bị làm cho cảm động. Đến ngay cả Phù Khanh Thư cũng quảng cho ta một câu vô cùng thâm thúy, “Ta thấy người người làm vương gia xem ra cũng không nhân nhả lắm.”

30. Chương 30

Con người là loại sinh vật không biết chừng mực, có một rồi lại muốn hai, có hai lại muốn ba. Từ sau khi thả Ưông thám hoa, ta đi dạo trong vương phủ, mỗi khi đi qua nam viện, đều bỗng nhiên cảm thấy hăng hái. Không chỉ thế, mà còn cảm giác dường như chưa đủ. Trong phủ vẫn còn mười chín vị công tử, Ưông thám hoa cũng có thể coi như bước đầu của vạn dặm trường chinh, cách thắng lợi không còn xa nữa.

Vì thế vào một đêm, ta kẻ xong tam hiệp ngũ nghĩa, đưa tay xoa xoa đầu Hoa Anh Hùng, “Anh Hùng a, có muốn làm đại hiệp không?”

Hoa Anh Hùng vẫn chìm đắm trong tình tiết của câu truyện ban nãy, rất hưng phấn mà gật gật đầu. Ta nhe răng cười, “Vậy ta giúp ngươi trở thành đại hiệp được không?”

Hoa Anh Hùng bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt ngập nước nhìn ta một hồi cực kỳ vô tội. Nó chớp mắt mấy cái, lắc đầu. Đứa nhỏ này tinh ranh hơn ta tưởng tượng.

Ta hòa ái nói, “Vì sao vậy? Không muốn biến thành đại hiệp như Phi Thiên Biên Bức sao?” Nói đến Phi Thiên Biên Bức, ta đột nhiên thấy dựng tóc gáy. Lúc trước nghĩ thế quái nào mà lại đi đặt cho Phù Khanh Thư cái tên này?! Tiểu hầu gia vì bốn chữ này, không chừng một ngày nào đó còn muốn cắt cái lưỡi của ta. Ai ai, may mà lúc đó còn chưa phun ra cả BATMAN

Hoa Anh Hùng không hé răng. Đứa nhỏ này từ lúc ở cửa phòng lão tử nhìn thấy chuyện không đáng mặt làm người kia, thái độ tỏ ra đề phòng hơn nhiều, ta mất không biết bao nhiêu công mới mua chuộc lại được. Trước mắt tuy rằng mỗi ngày kề cận ta, nhưng lại rất ít nói, âm trầm đi nhiều. Chết toi, ai biểu lão tử để trẻ nhỏ thấy chuyện không nên thấy!

Ta lại xoa xoa đầu Hoa Anh Hùng, “Không còn sớm nữa, về ngủ đi. Mai không phải học bài, ta mang người ra ngoài chơi.” Làm việc gì cũng phải chú ý tiến hành theo chất lượng, chậm rãi mềm hóa không được vội

vàng xao động.

Hoa Anh Hùng thoát nhìn đã vui vẻ trở lại, dạ một tiếng rồi về ngủ. Vẫn là trẻ nhỏ dễ dụ.

Sáng ngày hôm sau, Tô Diễn Chi tìm ta báo cáo thu chi, Bùi Kỳ Tuyên thăm tra, ta nghe mà ngáp mấy cái liền. Cuối cùng, Tô công tử gấp sổ sách lại, nói ra một câu tương đối dễ hiểu, “Vương phủ tháng này chi tiêu tổng cộng mười một vạn ba ngàn một trăm năm mươi ba lượng bạc.”

Ta ngoái ngoái lỗ tai, suýt bị con số này dọa cho té ngựa. “Mười một vạn lượng?!!” Mười một vạn lượng bạc là cái khái niệm gì, đổi thành tiền mặt ít nhất cũng mua được mười tám chiếc Cherry! Lão tử phải nghiêng rằng tần tiện suốt bốn năm mới mua được một chiếc Cherry! Ta rốt cục nhin không được hỏi, “Xài thế nào?”

Xài như thế nào? Tô công tử cùng Bùi công tử lại bắt đầu nói lại từ đầu từng hạng mục chi tiêu: Thú cái bài vị kia không tính, chi phí cho thuốc thang ăn mặc quà cáp quan hệ là hơn một vạn lượng bạc.

“Vây, còn mười vạn lượng....”

Bùi công tử nhìn ta vừa muốn nói lại vừa không muốn nói, cuối cùng vẫn mở miệng, “Mười vạn lượng kia là mai táng phí của vương gia ngài.”

Buổi chiều, Nhân vương phái người đưa lời mời ta uống rượu. Còn mời cả Khanh vương Ninh vương An vương. Nhân vương đã thoát ra khỏi nỗi bi thống vì Tường Anh tướng quân. Bởi vì An vương gần đây đưa cho ông một con gà chọi cùng loại, đầu mào cuối mặt đều dùng khí ngút trời. Ninh vương còn nói thêm một câu, lúc ông lấy vợ cũng không đến mức hưng phấn dư vậy.

Ở Nhân vương phủ uống rượu đến tối mịt, về đến vương phủ đã là canh hai. Ta tắm rửa qua loa rồi trở về phòng ngủ, Tiểu Thuận cúi đầu, “Vương gia, thập lục công tử muốn gặp vương gia có chuyện. Đợi từ trưa, bây giờ vẫn đang ở hành lang gấp khúc.”

Ta day day huyết thái dương, Hoa Anh Hùng?

Hoa Anh Hùng ngồi dựa vào lan can hành lang gấp khúc, thấy ta liền chậm rãi đứng lên. Ta theo thói quen đưa tay xoa xoa đầu nó, “Muộn rồi về ngủ đi, không nên tối nào cũng nghe kể truyện.”

Hoa Anh Hùng dưới ánh đèn mờ nhạt ngẩng đầu nhìn ta, giống như tiểu tức phụ bị người ta bắt nạt. Ta kìm lòng không đậu sờ sờ mũi, rõ ràng ta mất bao nhiêu công đào tạo Hoa Anh Hùng, sao đứa nhỏ này thoát nhìn vẫn là đáng về diễm đam đáng yêu như vậy? Ta đưa tay vỗ bả vai nó, “Ai làm người giận? Ngẩng đầu ưỡn ngực đứng thẳng, cho ra dáng một nam tử hán nào!”

Hoa Anh Hùng tròn trọc nhìn ta, đôi mắt ngân ngấn nước. Ta lại xoa xoa đầu nó, “Về ngủ đi.”

Hoa Anh Hùng bỗng nhiên nói, “Vương gia, ta muốn học võ công!”

31. Chương 31

Ta quay đầu lại, “Cái gì?”

Hoa Anh Hùng ngẩng đầu thẳng lưng, chính trực nhìn ta, “Vương gia, ta muốn đi học võ công.”

Về mặt của ta rạng ngời như nụ hoa trong gió xuân. Nhin không được ôm trán, không phải ta nghe nhầm, quả nhiên Hoa Anh Hùng nói muốn đi học võ công. Ừ ừ, những lời này quả là có uy nghiêm, có khí thế, có tiền đồ!

Ta đến bên nó, tán thưởng vỗ vai, “Hảo hài tử, có chí khí. Ngày mai ta sẽ đi liên hệ, nhất định phải tìm cho người một sư phụ tốt nhất, dạy người luyện tuyệt đỉnh võ công.” Chẳng biết tiểu tử Phù Khanh Thư này còn chịu giúp nữa không.....

Đương nhiên không chịu giúp. Ngày hôm sau, Phù tiểu hầu gia mặt mũi nhăn nhó nói cho ta biết, sư phụ hắn đã thoái ẩn giang hồ, thu nhận Ưông thám hoa đã là nể mặt lắm rồi, cũng vì thế mà phải vi phạm lời thề.

Ta ngồi trong nhĩ gian của Tiểu Thần Tiên tửu lâu, cười ngọt lịm, "Mấy lời thề chẳng qua cũng chỉ là câu nói, phá lệ một lần cũng là phá, phá lệ hai lần cũng là phá, phá trái phá phải cũng là phá."

Phù tiểu hầu gia chẳng thềm để ý đến lời ta nói, nghiêng rằng không chịu mở miệng. Gì chứ, thật không nể mặt.

Ta lắc đầu, "Phù tiểu hầu gia, ta thấy ngươi cũng là một đứa nhỏ khôn khéo lanh lợi, thế nào lại không biết linh động như vậy?"

Phù Khanh Thư đột nhiên không thềm nể mặt, "Ngươi nói cái gì?"

Ta sờ sờ mũi, "Không biết linh động."

Phù tiểu hầu gia cười lạnh, "Mã công tử lớn tuổi từng trải, bên cạnh lại không thiếu kì nhân dị sĩ túc trí đa mưu, thương nghị với một đứa trẻ không biết linh động như ta e rằng sẽ chậm trễ đại sự, tại hạ cáo từ."

Cầu người thì phải biết nhún nhường, ta cười bồi kéo tay áo Phù Khanh Thư, "Là ta sai rồi, Phù công tử đại nhân đại lượng đừng so đo với huynh đệ. Mọi người có gì từ từ nói, tiểu nhị, mang thêm một bầu rượu, hai món đồ nhắm! Hôm nay ta làm chủ, coi như đa tạ ngươi lần trước hỗ trợ, không say không về."

Hai ba chén rượu xuôi bụng, sắc mặt Phù Khanh Thư cuối cùng cũng hòa hoãn xuống, chỉ điểm cho ta một con đường sáng, "Thiên Trụ sơn có đạo trưởng của Huyền Chính môn, tổ sư Huyền Cơ Tử cùng nổi danh với gia sư, đều là một mạch tông sư."

Ta cảm kích nói, "Hảo bằng hữu, quá tốt rồi!"

Rượu và thức ăn của Tiểu Thần Tiên đều rất tinh xảo, ta ăn tới hưng trí. Phù Khanh Thư thông thả từ tốn uống với ta đến gió cuốn mây tan, cuối cùng rất thông cảm nói, "Mã công tử ở Thái vương phủ ăn không đủ no sao?"

Ta ngậm quả cà trong mồm lúng búng nói, "Lúc ăn cơm có cả đồng người dòm chòng chọc, kiểu gì cũng phải ra dáng một vương gia. Buồn bực XX!"

Phù Khanh Thư cười cười, cười đến cực kỳ hưởng thụ.

Nửa tháng sau, Hoa Anh Hùng ngồi xe tứ mã, đi bá tử học nghệ. Ta tính chờ hai tháng nữa mới cho nó đi. Không ngờ Hoa Anh Hùng với chuyện này lại tích cực khác thường, thu dọn hành lý muốn đi ngay. Trước khi đi, ta đem Kham Thanh tặng cho Hoa Anh Hùng, một tay khoác lên vai, động viên nó cố gắng học tập cầu tiến, sớm ngày thành tài, đỉnh thiên lập địa.

Hoa Anh Hùng cúi đầu nghe, đứa nhỏ này từ khi nói muốn đi liền cực kỳ trầm mặc, suốt mấy ngày chẳng chịu nói với ta một câu dài dài một chút. Ta tiến nó tới cửa, nhìn nó lên xe ngựa, đột nhiên có chút luyến tiếc. Dù sao cũng đã ở cùng nhau hơn hai tháng, tuy rằng đôi lúc có điểm ngốc nghếch nghe lời hiếm thấy. Ta tiến đến vén màn xe ngựa, "Không có việc gì thì viết thư về nhà báo bình an, thiếu thốn cái gì hay bị ai bắt nạt thì nói với ta."

Hoa Anh Hùng nhìn ta mắt ngân ngấn nước, ta mím môi, cảm động, đột nhiên cảm thấy mình y như lão ba của Hoa Anh Hùng, lần đầu tiên cho con xa nhà.

Ta mỉm cười, "Cẩn thận bảo trọng, ra ngoài quan trọng nhất là phải bình an." Càng nói càng ân cần.

Xa phu chấp tay với ta, ta gạt đầu buông màn lúi về sau hai bước, roi thúc ngựa vung lên, chiếc xe lách lư di chuyển trên mặt đường. Ta thở dài phất tay cùng mọi người đi vào. Ngồi trong phòng khách nhấp một ngụm trà thơm giọng, ta không tự chủ được lại thở dài một hơi. Bùi công tử đứng gần đó đưa đôi mắt nhỏ dài nhìn ta, bỗng nhiên cười, "Kỳ Tuyên hôm nay mới biết, thì ra vương gia là người ân cần quan tâm như vậy."

Vài ngày sau hoàng đế cho gọi ta tiến cung. Hoàng đế đã gọi, mười chuyện thì phải đến tám là rồi việc về việc. Quả nhiên, hoàng đế vừa nhìn thấy ta thì câu đầu tiên là: "Trẫm nghe nói gần đây ngươi chỉnh đốn chuyện trong nhà rất có hiệu quả."

Ta nói, "Thần đệ ngày ngày được hoàng huynh dạy bảo, lúc nào cũng nghiêm túc kiểm điểm bản thân, không dám quên đâu."

Hoàng đế gật đầu, “Một khi đã vậy, trăm có chuyện cần giao cho người làm. Hôm nay trở về chuẩn bị hành trang, ba ngày sau xuất phát, thay trăm đến vùng Giang Hoài tra hai vụ án.”

Giang Hoài? Chắc là muốn phái lão tư đi công tác. Ta hỏi, “Là đi thăm dò tham ô sao?”

Hoàng đế vuốt râu, “Ngộ tính cao. Giang Hoài năm nay khi dâng cống phẩm có gửi tấu chương. Trăm nhớ lần trước người đi Giang Hoài vừa lúc cũng trùng với thời gian tiến cống, bây giờ cần người đến đó một chuyến. Nghe nói còn liên lụy đến mấy vị đại quan. Người cứ đến đó trước đi, trái phải tóm ra mấy người, sờ không tới thì giết gà dọa khỉ cũng được.”

Ta đứng phía dưới cười mặt làm lành, “Hoàng huynh, lần trước ta đã đi rồi, lần này lại đi sợ không ổn đâu, tam vương huynh tứ vương huynh bọn họ đều ở kinh thành, ai trong bọn họ cũng ổn hơn thần đệ. Ta thấy tứ vương huynh làm việc ổn trọng, là người lý tưởng nhất.” Giời đất quỷ thần ơi ~~~ lão tử sổ sách xem còn chẳng hiểu mà bắt đi thăm dò tham ô, không bằng xách một tảng đá quai vào đầu ta cho rồi!

Hoàng đế vuốt râu mỉm cười, “Quả thật vừa rồi có gọi bọn hần tới đây thương nghị, Nhân vương Khang vương trước mặt trăm đều nhất trí tiến cử người, nói người gần đây bắt đầu thi triển tài nghệ, có thể trở thành trụ cột, là sự lựa chọn tốt nhất.”

..... Ta đưa tay áo lau lau trán, gì chứ, đẩy huynh đệ vào chốn hiểm nguy rồi bỏ chạy!

Hoàng đế nói, “Một khi đã vậy, cứ quyết định vậy đi. Trăm cũng không hạ thánh chỉ, lần này cải trang điều tra ngầm, dẫn Phù Khanh Thư cùng một ít tùy tùng theo. Làm ăn mọi mặt phải cẩn thận, chuyện Hoài Giang mua quan bán tước phải trông cậy vào người.”

Ta sờ sờ mũi, “Hoàng huynh, ngài vừa nói..... Ta ~ thần đệ cùng Phù Khanh Thư?”

32. Chương 32

Vì cái gì mà lão tử phải đi làm công vụ với Phù Khanh Thư?

Ta hỏi hoàng đế, “Phù tiểu hầu gia là người thừa kế An Quốc hầu phủ, nói gì thì nói vẫn là xuất thân quan võ. Vốn không đến lượt lo chuyện tiến cống.”

Hoàng đế xoa xoa trán, “Còn không phải do thái hậu cùng thái phi náo loạn sao.”

Vĩnh An công chúa trong ba ứng cử viên chọn trúng Phù tiểu hầu gia. Hoàng đế vừa lòng, hoàng hậu vừa lòng, thế nhưng thái phi mẫu thân của công chúa rất không vừa lòng. Ghét bỏ Phù tiểu hầu gia là xuất thân võ môn. Thái phi cũng vì suy nghĩ cho con gái. An Quốc hầu nắm binh quyền trong tay, vạn nhất tiền tuyến căng thẳng, Phù tiểu hầu gia nhất định phải tới biên cương. Khi đánh giặc thì công chúa phải chờ, lỡ mà đánh chết thì công chúa phải thờ chồng, vạn nhất đánh không chết mà đao thương tàn tật, công chúa còn phải hầu hần cả đời. Thái phi nghĩ đến đủ mọi khả năng sau đó thương nghị với thái hậu, để thái hậu ra mặt cầu hoàng đế cho Phù Khanh Thư một chức quan văn.

“Có công trạng mới có thể phong quan.” Hoàng đế ngồi trên long ỷ phe phẩy quạt, “Vừa hay Nhân vương Khang vương đề cử với trăm, người sẽ cùng Phù Khanh Thư đi một chuyến. Trở về trăm cất nhắc hần vào Hình bộ, Lễ bộ gì đó cũng được.”

Ta cười gượng, “Hoàng huynh, ngài không sợ thần đệ bệnh cũ tái phát sao? Phù tiểu hầu gia cùng thần đệ xuất hành, về phương diện thanh danh đã là rất không thỏa đáng rồi.” Bi ai a, lão tử ngay cả loại lý do này cũng phải viện tới.

Hoàng đế gấp quạt lại, tay chống cằm, bỗng nhiên nhe răng cười, “Mẫu hậu cùng vài vị vương đệ đều khen người ăn năn hối lỗi. Nặng nhẹ thế nào, tự người xem xét đi.”

Không biết tại sao, chân lão tử đột nhiên mềm nhũn. “Thần đệ có một việc muốn thỉnh hoàng huynh, lần này xuất hành, có thể mang người trong vương phủ đi không?” Mẹ nó, không phải chỉ là đi Hoài Giang điều tra tiến cống thôi sao? Lão tử chấp tất!

Hoàng đế đem chiếc quạt trong tay quay hai vòng, “Người tính mang ai a?” Khóe mắt liếc qua làm ta một trận chột dạ.

Ta khúm núm đáp, “Là người đứng đầu trong phủ của thần đệ, Tô Diễn Chi.”

Lông mi hoàng đế khẽ động, “Nga, Tô Diễn Chi. Trẫm nghe nói gần đây ngươi thanh trừng gia trạch, té ra lần trước đi tra tiền cống mang về phủ, lần này tra tiền cống lại mang đi. Cũng được, chỉ cần có thể đảm bảo không gây ra phong thanh rắc rối gì thì tùy ngươi, muốn mang ai thì mang.”

Ta đứng phía dưới không làm sao nói được một câu tạ ơn hoàng huynh. Cáo lui ra về.

Tiểu Thuận Tiểu Toàn sau nhiều lần theo ta tiến cung đã rút ra kinh nghiệm. Ta về vương phủ, hôm vừa chạm ghế, Tiểu Thuận đã đến đứng trước mặt ta, cẩn thận hỏi, “Vương gia có gì phân phó?”

Ta tán tưởng liếc tên tiểu tử kia một cái, “Đi giúp bổn vương thu dọn chút hành lý. Có chuyện phải đến phương nam một chuyến.” Tiểu Thuận lĩnh mệnh lui xuống. Ta nhìn Tiểu Toàn, “Thay bổn vương đi mời Tô công tử đến thư phòng.” Suy nghĩ một chút, lại thấy không ổn lắm, “Quên đi, để ta tự đi cũng được.”

Người ở đông viện nói Tô công tử ở thư phòng, kết quả vẫn phải đến thư phòng gặp Tô Diễn Chi. Tô công tử đang lật sách, ta hỏi thẳng vào vấn đề, “Tô công tử, hoàng thượng lệnh cho ta đi Hoài Giang tra tiền cống. Ta muốn mời người đồng hành không biết người có đồng ý không?”

Tô công tử đứng như ta nghĩ, trả lời cực kỳ hài lòng. Ta thành khẩn ôm quyền, “Như vậy dọc đường phải làm phiền rồi!”

Đi công vụ thì đương nhiên là hoàng đế phải cấp ngân sách. Phỏng chừng gần đây quốc khố khá eo hẹp, hoàng đế keo kiệt cực kỳ. Bốn năm cao thủ đại nội thì trông như ba tháng chưa được ăn no, người người về mặt đều ủ rũ. Ta cũng không phải người hay để ý. Dù sao mấy người này phụng mệnh âm thầm bảo vệ lão tử chu đáo, không thường xuyên xuất hiện bên cạnh nên không đến nỗi làm mất mặt khâm sai đại nhân ta. Đợi đến khi phương tiện giao thông được đưa đến, ta mới phát hỏa — một chiếc xe ngựa không cũ không mới, với hai con la!

Hoàng đế nói, cấp cho người hai con la là có thâm ý của nó. Trong triều đã có lời đồn trẫm phái người đến Giang Hoài điều tra cuộc sống dân tình, đám quan lại địa phương này chắc chắn đã nơi nơi chôn chôn sắp đặt cơ sở ngầm. Nếu người quần áo chỉnh tề lại còn cười tuấn mã, không phải vừa vào thành đã bị nhận ra luôn rồi còn gì?

Lúc Nhân vương đến thay ta làm tiệc tiễn chân nói, “Lão Thất ngươi nhìn xem, hoàng huynh chiếu cố người đến mức nào. Nghe nói gần đây đường đến vùng Hoàng Hoài không yên ổn, đặc biệt chuẩn bị cho người xe cộ giản tiện, chỉ sợ người bị sơn tặc nhìn thành dê béo mà túm về. Hai con la này lật tung cả hoàng cung mới tìm được đấy. Trong hoàng cung la hiếm lắm a!”

Mùng một tháng năm âm lịch, hai người ta cùng Tô công tử ngồi trên một chiếc xe la rách nát lắc lư nghiêng ngả đi về phía Giang Hoài.

Tùy tùng chỉ có Trung thúc và Tiểu Thuận. Trung thúc đánh xe, Tiểu Thuận đi theo thị hầu. Lão tử chuyến này hẹn tiểu hầu gia ở mô đất ngoài kinh thành. Chiếc xe rách nát kỳ cục đến được mô đất, ta vén màn xuống xe, Phù Khanh Thư đang đứng dưới một tán cây nghênh ngang đi đến. Chắp tay chào nhau, ta nhe răng cười, “Phù lão đệ, dọc đường đi mọi người phải chiếu cố lẫn nhau nhiều.”

Phù Khanh Thư đánh giá cái xe cùng hai con la một chút, nhẹ nhàng nhếch miệng. Phù tiểu hầu gia hành trang giản tiện, chỉ dẫn theo một gã sai vặt. Hai người, hai ngựa. Ta liếc mắt nhìn con tuấn mã trong tay gã sai vặt sau lưng Phù Khanh Thư, thói đời kiêu gì thế, tiểu tử cười ngựa, tiểu vương gia cười la! Phù Khanh Thư ngẩng đầu nhìn trời, “Cũng không còn sớm nữa, chúng ta nhanh chóng xuất phát thôi, vương gia mời lên xe.” Nhận roi thúc ngựa từ tay tiểu tử, đang định cùng ta chắp tay rồi xoay người lên ngựa. Đột nhiên mắt nhìn chăm chăm vào xe của ta, bất động.

Ta theo ánh mắt của Phù Khanh Thư hướng lên xe, Tiểu Thuận đang đứng cạnh xe vén rèm chờ ta lên. Phù Khanh Thư nhìn chằm chằm trong xe rồi nhếch miệng. “Thì ra chuyến này vương gia còn dẫn theo cả tham mưu cao cấp nữa.”

Thanh âm của Phù Khanh Thư không cao không thấp, theo gió thổi qua. Tô công tử cúi đầu ra khỏi xe ngựa, đứng cạnh xe từ xa mỉm cười chắp tay với Phù Khanh Thư, “Tô Diễn Chi bái kiến Phù tiểu hầu gia.”

Phù Khanh Thư gật đầu, “Không cần đa lễ. Thì ra là Tô công tử, ngưỡng mộ đã lâu.” Hơi nhướn mày, đảo mắt nhìn ta, xoay người lên ngựa.

33. Chương 33

Cổ nhân đã nói [yên hoa tam nguyệt hạ Giang Nam] là một chuyện cực kỳ phong lưu. Nói cách khác, muốn đạt đến đỉnh cao của phong nhã thì pháo hoa, tháng ba, Giang Nam là ba thứ không thể thiếu.

Cho nên lão tử lần này đến phương nam, một chút cũng không dính được đến hai từ phong nhã.

Tháng năm âm lịch, theo lịch hiện đại là tầm tháng sáu. Đúng vào thời điểm trời nắng chang chang. Ta ở vương phủ chỉ việc ăn với nằm, mặc bộ đồ mỏng mỏng là đủ mát. Vừa ra khỏi cửa, mặt trời thiêu đốt, mồ hôi vã ra như tắm. Ta và Tô công tử lão đảo ngồi trong xe la mà nóng phát sợ. Đáng thương cho Phù tiểu hầu gia cùng tiểu tư của hắn, ngồi trên lưng ngựa lạnh đủ. Đi vài ngày đường, gương mặt của Phù tiểu hầu gia vốn trắng trẻo như chạm ngọc cũng đỏ ửng, đến ta nhìn cũng thập phần thương tiếc, mời hắn cùng vào xe ngồi.

Phù tiểu hầu gia chẳng biết thấy có gì không ổn, ta mời kiểu gì cũng không chịu lên xe. Phòng chừng là vì trước đó đã lên mặt nhạo báng cái xe la của ta. Bệnh sĩ chết trước bệnh tim là thế đấy.

Đi ba bốn ngày đường, tới được một trấn nhỏ thuộc địa giới Trung Châu có tên là Chính Hưng. Tiểu Thuận cùng Mặc Dư – tiểu tư của Phù Khanh Thư, theo thông lệ đặt mấy gian thượng phòng trong khách điểm được coi là đầu bảng. Ta, Tô công tử, Phù tiểu hầu gia mỗi người một gian, Trung thúc, Tiểu Thuận, Mặc Dư ba người một gian. Tiểu Thuận nhân lúc không có ai ở đó xin chỉ thị của ta, “Vương gia, chúng ta cứ ở lại nơi này hai ngày đi.”

Ta hỏi, “Đang yên đang lành vì sao phải ở lại hai ngày?” Tiểu Thuận nhếch mép, “Vương gia mấy ngày nay bận lòng lo nghĩ. Ngài quên rồi sao? Mai là Đoan Ngọ!”

Ta giật mình tỉnh ra, hôm nay là mừng bốn tháng năm, mai là mừng năm tháng năm. Đúng Đoan Ngọ rồi còn gì!

Buổi tối trong nhã gian của khách điểm kiêm tửu lâu bày một bàn tiệc nhỏ, ta hứng thú thương lượng với Tô công tử và Phù Khanh Thư, “Ngày mai Đoan Ngọ, không bằng chúng ta ở lại đây một ngày đi. Đạo chơi ngắm cảnh một chút.”

Tô công tử tự nhiên nói ta thế nào thì hắn thế đó. Phù Khanh Thư hừ một tiếng từ chối thẳng thừng, “Chỉ là một cái trấn nhỏ, có gì hay đâu mà đi dạo chứ. Chẳng bằng gấp rút lên đường, đỡ phải chậm trễ chính sự. Vương gia nghĩ thế nào?”

Phù Khanh Thư lúc cho ý kiến vẻ mặt nghiêm túc như vội về chịu tang. Hứng chí bưng bưng của ta bị dội cho nguyên một chậu nước lạnh. Gì chứ! Thực lòng muốn đối nghịch với lão tử sao! Ta buông đùa thần sắc nghiêm nghị, “Phù tiểu hầu gia nói có lý. Hoàng thượng phái chúng ta đi công vụ chứ không phải đi du lịch. Không nên vì tiết Đoan Ngọ mà chậm trễ hành trình. Mai cứ tiếp tục đi đi.”

Không được như ý thành ra ăn cũng mất ngon. Tắm rửa qua loa xong mọi người liền chuẩn bị đi ngủ. Tiểu nhị của khách điểm mang trà lên, thuận miệng tán gẫu với ta mấy câu, “Công tử ngày mai đã muốn đi rồi sao?”

Ta một cục hờn dỗi nén trong ngực, nói đúng vậy. Tiểu nhị vẻ mặt luyến tiếc nhìn ta, “Vậy mai công tử không được xem náo nhiệt rồi. Lễ hội đua thuyền rồng ở Sa Hà thành tây năm nào cũng cực kỳ náo nhiệt. Năm nay buổi tối ở trên phố còn có hội pháo hoa. Chiều hôm qua đều đã bố trí xong cả rồi. Nhân tiện tối nay cũng nên ra ngoài thăm thú một chút, gần khách điểm của chúng ta cũng có rất nhiều chỗ đáng xem.”

Chỉ một câu nói đã dẫn thông thất khiếu lục mạch của ta. Chờ tiểu nhị xoay người ra khỏi cửa, ta thay một bộ y phục sạch sẽ, cầm quạt đi gõ cửa phòng Tô công tử.

Tô Diễn Chi còn chưa ngủ, ăn mặc rất chỉnh tề, hé cửa phòng cho ta vào, ta từ bên ngoài lôi kéo, “Tô công tử, có muốn ra ngoài đi dạo không?”

Tô Diễn Chi có chút kinh ngạc, ta thích thú túm tay áo hấn lòi ra khỏi cửa, “Tốt xấu gì mai cũng là ngày tết, cứ đi như vậy chả biết còn phải đến nơi hoang sơn dã lĩnh nào. Tối nay ra ngoài thăm thú, vừa lúc tìm cái gì chơi.”

Lời tiểu nhị quả nhiên không trật chút nào. Ra khỏi khách điểm hướng đại lộ bên phải đèn đuốc sáng trưng. Các sạp hàng thủ công mỹ nghệ bày ra muôn màu muôn vẻ. Tiếng đàn ca sáo nhạc công chiêng náo nhiệt vô cùng.

34. Chương 34

Tô công tử quả nhiên là người thích hợp để cùng đi dạo phố. Thái độ nhàn tản tự tại, bước đi không nhanh không chậm. Tiễn thấy cái gì hứng thú thì bình luận vài câu, cũng như há cảo hấp chấm dấm hương – sang hèn giao thoa, đến điểm thì dừng, rất thỏa đáng.

Đi hết đường lớn rồi lại quay trở lại, coi như có bao nhiêu náo nhiệt đều xem qua hết rồi. Đến cửa khách điểm, tiểu nhị đang ngồi ở bậc thềm ngó ra ngoài, trong tay còn cầm một vốc hạt dưa vừa cắn vừa buồn chuyện. Đứng lên chum ra bộ mặt cười cầu tài, “Nhị vị xem tận hứng chứ?”

Ta gật đầu, “Không tồi không tồi, rất náo nhiệt.” Tiểu nhị vẻ mặt luyến tiếc, “Tiếc là công tử không được xem thuyền rồng ngày mai, đó mới thực là náo nhiệt! Cả quan lại các tỉnh thành khác cũng đặc biệt tới thôn ta để xem. Nhưng các vị có việc gì quan trọng mà phải đi gấp như vậy?”

Ta cười gượng hai tiếng, Tô công tử thản nhiên trả lời, “Chút chuyện nhà, cũng không phải chuyện lớn, chỉ là hơi gấp.”

Tiểu nhị thông minh, đổi đề tài, “Công tử quê ở đâu?”

Tô Diễn Chi thuận miệng đáp, “Vị công tử này là người kinh thành, tại hạ nguyên quán Huy Châu.”

Tiểu nhị xoa xoa hai tay vào nhau, “Huy Châu? Cũng là một địa phương tốt. Ta đi pha cho hai vị ấm trà nóng. Lát nữa có gì cần cứ gọi ta. Hôm nay đến lượt ta trực đêm.”

Ta cùng Tô công tử đi lên lầu, gặp ngay Mặc Dư – người hầu của Phù tiểu hầu gia, thần sắc kích động đang đứng khoanh tay ở đầu cầu thang, “Vương..... Nhị vị công tử có gặp thiếu gia nhà ta không?”

Ta nhăn trán, “Thiếu gia nhà ngươi không phải đã nói rằng mai còn phải đi sớm, ăn no về phòng ngủ rồi sao? Tìm cái gì?”

Mặc Dư lắc đầu, sợ hãi rụt rè trộm liếc ta một cái, “Thiếu gia mấy canh giờ trước cho tiểu nhân đến chỗ trưởng quầy lấy một vò rượu ngon, sau đó ra ngoài một lát lại lộn trở về. Sau đó lại ra ngoài, đến giờ chưa thấy về. Tiểu nhân nghĩ ngài đi dạo cùng nhị vị công tử, ai ngờ chẳng thấy đâu nên đi tìm công tử hỏi một chút.”

Ta nhin không được muốn cười, “Thiếu gia nhà ngươi cũng không phải đại cô nương đã xuất giá. Chắc là vừa uống rượu vừa dạo chơi, lúc muốn về sẽ về.”

Tiểu tùy tùng vẫn không chịu tin, trưng ra vẻ mặt cầu xin, “Thiếu gia hai ngày nay tâm tình không được tốt, nơi này lạ nước lạ cái, sợ uống nhiều quá không tìm được đường về thì gay.”

Không tìm được đường về Ta thầm chắc lưỡi trong bụng, người hầu của An Quốc phủ là do vị sư phụ nào dạy ra không biết?

“Công tử nhà ngươi xuất môn có mang theo cái gì không?”

“Rượu, bình rượu.”

Ta xoa xoa cằm, “Vậy người thử đi nhìn mấy cái nóc nhà ở hậu viện khách điểm xem.”

Nửa canh giờ sau, Mặc Dư cùng tiểu nhị mang nước ấm đến gõ cửa phòng ta.

“Tiểu nhân qua cảm ơn công tử một tiếng, sao công tử biết thiếu gia nhà ta ở trên nóc nhà?”

Quả nhiên là thế!

Qua chừng một giờ đồng hồ, lại có người gõ cửa. Ta ngái ngủ ra mở cửa, Phù tiểu hầu gia ôm bình rượu đứng ở cửa. Không nói một lời đi vào, quảng bình rượu lên mặt bàn. Ta cau mày nhìn hấn, “Ta nói nha Phù tiểu hầu gia người cứ uống thế này mai không dậy nổi thì làm sao đi a.”

Phù tiểu hầu gia xếp ra hai cái bát to, ta lại lắc đầu, “Không phải dùng rượu thay đồ ăn sáng chứ?”

Phù Khanh Thư nâng bình rót đầy hai bát, ta rút cục thở dài, nâng một trong hai cái bát, đổ vào miệng. Hương thơm tinh thuần, dư vị cay nồng nóng ấm, rượu ngon. Ta đặt cái bát không xuống, lau lau miệng.

Phù Khanh Thư nhìn ta, cầm chiếc bát còn lại rót thẳng vào miệng. Chiếc bát không đặt lên bàn, ta và hấn cùng đưa tay, nắm lấy vò rượu, ta vỗ vai Phù tiểu hầu gia, cười ha hả: “Thống khoái!”

Phù Khanh Thư nhướn mi cười như có như không, cũng vỗ vai ta, bỗng nhiên thoải mái cười: “Thống khoái!”

Bình rượu không lớn, năm sáu hiệp đã cạn sạch. Ta bâng lảng hơi men tựa vào ghế, bắt đầu quần không được cái lưỡi của mình, “Ta nói nha Phù lão đệ...”

Phù Khanh Thư ngồi trước mặt ta gác tay lên vò rượu, uống nhiều hơn ta một chút, hai gò má ửng hồng.

Ta liếm qua môi, “Hai ngày nay ta cũng chưa suy nghĩ cẩn thận, làm sao lại đắc tội với người.”

Sắc mặt Phù Khanh Thư bỗng nhiên trầm xuống, hỏi một câu rất lạc đề, “Người tốt cùng sao lại thành như vậy?”

Ta phẩy phẩy tay áo, “Không phải đã nói rồi sao, giải thích cho người, người cũng không tin, kể ra cũng chẳng hay ho gì.”

Phù tiểu hầu gia hừ một tiếng. Ta hé mắt nhìn hấn, “Sao người thích so đo như đàn bà vậy. Ta biết, nhất định là do lần trước ta uống nhiều đã mạo phạm đến người, người vẫn chưa có nguôi giận. Cũng được, dù sao cũng là ta sai. Chỉ cần có thể xóa bỏ bóng ma ám ảnh tâm lý của người, người muốn thế nào ta cũng chịu.”

Phù Khanh Thư đột nhiên quay đầu nhìn ta, “Người nói cái gì?”

Ta hăng hái vỗ ngực, “Lão tử hôm nay bất cứ giá nào, chỉ cần người có thể nguôi giận, muốn thế nào cũng được!”

Phù tiểu hầu gia cười lạnh một tiếng, đứng lên. Ta cũng đứng lên, mơ hồ có chút hối hận, Phù đại hiệp là người luyện võ. Một khi ra tay không chừng sẽ đánh cho lão tử xương cốt nát như.

Quả nhiên, Phù Khanh Thư đến trước mặt ta, một phen túm lấy cổ áo ta. Ta chấp nhận số mệnh không chống trả. Phù Khanh Thư nhìn sau vào mắt ta, bàn tay đang nắm cổ áo ta siết chặt, sau đó.....

Thiện có thiện báo, gieo nhân nào gặt quả đấy, nở hoa nào ra trái đấy.

Phật tổ gia gia ở trên cao, lời ngài dạy lão tử ghi nhớ trong lòng.

Cho nên, lão tử có bị Phù tiểu hầu gia cạp cho một miếng cũng là nợ máu phải trả bằng máu thôi.....

Nợ máu trả bằng máu?! XXXX lão tử sao có thể nghĩ ra cái tử XXXX thế nào, mẹ nó đương nhiên là bị dọa cho sợ chết khiếp!

Tiểu hầu gia trên môi ta thay đổi tư thế một chút, gì chứ! Không phải! Ta hơi ngẩng đầu, XX cũng không đúng! Cái thứ chết tiệt này thật không thể dùng từ ngữ bình thường để bình luận a.....

Hơn nữa càng đáng xấu hổ chính là, lúc tiểu hầu gia hôn xuống, lão tử cứ nhiên lại cảm thấy như có một luồng điện từ đỉnh đầu theo sống lưng chạy thẳng xuống dưới. Cứ nhiên..... Không thể nào.... Tuy rằng môi của Phù tiểu hầu gia thực mềm mại, hương vị lại không tồi, ta cũng không thể có phản ứng gì với nam nhân..... Tuyệt đối là nhầm lẫn gì rồi.....

Tóm lại, Phù Khanh Thư buông lỏng ta ra. Lại nữa! Nhầm rồi.... Là ta và Phù Khanh Thư tách ra. Mắt ta long lanh chính nghĩa nhìn thẳng đối phương. Phù tiểu hầu gia nét mặt đặc sắc. Chờ xem về mặt ủy khuất của lão tử.

Mã Tiểu Đông ta sống hai sáu hai bảy năm trên đời còn có cái gì chưa thấy qua, tất nhiên là không thể ngồi yên.

Ta điều chỉnh hô hấp, sửa lại cổ áo, tà tà cười, “Phù lão đệ, người không hay chạm vào nữ nhân đúng không?”

Phù tiểu hầu gia vốn đang cười đến dương dương tự đắc, không ngờ đến câu này của ta. Dương nhiên là mặt đại ra một chút.

Ta ôm vai thâm trầm lắc đầu, chậm chậm tiến gần Phù Khanh Thư, “Hôn môi, cũng cần phải có kỹ xảo. Vừa rồi ta thấy người còn non lắm.”

Ta lại áp sát, Phù Khanh Thư hoàn toàn đứng hình, ngây đờ không nhúc nhích. Bé con à, muốn chơi với ta người còn kém vài năm đạo hạnh á.

Phù tiểu hầu gia so với vóc người hiện tại của ta cũng tương tự như nhau, nhưng xét nét ra thì lão tử cao hơn chút chút. Ta nắm lấy cổ áo Phù Khanh Thư, cười vô lại, “Muốn đại ca dạy người không, cho người xem cái gì mới là kỹ thuật tốt?”

Phù Khanh Thư chưa kịp biến sắc, ta đã ghé lại, nhắm ngay mục tiêu hôn xuống.

Kỹ thuật hôn môi phải rèn luyện bằng kinh nghiệm thực tiễn, phải không ngừng thực hành mới cho ra được tay nghề cao. Dù sao số nữ nhân qua tay lão tử trước sau gì cũng đếm qua được mười đầu ngón tay, để trị Phù Khanh Thư đương nhiên là dư dả.

Từ hời hợt đến sâu sắc, từ thăm dò đến khuấy đảo, bàn tay Phù Khanh Thư đang kéo tay ta ngày càng lỏng, thân thể cũng nhuỷ xuống. Chờ đến khi tám lưng hần mềm yếu dựa và khuỷu tay ta, ta vừa lòng kết thúc công việc, ngẩng đầu, mỉm cười chăm chú nhìn vào mắt Phù Khanh Thư, “Thế nào, kỹ thuật không tồi chứ?”

Dáng vẻ của Phù Khanh Thư quả thật rất đáng yêu. Sắc mặt ửng hồng, đôi mắt ngân ngấn nước, lão tử trong nháy mắt có chút ngứa ngáy khó nhịn.

Trách nào tiểu vương gia thích đoạn tụ, quả nhiên là đặc sắc.

Sắc mặt Phù Khanh Thư chợt tái xanh, hai mắt như laser nhìn ta chằm chằm, “Người nói cái gì?”

Ta cả kinh, ai yo, nhìn Phù Khanh Thư vừa rồi thất thần, ai ngờ nghĩ gì là nói ra luôn.

“Trách nào tiểu vương gia thích đoạn tụ, quả nhiên là đặc sắc.”

Sắc mặt Phù Khanh Thư càng lúc càng tái, bắt đầu chậm rãi cười lạnh, phịch một tiếng, bên mắt trái của ta sao giăng văng loạn xạ. Đưa tay ôm mắt, gió lạnh lùa vào phòng. Lại ngẩng đầu, trong phòng còn có mỗi mình lão tử.

Mắt trái tê tê một hồi rồi đau như lửa đốt.

Ta thở dài, “Hai lần đều đánh bên trái, không thể đổi mắt khác sao?”

35. Chương 35

Trước lạ sau quen. Da mặt là thứ phải trải qua rèn luyện. Sáng ngày hôm sau, tiểu nhị của khách điểm Lai Hỉ đến gõ cửa phòng ta đưa nước rửa mặt, vừa liếc lên mặt ta, tay run lên một cái, chậu nước lung lay suýt đổ. Ta mặt không biến sắc, khí định thần nhàn nói, “Cứ bình tĩnh, đừng nóng.”

Lai Hỉ ho khan một tiếng, đem chậu rửa đặt lên giá, vắt khăn mặt, hai mắt không ngừng mập mờ liếc sang. Ta giơ một ngón tay chỉ lên mặt, “Sung lắm à?”

Mắt Lai Hỉ đảo hết trái đến phải, cuối cùng cũng quang minh chính đại chiếu lên mặt ta, gượng cười, “Vương Đại Cao Được ở phía đối diện chuyện trị thương. Để tiểu nhân mời đến xem cho công tử coi sao nhé?”

Lúc Vương Đại Cao Được được mời sang, người nên đến cơ bản đều đã đến cả. Tô công tử nhìn mặt ta, không nói một câu, điềm nhiên ngồi trên ghế uống trà. Tiểu Thuận cùng Trung thúc vây quanh ta, chà xát

tay, “Thiếu gia, lần sau ngài có đi tiểu đêm cũng nhớ truyền nhóm nô tài thị hầu. Là chúng nô tài có lỗi, không hầu hạ thiếu gia chu toàn

”

Ta nhân nghĩa phẩy tay, “Tất cả đều là lỗi của ta, không ai đáng trách cả!” Mắt hơi liếc sang Phù Khanh Thư cùng chân sai vật đang đứng ngoài cùng. Phù Khanh Thư mặt không biến sắc tim không đập mạnh, thông thả đến trước mặt Tô công tử ngồi xuống, cũng rót một chén trà nhấm nháp. Mặc Dư cúi đầu đứng trước mặt hắn.

Vương Đại Cao Được khỏ người không nhỏ, vừa bước vào đã nhìn một loạt người trong phòng, cao giọng hét to, “Người không có việc gì thì đứng qua một bên, đừng làm vướng chân tay! Vị nào phải bôi thuốc?”

Tiểu Thuận làm hết phận sự chạy ra đón, thuyết minh với Vương Đại người cần xem là ta. Vương Đại Cao Được khoanh tay, mắt nửa nhắm nửa mở nhìn vết thương trên mắt ta, há mồm nói một câu, “Vị công tử này mắt bị làm sao? Là hôm qua đi tiểu đêm mắt đụng vào khung cửa à?”

Ta gật đầu, “Đúng vậy.”

Vương Đại xua hết cả Phù Khanh Thư lẫn Tô công tử đang ngồi bên bàn uống trà đi, chỉ ta ngồi xuống ghế, nghiêm mặt lắc đầu, thở dài thườn thượt.

“Tiếc là vết thương trên mắt không dùng được được cao, chỉ có thể xoa thuốc mỡ thôi. Đáng tiếc! Không phải ta thổi phồng, cao được của Vương Đại Cao Được ta ở cả Trung Châu này, xưng là đệ nhị thì mẹ nó không ai dám xưng là đệ nhất! Chất lượng tuyệt đối! Hàng thật giá thật!”

Tiểu Thuận cười bồi, “Vây mau lấy cho chủ nhân nhà ta loại được tốt nhất đi, chúng ta còn phải đi sớm.”

Vương Đại Được Cao lấy ra một hộp thuốc mỡ từ trong cái hòm đeo bên hông, nhìn sang ta, lại thở dài, lắc đầu chắc lưỡi, “Vị đại gia này có vết thương va đụng cảm mạo phong thấp đau lưng đau chân mỗi gối không? Bất kể bệnh gì, chỉ cần lấy được cao của Vương Đại Được Cao ta bôi vào! Hàng thật giá thật, chất lượng tuyệt đối!”

Tiến Vương Đại Được Cao đi, tiểu nhị khách điểm rụt rè hỏi, “Các vị không phải có việc cần đi gấp sao. Không đi sợ không kịp mất.”

Tiểu Thuận đề nghị ta chi bằng ở lại một ngày chữa mắt cho tốt đã, bị ta gạt đi, “Không phải chỉ bầm tím tí xíu thôi sao, chẳng có gì đáng ngại, chữa cái gì!” Tiểu nô tài không dám nhiều lời, đi chuẩn bị xe.

Ông chủ khách điểm còn đóng gói tặng cho một túi bánh chưng. Lên đường ra khỏi thành, nắng chói trang như cát vàng rải đầy trời. Ta ở trong xe cùng Tô công tử chẳng buồn nói một câu, lột một cái bánh chưng giải sầu, coi như cũng có chút cảm hứng Đoàn Ngộ.

Đi tiếp hai canh giờ, Trung thúc bên ngoài kêu lên một tiếng, xe bỗng từ từ dừng lại. Ta cầm nửa cái bánh chưng, vén rèm xe thò đầu ra, Trung thúc giơ tay chỉ về phía trước, “Gia, không có đường.”

Ta xuống xe đưa mắt nhìn về phía trước, giờ mới hiểu tại sao vừa rồi tiểu nhị lại giục chúng ta đi mau. Hơn trăm mét nữa là đến một con sông lớn nước cuộn cuộn chảy. Ta neho mắt, “Này, không phải là đến Hoàng Hà rồi chứ.....”

Tô công tử phía sau ta vén rèm xuống xe, “Thì ra đã đến Hoàng Hà rồi.”

Gì chứ! Hoàng Hà thật à.

Phù Khanh Thư ghì cương ngựa, đưa tay che trên trán nhìn về phía trước, “Đi tiếp đi, tìm xem có con đò nào không, trước khi trời tối sang bờ bên kia tìm khách điểm chắc dư dả thời gian.”

Trung thúc theo lệnh thét con la một tiếng. Ta và Tô công tử ngồi trên xe chừng trăm thước, đến bên bờ sông.

Nhìn suốt ngàn dặm trái phải. Trống không vắng lặng. Chỉ thấy một bến đò nhỏ cùng một gian nhà xiêu vẹo. Trước cửa lơ mơ có hai bóng người.

Hai cái bóng đó là hai ông cụ đang ngồi nhai thuốc lá. Qua vành nón ngẩng đầu nhìn đoàn người bọn ta, nhả khói thuốc vầy vầy, “Qua đây.”

Qua đây? Ta nhìn trái nhìn phải, Phù Khanh Thư cũng sững sốt. Hai ông cụ đứng lên, ta chưng ra bộ mặt cười cười, “Các vị, chúng ta phải.....”

Một ông cụ chỉnh lại mũ, “Không phải qua sông sao? Ta chở các người qua! Nhưng phải nói trước, chỉ chở người. Xe và gia súc không chở được.”

Ngay cả Tô công tử sắc mặt cũng tái đi. Hai ông cụ tuyệt đối không thể trẻ hơn Trung thúc, tuổi chắc phải đến trăm rưỡi không chừng. Nhờ đến sáu ông cụ như thế này chở qua sông còn không bằng trông cậy vào hai con la này thồ chúng ta qua.

Ta chỉ sợ làm tổn hại lòng tự tôn của ông cụ, rất thận trọng hỏi, “Ồ bến này không còn nhà dò khác sao?”

Ông cụ dưới vành mũ nheo mắt lại, “Có thì cũng có. Nhưng hôm nay là Đoan Ngo, tất cả đều đến thành Đông thi thuyền rồng rồi. Chỉ còn hai ông bạn già chúng ta ở lại làm ăn thôi.” Cười lạnh một tiếng, “Nếu các vị khách nhân chứng mất hai lão già này, cứ việc vào xe ngựa lại bờ sông qua đêm, sáng mai đi tiếp.”

Ta cười làm lạnh, “Sao lại nói vậy, người từng trải mới có kinh nghiệm, chỉ sợ lão không chịu chở chúng ta thôi, ha ha ~”

Vì một câu kia mà ta thực hận không thể tự vả miệng mình. Phù Khanh Thư lạnh lùng liếc ta một cái, Tô công tử cũng không tán thưởng khê lắc đầu. Hai ông cụ vừa lòng nở nụ cười, “Vị công tử này nói chuyện thật hiểu biết. Bè da dê này làm rất công phu. So với cái đám thuyền gỗ thô lậu kia sang trọng hơn nhiều.”

Ta tròn mắt, hít sâu một cái. Bè da dê?!

Bè da dê không dài cũng không rộng, mỗi lần ngồi được có ba người. Mỗi người ngồi một góc, thêm người cầm lái nữa là vừa đủ cân bằng.

Ta ngồi xồm một góc gặm bánh chưng.

Ngồi ở hai góc còn lại chính là Tô công tử và Phù tiểu hầu gia. Hai người cứ nhiên ngồi cùng một chỗ, còn đang bình luận phong cảnh, nho nhã trích dẫn điển cố. Lão tử nghe xong vài ba câu mà muốn xỉu. Đơn giản là lại lồi thêm một cái bánh chưng trong túi ra giải sầu. Ngồi chồm hồm trên bè da dê, bên dưới là Hoàng Hà cuộn cuộn, trên đỉnh đầu là nắng hè chói chang, lại còn bánh chưng ngועi ngất vô cùng hợp cảnh, tiết Đoan Ngo từ xưa đến nay còn ai phấn khích hơn lão tử chứ!

Ta hung tợn cạp một miếng bánh chưng, cắn ngay được miếng táo đỏ, ngọt quá đi.

Ông cụ cầm gậy trúc chèo lái, rống lên một điệu khúc dân gian.

“Phía đông mặt trời như chiếu rọi

phía tây đám mây ý a trôi

ta nhớ cái tiểu muội muội của ta ý a là nhớ muốn hoảng

tiểu muội muội ở trong mộng nha, nhưng Tình ca ca còn nhưng nhớ ~ hây hây yo

hây hây yo

tiểu muội muội nàng ở trong mộng nha, mà Tình ca ca nhưng nhớ ớ ớ ớ”

Tô công tử vốn đang nói chuyện với Phù tiểu hầu gia, rốt cuộc cũng không chịu được sức ép. Ta vừa thấy sắc mặt hắn có chút tái xanh. Ông cụ lại tiếp tục rống tiểu khúc đến năm sáu lần, Tô công tử sắc mặt càng ngày càng trắng.

Ta thanh thanh cổ họng, chặn ngay đoạn kết thúc, kiểm chuyện nói với ông cụ, “Lão năm nay bao nhiêu tuổi?”

Ông cụ chống sào xuống dòng nước cuộn cuộn, cười dài một tiếng, “Năm nay mới bảy mươi mốt.”

Ta cười gượng, “Thân thể lão thật cường tráng. Cứ như vậy sống thêm mười năm tám năm cũng không phải nói đùa!”

Ông cụ cười rất hưởng thụ, “Người nghèo đồng mệnh. Không giống những người xuất thân giàu có, đến tuổi này chỉ việc ghéech chân làm ông lớn chờ người ta thị hầu.”

Ta thuận theo ông cụ vui vẻ nói, “Lão thái gia nhà giàu có mấy ai được thân thể khỏe mạnh như các vị. Chỉ sợ đến lúc ta bảy mươi tuổi đi lại cũng phải nhờ người đỡ. Nghe khúc hát vừa rồi, chắc lão khi còn trẻ cũng rất phong lưu?”

Gãi đúng chỗ ngứa, ông cụ nhất thời hưng phấn, mà ổng hưng phấn, bẻ cũng run lên, “Ha ha, công tử quả là có mắt nhìn. Khi còn trẻ quả thật cũng có chút hoang đường. Nữ nhân a, quần lấy không rời, người không ở cách nàng quá gần, cũng không thể rời nàng quá xa. Xa thì nhớ muốn chết mà gần thì phiền muốn chết.”

Một câu gợi lên nỗi khổ nhiều năm của ta. Ta đột nhiên nhớ đến đủ chuyện về Yến Ny, nhện không được thở dài, “Nữ nhân vốn là như vậy, ở gần thì nàng chê người phiền, xa ra chút thì nàng bảo người không đủ quan tâm. Khó giải quyết!”

Ông cụ vuốt vuốt râu, nhìn sông nước xa xăm, cũng xúc động thở dài, đột nhiên quay đầu lại cười nói, “Xem ra vị công tử này đã thành hôn rồi. Nhị vị kia đã có gia đình chưa?”

Tô công tử cùng Phù Khanh Thư đã sớm im lặng nghe ta cùng ông cụ đối đáp. Lúc nghe ta nói đến nữ nhân, đột nhiên đồng loạt quay đầu lại nhìn ta. Ta bị mấy cái nhìn kia nháo cho có chút chột dạ khó hiểu, “Hai vị công tử này chưa thành gia. Ta cũng...” Ta vốn định nói là chưa kết hôn, đột nhiên nhớ tới cái bài vị trên bàn lớn trong vương phủ, vội ho một tiếng, “Ta quả thật đã thành thân, có điều lão bà là cái bài vị, so với chưa thành thân cũng chả khác mấy.”

Ông cụ thâm trầm liếc ta một cái, “Không có cũng tốt, bớt lo.”

Ta cười theo, “Có gia đình đương nhiên có cái hay. Núi vàng núi bạc cũng khó mua được lão bà cùng đứa nhỏ sưởi ấm đầu giường.”

Ông cụ thư thái cười, “Đó là cái phúc của mỗi người.”

Ta lại cười theo hai tiếng. Bỗng nhiên cảm thấy không khí có chút không được tự nhiên, nhìn trái nhìn phải, Tô công tử đang thản nhiên ngắm cảnh còn Phù tiểu hầu gia thì đang nhìn về phía bẻ của Mặc Dư, Tiểu Thuận cùng Trung thúc. Không có gì khác thường.

Ông cụ sờ hồ lô bên hông, uống một ngụm rồi lại cao giọng hát.

“Ròng rọc kéo nước quay a quay, nhớ đến đại muội muội lúc chạng vạng của ta

một thùng nhớ tay nàng mềm mại nha

hai thùng nhớ môi nàng khó mở nha

hây hây yo

hây hây yo

“

Chiếc bẻ nhỏ run lên bần bật, ta nhện không được quay qua nhìn Tô Diễm Chi. Sắc mặt Tô công tử hết trắng lại vàng, đưa tay nâng trán. Ta đưa tay vỗ nhẹ đầu vai Tô công tử, “Uống nước không?” Tô Diễm Chi ngẩng đầu, “Không sao, lên bờ tìm một khách điểm nghỉ ngơi là được. Hai ngày nay buổi tối ngủ không được ngon.” Ta nhìn Tô công tử vẻ mặt miễn cưỡng tái xanh, trong lòng khó chịu, “Chi bằng qua bên ta ngồi đi, người dựa vào người ta ngủ một giấc, sẽ đỡ hơn nhiều.”

Phù Khanh Thư ho khan một tiếng, ông lão lái đồ quay đầu lại, “Trên bẻ không thể lộn xộn, vị công tử này xanh xao quá. Cố một hai canh giờ nữa là sang đến nơi rồi.”

36. Chương 36

Tần suất Tô công tử đưa tay chống trán càng lúc càng cao, ta rút cục nhìn không được mà quay qua lãnh giáo ông cụ, “Qua một con sông cũng lâu như vậy sao?”

Ông cụ nói, “Từ đây đến bến tàu Phụng Dương, theo hướng đông phải đi hai ba mươi dặm đường thủy, hướng chi còn phải sang đến bờ bên kia.”

Nói đến mức ta như lọt vào sương mù, “Chúng ta chỉ cần sang bên đối diện là được, chưa có nói đi Phụng Dương.”

Ông cụ chống gậy tre, nheo mắt lại, “Công tử lúc qua đã nói rồi, sang bờ bên kia đúng không? Bên đó đều là đồi núi hoang sơ, các vị lên đó rồi đi kiểu gì?”

Ta khiêm tốn thụ giáo, bó tay quay sang nhìn Tô công tử, nản ghê.

Rốt cục, con đường dài đằng đẵng cũng có kết thúc. Trôi đến bờ bên kia. Một đoạn cầu gỗ hiện ra trước mắt, chính là nơi gọi bến tàu Phụng Dương. Bè của bên Tiểu Thuận cũng gần vào bờ. Hai ông cụ cầm lái chống sào, theo thứ tự cập bến. Phù tiểu hầu gia lấy trong ngực là một khối bạc vụn, ông cụ nhếch miệng cười, xua tay, “Hai con la cùng xe ngựa là đủ rồi.” Chống gậy trúc trôi đi, tiếng hát từ đằng xa vọng lại.

Ta đỡ Tô công tử, ngó nghiêng xung quanh, cười gượng, “Dám người Phụng Dương cũng đi xem thuyền rồng hết rồi lắm.”

Phía sau là sông rộng, phía trước lại là con đường dài thẳng tắp, nửa bóng người cũng không có. Ta sờ sờ mũi, “Chẳng còn cách nào, mọi người đi bộ vào thành thôi.” Phù tiểu hầu gia phẩy quạt nhìn trời nói, “Không biết ngã rẽ trước mặt nên đi về bên trái hay bên phải đây?”

Ta nhìn Tiểu Thuận, Tiểu Thuận nhìn Trung thúc, Trung thúc nhìn Tô công tử, Tô công tử nhìn ta.

Ta xát cằm, “Cứ đi thôi, nếu thấy người thì hỏi. Còn hơn là đứng đây phơi nắng.”

Đến giao lộ, vẫn không thấy bóng người nào. Ta cũng muốn bốc hỏa, “Mọi người trong thành này đi đâu hết rồi! Không phải hôm nay là Đoan Ngọ sao?” Vẫn là Tiểu Thuận có chút kiến giải, “Vương gia, chi bằng chúng ta tới gốc cây bên đường ngồi nghỉ ngơi chút đi. Chờ xem có thấy bóng người nào không. Cứ lẩn mò như vậy cũng không phải cách hay, vạn nhất lạc đường thì mất công lắm.”

Ta khen ngợi quả là có đạo lý. Đưa đám người Tô công tử đến ven đường, Tiểu Thuận lấy mấy cái bọc ra kê xuống ngồi. Ta lấy hồ lô đựng nước đưa cho Tô công tử.

Tô Diễm Chi ngồi trên bè cũng đủ vững, đến môi cũng trắng bệch, bộ dáng mệt mỏi. Ta nhìn hẩn uống lấy hai ngụm nước rồi nhận lấy hồ lô, “Giờ không còn ở trên thuyền nữa, người cứ tựa vào người ta ngủ một chút, lấy sức chút nữa còn đi, được chứ?”

Tô công tử hình như có thù oán gì đó với bờ vai ta đến mức không muốn tựa vào, cố gắng chống đỡ, “Không sao, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.” Ta giải quyết đơn giản là dang tay, ấn đầu Tô công tử xuống đầu vai mình, tay kia phẩy phẩy vạt áo tạo chút gió. Cẩn mở nút hồ lô, uống lấy hai ngụm, lại đưa cho Tô công tử: “Người uống thêm chút nữa đi.”

Phù tiểu hầu gia ngồi dưới gốc cây khác lại ho khan một tiếng. Ta quay lại nhìn, Phù Khanh Thư thần nhiên đến tự đắc phe phẩy quạt giấy, nhìn lên trời. Trung thúc, Tiểu Thuận cùng Mặc Dư đều ngậm miệng nhìn ra đường cái, ngay cả tiếng đánh rầm cũng chẳng có, “Gì chứ! Nửa ngày cũng chẳng thấy bóng ai.”

Vẫn không ai hé miệng, ta hết nhìn trời lại nhìn đường, nghĩ xem có gì để nói không. Đầu Tiểu Thuận bỗng nhiên giật giật, ánh mắt nhìn đại lộ từ đại ra biển thành lóe sáng, nhồm dấy chỉ lên đường, “Vương gia, có phải ngã rẽ bên trái có xe đang đến không?”

Ta nheo mắt nhìn lên ngã rẽ, không sai, hai con tuần mã đang kéo một chiếc xe tới. So với chiếc xe hai con la kia còn khí phái hơn.

Tiểu Thuận ngẩng cổ lên nhìn, “Hình như không chỉ một chiếc.”

Ta chẳng thèm quan tâm phẩy vạt áo, “Nhiều thì đã sao, hướng không đúng thì cũng đâu đi nhờ được.”

Tiểu hầu gia từ tàng cây bên kia nói vọng sang, “Không thể đi nhờ thì mua lại một chiếc là được.” Tiểu Thuận tiếp tục lầm bầm, “Sắp hoàng hôn rồi, nhiều người đến bờ sông như vậy làm gì. Cũng không có đồ mà.”

Lúc đang nói thì người điều khiển xe ngựa đã gần đến trước mặt. Xa phu ghìm cương, thét to hai tiếng, xe thả dần tốc độ, dừng lại ven đường. Tiểu Thuận đang định ra đón, người dẫn đầu đã xoay người xuống xe, đi về phía gốc cây bên này, đột nhiên quỳ sụp xuống, ôm quyền nói với ta, “Mời thiếu gia lên xe.”

Ta ngoáy ngoáy lỗ tai, lão tử không nghe nhầm chứ? Tô công tử từ trên vai ta ngồi thẳng dậy. Theo sau chiếc xe thứ nhất còn ba chiếc xe, lần lượt dừng lại bên đường, xa phu xuống xe, y như vị vừa rồi quỳ rạp xuống. Ta phẩy phẩy vạt áo kiểm chút gió, thế này là xướng cái gì a?

Chiếc xe cuối cùng dừng lại, màn hình được vén lên. Một người đi xuống, mặc áo đơn xanh nhạt. Ta thấy hẳn càng lúc càng gần, tự nhéo đuôi một cái. Gì chứ! Lão tử không bị ảo giác nha. Tô công tử đứng lên, người vừa tới mỉm cười với ta, cặp mắt nhỏ dài lưu chuyển, “Kỳ Tuyên tới đón chủ nhân cùng Tô công tử vào thành. Tới chậm, xin chớ trách.”

Ta lại nhéo đuôi một cái, đứng lên, đành nói, “Ồm, Bùi công tử..... sao người lại tới đây

37. Chương 37

Bùi công tử sao lại tới đây?

Trong xe ngựa đi đầu, Bùi Kỳ Tuyên đưa cây quạt lên che miệng ngáp một cái, “Vương gia vừa đi, Kỳ Tuyên liền cho xe đuổi theo.”

Ta đương nhiên muốn hỏi là vì sao.

Đôi mắt dài nhỏ hơi cong lên, “Vương gia dọc đường có nhớ quên mang theo cái gì không?” Thò tay vào trong ngực, lấy ra một khối thiết bài bằng bàn tay, đóng đưa qua lại.

Ta nâng mí mắt nhìn, thờ ơ, “Mấy thứ này ấy hả...”

Bùi Kỳ Tuyên giơ thiết bài đến trước mặt ta, “Đây không phải vật biểu chứng hoàng thượng ban cho vương gia sao?” Ta cũng ngáp một cái, “Đúng vậy. Mang theo hay không cũng chẳng sao. Chỉ sợ giớ ra, không phải đồ giả cũng thành đồ giả.”

Hóa ra Bùi Kỳ Tuyên là vì khối thiết bài này mà lặn lội đến đây, ta cầm trong tay tung qua tung lại. Gì chứ! Không nhìn còn đỡ bực.

Nói đến trước lúc lão tử khởi hành, cảnh tượng hùng tráng, tiến cung gặp hoàng đế lĩnh vật chứng minh thân phận. Vật chứng minh thân phận này nọ chính là mấy thứ đạo cụ chuẩn bị cho khâm sai đại nhân vi hành. Đến thời hiểm nguy, cầm trong tay giớ lên, lớn bé già trẻ đều phải quỳ sụp xuống, cực kỳ phong độ. Nếu bây giờ Mã vương gia ta đã thành khâm sai, mấy thứ như vậy đương nhiên không thể thiếu.

Hoàng đế nói đương nhiên không thể thiếu phần của người, trăm đã sai người đặc biệt chế tạo, làm xong nhất định sẽ mang qua.

Lúc ấy ta đã bắt đầu nghi hoặc, rõ ràng thượng phương bảo kiếm ngự tứ kim bài đều có sẵn, mắc gì còn phải cuống cuống đi làm?

Mãi đến buổi tối trước khi đi, Nhân vương cùng Khang vương đến làm tiệc tiễn biệt, Khang vương từ trong ống tay áo lấy ra thứ gì đó được bọc trong lụa vàng, đưa cho ta bằng cả hai tay. Nhân vương bên cạnh thuyết minh đầy thâm thúy, “Thứ này là do hoàng huynh cho thợ thủ công của hoàng cung làm suốt một đêm mới được, chưa đến thời khắc quan trọng, trăm triệu lần không thể mang ra.”

Ta mở ra tầng tầng lụa vàng bao quanh, chăm chú nhìn, nộ hỏa đại phát. Một khối lệnh bài bằng sắt đen to bằng bàn tay, trên đầu có buộc sợi dây màu đỏ, bên dưới là tua trang trí.

Bên trên khắc hai chữ bực, [Khâm sai]

Bên dưới là ba chữ bực chẳng kém, [Thất vương gia]

Nhân vương nói sợ dây đỏ này dài ngắn rất vừa vặn. Bình thường có thể đeo trên cổ, thời khắc máu chốt có thể tháo xuống cài ở đai lưng. Kiểu gì cũng rất thích hợp.

XX!

Lão tử nhớ rõ, lúc Nhân vương Khang vương vừa đi, khối thiết bài tề lậu đó đã bị ta ném vô giả sơn rồi đi ngủ. Kín như vậy mà Bùi Kỳ Tuyên vẫn tìm được ra.

Ta nhin không được hỏi, “Người làm thế nào mà mang được nó đến đây?”

Bùi công tử ngáp liên tục nói, “Xe của vương gia đi cũng không nhanh, ta cùng tiểu đồng chọn ra hai con ngựa nhanh nhất vương phủ, vốn định đuổi theo vương gia để đưa thứ này. Ai ngờ vương gia đi đường lớn, còn chúng ta đi đường nhỏ. Ta nghĩ xe của vương gia chắc chắn phải đi qua Hoàng Hà, đơn giản là vượt lên trước mấy ngày, đến bờ bên kia an bài xe ngựa chờ.”

Bùi Kỳ Tuyên thần sắc mệt mỏi, chắc mấy ngày hôm nay đuổi theo nhất định cực kỳ vất vả.

Ta đưa cái đệm cho Bùi công tử dựa vào, “Sao người đoán được hôm nay ta sẽ đến?”

Bùi Kỳ Tuyên dựa vào thùng xe phẩy quạt, “Hôm qua ta đuổi đến Phụng Dương, dự đoán có lẽ đến trước vương gia một ngày đường. Tạm thời an bài phòng nghỉ, thuê xe ngựa, quả nhiên là đoán được.”

Ta thật thấy may mắn, “May mà người tới được bờ bên kia. Bằng không sáu người chúng ta hôm nay đành đi bộ vào thành.” Bùi công tử phẩy quạt nheo mắt cười cười.

Khách điểm Bùi Kỳ Tuyên chọn cũng là khách điểm lớn nhất Phụng Dương, trường quày tiểu nhị càng thêm ân cần. Phòng hảo hạng được thu xếp xong, uống một chén trà nóng hạ hỏa. Tiểu nhị báo lại, nhả gian ở lầu trước đã chuẩn bị xong rượu và thức ăn.

Phù Khanh Thư nâng chén rượu, cười nói với ta, “Quý phủ của nhân huynh quả nhiên sẵn có Ngọa Long Phượng Sồ*.” Bùi Kỳ Tuyên cũng nâng chén rượu, mỉm cười với tiểu hầu gia, “Công tử quá khen, tại hạ không dám nhận.” Phù Khanh Thư buông chén, “Bùi công tử quá khiên nhường, đang tiếc quen biết quá muộn. Ta bất tài, quý phủ cũng không có diệu nhân nào bì được với công tử, đáng tiếc.”

Bùi Kỳ Tuyên khước mắt cong lên, “Cái này Bùi Kỳ Tuyên lại càng không dám nhận.”

Ta nhìn trái nhìn phải, cười ha ha, “Món gà nướng ớt này ăn quả không tồi.”

Ăn xong cơm, ta gọi Tiểu Thuận tới: “Kêu trù phòng nấu một bát cháo mang lên phòng Tô công tử chưa?”

Tiểu thuận gật đầu, “Vừa mới mang qua, Tô công tử đang ngủ, tiểu nhân đặt cháo trên bàn cho nguội bớt.” Ta xua tay, “Để ta đi xem sao.”

Tô công tử quả nhiên vẫn ở trên giường ngủ rất sâu. Vừa vào khách điểm ta đã phân phó ông chủ chuẩn bị nước ấm cho Tô công tử tắm rửa nghỉ ngơi. Tô công tử quả thật cũng đã đến cực hạn, tắm xong vừa ngả đầu xuống giường đã ngủ ngay.

Ta đưa tay sờ bát cháo, độ ấm vừa đủ. Tô Diễm Chi từ sáng đến giờ chưa ăn gì, tốt xấu gì cũng nên gọi dậy ăn chút cháo nóng đi. Ta cúi người đến bên giường, thấy Tô công tử vẫn ngủ rất ngon, do dự một chút. Đang do dự, Tô công tử lại tự mình tỉnh dậy.

Ta bưng bát cháo qua, Tô công tử nhận lấy, uống vào hai ngụm, nói cảm ơn. Ta nói, “Đã một ngày không ăn gì rồi, người nên uống nhiều một chút đi.”

Tô công tử thật hiếm có chân thành cười với ta, sau đó uống hết bát cháo. Ta nhận lấy bát đặt lên bàn, “Ngày mai sẽ gọi người đến thu, đêm nay ta sẽ dặn mọi người không tới đây. Người yên tâm ngủ, ta ra ngoài trước.”

Tô công tử nhìn theo ta ra ngoài, “Buổi tối nhớ nghỉ sớm, đừng quên bồi thuốc.”

Một câu làm lòng ta thực hưởng thụ. Tô công tử không giống người khác. Những lời này không dễ dàng nói ra. Ta cũng lần đầu tiên nghe được.

Nhanh chóng đẩy cửa phòng ngủ, liếc qua Bùi Kỳ Tuyên đang ngồi bên bàn uống trà. Thấy hắn quay đầu lại, ta nhe răng cười cười, “Đi nhầm cửa, người nghỉ ngơi, ta đi ngủ.”

Bùi Kỳ Tuyên đặt chén trà xuống, “Là gian này, không nhầm đâu.”

Ta sờ sờ mũi lại quay vào, “Bùi công tử tìm ta có việc gì?”

Bùi công tử đứng lên, đi đến trước mặt ta, “Vương gia gần đây thật khách sáo, ngài từ trước đến giờ toàn gọi thẳng tên Kỳ Tuyên.”

Bùi công tử nheo mắt, những lời này dán bên tai ta mà nói ra, lão tử tóc gáy loạn chiến. Ho khan một tiếng, lùi lại phía sau, cười gượng, “Bây giờ đang cải trang, nói chuyện phải đặc biệt cẩn thận.”

Bùi Kỳ Tuyên đôi mắt trong như nước nhìn ta, ánh mắt trong veo lay động. Ta trấn định tâm thần, đang định nói, Bùi Kỳ Tuyên đột nhiên nâng tay chạm lên mặt ta, ngón tay cọ nhẹ bên mắt trái, “Cũng không quá cẩn thận.”

Ta nói, “Không có việc gì, bôi thuốc hai ngày là tốt rồi. Chẳng qua lúc đi tiểu đêm không để ý, đụng vào khung cửa ấy mà.”

Bùi công tử nga một tiếng, “LẠI thế sao?” Cái chữ [lại] kia được phóng đại lên, ngoài tám dặm cũng nghe thấy được.

Ta thật sự có chút không biết làm sao mới tốt đây. Ta sợ nhất là phải đối phó với Bùi công tử. Bùi Kỳ Tuyên thu tay lại, thấy cự ly đến mặt ta càng ngày càng gần, ta nuốt nước miếng, đang nghiên cứu chiến thuật dịch tiến ta lui, Bùi Kỳ Tuyên đột nhiên cười, “Cố gắng nghỉ ngơi đi, ta về phòng trước.” Nhẹ tay vuốt lên bờ vai ta rồi đi thẳng.

38. Chương 38

Một cơn gió nhẹ lướt qua chớp mũi ta mát lạnh.

Vài ngày hành trình kể ra cũng sóng yên biển lặng. Bùi Kỳ Tuyên thì thoảng vì lão tử ăn chút dấm chua. Tác phong thoải mái của Phù tiểu hầu gia so với bình thường cũng có chút giới hạn. Chỉ có Tô công tử tâm tình rõ ràng không tốt lắm, càng đi về phía nam lại càng nói ít hơn.

Đi sáu bảy ngày đường, qua sông Hoài, cuối cùng cũng tới được thành, đến trạm tuần tra Huy Châu.

Tường trắng ngói xám, mái hiên nâu sậm, người ngựa đứng chào đón từ ngoài cổng, tất cả đều mang đậm khí chất cổ trang.

Ta vén màn xe phẩy quạt, lắc đầu tán thưởng, “Quả nhiên là một địa phương tốt.” Bùi Kỳ Tuyên ở phía sau ta nói một câu, “Nói nghe như vương gia lần đầu tiên đến đây vậy.” Ta hít vào một chút. Hiện giờ trước mặt Bùi Kỳ Tuyên không giống như ở trước mặt Tô công tử và Phù Khanh Thư, lúc nào cũng phải kiềm chế một chút.

Tiểu Thuận tử xe ngựa đằng sau nhảy xuống, lén lút thò vào cửa sổ thấp giọng nói với ta, “Thiếu gia, tiểu nhân có chuyện cần nói với ngài.”

Ta dừng xe đi xuống, Tiểu Thuận kéo ta cách xa xe ngựa đến hơn ba thước, ghì giọng nói, “Vương gia, thỉnh ngài bảo cho biết ở Huy Châu nên nghỉ ngơi ở đâu?”

Ta nói, “Có gì đâu? Cứ như mọi khi. Chọn một khách điểm lớn, đặt phòng hảo hạng. Thấy là ở.” Chuyện nhỏ như vậy mà cũng đến xin chỉ thị của vương gia ta, đúng là càng ngày càng ngốc.

Tiểu Thuận cúi đầu, “Nô tài biết, nô tài chỉ là không hiểu vương gia tính trụ ở khách điểm hay trụ ở nhà Tô công tử. Nên mới qua hỏi một tiếng.”

Ta gấp quạt lại, “Nhà của Tô công tử?”

Tô Diễn Chi, người Huy Châu.

Một câu hiện lên trong đầu ta. Lão tử nghe ngóng kỹ như vậy, cứ nhiên từ đầu chí cuối lại không để ý đến, nơi trọng điểm điều tra chính là khu nhà của Tô Diễn Chi!

Tô công tử ngồi trong xe ngựa vẻ mặt không gợn sóng, “Nên đến nhà của tại hạ thì tiện hơn. Có điều hoang phế đã một năm, chỉ sợ hạ nhân không còn lại mấy, sẽ quạnh quẽ một chút.”

Ta không lên tiếng, Bùi Kỳ Tuyên cũng không lên tiếng. Phù Khanh Thư nhướn mi, “Ta cũng không có ý kiến gì. Vậy xin quấy rầy Tô công tử.”

Tô phủ ở thành Đông, Huy Châu. Tiểu Thuận quen đường, chỉ xa phu đi theo lối nhỏ phía trước. Trong thành Huy Châu tường cao ngõ sâu. Rẽ đến bảy tám con phố nhỏ, quẹo vào một con phố dài vắng lặng. Trên đường không một bóng người. Cả con phố đồng loạt đều là tường trắng ngói xám tường viện cao, chỉ có một cánh cổng màu son cao lớn, trên biển khắc hai chữ màu đen, [Tô phủ]

Ta chắc lưỡi nghĩ bụng, nhà của Tô Diễn Chi năm đó quả là xa hoa. Tường viện dài nguyên một dãy phố. Vương Phủ của ta chắc cũng chỉ đến thế mà thôi.

Mọi người xuống xe đều im lặng không nói gì, Tô công tử chậm rãi bước lên bậc thang, Tiểu Thuận theo sau đập cửa vài cái.

Đại môn chậm rãi mở, đằng sau hiện ra một khuôn mặt già nua tang tóc, “Nơi này không có ai.....” Giọng nói lạc đi khi tầm mắt rơi vào Tô công tử, nhất thời khựng lại. Tô Diễn Chi từng bước tiến về phía trước, thanh âm không cao không thấp không nhanh không chậm, “Cao bá, trong nhà lâu nay vẫn ổn chứ?”

Cao bá run rẩy buông cánh cửa đi tới, nhìn Tô công tử, môi run lên, không nói lời nào.

Ta thờ ơ đứng bên cạnh, cũng như mọi người im lặng không nói gì. Tô công tử từ ba năm trước bị thân huynh đóng gói giao cho tiểu vương gia đến nay, lần đầu tiên về nhà. Tô gia lụi bại cũng đã gần một năm.

Cao bá lão quản gia của Tô gia mang vở tương phùng đầy cảm động trong phim cổ trang ra diễn lại nguyên bộ rồi mới mở cửa cho chúng ta vào. Một thoáng sau khi đóng cửa lại, đôi mắt đầm lệ của Cao bá chuyển từ Tô công tử sang mặt ta. Đột nhiên cứng đờ như ngù lồi oánh đỉnh, hô hấp dồn dập đến tái cả mặt, ngón tay run run chỉ, “Người người người.....”

Ta ngu mặt chừng một giây. Không phải ta chính là kẻ đã bắt cóc Tô công tử, hủy hoại Tô gia, tội ác tày trời, thiên địch của Tô gia, biến thái tiểu vương gia Sài Dung đó sao?!

Mắt Cao bá lồi ra như mắt sên nhìn ta chòng chọc, tình lý bên trong chính là ta gieo gió thì phải gặt bão.....

Da mặt ta run lên, nhếch môi cười với Cao bá, “Ha ha, Cao bá, đã lâu không gặp.”

Cao bá hít sâu một cái tựa như đã quyết định âm mưu, chân còn lại của ta bước qua ngưỡng cửa Tô phủ, quanh mình chính đại đi vào.

39. Chương 39

Xét thấy Cao bá đã sùi bọt mép hôn mê, chúng ta chỉ còn nước tự lực cánh sinh đi an bài phòng ở. Lời đồn quả không sai. Đơn giản chỉ cần nhìn phong thái của Tô Phủ, đủ biết trình độ những người thợ thủ công năm đó không hề thua kém vương phủ của ta. Đến giờ trong tòa nhà rộng lớn trống rỗng này chỉ còn lại sáu người nhà Cao bá, thêm hai bé con còn mặc yếm.

Cao bá đúng là một nô bộc được xếp vào hàng trung nghĩa oanh liệt tiếng thơm muôn đời. Đổi lại là lão tử, ở một tòa nhà lớn mà mọi người lại đi sạch sẽ, vừa hay chỉ còn tường cao phòng rộng mặc lão tử hưởng thụ. Hôm nay ngủ đông sương ngày mai ngủ tây sương, có gì đáng giá mang đổi tất thành tiền, cũng coi như có đóng góp cho sự phát triển của kinh tế thị trường. Nhưng, Nhị Cầu – con trai của Cao bá vừa dắt đám Tiểu Thuận, Mặc Dư đi chọn phòng ngủ, dọn dẹp sắp xếp đồ đạc, vừa tỉ mỉ kể lại sự tích trung nghĩa của cha hắn, tỷ như lúc trước cha hắn làm thế nào mà một mình vác con dao mổ lợn mượn ở chỗ Vương Đại đã đủ trấn giữ quan ải bảo vệ toàn bộ đồ sứ cổ vật của Tô gia, thế nào mà mỗi ngày rưng rưng nước mắt đem sương phòng của Tô Diễn Chi cùng Tô nhị gia quét tước đến không dính một hạt bụi, thế nào mà một ngày

ba lượt dâng hương bày đồ cúng lên bài vị của Tô nhị gia, Tô nhị gia không ăn táo nên trái cây dâng lên không bao giờ có táo..... Một trăng thao thao bất tuyệt, ta nghe mà lắc đầu thở dài thổn thức không thôi.

Cuối cùng Nhị Cửu gạt nước mắt nói, “Người trong phủ đều chạy hết, chỉ còn lại mình cha ta. Cha nói một mình thủ không được, từ nông thôn mang cả vợ chồng ta cùng ba anh em ta lên đây. Đất đai không ai quản, năm nay miệng ăn núi lở, việc hôn nhân của ba huynh đệ ở nông thôn cũng mất.”

Ta thở dài móc ngân phiếu ra, nhét vào tay Nhị Cửu. Sáng ngày hôm sau, Cao bá đến gõ cửa phòng ta, mở cửa quỳ xuống đặt ngân phiếu dưới chân ta, “Vương gia thứ tội, con của tiểu nhân không có hiểu biết. Cả nhà tiểu nhân mệnh hèn, không nhận nổi phần thưởng của vương gia.” Lưng thẳng tắp, vẻ mặt kiên cường chính trực. Ta không nói gì, ai bảo Cao bá là nô bộc trung nghĩa còn ta là nhân vật phản diện, đành vậy.

Nhân vật phản diện có cái khổ của nhân vật phản diện. Cao bá nể mặt Tô công tử, chỉ dám đánh lén chứ không chơi quang minh chính đại. Thí dụ như bố trí nơi ở. Tô công tử tất nhiên ở phòng cũ của hần. Trái nhà phía đông dành cho khách quý thì dàn xếp cho Phù tiểu hầu gia, thư phòng an bài cho Bùi Kỳ Tuyên. Ta bị chuyển từ phòng khách đang dọn dẹp sang phòng của Tô nhị gia, Cao bá nói toàn bộ phủ có căn phòng này là khí phái nhất, xứng với thân phận của vương gia ta.

Ban đêm, ta lủn quẫn trong viện tìm nhà xí đến lạc đường, phía xa thấy một gian phòng còn để đèn, ghé vào cửa sổ nhìn xem, thì ra là một gian linh đường, trên bàn còn có bài vị, Cao bá đang quỳ trên nệm, miệng lầm bầm, “..... Đã trở lại, nhị gia, oan có đầu nợ có chủ, kẻ đó đang ở ngay trong phòng ngài, ngài có gì không bỏ xuống được, có thể chấm dứt.....”

Ta khóc không được cười không xong, chỉ đành chửi má nó cho hết giận. Tô công tử về lại nhà cũ, có đạo thương cảm thấy cảnh nhớ tình, ta cũng không tiện quấy rầy. Ngậm bồ hòn làm ngọt, dù sao lão tử có duyên với cầu Nại Hà, người ngay không sợ ma gõ cửa.

Ta mò đường về lại phòng Tô nhị gia, ngã đầu ngủ thẳng đến bình minh, không mộng寐.

Ngày hôm sau, ta treo cờ hiệu thương thảo công việc đi tìm Phù Khanh Thư tán gẫu.

Phù Khanh Thư đang ăn điểm tâm, cháo gạo nếp cuộn lá sen thêm hai món đồ ăn sáng tinh xảo. Phù Khanh Thư giậm chân giận dữ, mấy thứ này chả bỏ dính răng. Lau miệng hỏi ta có chuyện gì không.

Ta nói, “Ta và người mang hoàng mệnh trong người, cũng nên tranh thủ thời gian đi nghe ngóng điều tra. Không bằng hôm nay cải trang đi tuần, dạo quanh trong thành Huy Châu. Xem có cái gì... không, dấu vết gì để trợ giúp điều tra không.”

Phù Khanh Thư không hứng thú lắm rời bàn ăn, ta ngồi ở ghế đối diện nghe hần nói, “Cổng phẩm hàng năm chứ đâu phải nha môn giết người phóng hỏa gì, chỉ cần đến nha môn chi phủ tìm sổ sách cùng ghi chép đã nộp lên trên ra đối chiếu lại cẩn thận là xong, tra ra mất một ngày là cùng.” Ấm chỉ hoàng đế cho chúng ta nhật trình mười ngày ở Huy Châu là lãng phí, càng ấm chỉ ta đeo cờ hiệu cải trang còn dạo phố mới là thật.

Tiếng phổ thông thì ai chả nói được? Ta vẽ mặt đoan chính nói với Phù Khanh Thư rằng người nói vậy là sai. “Cổng phẩm hàng năm tuy rằng là do quan phủ bao cấp các thương gia, nhưng suy cho cùng cũng từ các thương hộ trong dân gian thu thập lại. Chênh lệch báo giá giữa thị trường và giá gốc là rất lớn, cái này gọi là nói thách. Người ta lấy giá mua để làm báo giá ghi vào sổ sách, còn khoản tiền mặc cả chênh lệch cực lớn kia sẽ thành món béo bở. Không ra thị trường khảo sát giả cả thực tế, khi xem sổ sách sẽ bị bọn họ lừa.”

Phù Khanh Thư gật đầu, “Lời này cũng rất có lý, quả nhiên Mã công tử suy nghĩ cẩn thận, có điều...” Ngón tay gõ nhẹ lên bàn, “Không ăn thêm vài thứ gì chứ?”

Ta thần bí cười, “Lợi hại a, Phù lão đệ. Nếu không ra đường thì huynh đệ ta chết đói trong đại viện Tô Phủ mất.”

Bánh bao, bánh bao trắng như tuyết, bánh bao mới ra lò nghi ngút khói trắng như tuyết.

Nóng bỏng cầm trong tay, hương thơm mê người, cắn một miếng mà xúc động.

Ta đứng trước cửa hàng bánh bao nhìn trời xanh, nước mắt lưng tròng.

Phù Khanh Thư phẩy cây quạt trong tay thờ ơ đứng bên cạnh, “Thêm ba bước nữa là đến hàng ăn, cần gì phải vậy?”

Ta nói, “Ba bước nữa cũng cố không nổi, không ăn trước cái gì đó, đến tiệm gọi đồ ăn rồi đợi đồ ăn bê lên, ta cũng quy thiên.”

Tiểu hầu gia mang vẻ đồng cảm hiềm thấy liếc ta một cái, cùng ta bước vào tử lâu.

Tiểu nhị nói, “Khách quan, đang là buổi sáng, không bán rượu và thức ăn. Đến trưa mới mở hàng!” Ta đói như lửa đốt, lấy đũa nện xuống mặt bàn, “Cái gì mà rượu mới chả thức ăn! Có gì no bụng được mang hết lên đây!” Tiểu nhị bị ánh mắt như sói đói của ta lay động, đáp ứng chạy đi. Một lát sau bưng lên một bát cháo loãng, một ổ bánh bột mì. May mà ta với Phù Khanh Thư y phục sang trọng, thêm được hai đĩa dưa muối.

Phù Khanh Thư ngồi bên cạnh phẩy quạt. Ta phát hiện ra hắn có một cái tật xấu, mỗi lần thấy ta chưng ra cái bộ mặt nghèo kiết hủ lậu là cực kỳ hưởng thụ. Cho nên tâm trạng của Phù Khanh Thư hiện tại rõ ràng là không tồi, “Cao bá kia dù nhìn người không vừa mắt, nhưng tốt xấu gì người cũng là tiểu vương gia. Dù có vì Tô công tử, cũng phải vô cùng cung kính tiếp đãi người, không đến mức cả cơm cũng không cho ăn chứ?”

Ta nói, “Ai bảo lão không cho ta ăn? Một ngày ba bữa, nhân sâm tổ yến, hải sản bào ngư. So với ai cũng tinh xảo hơn. Chẳng qua trong tổ yến trộn thêm nước bọt, canh nhân sâm hòa nước đá nghiền.”

Tiểu hầu gia xúc động nói, “Cao bá cũng thật quá đáng.”

Ta cười lạnh, “Lão tưởng chút tiểu xảo đó mà đòi chinh ta? Từ tám trăm năm trước ta đã sớm cho Tiểu Thuận lên theo dõi hắn làm trò. Có điều tốt xấu gì cũng đã lớn tuổi, lại là kẻ hầu trung thành, tinh thần cũng đáng khen. Không so đo với hắn. Khỏi phải gây thêm rắc rối cho Tô công tử.”

Phù Khanh Thư gập chiết phiến lại, cười như có như không nhìn ta, “Vậy người cứ ở Tô gia một ngày lại chịu đựng một ngày? Quả nhiên là chu đáo độ lượng.”

Ta nói, “Đành vậy thôi. Phòng chừng mấy ngày nay huynh đệ người cùng ta ra ngoài đều phải tìm tiệm ăn trước đã.”

Phù Khanh Thư nói, “Mã huynh ra ngoài không mang nhị vị công tử theo sao?”

Ta lúng búng một mồm bánh bột mì, “Tô công tử đã như vậy, ta còn không biết xấu hổ mà mở miệng được sao? Vốn tưởng tra án phải xem xét sổ sách chữ nghĩa mới nhờ hắn hỗ trợ. Sớm biết thế này chẳng bằng không dẫn hắn theo. Bùi công tử ta còn cố kiềm chế mong hắn không nhìn ra ta là giả, đến mở miệng cũng phải cân nhắc. Chẳng còn cách nào, người một nhà cả, lão đệ người rộng lượng giúp cho.”

Phù Khanh Thư bỗng nhiên nở nụ cười, mở quạt ra phe phẩy, “Không bằng để ta bảo Cao bá mang nhiều đồ ăn đến chỗ ta, người ăn cùng ta cũng được.”

Ta ngẩng đầu lên khỏi bát cháo, cảm động rơi nước mắt, chấp tay với Phù Khanh Thư, “Đa tạ!”

Phù Khanh Thư đối với thái độ của ta rất là vừa lòng, cười đến hòa quang vãng tứ tán, “Người một nhà cả, đừng khách khí.” Có khi đây là lần đầu tiên xưng huynh gọi đệ như người một nhà với người khác, thanh âm có chút không thuận.

Ta cầm lấy tay Phù Khanh Thư ha ha cười, “Hảo huynh đệ!”

40. Chương 40

Phố xá ở Huy Châu có nét đặc sắc rất khác với phố xá kinh thành. Đường phố ở kinh thành giống như bánh hồng thụ* trong chảo mỡ, ồn ào náo nhiệt hiếu khách, nhân đồ vỏ vàng óng ánh. Đường phố Huy Châu lại giống như chiếc bánh chưng gạo nếp gói trong chiếc lá xanh, màu xanh như ngọc ẩn chứa hương thơm ngọt ngào ấm áp, bên trong ẩn chứa biết bao nguyên liệu tuyệt hảo.

Bánh hồng thụ và bánh chưng, cái nào ta cũng thích.

Dùng thịt chân giò làm nhân bánh chưng vẫn là ngon nhất.

Phù Khanh Thư ở bên cạnh ta phẩy quạt, hôm nay nắng ấm, tinh thần hăng hái, cây quạt là đạo cụ xuất hành chuẩn bị từ ở nhà, Phù Khanh Thư nói, “Mã huynh, ta đã nói rồi, người mỗi ngày cứ đến chỗ ta ăn chung. Bánh chưng còn được, bánh hồng thợ nhiều mỡ rất ngấy, chỉ sợ hôm sau ăn không nổi nữa.”

Ta cười gượng, “Cái này không phải chỉ chống đói thôi sao? Còn phải lo cả đồ ăn cho bữa tối nữa.”

Trong địa hạt phủ Huy Châu có mấy huyện trấn không tồi, trên danh nghĩa cũng phải tham gia tiến cống cùng châu phủ. Bao năm qua cống phẩm chỉ có bốn loại bất biến: Giấy Tuyên Thành, nghiên mực Đoan Khê, mực thơm, lá trà.

Con em thế gia đều rất biết thưởng thức. Phù tiểu hầu gia dù cũng như ta là lần đầu đến Huy Châu, nhưng danh tiếng Huy Châu vang dội đến mức ngay cả người nhân công dọn mao xỉ nhà hân cũng có thể mô tả rõ ràng được. Trên đường, Phù Khanh Thư trước là tỉ mỉ kể cho ta mấy món đặc sản, sau đó đi vào một cửa hàng chuyên về trà, yêu cầu năm lạng Hoàng Sơn Mao Phong.

Hoàng Sơn Mao Phong là trà được cống lên kinh thành, trị giá tám mươi lượng bạc một lạng. Nghe nói năm cha của hoàng đế đương nhiệm và tiểu vương gia – tức là tiền nhiệm hoàng đế, còn sống, trà tiến cống là Vân Tiêm, một trăm hai mươi lượng bạc một lạng. Tiểu hoàng đế đăng cơ, bắt đầu thực hiện chính sách chi dùng tiết kiệm, để làm gương cho bách tính, đổi thành uống Hoàng Sơn Mao Phong tám mươi lượng bạc một lạng. Cả triều trên dưới cảm động đến rơi nước mắt. Có vị quan chuyên về chép sử sách còn làm nguyên một quyển > lưu danh muôn đời.

Thử đoán giá thực của Hoàng Sơn Mao Phong trước khi vào trong cửa hàng, Phù tiểu hầu gia nói, “Nhiều nhất hai mươi hai.” Ta nói, “Không đến.”

Trưởng quầy đứng dựa vào thùng trà, há mồm ra giá, “Nhị vị, đây chính là trà tiến cống, báo giá về cũng là tám mươi lượng bạc. Ta không nói thách.”

Phù Khanh Thư phẩy quạt mỉm cười, “Tám mươi lượng bạc là cho hoàng thượng uống, người trong thiên hạ nào dám so với hoàng thượng? Khai giá thật đi.”

Trưởng quầy chắc lưỡi, gật đầu, “Công tử là người biết hàng, ta cũng không nói thách nữa, năm mươi hai một lạng, để hợp lý cho ngài.”

Phù Khanh Thư phẩy quạt, không nhanh không chậm nói, “Giá thật.”

Trưởng quầy chắc lưỡi, thở dài, gật đầu, “Ba mươi hai, không thể bớt nữa.”

Phù Khanh Thư cũng không dừng quạt. Thật không ngờ Phù tiểu hầu gia cũng có chút tài ép giá.

Trưởng quầy lại chắc lưỡi, xoa tay, thở dài, gật đầu thật mạnh một cái, “Thôi được rồi, ta thấy hai vị lần đầu đến đây, coi như kết giao bằng hữu. Hai mươi hai! Bù lỗ một chút, nếu hai vị uống thấy ngon thì giúp ta truyền bá tiếng tăm.”

Phù tiểu hầu gia cười gập quạt, sắc mặt tươi rói, vừa định gật đầu đã bị ta một câu chặn lại, “Thôi, vẫn nên đi đi.”

Chưởng quầy biến sắc, “Công tử, đàm phán tốt như vậy sao lại không mua?”

Ta xoay người đi về phía cửa, “Thành tâm mua bán thì ra giá thật, không chịu thì thôi.”

Trưởng quầy chặn cửa, trên mặt lộ vẻ ai oán, “Công tử, có chuyện gì cứ nói. Ta đã giảm đến thế rồi, còn muốn thực giá thế nào nữa? bằng không ngài ra một cái giá, ta nghe thử xem.”

Ta giơ ra một ngón tay, chưởng quầy hít sâu một cái, giọng run rẩy, “Công tử mười lượng bạc, cũng hơi quá, tiểu nhân một nhà già trẻ hơn ba mươi miệng ăn.....”

Ta hơi cong khóe miệng, “Ai nói là mười lượng? Công tử ta nói chính là một lượng. Nhất định giá đó, bán thì bán, không thì thôi.”

Ánh mắt trưởng quầy dừng trên người ta, vô cùng kính nể, “Bán.”

Gần giữa trưa, ta cùng Phù Khanh Thư về Tô phủ. Phù tiểu hầu gia vì một lượng bạc mà đối với ta càng thêm thân thiết, nhận lời nhất định trưa nay sẽ dọn Cao bá mang thêm hai phần ăn sáng. Ta ba chân bốn cẳng chạy về phòng, trước tìm trà, sau tìm nước.

Tiểu Thuận chẳng thấy tắm hơi đâu, chắc là tranh thủ rảnh rỗi chạy đi dạo phố rồi. Trên bàn chỉ còn trà lạnh, ta uống hai ngụm ổn định tâm trạng. Đi đến chậu rửa mặt, bên trong rồng tuếch. Ta bước ra khỏi phòng đến thẳng giếng nước. XX, lúc trước lão tử đúng là uống lộn thuốc mới chọn hoàn hồn về thời cổ đại, cái kiểu mùa hè mặc trường bào dài tay này sớm muộn cũng biến lão tử thành tôm luộc.

Ta kéo dây thùng nâng thùng nước từ dưới giếng lên, mức một gáo dội lên đầu, thống khoái! Quảng giày qua một bên, gì chứ, ngoài trời ba mươi mấy độ còn phải đóng bộ giày tất thật không còn là người! Ta vén áo choàng đến tận lưng, mang nửa thùng nước lạnh dội xuống chân. Thả thùng xuống giếng lần nữa.

Lúc này mà có vòi nước thì thật tốt a....

Ta chống tay lên miệng giếng, một tay kéo thùng nước.

Sau lưng tám ba bước đột nhiên có tiếng gió nhẹ.

Nhờ trời Ta một câu còn chưa nghĩ xong, phía sau vang lên bịch một tiếng, lưng đau nhức, trước mắt tối sầm, lao đầu xuống giếng.

Bi kịch bắt đầu từ sau khi ta tỉnh lại.

Ta đời này lần đầu tiên chính thức bất tỉnh nhân sự, không mơ thấy xe đẹp mỹ nữ, cũng không thấy ông chú ở cầu Nại Hà.

...

Lúc mở mắt đã là nửa đêm, chỉ thấy ánh trăng xuyên qua cửa sổ. Ta không thấy di chứng trong ngoài gì cả, không có gì khó lường.

Mà khó lường ở chỗ lão tử phát hiện mình nằm trong chăn bị lột trơn tuột như trứng chim, nằm úp sấp trên ngực còn có một người cũng trơn tuột.

***! Người đó là Bùi Kỳ Tuyên.

41. Chương 41

Ta có tên bạn thân được xưng là kẻ đã xem hết AV trên thế giới này, sau khi nhìn qua đủ loại nữ nhân không mặc quần áo, đưa ra nhận xét, tìm tòi nghiên cứu, phát hiện ra tư thái mê hoặc nhất của nữ nhân là khi kéo tấm chăn mỏng che lên quá nửa bộ ngực, nửa kín nửa hở vừa có chút chống cự lại có chút chờ mong, đó chính là cực hạn của quyến rũ.

Tiền đề của một xã hội văn minh giàu có là chủ nghĩa cộng sản, còn tiền đề của mọi tiền đề là nữ nhân.

Bùi Kỳ Tuyên chống một tay lên ngực ta, hơi gượng dậy, ngọn tóc cọ nhẹ trên vai cùng cổ và ngực ta, tay kia kéo chăn mỏng che trước ngực. Ta hắt xì liên tục mấy cái, có khí gì mà che? Không phải chỉ là cái bình nguyên phẳng lì của đàn ông thôi sao?

Đôi mắt của Bùi công tử dưới ánh trăng mông lung sóng sánh, “Tĩnh?”

Vớ vẩn, lão tử đương nhiên là tĩnh. Nếu ta không tĩnh, tất nhiên sẽ bất động, nếu ta bất động, người cũng sẽ không tĩnh.

Nếu Bùi Kỳ Tuyên đã mở lời, ta cũng nên nói gì đó hợp với tình hình một chút. Dựa vào quy trình thường thấy, hẳn là trước hết ta phải tỉnh táo, sau đó là kinh hãi, sau kinh hãi là hét to, sau hét to là nghi ngờ, cuối cùng là tóm lấy Bùi công tử bắt hắn giải thích. Ví dụ như thứ tự của các chữ cái ABCD trong tiếng anh, sao cũng được.

Bùi Kỳ Tuyên cũng đặt cược cùng lão tử diễn nguyên bộ một phen, ngả người tựa lên gối, “Hôm nay vương gia bị Cao bá dùng gậy đánh bất tỉnh, bị ngâm nước lạnh, Kỳ Tuyên sợ vương gia nhiễm lạnh mời dùng

biện pháp tự cho là đúng như vừa rồi. Vương gia chớ trách.” Bùi công tử dùng chất giọng ngọt như đường, nửa mềm mại nửa biếng nhác, nói mấy câu nghiêm túc mà nghe đâu đâu cũng thấy gian tình, hướng chỉ mặt của hắn lúc nói chuyện chỉ cách mặt lão tử cùng lắm là nửa tấc, hơi thở phả ra thổi bay sợi tóc dính bên cổ ta. Ta hướng về phía đỉnh màn ngáp một cái. Lão tử từng kinh qua biết bao mưa gió, Phù tiểu hầu ta cũng ôm cũng găm rồi, không phải chỉ là lão thể ngủ chung thôi sao? Ngủ thì ngủ đi, nói cái quỷ gì. Dù sao thân xác của tiểu vương gia không biết đã ngủ cùng Bùi công tử bao nhiêu lần rồi, chẳng sợ làm thêm vài lần nữa.

Ta ngồi dậy, đưa tay sờ soạng hai bên giường, đụng đến một mớ vải vóc, hình như là một kiện áo choàng, cũng chẳng buồn coi xem là quần áo của ta hay Bùi Kỳ Tuyên, lập tức khoác lên.

Phỏng chừng Bùi Kỳ Tuyên nghĩ là ta muốn bỏ chạy, thừa thắng xông lên từ sau lưng ôm lấy đầu vai lão tử, dán bên tai ta nói, “Mới canh ba, không ngủ sao?”

Ta nói, “Trời nóng, chen chúc một chỗ ngốc muốn hoảng.”

Bùi Kỳ Tuyên ở bên tai ta cười khê, thừa dịp ta xoay người liền giúp ta khép vạt áo lại. Trông chờ vào mấy cái thủ đoạn này mà đòi gây sức ép với lão tử? Anh đây chơi với người.

Một tay ta kéo nhẹ đầu vai Bùi Kỳ Tuyên, tay kia giữ lấy cằm hắn, cong khoe miệng, khí tự đan điền, phát âm từ lồng ngực, trầm giọng cười, “Kỳ Tuyên, tối qua ở trên bốn vương, không MỆT người chứ?”

Chữ [mệt] được kéo dài đầy nghệ thuật, ta ghé mặt về phía trước một chút. Không cần nói nhiều, làn da của Bùi công tử bóng loáng nhẵn mịn, cảm giác không tồi.

Về sau, ta rút ra một kết luận từ trải nghiệm xương máu, đó là đầu óc ta lúc ấy chắc chắn bị nước lạnh ngâm cho choáng váng rồi. Nghĩ Bùi Kỳ Tuyên giống như Phù Khanh Thư thật đúng là ngu hết cỡ, mang cách đối phó với Phù tiểu hầu gia đi đối phó với Bùi công tử thì rõ ràng là muốn chết mà.

Củi khô lửa lớn, bánh nướng áp chảo nóng, giọng ta chưa kịp ngân xong đã bị Bùi Kỳ Tuyên chặn lại.

Bùi công tử không hổ là ‘mặt hàng’ tốt nhất trong phủ tiểu vương gia, hương vị sống động, xúc cảm thư thái, tay nghề khiến ta cực kỳ dễ chịu, thoáng chốc thậm chí còn làm lão tử quên mất trong lòng đang ôm nam nhân, phải đắm đuối mất mười giây. Ta bình tĩnh phân tích, cảm giác so với Phù tiểu hầu gia có thể nói là khác nhau hoàn toàn, lại có sự tuyệt diệu rất riêng. Không thử không biết, thật đúng là vô cùng vô tận. Không biết tiểu vương gia năm đó ôm Tô công tử cảm giác thế nào.

Ta giật mình, chết tiệt ***! Lão tử thật hết thuốc chữa rồi, sao tự nhiên lại nghĩ đến Tô công tử?

Đầu lưỡi của Bùi Kỳ Tuyên trượt từ môi miệng của ta, lướt đến vành tai rồi chuyển dần xuống dưới, ta bỗng nhiên nhận ra một sự thật đã bị mình xem nhẹ bấy lâu nay —— tuy rằng lão tử không thích nam nhân, nhưng thân xác của tiểu vương gia thích.

Thân xác tiểu vương gia không chịu sự khống chế của lão tử mà nhiệt liệt phản ứng.

Ta phanh ngay mép vạt, cắn răng đẩy Bùi Kỳ Tuyên ra, quơ bừa lấy bộ quần áo, phi một mạch ra khỏi phòng, trên hành lang tự vả mồm mình mấy cái.

Ao cá cảnh của Tô gia hắn là ở khu thứ hai giữa vườn.

Ta vận khí định lao đi, lại va ngay vào một người. Tiểu Thuận ôm đầu, nhe răng trợn mắt vô cùng sung sướng nhìn ta, “Vương gia, ngài tỉnh rồi! Nô tài ở ngoài cửa cũng đoán đến tầm nửa đêm ngài sẽ tỉnh!”

Ta còn chưa kịp đi vòng qua, tiểu nô tài đã gào tướng lên, “Vương gia tỉnh rồi!! Mau! Tiểu Toàn! Mau đi thông báo với tiểu hầu gia cùng Tô công tử! Vương gia tỉnh rồi!”

Ta hít sâu một hơi, vòng qua Tiểu Thuận, vừa đi được năm sáu bước, Tiểu Thuận đã liến láu ở phía sau, “Vương gia, ngài đi đâu?”

Ta gào tướng lên, “Vương gia ta mót, đi nhà xí!”

Tiểu Thuận vội xách đèn lồng chạy theo ta, vừa chạy vừa thở, “Vương gia, ngài từ từ chờ nô tài ~~ phía sau ~~ phía sau phòng không phải có nhà xí sao ~~ vương gia chờ một chút, chờ nô tài tắt đèn lồng cho ngài đi, ban đêm nhà xí tối.....”

Đến ao cá sau vườn, ta nhảy xuống đánh ùm một tiếng. Thống khoái! Lạy Quan Âm tỷ tỷ, cuối cùng cũng hạ nhiệt rồi.

Tiểu Thuận gào lên một tiếng như giết heo, “Không xong rồi! Người đâu!! Vương gia nhảy hồ!!”

Trong màn đêm đen tối, một bóng trắng xẹt qua Tiểu Thuận, lướt qua như chim ưng bắt mồi, túm lấy cổ áo ta, quăng lên mặt đất.

Khinh công của Phù Khanh Thư quả thật không tồi.

Ta chật vật đứng lên, giải thích, “Nước trong ao cùng lắm đến đùi ta, có dùng để tắm cũng vẫn còn nông chán.”

Phù Khanh Thư cười lạnh. Sở thích của Phù Khanh Thư là khi không phủ định thì cười lạnh, cũng như ta khi không phủ định thì cười gượng ầy.

Sau khi Phù tiểu hầu gia cười lạnh là đến lượt ta cười gượng, “Ta biết mọi người lo lắng cho ta, lại còn vất vả đến nửa đêm, ta định ra ao bắt mấy con cá cho chư vị tắm bổ.”

Một ngày hai lần ngâm nước, thời tiết nóng nẩy. Hôm sau ta thần thanh khí爽 thông thả bước ra cửa phòng, định đi tìm Cao bá chào buổi sáng. Lượn hết hai vòng không thấy đâu, kết quả lại gặp được Tô công tử trên hành lang gấp khúc.

Tô Diễn Chi nói là tới tìm ta, nguyên nhân tìm ta thì ta cũng đoán được bảy tám phần.

Quả nhiên, vào phòng đóng cửa, Tô Diễn Chi liền chấp tay cúi người thật thấp, “Hôm qua Cao bá lỗ mãng, Mã công tử nếu trách cứ, xin cứ tính lên đầu Diễn Chi.”

Ta nâng Tô công tử dậy, vô cùng thành khẩn nói, “Tô công tử nói vậy Mã Tiểu Đông không dám nhận. Cao bá tấm lòng trung nghĩa, có thể tha thứ. Đầu là người trong nhà cả, khách sáo làm gì. Thật ra ta thấy thật có lỗi với Tô công tử, chỉ muốn cầu người hỗ trợ mà quên mất Huy Châu là quê của người, khiến người.....”

Tô Diễn Chi nói, “Mã huynh nói vậy khiến Diễn Chi không tiện mở miệng. Lần này trở về một chuyến cũng tốt, biến cố cũng không phải mới xảy ra hôm nay, đã sớm phai nhạt rồi.”

Đôi mắt chiếu lên khuôn mặt ta, bỗng nhiên cười, “Mọi người đều là người một nhà, nói lời khách sáo làm gì.”

42. Chương 42

Cao bá bỏ trốn.

Sau khi bắt chuyện với Tô công tử, ta đi tìm Phù Khanh Thư ăn ké điểm tâm.

Phù tiểu hầu gia đang ở phòng khách khoan thai nhả nhận gặm một cái bánh chưng nguội ngắt, vừa ăn vừa cho ta biết tin dữ này. Bùi Kỳ Tuyên cũng ngồi ngay đối diện, đang gỡ dây buộc một chiếc bánh chưng khác. Chính là lương khô hôm qua lão từ trên đường mua về.

Con trai, con dâu cùng cháu chắt của Cao bá phổng chừng cũng đã trốn về nhà cũ. Nồi niêu trống hoác. Trung thúc, Tiểu Thuận, Tiểu Toàn, Mặc Dư lục mãi cũng không thấy một hạt sạn nào, tất cả đều phải dựa vào mấy cái bánh chưng nguội ngắt của ta để lót dạ. Cao bá lẩn trốn cũng rất khác người, chui ngay vào thạch động trong giả sơn giữa sân của Tô phủ. Phù Khanh Thư nói, buổi sáng tản bộ trong nội viện thấy Cao bá đang núp sau lưng giả sơn gặm bánh mì, khốn khổ cầu xin Phù Khanh Thư không tiết lộ hành tung của lão.

Ta nghe xong thở dài. Cao bá từng ấy tuổi đầu rồi, trời nóng lại chui vào trong giả sơn, không nóng chết cũng bị muỗi cắn chết. Nhưng đến tột cùng cũng tại lão vác gậy gộc đánh ta bất tỉnh, coi như mưu sát không thành, xem ra ta ở Tô gia một ngày thì Cao bá sẽ có thủ trong giả sơn một ngày. Ta thỉnh Tô công

tử đến chính sảnh thương nghị, “Chi bằng ta ra ngoài tìm khách điểm ở tạm cho rồi. Bằng không lại hại Cao bá, mà mọi người cũng không có cơm ăn.”

Phù tiểu hầu gia nói, “Đi thì phải cùng đi. Chỉ có vài tùy tùng, cũng khó phân chia.”

Tô công tử nhíu mày, “Ồ hân xá nhiều ngày thật ủy khuất vương gia, bây giờ phân phó Tiểu Thuận đi tìm một khách điểm tốt nhất. Không bằng các vị đều đến ở khách điểm đi, mình ta lưu lại là được.”

Ta lập tức phản đối, “Vậy sao được? Một tòa nhà lớn thế này chỉ có mình người với Cao bá đến cả nói chuyện cũng cả ngày không tìm thấy nhau. Cứ theo lời ta đi, ta ra ngoài tìm khách điểm, dẫu Tiểu Thuận theo chăm lo là được. Tiểu Toàn cùng Trung thúc lưu lại hầu hạ người và Bùi công tử.”

Phù Khanh Thư nói, “Để Tiểu Thuận cùng Mặc Dư đi đặt phòng. Ta cùng người chuyển ra khách điểm, không thể hằng ngày đã ra phải ra ngoài điều tra nghe ngóng lại còn phải chạy về đi tìm người.”

Ta nghĩ thấy Phù Khanh Thư nói cũng rất có đạo lý. Chính là trong nhà này chỉ còn lại Bùi Kỳ Tuyên làm bạn với Tô công tử, nghĩ thế nào cũng thấy không được tự nhiên. Mà ngay lúc này Bùi Kỳ Tuyên lại chen chân vào, “Vương gia đi đâu tại hạ tất nhiên phải theo đó. Vốn dĩ tại hạ đến đây lần này là để hầu hạ vương gia mà.” Hai chữ [hầu hạ] làm lão tử hết hồn. Bùi công tử, ta sợ người!

Tô công tử nói, “Không cần tranh cãi nữa, vẫn nên theo ý tại hạ đi. Để lại một mình ta là được.”

Chỉ để lại một mình ta

Tiểu tâm can của ta lại dậy lên một cảm giác không thoải mái.

Đang do dự thảo luận nghiên cứu, ngoài cửa Tiểu Toàn phi như bay vào, chìa ra một phong bái thiếp, báo lại là có một kiện nhỏ đang chờ ngoài cửa.

Ta nhận bái thiếp, đưa lại cho Phù Khanh Thư. Phù tiểu hầu gia mở ra nhìn, cười giễu cợt, “Châu phủ nha môn Huy Châu, tin tức quả là linh hoạt.”

Ta hỏi, “Viết gì?”

Phù Khanh Thư gấp bái thiếp thả xuống bàn trà, “Tri phủ Huy Châu đã biết tiểu vương gia và ta đang ở chỗ này, đưa thiếp mời đến thỉnh. Vị ngoài cửa kia không phải sư gia của châu phủ mà chính là tri phủ. Truyền hay không truyền.”

Ta nói, “Truyền đi, tốt xấu gì người ta cũng tới cửa rồi.”

Lưu Niệm tri phủ Huy Châu là một lão râu dê chừng bốn, năm mươi tuổi, bộ dáng không khác gì viêm gan mãn tính. Lúc mới vào cửa ta còn tưởng là sư gia, chờ hần quỳ xuống dập đầu mới biết thì ra hần chính là tri phủ. Huy Châu là nơi sản vật phong phú, đường đường là một tri phủ mà lại chưng ra cái bộ dạng ma đoi da bọc xương thật đúng là mất hết mặt mũi. Phỏng chừng là lục đục với mấy hàng dệt may ở Giang Hoài nên hoa hồng cũng thất thu.

Lưu tri phủ nói, “Thái vương gia thiên tuế cùng tiểu hầu gia giá lâm, ti chức không biết trước, nghênh đón chậm trễ, sợ hãi không thôi. Ở châu phủ nha môn có chuẩn bị rượu và thức ăn tẩy trần, mong thiên tuế cùng tiểu hầu gia thưởng thức.”

Có người mời ăn cơm tất nhiên lão tử vui vẻ nhận lời. Huống chi Lưu chi phủ mời rất thực tâm, dập đầu đến mức kêu bang bang.

Căn gác thanh nhã tinh xảo dựng từ trúc xanh, bàn gỗ lê hoa sơn bóng loáng, ghế mây tròn, bát đĩa đồng bộ đều được làm từ trúc, Lưu tri phủ suy cho cùng cũng đường đường là xuất thân tiến sĩ, cũng có cốt cách nhả nhặn.

Trần sư gia của châu phủ bộ dạng lại đầy đặn mập mạp, độ vồn vã thì khỏi nói. Tiểu nhị phục vụ chúng ta dọc đường, thật khó mà kiếm được ai nhiệt tình hơn hần, tiếp đón cực kỳ hài lòng. Chọn tám món đồ ăn chính, so với đồ ăn Tứ Xuyên thì bớt chua cay, so với đồ ăn Quảng Đông thì bớt dầu mỡ. Chú ý kết hợp gia vị, giữ lửa vừa khéo. Ta mong nhớ đã lâu, chỉ được nghe qua chứ chưa được nếm thử.

Khai tiệc bằng bốn món nguội, đầu tiên là canh khai vị ngân ngư phỉ thúy tam ti. Tà phong cho trình độ thưởng thức của Lưu tri phủ lên đến ba sao. Món nóng đầu tiên được mang lên, Trần sư gia trịnh trọng giới thiệu, “Thái vương gia đã tới Huy Châu, những món ăn này ngài đã biết rồi. Riêng tiểu hầu gia không thể không nếm thử. Đây là món đầu bạng của Huy Châu, nếu không nếm qua coi như chưa từng đến Huy Châu.” Nghe thôi mà lòng ta đã ngứa ngáy khó nhịn, đồ ăn vừa lên, ta sung sướng cùng Phù Khanh Thư hạ đĩa. Trần gia sư bên cạnh mỉm cười thuyết minh, “Món cây hương này, đầu tiên phải hấp sống, sau đó mang thịt đi kho tàu. Thịt cây hương kho tàu, tiểu hầu gia, ngài nếm thử một chút.”

Ta run run vươn đĩa, đảo vài vòng giữa không trung rồi đáp xuống mấy món lạnh, gấp lên một khối thủy tinh đông lạnh. Thấy Phù Khanh Thư gấp một đĩa đưa lên miệng, ta huých nhẹ một cái, tay Phù Khanh Thư run lên, khối thịt cây hương rơi xuống áo choàng.

Ta gượng cười nâng chén rượu, “Nào, mọi người!” Lưu tri phủ cùng Trần sư gia đều đứng lên, cạn một ly. Phù tiểu hầu gia đối với thịt kho tàu vẫn cực kỳ hứng thú, vươn đĩa ra. Ta lại huých cái nữa, thêm một khối thịt rơi trên áo. Cuối cùng cũng không cố chấp với món cây hương nữa. Âm thầm lườm ta một cái. Ta đại từ đại bi làm như không phát hiện, bé con à, người cũng biết bệnh do ăn uống ngay cả ở thời hiện đại cũng thập tử nhất sinh, huống chi chút cảm mạo cũng phải uống thuốc phong hàn mất nửa tháng. Đây là nỗi khổ tâm của ca ca.

Trên bàn tiệc của chốn quan trường phải cực kỳ chú ý, chủ yếu muốn thử xem người kia có chung đường với mình hay không. Mỗi món đồ ăn mỗi chén rượu mỗi lời nói đều có ẩn ý bên trong. Ta ở kinh thành ít nhiều gì cũng bị thỉnh qua vài lần, biết ngụ ý bên trong. Mời nâng cốc, dần dần nói đến tâm đầu ý hợp. Rượu quá ba tuần, Lưu tri phủ ho khan một tiếng, nhận hiệu lệnh rời đi. Ta cùng Phù Khanh Thư bất động thanh sắc, đều hiểu rằng tiết mục chính sắp bắt đầu. Không biết là hồng bao hay là phần trang.

Trần sư gia đi thời gian vừa đủ uống một chén trà, khom người tiến vào. Phía sau có một bóng người mặc lăng la lụa mỏng thướt tha yêu kiều. Chiếc đĩa của ta khựng lại trên đĩa, tâm trí đập dềnh. Là phần trang! Thượng thương phẩm!

Trần sư gia cười tươi như hoa loa kèn, “Đây là tài nữ nổi danh nhất của Quan Sư lâu, Sở Tiên cô nương. Cầm phủ tuyệt diệu, thi thơ cũng bất phàm.”

Mỹ nhân sóng mắt long lanh, cúi đầu cười. Ta ba hồn bay bay. Tuyệt sắc.... Tuyệt sắc a!

Lưu sư gia dẫn Sở Tiên từng bước đi đến, lòng ta từng tắc theo chân nàng nở hoa. Cách ta hai bước dừng chân, thi lễ, ta mỉm cười, gật đầu. Sở Tiên e lệ cười, tựa như mây trôi bay đến bên cạnh Phù Khanh Thư, ngồi xuống.

Gì chứ! Rõ ràng tiểu vương gia ta là lớn nhất! Ta lườm Lưu tri phủ một cái, Trần sư gia lại khom người đi ra ngoài, rồi quay lại, ta cảm giận từ tận đáy lòng, mấp mé lần ranh cuồng nộ. Hai đứa nhóc con thanh thanh tú tú trắng trắng mềm mềm miệng còn hôi sữa, giỏi lắm mười bốn mười lăm tuổi đi thẳng đến bên cạnh ta, ngồi xuống.

Lưu tri phủ vênh râu dê, cười như cúc đại nỏ hoa, “Hai đứa nhỏ này có lọt mắt thiên tuế không?”

43. Chương 43

Lưu tri phủ nói, “Hai đứa nhỏ này là nghĩa tử mà ty chức mới nhận. Ty chức gặp hai đứa trong gánh hát Vân Hỉ, thấy chúng hóa trang đẹp để nói năng lanh lợi nên rất thích, mang về làm con nuôi. Trẻ con chưa hiểu chuyện, còn phải nhờ thiên tuế chỉ giáo nhiều hơn.”

Lúc trên đường đến phủ nha uống rượu, ta từng bàn bạc qua mấy chuyện này với Phù Khanh Thư. Ví tra án như đánh giặc, biết người biết ta chú ý điều tra địch. Nếu đến phủ nhà mà cứ chìa ra bộ mặt ta là thanh quan cũng không tốt. Chẳng khác nào bảo với tên tri phủ tham tiền này là đề phòng ta đi, ngược lại càng khiến cho vụ án thêm khó điều tra. Chi bằng cho rượu thì uống rượu, cho dùng bữa thì dùng bữa, cho tiền thì lấy tiền, cho mỹ nữ thì ôm. Chờ y coi ta như người nhà, ngứa bài, lúc đó sẽ tận diệt. Vừa dễ dàng, quá trình lại thoải mái.

Phù Khanh Thư lúc đó cực kỳ tán thưởng, “Kế hoạch của người rất hay.”

Tự tác nghiệt thì không dễ sống. Phù Khanh Thư cùng Sở Tiên mỹ nữ say đắm nhìn nhau. Ta hai bên trái phải bị hai đứa “con nuôi” của Lưu tri phủ mỗi đứa chiếm một bên. Lưu tri phủ thật biết cách dạy con, hai đứa nhỏ một đứa tên Như Ý, một đứa tên Xưng Tâm (thỏa mãn =))))) nét mặt cử chỉ còn áp đảo cả đóa hoa đệ nhất thanh lâu là Sở Tiên cô nương của Phù tiểu hầu gia. Ngay cả Nhược Thủy công tử – tâm can bảo bối của tiểu vương gia lúc mười ba mười bốn tuổi cũng khó mà có được tu vi đến bậc này. Mồ hôi lão tử ướt cả sống lưng. Như Ý Xưng Tâm cực kỳ chuyên nghiệp, hai còn người bốn bàn tay ở trên ngực áo lão tử sờ soạng không ngừng. XX! Mã Tiểu Đông ta bình sinh sàm sỡ vô số, không thể ngờ hôm nay lại bị hai đứa nhóc con sàm sỡ lại.

Ta bị trắng liếc nhìn Phù Khanh Thư, Phù tiểu hầu gia thoải mái ôm lấy thắt lưng mảnh mai. Bàn tay trắng nõn của Sở Tiên cầm chiếc khăn hồng nhạt, nhẹ nhàng lau chút dầu mỡ dính trên áo quần hần. Phù Khanh Thư mỉm cười nhìn, bộ dáng thập phần hưởng thụ.

Ta nhin không nổi nói, “Phù Khanh Thư không hổ là ứng cử viên của chức phò mã, quả có duyên với mỹ nhân, ha ha.”

Tay Lưu tri phủ khẽ động, “Thì ra tiểu hầu gia sắp thành rể hiền của công chúa, thật đáng tiếc a. Ty chức kính chúc rượu nhạt. Trần sư gia, người mang Sở Tiên xuống trước đi, thêm vài món lên.”

Ta thỏa mãn vật lộn giũ tay áo lại, “Lưu tri phủ, thời tiết nóng bức, nên để hai vị tiểu công tử lui xuống nghỉ ngơi đi, đừng để nóng quá khiến đứa nhỏ sinh bệnh.”

Trần sư gia dẫn cả Như Ý, Xưng Tâm, Sở Tiên xuống. Ta dào dạt đắc ý liếc Phù Khanh Thư, tiếp tục dùng bữa.

Uống đến lượt tiếp theo, Lưu tri phủ nói, “Ty chức biết tin thiên tuế cùng tiểu hầu gia tới, đã sai người chuẩn bị hành quán cẩn thận. Đợi cơm nước xong, thỉnh thiên tuế cùng tiểu hầu gia tới hành quán nghỉ ngơi.”

Ông trời quả nhiên lúc nào cũng quan tâm đến ta. Vừa cân nhắc chuyện đi tìm khách điểm, trên trời đã rớt ngay xuống một cái hành quán. Sớm biết thế này lúc trước thà ngênh ngang cưỡi ngựa cao to vào Huy Châu thành, chui thẳng vào dịch quán, cũng bớt được một đồng chuyện.

Ăn cơm xong, ta cùng Phù Khanh Thư bị Lưu tri phủ cùng Trần sư gia dẫn đi, đến hành quán xem xét thử. Lưu tri phủ còn nói thì ra mười mấy cao thủ đại nội hoàng đế cấp cho chúng ta đã tới Huy Châu trước, trực tiếp đến báo với nha môn chi phủ. Nhưng chúng ta còn chưa đến hành quán, không dám qua mặt, đành an bài chỗ ở tại nơi khác.

Đến trước cửa dịch quán, Phù Khanh Thư bỗng nhiên nhẹ nhàng ném cho ta một câu, “Hành quán này, tên gốc là Tô viên.”

Hành quán tên gốc Tô viên, vốn là biệt trang của Tô gia.

Sài Dung ba năm trước đến Huy Châu điều tra cống phẩm, ca ca của Tô Diễn Chi là Tô Hành Chi đã tặng biệt trang của mình làm hành quán. Mã vương gia ta lần này dừng chân ở Giang Hoài Dương Châu, hành quán vẫn là biệt trang của Tô gia. Nhưng ở Tô Châu còn có một cái tuyệt hơn đây nhiều, đó là để tiếp giá hoàng đế cải trang xuống Giang Nam vì hành từ hơn hai năm trước.

Lúc nhàn nhả uống trà, Phù Khanh Thư đã nói cho ta biết. Lỡ lấy cái nợ cái kia của nhà người ta nên buộc phải nương tay, bởi vậy cho dù ngự sử có dâng tấu chương buộc tội tổng thương Lương Giang (chỉ hai tỉnh Giang Nam và Giang Tây) Tô Hành Chi cấu kết với ngành dệt may Giang Hoài, Tô Gia vẫn đứng vững không dao động. Hơn một năm sau, Tô Hành Chi không hiểu vì sao chết bất đắc kỳ tử, gia tài bạc triệu tiêu tan hết, nhưng thể diện trên quan đạo thì vẫn còn.

Ta thở dài, nội dung cuộc nói chuyện lần này không ngờ lại nghiêm túc đến thế. Ta nói, “Phù lão đệ, người nói nhiều với ta như vậy cũng chỉ để làm nền. Cái chính là gì đây?”

Phù Khanh Thư đưa nắp chén tinh tế gạt mảnh lá trà, “Hàng dệt may của Giang Nam tuy đã chọn được người kế thừa, nhưng vị trí tổng thương Lương Giang vẫn còn bỏ trống. Danh hiệu tổng thương thường là gia truyền, nhưng vị trí của Tô Hành Chi đã bị Giang gia ở Dương Châu đoạt lấy, quy củ này đã bị bỏ đi.

Hơn một năm nay các thương hộ có tiền tài quyền thế ở Lương Giang vì tranh vị trí tổng thương mà xảy ra không ít chuyện.”

Ta nhìn Phù Khanh Thư vẻ mặt sầu lo, chưa đến hai mươi mà nói chuyện công việc nhìn cứ như ông cụ. Già thêm một đồng tuổi. “Chuyện trên thương trường so với chuyện trên giang hồ cũng không khác mấy, để nó tự phát tự nguyện, không liên quan đến quan phủ triều đình, quản nó làm gì?”

Phù Khanh Thư cầm chén trà, khó khăn thở dài, “Hoàng thượng lần này phái chúng ta đi, một là điều tra tham ô tiền cống, hai không phải là quy định lại Lương Giang tổng thương sao?”

Hử? Sao lão tử không biết? Ta nói, “Phù tiểu hầu gia, ta mới chỉ biết một, chưa từng nghe nói đến hai. Xem chừng hoàng đế muốn đặc biệt đẩy chuyện xấu này cho người rồi. Tự người làm đi, không liên quan đến người anh em này. Mấy trò kia ta nghe mà muốn choáng.”

Ta nhìn Phù Khanh Thư, nhe răng cười, “Đây chính là hoàng đế muốn thử xem người có đủ tiêu chuẩn để làm em rể của ông hay không. Biểu hiện cho tốt, công chúa ở trong lòng người chắc rồi.”

Phù Khanh Thư đặt chén trà xuống, mặt không biến sắc, “Đa tạ Mã huynh đệ cất nhắc.”

Sương phòng của hành quán bố trí lấp lánh kim quang, rất hợp ý ta. Nhịn không được liền khen ngợi Lưu tri phủ mấy câu, Lưu tri phủ cười đến hoa bay lá tả, buổi tối lại mở tiệc. Yến tiệc trôi chảy, càng thêm tinh xảo hào nhoáng. Ta bưng chén rượu nói, “Tối nay thoải mái uống rượu, còn mấy thứ bên bàn rượu thì miễn.” Lưu tri phủ hiểu ý, Như Ý Xưng Tâm cùng Sở Tiên cô nương không người nào xuất hiện nữa.

Tiệc tùng xong xuôi, lúc ta quay về phòng ngủ thì đã nghe tiếng mõ báo canh hai. Trên đoạn rẽ của hành lang, ta sai Tiểu Thuận về Tô phủ báo lại một tiếng là hôm nay ta nghỉ lại hành quán. Đẩy cửa phòng bước vào, dưới ánh đèn thấy một người đang ngồi trên giường.

Ta say lơ đãng mất nhập nhèm nửa nhắm nửa mở nhìn cậu em ngồi trên giường. Gì chứ! Sáng tạo chút đi có được không? Tối tới lui lui cũng chỉ mỗi thế thôi à?

Mất thẩm mỹ của Lưu tri phủ thế nào không biết, cho dù tặng tiểu quan cho lão tử cũng phải tặng người nào ra dáng một chút chứ. Mặt mũi chỉ ít cũng phải đẹp hơn cái gì mà Như Ý Xưng Tâm hồi xưa. Đã thế còn bắt đầu chơi màn thoát ý. Mà có thoát cũng phải thoát đến thanh tao như Bùi Kỳ Tuyên kia kìa, ta ngáp một cái, thông thả xoay người. Chân còn chưa bước ta khỏi cửa, thoát ý tiểu ca đã quỳ sụp xuống, khóc tức tưởi, “Thiên tuế, cầu xin ngài, Lưu đại nhân nói nếu tiểu nhân không hầu hạ ngài được vui vẻ sẽ đập quán của chúng tiểu nhân, còn đem tiểu nhân Thiên tuế, tiểu nhân cầu xin ngài, tiểu nhân biết khuôn mặt của tiểu nhân không hợp ý ngài, xin ngài coi như thương hại tiểu nhân làm chút việc thiện”

Ta thở dài, lời thoại cũ rích. Huống chi chú em không phải đang diễn phim Quỳnh Dao, lại không phải là Hoa cô nương.

Ta nói, “Người lau nước mũi đi rồi lên giường ngủ một đêm. Sáng mai ta sẽ nói với Lưu tri phủ vài lời tốt đẹp cho người.”

Thoát ý tiểu ca cảm động rơi nước mắt đứng lên, ta nói, “Ta ngủ giường, người ngủ đất?”

Thoát ý tiểu ca thông minh trả lời, “Tất nhiên là vương gia ngủ trên giường, tiểu nhân ngủ dưới đất.”

Buổi sáng hôm sau, ta vừa bước ra ngoài đã thấy Phù Khanh Thư đứng chặn ngay trước cửa, giống như đặc biệt cố ý đợi ta ra ngoài. Phù tiểu hầu gia ngoài cười trong không cười hỏi ta, “Vương gia tối qua ngủ rất ngon?”

Ta chưa kịp mở miệng, thoát ý tiểu ca đã đi vòng qua sau lưng ta, ngáp ngừng nói, “Thiên tuế, tiểu nhân về trước.” Không quên trình trọng cúi chào Phù tiểu hầu gia.

Phù Khanh Thư thần nhiên nhìn theo bóng thoát ý tiểu ca, XX! Lão tử thanh thanh bạch bạch đường đường chính chính, ngay thẳng chính trực tuyệt đối không chột dạ. Tuyệt.đối.không.chột.dạ!

Lưu tri phủ buổi sáng sau bữa ăn liền đến vấn an. Câu đầu tiên hỏi ngay, “Thất thiên tuế hôm qua ngủ có ngon giấc không?”

Phù tiểu hầu gia phe phẩy quạt tự tiểu phi tiểu, ta gãi cằm, cười ngu, “Rất ngon, ha ha, rất ngon.”

44. Chương 44

Tô công tử gặp ta ở hành lang rẽ trước chính sảnh Tô gia, nhẹ nhàng cười, “Vương gia hôm qua đến hành quán, ngủ có ngon giấc không?”

Da mặt ta khẽ co giật, nghiêng rằng, “Ngon.” Khí tụ đan điền, lồng ngực phập phồng, cổ họng nghèn nghẹn, rằng nghiêng chặt, nói ra nghe phát oải.

Trời đánh đồ tiểu nô tài lắm mồm!

Ta cùng Lưu tri phủ nói thêm chút chuyện, sau đó cùng Phù Khanh Thư trở về Tô phủ. Vừa vào cửa, Tiểu Toàn đang ngồi trên lương sàng* trong phòng khách đã bật dậy, khom người hỏi, “Vương gia tối qua đến hành quán ngủ có ngon không?”

Ta đáp ngon, tiếp tục đi. Sau lưng nghe Tiểu Toàn lẩm bẩm mấy tiếng, “Trông bộ dáng này xem ra là Tiểu Thuận nói thật rồi.”

Ngày thường Tiểu Thuận Tiểu Toàn nói gì sau lưng ta, ta toàn coi như gió thoảng, nhưng riêng hôm nay phải quay lại hỏi cho đến cùng, “Tiểu Thuận nói cái gì?”

Tiểu Toàn quỳ sụp xuống đất, hai mắt lóe lên như chột dạ, “Tiểu Thuận hôm qua về báo tin, sau đó quay lại hành quán thị hầu vương gia, chưa đến một canh giờ sau lại lộn trở lại, nói là người Lưu tri phủ đã chuẩn bị sẵn trong phòng vương gia hầu hạ so với chúng tiểu nhân còn chu đáo thỏa đáng hơn. Không cần dùng đến hần.”

Phù Khanh Thư gõ quạt mấy cái vào lòng bàn tay, cười khẩy. Lão tử có thể tưởng tượng ra được cảnh Tiểu Thuận đứng dưới chân tường vênh vênh vào vào đưa chuyện, “Vương gia đang ôm tiểu quan được Lưu tri phủ tặng cho, ở trong phòng vô cùng khoái hoạt!”

Ở trước lương đình đựng mặt Trung thúc, Trung thúc gập thắt lưng, dè dặt nhìn ta hỏi, “Vương gia hôm qua đến hành quán ngủ có ngon không?”

Ta nói, “Ngon, rất ngon.”

Sau đó, đến hành lang rẽ trước chính sảnh thì gặp Tô công tử. Người khác thì không nói, ngay đến Tô công tử mà cũng hỏi ta một câu như vậy, lão tử thật nhịn hết nổi rồi.

Phù Khanh Thư đứng cạnh ta lại cười khẩy một tiếng.

Ta thanh thanh cổ họng, “Tô công tử, ta có chút chuyện muốn nhờ người hỗ trợ.” Kỳ thật lần nào ta tìm Tô công tử cũng đều có việc nhờ hần hỗ trợ, nhưng không hiểu sao hôm nay cảm thấy rất khó mở miệng.

Phù tiểu hầu gia bước lên hành lang rẽ về phía phòng mình, ta nói, “Ở đây không tiện mở miệng, ta vừa đi vừa nói.”

Tô công tử dẫn ta đến thư phòng, khép cửa lại. Ta mở miệng, “Kỳ thật cũng không phải chuyện gì lớn, hôm nay Lưu tri phủ dẫn theo Giang viên ngoại, nói muốn xin ta đề tự cho từ lâu nhà hần.”

Đây là lý do lần này xuống phía nam ta khăng khăng đòi mang theo Tô Diễn Chi. Tô công tử có thể bắt chước nét chữ của tiểu vương gia. Giống đến mức cả mẹ ruột của tiểu vương gia cũng nhận không ra. Lão tử rời xa Tô công tử, nửa bước cũng khó đi.

Chân mày Tô công tử nhíu chặt, “Ngài đã đồng ý?”

Ta sờ sờ mũi, “Cũng không hẳn đồng ý. Ta bảo còn phải xem xem có rảnh không, có rảnh mà tâm trạng tốt thì mới viết cho hần. Ngụ ý trong đó, có gì cần lưu ý không?”

Tô công tử nói, “Mã công tử thật sắc bén. Giang viên ngoại cùng Lô Đình của Dương Châu hiện là thượng hộ lớn nhất Lương Giang. Sau khi gia huynh qua đời, lá trà tiến cống đều được lấy từ Hoàng Sơn của Giang gia. Vườn trà mấy chục mẫu của Tô gia cũng bị hần thu mua. Vị trí Lương Giang tổng thượng xem ra cũng không ngoài tay hai nhà này.”

Ta cười gượng, “Không phải nếu ta đề tự cho hấn thì sẽ thành chỗ dựa giúp hấn thành tổng thương chứ?”

Tô Diễm Chi nói, “Đúng vậy.”

**! Giang viên ngoại này đúng là quá buồn xỉn! Không phải hôm qua lão tử chỉ ăn có hai bàn đồ ăn ở tửu lâu của người thôi sao? Hôm nay đã chạy đến mở miệng đòi làm tổng thương! Đòi này làm gì có chuyện tốt như vậy?!

Tô công tử lại nói, “Cũng may Mã công tử còn chưa đáp ứng, sau này cứ cho qua là được.” Nhìn ta, tính nói gì lại nuốt xuống.

Ta cười khể, “Tô công tử, nếu ngay cả người cũng không chịu nói thẳng với ta thì Mã Tiểu Đông ta đúng là đến một người để nói chuyện cũng không có nữa.”

Rốt cục Tô công tử nói thẳng, “Lưu tri phủ có tặng thêm gì khác không?”

Ta nói, “Không có, chỉ có hai bữa cơm ngày hôm qua. Buổi tối nhét vào phòng ta một tiểu quan. Ta muốn đuổi hấn đi, hấn nói nếu ta đuổi hấn đi thì Lưu tri phủ sẽ không tha cho hấn. Ta thấy hấn khóc lóc đáng thương nên cho ngủ lại dưới đất. Coi như làm việc thiện. Hấn ngủ đất ta ngủ giường. Thật sự không làm gì hết.” Câu cuối cùng ta đặc biệt nhấn mạnh. Đường đường chính chính, hiên ngang ưỡn ngực.

Tô công tử rốt cục cũng cười được như bình thường, xua tan mây nhìn thấy mặt trời, cảm động nói, “Đành ủy khuất Mã huynh một chút. Những thứ của nha môn nhất định không thể nhận nữa.”

Đành ủy khuất Mã huynh một chút, câu kia làm ta ầm tới tậm tâm can. Đưa tay bắt lấy đầu vai Tô Diễm Chi, “Tô công tử, chỉ cần người tin ta thì dù toàn bộ người đời không tin ta cũng không sao cả!”

Lại gần nhìn ngắm, Tô công tử dung mạo tuấn nhã, khí độ nhã nhặn, khiến ta thoải mái từ đầu đến chân, thấy lòng mình mệnh mệnh nhiệt huyết sôi trào.

Không thể không thừa nhận, tiểu vương gia đoạn tụ, cơ mà đoạn rất có đẳng cấp!

Không biết tiểu vương gia năm đó ôm Tô công tử có phong vị thế nào.

Chút tà niệm xuất hiện hôm ở trên giường làm vài chuyện với Bùi Kỳ Tuyên lại chui vào đầu. Lòng ta căng thẳng, đối diện với đôi mắt của Tô công tử, đột nhiên toàn thân tê rần như điện giật.

Mã bá bá, lão tử thành biến thái thật rồi!

Ta buông bỏ vai Tô công tử ra, đè nén cảm giác cuộn trào trong bụng, cố gắng bày ra khuôn mặt tươi cười, “Tô công tử, ta tìm Tiểu Thuận dặn chút chuyện. Đi trước.”

Quan âm tỷ tỷ, chúa lòng lành.

Cái tên Tiểu Thuận này, nếu người không muốn tìm hấn thì hấn ở khắp mọi nơi, nếu người muốn tìm hấn, hấn ở thế ngoại đào nguyên. (ý là chả thấy đâu cả)

Ta lo lắng một hồi, Lưu tri phủ là tên cáo già. Kinh nghiệm giang hồ của lão tử không đủ, chỉ sợ tra xét không ra còn bị hấn nắm thóp. Để bảo đảm an toàn thôi tốt nhất cứ ở lại Tô gia. Kiểm Tiểu Thuận bảo đi hành quán báo một tiếng, tìm ba bốn vòng, chả thấy Tiểu Thuận, đến cả Tiểu Toàn cũng không thấy luôn. Đảo qua phòng khách lại gặp ngay Bùi công tử.

Bùi Kỳ Tuyên nheo mắt, ta chờ hấn mở miệng hỏi vương gia hôm qua đến hành quán ngủ có ngon không. Ai ngờ Bùi Kỳ Tuyên mở miệng, ngoài dự kiến của ta, “Tiểu Thuận Tiểu Toàn đang trên đường đi mua cơm trưa.”

Câu trả lời vốn chuẩn bị sẵn sàng lại nghẹn nuốt vào bụng. Bùi Kỳ Tuyên phe phẩy quạt nói tiếp, “Hôm qua Tiểu Toàn mua vịt tam tiên* về, hương vị thật không tồi. Ta sai hấn đi mua lần nữa, trưa nay vương gia nếm thử xem.”

Vịt tam tiên hương vị rất đặc biệt, ta ăn đến sung sướng vui mừng, tán thưởng, “Bùi công tử, khẩu vị không tồi.” Tiểu Thuận Tiểu Toàn cũng được khen lây, đến mức khắp mặt phờ phờ nắng xuân.

Ăn xong thì mây đen ùn ùn kéo tới, gió lạnh nổi lên. Trời cho cơ hội ngủ ngon. Ta chui đầu vào phòng, ngủ thẳng đến chạng vạng.

Chiều ngủ quá nhiều đến đêm mất ngủ. Đến lúc trời tối đen, Tiểu Thuận Tiểu Toàn chạy về phòng mình ngủ, ta nằm trong phòng phiền muộn than ngán thở dài., thừa sống thiếu chết cũng ngủ không nổi. Một tia chớp nhoáng lên kèm theo tiếng sấm rền, một bóng người đẩy cửa phòng ta. Nhờ món vịt tam tiên lúc trưa nên tâm trạng ta không tồi, đột nèn cười cười, “Bùi công tử chưa ngủ sao?”

45. Chương 45

Giờ nhớ lại, lão tử đúng là mẹ nó ngu.

Bùi Kỳ Tuyên bước qua cửa phòng, hai tay khoanh trước ngực cười cười, “Vương gia hôm qua đến hành quán ngủ có ngon không?”

Mưa giông gió giật, sấm chớp âm âm.

Quá trình chẳng qua cũng chỉ là một hồi XXX.

Bùi Kỳ Tuyên nhào đến găm lão tử. Đương nhiên lão tử không định găm thi với hắn. Bắt đầu dồn ép, đè cũng bị dồn ép phải tắt, quần áo cũng bị dồn ép rơi rụng. Dồn ép dồn ép một hồi ta phát hiện ra mình đang găm thi với hắn. Găm qua găm lại thành ra khí huyết sôi trào.

Kỹ thuật của Bùi Kỳ Tuyên quả thật không tồi. Sờ đúng chỗ, liếm cũng đúng chỗ. Thân xác của tiểu vương gia ý chí cách mạng lại không ổn định, sờ sờ liếm liếm mấy cái đã phiêu phiêu dục tiên dục tử khiến lão tử không chế không nổi. Nó không cho lão tử không chế mà lão tử cũng muốn vụng. Mê man leo lên giường. Sau đó..... Rốt cục quần áo cũng sạch trơn.

Sau đó nữa, ta thừa nhận. Khi Bùi Kỳ Tuyên cào lên lưng ta rên rỉ thở dốc, ta kỳ thực rất thích. Tựa như thuốc phiện. Thích đến không thoát ra được.

Càng bị ai chính là khi Bùi Kỳ Tuyên ghé miệng cắn lên vai lão tử, lão tử cư nhiên lại nghĩ, cảm giác thực không tồi.

=====

Ta ghé vào giường, hỏi Bùi Kỳ Tuyên, “Người ổn không?”

Chắc chắn những lời này phun ra từ miệng ta. Hơn nữa còn phun cực kỳ tự nhiên.

Bằng không lão tử có thể nói gì? Làm cũng làm rồi, ngủ cũng ngủ rồi. Gạo đã thành cơm, vịt đã lên đĩa. Còn trốn tránh hiện thực được sao?

Bùi công tử nhẹ giọng ân một tiếng, với áo choàng định xuống giường. Ta nói, “Người..... Vẫn nên nghỉ ngơi một chút thì hơn.” Mới vừa rồi lão tử có chút mất hình tượng, đại khái là hơi quá. Bùi Kỳ Tuyên hơi ngả người về phía ta, vươn đầu lưỡi liếm vành tai ta, “Nghỉ nữa trời sẽ sáng mất. Vương gia chiều người thì tắm, không phải không cho phép ở lại đến hừng đông sao?”

Ta cười khở, “Bùi công tử, người quang minh chính đại không ăn nói vòng vo. Mấy trò hư não đừng chơi.” Ta không lãng tai cũng không đăng trí, vừa rồi người ôm lão tử kêu rõ ba chữ Mã Tiểu Đông, lão tử nghe rõ nhớ rõ. Dùng ngón chân cũng nghĩ ra được, đến cả Phù tiểu hầu gia còn thấy được ta là giả, huống chi Bùi công tử tinh anh như quỷ thần.

Bùi Kỳ Tuyên đặt nửa người lên đầu vai ta, hơi thở nóng bỏng theo từng chữ phả vào tai, “Từ hôm nay gọi là Kỳ Tuyên.”

Ta nổi da gà, nhin không được run lên, ngụm nước miếng sặc trong cổ họng, bàn tay Bùi Kỳ Tuyên vỗ nhẹ trên lưng ta, thừa cơ ghé cả người vào.

Chờ đến lúc ta mệt mỏi chống mắt dậy thì trời đã sáng rõ, bên ngoài tiếng mưa rơi nặng hạt. Tiểu Thuận bên ngoài gõ cửa mang nước rửa mặt tới. Ta rút cánh tay dưới đầu Bùi Kỳ Tuyên ra, mò quần áo mặc, nghiêm mặt ra mở cửa.

Tiểu Thuận đang bưng chậu nhòm qua khe cửa, tầm mắt liếc đến cái giường, [bang] một tiếng, nguyên cái chậu rơi xuống đất.

Đến mức đấy cơ à? Miệng ngoác ra như cá chết. Vương gia nhà ngươi không phải lúc nào cũng thế sao? Ta chần luôn tầm nhìn phân phó, “Mang thùng nước đến đây cho Bùi công tử tắm rửa, sau đó dọn giường cho sạch sẽ, mang cơm sáng đến đây.”

Tiểu Thuận ngậm miệng, thừa vâng, ngả ngả nghiêng nghiêng bỏ chạy.

Tắm xong ăn xong, Bùi công tử cuối cùng cũng về phòng. Ta ngồi trên chiếc giường mới thu dọn thiên mất nửa giờ, lúc ra khỏi phòng thì đứng trước cửa dưới mái hiên mất mười phút, sau đó đứng dưới mưa, thêm mười phút nữa. Trên trời sấm chớp ầm ầm tia nọ tiếp tia kia, không tia nào đánh xuống đầu ta cả.

Chờ đến lúc hắt xì cái thứ nhất thì ta về phòng. Lăn mò trong ngăn tủ lấy một bộ quần áo ra ngoài. Trung thúc phía sau vô hạn đau thương kêu một tiếng vương gia, ta coi như gió thổi. Ta vác chiếc ô bằng giấy dầu lang thang lủn quủn vài vòng trên đường. Thấy một cửa hàng sách đang mở cửa, lao đầu vào.

“Công tử.” Nhị chương quỳ của Thạch Trinh Trai chống khuỷu tay trên quỳ sách, tay kia đang vuốt lại mép một cuốn sách màu xanh sậm. “Bản [Diệu Diệu tiểu ni cô] này chính là bản mới nhất về số phận vui buồn đắng cay của các cô nương trên giang hồ. Tranh của Phong Nhã Các Chủ.” Quệt khóe miệng, “Tuyệt đối là chí bảo.”

Ta cầm sách lật vài trang, “Đổi quyển nào toàn tranh đi.”

Nhị chương quỳ hấp háy mắt, “Công tử, bản này giá trị tuyệt đối! Tranh là vật chết, trí tưởng tượng mới là vật sống. Xem tranh thì chỉ bằng xem người thật. Không phải cần dựa theo trí tưởng tượng sao? Quá rõ ràng thì sẽ vô vị, ảo ảnh mới hữu tình. Hữu tình mới hứng thú. Đạo lý này không phải sao?”

Ta nói, “Đạo lý không sai, thế nhưng ông đây không biết chữ, tưởng tượng không nổi, chỉ có thể ngắm tranh cho vui thôi.”

Nhị chương quỳ giật mình linh ngộ, vén màn đi vào buồng trong, một lúc lâu sau mới giấu cái gì vào tay áo mang ra, “Công tử, thứ này ngài sẽ vừa lòng. [Cẩm tú chủ nhân bản đơn], ta thấy ngài đặc biệt, nếu là người khác ta tuyệt đối không lấy ra.” Che miệng ghé vào tai ta hạ giọng, “Gọi là [Cẩm tú chủ nhân], nhưng tên thật là [Phong nguyệt mãn tây lâu]. Quan phủ có ra cáo thị cấm, ngoài chỗ ta ra, nơi khác không tìm được đâu.”

Ta lấy ra một thỏi bạc trong ngực, “Mua.”

Bán nhật yên vũ quá, phong nguyệt mãn tây lâu.

(Mưa bụi rơi nửa ngày, trăng gió ngập lầu tây)

Cổ nhân đúng là phong nhã, cả quyển tranh khiêu dâm mà bên ngoài cũng đề mấy câu thơ tô đậm ý cảnh.

Đặt bảo bối thanh lọc tâm linh vào ngực mang về Tô phủ, bình thường trên hành lang Tiểu Thuận, Tiểu Toàn, Tô công tử, Phù Khanh Thư, Mặc Dư chỉ cần ngẩng đầu lên kiêu gì cũng thấy một người, hôm nay đến cả một sợi tóc cũng không có. Chỉ có mỗi Tiểu Thuận đứng run lập cập trước cửa phòng, hỏi ta có ăn cơm không, bị ta vung ra một câu có chuyện nghiêm túc không thể chậm trễ, rồi bị chặn luôn ngoài cửa.

Ta sập cửa, đến bên bàn đối diện cửa sổ, run rẩy lật bìa sách xanh sậm.

Từ đầu đến đuôi, tẻ ngắt.

Cái thứ vớ vẩn này mà cũng bị cấm? Lão tử từ lúc khai trai đến giờ toàn xem đẳng cấp Âu Mỹ, hàng Hồng Kông ta nhìn còn ngứa mắt huống chi đến mấy cái bức tranh này? “Dưới mười sáu tuổi xem với sự hướng dẫn của cha mẹ” còn hay hơn thứ này. Ít nhất thấy người ta quay cuồng trên màn ảnh vẫn động được chút chút.

Người anh em, lúc người vẽ nữ nhân cũng nên cho ngực to hơn một chút, thắt lưng mảnh hơn một chút. Đùi so với thắt lưng còn thô hơn, có cùng với vị lão huynh râu dài kia tạo dáng kiêu gì lão tử cũng chỉ có thể chưng ra bộ mặt thương hại được thôi. Vật chất lạc hậu nên tinh thần thiếu thốn, Mã bá bá người là nhân tài. Phải xem mấy thứ này để giải sầu lão tử thà tình nguyện ngủ với Bùi Kỳ Tuyên.

Ta gơ tay hung hăng vả miệng mình. X nó, tưởng vì cái gì mà phải mua đông cung về thanh lọc tâm linh chứ!

Tiểu Thuận ngoài cửa gọi nhẹ vài tiếng, giọng run rẩy, “Vương gia, tiểu nhân mang trà cho ngài.” Ta cầm [Hoa hạ bảo giám] nhét vào ngực, ra mở cửa. Tiểu Thuận mang chén trà đặt trên bàn, “Vương gia, bữa trưa đã bày lên đại sảnh.”

Ở đại sảnh chỉ có Tô công tử cùng Bùi Kỳ Tuyên. Tiểu thư đồng Mặc Dư của Phù Khanh Thư báo lại, “Hôm qua thiếu gia nhà tiểu nhân bị chút phong hàn, đang ở trong phòng nghỉ ngơi.”

Phù tiểu hầu gia bị phong hàn nghe nói là tai nạn lao động. Phù Khanh thư ngồi trên giường cau mày lau nước mũi uống thuốc đông y, ta ngồi trên ghế bên giường cười hỏi, “Phù công tử, đang yên đang lành sao lại bị cảm mạo?” Phù Khanh Thư bưng chén thuốc nói, “Buổi chiều hôm qua thám tử đại nội báo lại sổ sách của Lưu tri phủ đã điều tra xong. Quả thật sổ sách trong tay Trần sư gia và Lưu tri phủ có một quyển bị giấu đi.” Mặc Dư nói tiếp, “Cho nên tối qua thiếu gia đã lên đến nhà Lưu tri phủ tra xét một vòng, mắc mưa nên bị cảm lạnh.”

Ai nha, Phù tiểu hầu gia cũng thật chuyên nghiệp. Tối qua trời mưa như trút nước, tốt xấu gì cũng đợi mưa tạnh chứ. Ta nói, “Thế mà ta không biết. Bằng không tối hôm qua nhất định theo giúp người.”

Phù Khanh Thư đặt chén thuốc xuống, lấy khăn lau miệng, nhìn lên mặt ta cười cười, “Vương gia hôm qua còn bận tể nguyệt phong quang, tại hạ sao dám chen ngang phá đám.”

46. Chương 46

Nếu câu nói mát của Phù tiểu hầu gia là nước sôi thì ta chính là lợn chết. Mèo mả gà đồng cũng phải có tư cách của mèo mả gà đồng. Ta cười mỉa một tiếng, đưa tay sờ trán Phù Khanh Thư. “Cũng may chưa bị sốt. Uống thuốc rồi mau ngủ đi, đừng hững hờ nữa.”

Xoay người ra khỏi cửa, mưa đã ngừng rơi, một hai tia nắng lách qua khe hở giữa các đám mây, ta tùy tiện đi dạo một vòng quanh sân, trong lòng giống như bị khoét một lỗ, kiểu như mới cướp ngân hàng xong, tiền đầy túi mà tiêu không dám tiêu, là cảm giác trống rỗng muốn chết đến nơi rồi. Giọt nước nơi đầu viên ngói trên mái hiên rơi xuống mặt đất, Trung thúc đang quét tước sân gần đó đến gần ta vắn an. Ta bỗng nhiên nhớ tới một việc, vương gia ta lần này Nam hạ là vì mục đích công vụ. Hôm qua Phù tiểu hầu gia bất chấp khiến mình bị tai nạn lao động, sao ta có thể bình chân như vại phía sau? Thừa dịp trời nắng dễ làm việc. Ta gọi Tiểu Thuận một tiếng, dẫn hắn đến khách điểm kê mây cao thủ đại nội hoàng đế phát cho đến đây.

Mây cao thủ đại nội này dù bộ dáng như ăn không đủ no nhưng ta vẫn ký thác kỳ vọng rất cao vào bọn họ. “Tối nay cùng bốn vương đến nhà Lưu tri phủ thăm dò một chuyến, hành động phải cơ mật, nếu lộ ra một chút tin tức, đừng mong bốn vương ra mặt xin cho các người.”

Đại nội cao thủ đồng loạt gật đầu, “Thuộc hạ tuân mệnh!” Thú vị, có tiền đồ!

Nhà của Lưu tri phủ tuy là nha môn thuộc của công, nhưng cũng tốn không ít công trang hoàng. Dền lồng treo dưới mái hiên thuần một màu xanh ngói lưu ly, trong sân hương hoa say lòng người. Cửa hé mở lộ ra ánh nền sáng rực, xem ra kích cỡ ngọn nền cũng không nhỏ. Hơn nữa, một hai ba bốn năm sáu căn phòng toàn bộ đều được thắp sáng. Ta ghì giọng nói, “Coi bộ nhân khẩu trong nhà Lưu tri phủ cũng không ít.” Một vị cao thủ đại nội bên cạnh ta cũng thấp giọng, “Theo thuộc hạ thám thính được, nhà tri phủ Huy Châu có một vị chính phòng, tám vị phu nhân, ba công tử ba tiểu thư.” Số nhân khẩu cũng quả là cát lợi.

Bốn cao thủ đại nội không làm ta thất vọng, thẳng đường từ cửa sau đến nội viện cứ thế mỗi chưởng đánh ngắt một gia đình, thuận lợi vào trong nội viện. Bốn thám tử quen đường dẫn ta đến một dãy phòng bên tay trái ẩn sau giả sơn. Dãy hiên bên phải đang khí thế ngút trời, tại đó có bóng người đứng hai tay chống nạnh trông hình dạng y chang cái ẩm trà.

“..... Sáng mai ta sẽ trở về nhà mẹ đẻ, từ nay về sau tùy các người! Thu thập xiêm y cho ta, thu thập cho cả nhị thiếu gia luôn! Cả nhà giải tán, bà đây mà còn về với người thì ta gọi người là ông nội!”

Cải lương không bằng bạo lực, đầu bóng lưỡng không bằng đầu hói. Không ngờ lão tử lại được xem màn “lửa cháy hậu viên” vui thế này. Ta ngồi xồm xuống bãi cỏ, núp sau giả sơn nhòm ra, vuốt cằm lắng tai nghe. Theo khẩu khí thì vị kia chắc là Lưu phu nhân. Quả nhiên, sau đó vang lên một giọng nói khép nép, là giọng Lưu tri phủ, “Phu nhân, chuyện gì cũng từ từ nói. Cãi nhau bị đầy tớ nghe thấy còn ra thể thống gì”

Lưu phu nhân hít sâu, sư tử hồng phát ra đến cả tai lão tử cũng ong ong, “Thể thống, cái lão không có đức hạnh như ông còn đòi thể thống? Cha của đám thổ bảo bảo kia ông cũng làm được, còn đòi thể thống!”

Giọng Lưu tri phủ run rẩy, “Bà cô của ta ơi, cẩn thận người ta nghe thấy! Không làm vị cấp trên kia vui lòng, không chỉ mũi quan của ta mà cả sinh mạng của mọi người ở đây cũng đứt trong tay người ta luôn đó.”

“Ngày đó làm chuyện xấu sao không nghĩ đến lúc này? Tự mình gây họa đừng kéo người khác theo. Kiểu nhi Diễm nhi, đồ đạc dọn xong chưa?! Ngày mai ta về nhà mẹ đẻ, mẹ con chúng ta không liên quan gì đến ông nữa. Mặc ông muốn mang cái thứ bát nháo bĩ ỉu gì về thì mang!”

Trong phòng vang lên tiếng binh boong loảng xoảng, còn có tiếng Lưu tri phủ “ai ai ô ô”, mọi việc tiếp theo y như một trận cướp bóc. Bốn cao thủ đại nội nhảy bén lanh lợi, thoát ra khỏi giả sơn loảng một cái, khoảng về không thiếu thứ gì. Ta giờ từng thứ lên xem xét, “Gương, không cần. Lược, vứt. Chai lọ ẩm chén.... Hử?” Bên dưới góc gương có cái gì đó, hình như một quyển sách. Ta nhét vào tay áo, phát tay với bốn cao thủ đại nội, “Quay lại nhìn xem còn gì có ích không thì mang nốt theo.”

Lưu phu nhân làm ầm ĩ gần một canh giờ. Đến gần tối mới chấm dứt.

Trở lại Tô phủ, chỉ còn Tiểu Thuận Tiểu Toàn đứng chờ cổng. Ta không ăn cơm không tắm rửa, vội vàng lôi quyển sách kia ra, soi dưới ánh nến, không khỏi giật mình. Trên tấm bì xanh sậm ghi rành rành bốn chữ [Họa hạ bảo giám].

Không thể tin được Lưu tri phủ lại cùng hệ với mình.

Buổi sáng hôm sau, mưa lại tiếp tục rơi, ta rời giường đi ăn cơm, Bùi Kỳ Tuyên nhìn ta hỏi, “Tối hôm qua vương gia đi thám thính nha môn tri phủ, có thu hoạch gì không?” Ta nói, “Có chút chút.” Tiểu Thuận mang cháo và bánh nướng mới mua lên, ta nhìn một loạt, “Thiếu một người, Tô công tử đâu? Sao Tô công tử không thấy đến?”

Tiểu Thuận bưng cháo đứng ngây ra cạnh bàn, quay đầu nhìn Tiểu Toàn, Tiểu Toàn quay đầu, nhìn Trung thúc đứng ngoài cửa. Trung thúc nhìn ta, quỳ sụp xuống khóc, “Vương gia, Tô công tử hẩn, hẩn, hẩn...”

Ta nhăn trán, “Tô công tử hẩn làm sao?” Giờ cơm trưa hôm qua vẫn còn thấy mà.

Trung thúc gạt nước mắt, “Tô công tử, hẩn nhờ lão nô chuyển lời cho vương gia còn nhờ lão nô chuyển cho vương gia một phong thư, Tô công tử hẩn, hẩn nói”

Ta hạ đĩa, quăng thư xuống bàn, “Chỉ cần nói, Tô công tử đi đâu.”

Trung thúc ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng, “Tô công tử hẩn đến Ma Vân tự trên ngọn núi ở ngoại thành đi, đi ...”

Giọt mưa tích trên má hiên rơi xuống thêm đá. Ta nhắm mắt lại.

Tô Diễm Chi, Tô công tử, người lại nghĩ luẩn quẩn cái gì nữa, đang yên đang lành lại muốn đi cạo trọc.

“Đồ đạc trong phòng đủ không?”

“Tô công tử nói, đều là vật ngoài thân, cứ mặc nó đi.”

Vật ngoài thân mặc nó đi. Đúng là lẩm tiển.

Ta thở dài một tiếng, “Đi lúc nào, khẳng định có cả Cao bá, chiều hôm qua đúng không?”

Trung thúc gạt đầu, “Chiều hôm qua, lúc vương gia đi thăm tiểu hầu gia. Lão nô không phải cố ý giấu diếm không báo, là Tô công tử dặn lão nô hôm nay mới được nói. Lão nô, lão nô ...”

Ta chặn ngang lời Trung Thúc, “Ma Vân tự đi lối nào?”

Trung thúc ngẩng đầu, nhìn ta, há mồm, rót cục cũng phun ra, “Ngoài thành đi về hướng tây, Thiên Vụ sơn.”

Ta vòng qua Trung thúc, bước ra cửa. Tiểu Thuận ở phía sau run giọng gọi, “Vương, vương gia, chờ thời tiết tốt hơn hẵng đi, mưa lớn thế này không dùng kiệu được, trong phủ chỉ còn một cỗ xa hôm qua đã bị Tô công tử”

Ta vớ lấy chiếc ô bằng giấy dầu, “Vương gia ta không có chân sao?!”

Đi lướt qua chuồng ngựa. Ta thầm nghĩ, biết thế lão tử đã luyện cưỡi ngựa từ sớm rồi.

Trời mưa hai ngày liền, đất đai lầy lội dấp dính đến bước cũng khó. Ta sai bước đi trước, Tiểu Thuận Tiểu Toàn Trung thúc cách đó hai ba bước lắc lư lư vác ô theo sau. Đi qua ngõ nhỏ rồi đến phố lớn ven thành. Sau lưng có tiếng vó ngựa từ xa phi tới, đến trước mặt ta ghì cương ngựa.

Phù Khanh Thư ngồi trên lưng ngựa, nhìn ta nhả ra một chữ, “Lên”

Lúc mấu chốt mới biết người có tâm. Phù tiểu hầu gia, không hổ là hảo hữu!

Ta quăng ô leo lên lưng ngựa, ngồi vững sau lưng Phù Khanh Thư. Phù tiểu hầu gia giật cương, con ngựa trong mưa hí vang một tiếng, tung bốn vó lao đi.

Ông trời còn muốn góp phần náo nhiệt, hai ba vệt sáng lóe lên, sấm chớp rền vang, mưa càng nặng hạt. Ngựa đến chân núi Vân Vụ, ta và Phù Khanh Thư từ đầu đến chân nước rỏ tong tong. Ta dán vào sau tấm lưng ẩm ướt của Phù Khanh Thư, nói vài câu cho hẩn tỉnh táo lại, “Nghe này Phù lão đệ, người hãy nhìn phía trước đi. Vạn nhất lúc lên núi trượt một cái, hoặc là đụng đầu vào thân cây, vậy thì kết cục của cả hai chúng ta hôm nay sẽ đặc sắc lắm đấy.”

Ma Vân tự đúng là biết chọn chỗ, khư khư đặt ngay đỉnh núi. Ngựa đi đến lưng chừng, đường nhỏ rất khó đi, ta và Phù Khanh Thư đành phải dắt nó từng bước từng bước leo lên. Phù Khanh Thư niệm hai câu thơ rất phong nhã, “Nan đắc hoa tiền nguyệt hạ, nhật thoa yên vũ tri túc” * Ta lau mắt, “Nghe là biết người viết mấy câu này chưa bao giờ phải trải qua một ngày như ta với người hiện nay.”

*Mấy khi được làm hoa dưới trăng, một manh áo tơi cũng đủ che mưa bụi.

Đi đến mức chân lão tử muốn run lên, rót cục cũng tới Ma Vân tự. Ta giờ đầu ra cụng vào cửa mấy cái, một tiểu hòa thượng thò cái đầu bóng lừ ra, nhìn nhìn dáng vẻ hào sảng của ta và Phù Khanh Thư, a di đà phật một tiếng, “Nhị vị thí chủ đến trú mưa đúng không, mau mau vào.” **! Có người lên tận đỉnh núi để trú mưa sao! Ta bước qua ngưỡng cửa, “Không phải trú mưa, là tìm người.”

Ta thực tán thưởng lão hòa thượng trụ trì của Ma Vân tự, nói chuyện gọn ghẽ hiếm có, làm việc lại lưu loát, “A di đà phật, thiếu chủ tìm Tô cư sĩ phải không? Ngài ấy ở hậu sương, hai vị đi theo ta.” Tô cư sĩ, nếu gọi là Tô cư sĩ, vậy chắc là Tô công tử chưa kịp chính thức cạo đầu. Ta cũng từ từ yên tâm.

Tô công tử cầm một quyển kinh thư đứng lên, ta quả nhiên không có gì để nói. Không có lập trường, không có tư cách, phần tình cảm này, người nói có thì có, người nói không thì là không.

Cho nên Tô công tử không chút biểu cảm nhìn ta, ta cũng không nói một lời nhìn hẩn.

Đây là cái cảnh tượng ngu ngốc gì thế không biết, cả hai người cùng nhìn nhau chòng chọc, không nói một câu.

Phù Khanh Thư đứng bên cạnh Tô công tử giờ tay, một chưởng đập vào sau gáy hẩn. Tư thế lưu sương tuyệt đẹp, động tác rõ ràng dứt khoát. Ta tiến về phía trước đỡ lấy Tô công tử.

Ta cảm động rơi nước mắt cười với Phù tiểu hầu gia, “Hảo huynh đệ!”

Trụ trì đại sư nói, “A di đà phật.”

Ta cúi người ôm Tô công tử lên, ăn ít cũng có cái lợi, nhẹ nhàng dễ vận chuyển.

Trụ trì đại sư đứng ở cửa miếu, “A di đà phật.”

Ta nhe răng với lão hòa thượng, “Đại sư, Tô cư sĩ ta mang đi.”

Lão hòa thượng nói, “A di đà phật, lão nạp chỉ muốn hỏi thí chủ, một con ngựa có thể chở ba người sao?”

Ta ngại ngần đưa tay sờ mũi, cười gượng.

Trụ trì đại sư cười với ta, “Xe hôm qua của Tô cư sĩ để ở hậu viện.”

Ta cảm kích vô hạn, nhếch miệng với lão hòa thượng, “Đại sư, ngài là người tốt.”

Chỉ cần có tâm thì đâu đâu cũng là đất Phật, lão hòa thượng lúc tiện ra cửa nhờ ta nhắn với Tô công tử như vậy. Xuống núi quả nhiên dễ hơn lên núi, ngựa thong thả chạy không đến hai canh giờ đã vào thành, về đến Tô Phủ.

47. Chương 47

Đưa Tô công tử về phòng ngủ của y xong, ta về tắm rửa qua loa, thay quần áo rồi mới lại sang xem. Bùi Kỳ Tuyên đứng ở cửa phòng ngủ của Tô Diễn Chi nói với ta, “Phù tiểu hầu gia nói, theo lực mà hần đã tính toán thì Tô công tử chắc phải đến lúc lên đèn mới tỉnh. Ta để Tiểu Thuận ra hiệu thuốc bốc vài thang thuốc khu hàn về sắc, vương gia uống tạm một chén trước rồi về phòng ngủ một giấc đi.”

Ta xoa trán, “Cũng được, Tô công tử tỉnh thì bảo Tiểu Toàn qua báo ta một tiếng, ta qua luôn.”

Bùi Kỳ Tuyên nói, “Về phòng vương gia nhớ xem cái này trước đã nhé.”

Cái thứ Bùi Kỳ Tuyên đưa lão tử biết thừa, chính là thư Tô công tử nhờ Trung thúc chuyển lại. Ta đưa tay nhận lấy, cười bồi, “Bùi công tử, thư này cũng không phải thứ cơ mật gì. Trời nóng thế cứ mở cửa ra thì hơn, gió lùa mát mẻ.”

Bùi Kỳ Tuyên thả tay khỏi cánh cửa, đến bên bàn ngồi xuống, “Đã nói với người rồi, sau này gọi ta là Kỳ Tuyên.”

Ta hất xì một cái, ho khan một tiếng, mở phong thư, Bùi Kỳ Tuyên thông thả nói, “Thực ra chuyện Tô huynh hôm qua ta biết sớm hơn Trung thúc một chút. Có oán thì oán người không chịu nghe rõ thôi.”

Có oán thì chỉ oán ta không chịu nghe rõ thôi.

Giấy viết thư trắng tinh, chỉ có một dòng mực đen lù lù: [Đi tảo mộ người nhà ngày mai sẽ về.]

Bùi Kỳ Tuyên nhìn chặn giấy trên bàn, khoe miệng nhếch lên.

Xin con vào miếu Quan Công, chìa tra nhằm ỏ, tự rước nhục. **!

Ông đây lần này phải đội mưa là vì cái gì! X nó XXXXX Trung thúc!!!

Bùi Kỳ Tuyên nghịch thanh chặn giấy, nhếch miệng thở dài, “Cũng chẳng trách Trung thúc, vương gia năm đó ban khẩu dụ, ai dám nhắc tới ba chữ “Tô Hành Chi” thì lập tức chém kẻ đó. Người trong quý phủ của Tô huynh đều mai táng trong mộ địa của dòng họ, chỉ riêng có di vật của Tô nhị gia là chôn ở Ma Vân tự thôi.” Ánh mắt rất có thâm ý đảo qua mặt ta, “Trung thúc lại không biết, Thái vương gia bây giờ là bình cũ rượu mới.”

Như thiêu thân nằm thì ộp vào bóng đèn, còn lão tử đây thì ộp mình làm giấy dán song cửa. Chuyện của lão tử nói đơn giản thì là thế đây.

Cho nên ta ngồi ở đầu giường Tô công tử, vừa xoa khăn lau nước mũi vừa cười trù, Tiểu Thuận Tiểu Toàn Trung thúc lo sợ đứng cuối giường, sợ lão tử ngay phút sau sẽ trở mặt biến thân, lôi một thanh đao từ trong tay áo ra đâm chết Tô công tử.

Ta nói, “Tô công tử, bốn vương, bốn vương thấy trời mưa to quá, sợ đường trơn người khó mà quay về. Khụ khụ, cũng muốn tiện đường dâng cho Tô nhị công tử một nén hương biểu lộ tấm lòng cố nhân, cho nên, khụ khụ, đến miếu tìm người. Phù tiểu hầu gia hần, khụ khụ, hần

tóm lại, ngàn sai vạn sai đều tại ta, người ...”

Khẩu khí của Tô công tử tự nhiên đến mức khiến lão tử cả người mất tự nhiên, “Diễn Chi đều tự hiểu được. Chỉ là có chút chuyện muốn nói riêng với vương gia.” Tiểu Thuận thưa một tiếng rồi nhanh chóng cùng Tiểu Toàn ra ngoài, chỉ còn lại Trung thúc về mặt bất an nhìn hai chúng ta. Sau khi cửa khép lại, ta si sụp lau nước mũi, Tô công tử nói, “Ta có vài lời, nhân dịp này nói riêng với Mã công tử. Lần này Diễn Chi hồi hương, về sau sẽ ở lại lâu dài, sẽ không cùng Mã huynh đồng hành đến Dương Châu và kinh thành nữa.”

Nói mấy câu, lời vẫn nhẹ tênh. Ta lại lau nước mũi, “Tô công tử, Cao bá hôm qua tiễn ngài xong liền chạy về quê chăn nuôi trồng trọt rồi, Tô phủ lớn như vậy chỉ có mình ngài ở kiểu gì? Ăn cơm ngủ nghỉ giặt giũ thu xếp làm sao?”

Tô công tử nói, “Thực ra hôm qua ta đã nói với Liễu Nhiên đại sư, cơ ngơi này sẽ hạ giá rồi bán đi, góp chút tiền coi như giúp Tô gia tích chút công đức.”

Thế đấy, lão tử hôm qua không nghĩ oan cho Tô công tử, tuy là đi tảo mộ cho Tô Hành Chi, nhưng cũng nhân tiện đi tìm hiểu và liên hệ để chuẩn bị làm hòa thượng. Người ta tiêu tiền mua bánh bao, Tô Diễn Chi tiêu tiền mua dầu trọc. Ta nhin không nổi giờ tay, sờ sờ trên trán Tô công tử, “Tô công tử, đời đẹp thế kia, cuộc sống ngập tràn hy vọng thế kia, ngài có gì luẩn quẩn trong lòng mà nghĩ không thông, muốn vào miếu làm hòa thượng cạo trọc đầu?”

Tô công tử cười khổ, chắc là ngại lời lão tử thô tục trắng trợn quá, định dùng một câu cao thâm để ngăn trở khiến ta biết khó mà lui, “Bàn nhược Bồ Đề thị đại thanh tịnh.”*

Thực ra nếu so về mấy thứ triết lý nhân văn linh tinh, trong bụng lão tử cũng ém khối hàng. Cái đầu bóng lừ của lão hòa thượng chợt lóe lên trước mắt, ta đứng dậy, khoanh tay, nhìn Tô công tử cười, vừa lạnh nhạt vừa sâu trầm, “Tô huynh, chùa miếu trống không, tượng phật trống không, da đầu trống không. Tâm chính là Linh Sơn, làm gì phải cầu nệ một cái hình thức.”

Làm người nhiều khi cũng phải ra vẻ thâm trầm một chút, về mặt Tô công tử nhìn ta tựa như trăng sáng lộ ra khỏi đám mây giữa trời đêm, như vệt trời lần đầu thò chân xuống nước. Ta thấy mà như mở cờ trong bụng, nhin không nổi hắt xì thêm 2 cái, “Tô công tử, chuyện hòa thượng sau này đừng nói nữa. Nếu ngài đi rồi, ta sợ một ngày cũng không qua nổi.” Tuy rằng sau này Bùi Kỳ Tuyên và Phù tiểu hầu gia đều biết ta là hàng giả, nhưng một người thì không giúp được, một người thì không biết đang nghĩ gì trong đầu. Mã vương gia ta đây mà rời khỏi Tô công tử là không sống nổi.

Một quyển tạp chí ngớ ngẩn nào đó mà ta quên mất rồi đã từng nói, đối phó với những kẻ đã đánh mất niềm tin vào cuộc sống, cách tốt nhất chính là kích khởi ý thức trách nhiệm của hấn. Quả nhiên Tô công tử tuy về mặt dễ khóc dễ cười, nhưng ta vẫn thấy được tinh thần của hấn càng phần chấn hơn. Nhân cơ hội này ta lại ngồi xuống đầu giường, kéo dịch ghế lại, mở miệng vừa định nói lại bắt đầu ngứa mũi, giờ khấn bịt mũi hắt xì. Tô công tử vươn tay nhẹ nhàng đặt lên trán ta, nhủ mày, “Sợ là sốt rồi, mau đi gọi Tiểu Thuận mời thầy thuốc tới đây.”

Dễ thấp nhang muỗi cũng hiền lành, chưa đến một giây sau đã thấy Tiểu Thuận thập thò ở cửa ho khê, “Vương gia, vương gia, Lưu tri phủ đến. Nói là ở phòng khách, muốn gặp ngài.”

Đạch! Tổ chức Đảng xây dựng tình cảm với quần chúng nhân dân à. Ta chỉ đành đứng dậy nói với Tô công tử, “Ngài nghỉ ngơi thêm một chút đi, ta đến phòng khách nhìn xem.”

Lưu tri phủ nói, ổng đến tìm vương gia ta là có chuyện cơ mật trọng đại muốn trình bày. Mà bộ dạng ổng trông cũng trọng đại cơ mật ghê. Mũ áo chỉnh tề, khác hẳn với vẻ mộc mạc hôm trước. Ta và Phù tiểu hầu gia ngồi một bên bàn trà, mỗi người một chiếc khăn tay lau nước mũi. Lưu tri phủ quen thức thời, liền thành khẩn nói về vấn đề sức khỏe quan trọng nọ kia trước, rồi mới tiến vào vấn đề chính.

“Tại hạ thân ở phủ Huy Châu, gánh vác các vụ án không dám lơ là. Nhờ thánh đức thiên ân, mưa thuận gió hòa, vốn tự nhận là tạm thời không có gì sai sót. Ai ngờ hôm qua có người đến báo, mới vừa rồi trên phố lại xuất hiện tai họa mầm mống độc hại, dơ bẩn không chịu nổi, khó mà giáo hóa. Không dám giấu diếm, tự đến đây thỉnh tội với thiên tuế.”

Một hồi văn vẻ nho nhã, ta nghe xong ngáp mấy cái liền. Cuối cùng Lưu tri phủ cũng trình bày xong, dâng lên hai quyển sách, vừa đủ cho ta và Phù Khanh thư mỗi người một quyển. Ta vừa thấy niềm phong liền vui vẻ. Mới mấy hôm đã gặp lại người quen rồi, thật là có duyên, “Diệu Diệu tiểu ni cô bốn vương cũng

từng nhìn thấy ở tiệm sách, nghe nói viết rất có tình thú. Còn có tranh vẽ cái gì mà Phong nguyệt mẩn tây lâu. Lưu tri phủ chắc cũng quen chứ hả.”

Lưu tri phủ lập tức nói, “Ty chức sơ sẩy, chỉ nghe nói thứ này đã bị cấm từ lâu. Sao lại có kẻ nào dám to gan in lại?”

Ruồi đã bay vào mạng nhện, tự mình dâng lên cửa, lại còn giả nai với ông đây nữa? Ta rút bảo bối từ trong ngực áo ra, đặt xuống, lẳng lặng cười. Lưu tri phủ, là người xui xẻo, tự mình nhảy vào hòng súng của lão tử, “Lưu tri phủ, quyển sách này người có nhận ra không?”

Lưu Tri phủ toàn thân bắt đầu run lên, hai mắt tuyệt vọng khép lại, đập đầu như đập tỏi, “Thiên tuế, thiên tuế tha mạng. Tiểu nhân ~ Tiểu nhân ~ Tiểu nhân xin nhận hết, xin thiên tuế cho tiểu nhân được toàn thân ... Tiểu nhân xin nhận tất cả.”

Sáng sớm ngày thứ ba, hai đại nội mật thám quay về kinh báo cho hoàng đế tin chiến thắng của lão tử. Quan viên Huy Châu tham ô cống phẩm hàng năm bị áp giải về kinh thành điều tra.

Phù tiểu hầu gia nói mèo mù vớ chuột chết, còn Bùi Kỳ Tuyên thì bảo vịt chết từ trên trời rơi xuống, Tô công tử lại nói người có công lớn nhất là Tô phu nhân. Kệ họ nói thế nào, số phận lẩn quẩn của lão tử chả ai ngăn được, điểm mấu chốt là chẳng trách được ai. Tính công lao ai cũng có phần, ta lật [Hoa hạ bảo giám] rồi ra về thâm trầm một phen, “A di đà phật, đều là mệnh.”

48. Chương 48

Phù tiểu hầu gia cuối cùng cũng phát sốt.

Ba ngày trước cùng ta cầm khăn lau nước mũi, hai ngày trước kiểm tra lại sổ sách của Lưu tri phủ còn cố gắng chống trụ, mãi tận hôm qua ta mèo mù vớ chuột chết dụ kẻ địch mắc mưu cậu ta vẫn còn đứng vững. Ta lúc đó còn cảm thán rằng xương cốt thân thể của tiểu hầu gia thật là vững chắc, ngay cả lão tử cũng lỗ mũi tắc tịt đầu quay mòng mòng, lo lắng hồi hộp quan sát cậu ta vài ngày, thế mà cậu ta còn chống chọi được. Quả nhiên, sáng sớm hôm nay, tiểu tùy tùng của Phù Khanh Thư – Mặc Dư báo lại là thiếu gia nhà hần sốt suốt một đêm, không bỏ dậy nổi.

Mặc Dư đỏ mắt rưng rưng nói, “Ta theo thiếu gia mười mấy năm, ngoại trừ mười tuổi năm đó người bị lên sởi ra, chỉ có lần này là bệnh nặng nhất.” Bộ dáng đần độn khiến ta nhìn mà muốn phát hỏa, “Thiếu gia nhà người hôm qua bắt đầu sốt, sáng hôm nay người mới gọi người, muốn sốt chết hần luôn à?”

Mặc Dư lau khóe mắt khịt khịt mũi, “Thiếu gia nói người lấy khăn lạnh đắp lên trán là được rồi. Mấy hôm nay vẫn làm vậy ...” Té ra là đã sốt tới ba ngày, mãi đến sáng hôm nay mới thành nặng.

Ba thầy thuốc Tiểu Thuận mời đến thay phiên nhau bắt mạch rồi chẩn đoán cho Phù tiểu hầu gia — “Cảm mạo còn bị lạnh, dính nước mưa, phát sốt. Bệnh trì hoãn đã lâu, có chút hung hiểm.” Mấy lời nói nhằm ai ai cũng biết. Ta siết chặt khăn tay nói, “Ta tiêu tiền mời các vị không phải để xem nó là bệnh gì, mà là làm thế nào để nó khá lên. Hiểu chứ?”

Tiểu Thuận nhăn nhó, “Thiếu gia, xin ngài uống thuốc rồi nghỉ ngơi đi. Nếu thiếu gia cũng gục, bọn nô tài chống đỡ không nổi đâu.”

Một lão đại phu râu hoa râu đội mũ nho sinh ngồi xuống bên bàn trà đối diện ta nói, “Vị công tử này, phiền ngài đưa tay cho lão phu xem.” Ta chìa một tay ra, râu hoa râu đặt ngón tay lên vị trí mạch, trầm ngâm. Hết giờ tay lộn mí mắt của ta lại nắm cầm ta xem lưỡi. Ta nói, “Người bệnh thực sự đang nằm trên giường kia kia, xem ta làm chi?” Râu hoa râu hỏi ta, “Công tử có thấy váng đầu không?” Ta nói, “Đang yên đang lành sao ta phải váng đầu?” Tô công tử cùng Bùi Kỳ Tuyên mỗi người đứng một bên ghế dựa của ta. Râu hoa râu ngẩng đầu nói với Tô công tử, “Xem dáng vẻ vị công tử này cùng vị trên giường kia đều là quý nhân. Được liệu quý giá ăn nhiều rồi, phương thuốc tầm thường sợ là không áp dụng được. Lão phu cứ kê tạm vài thang thuốc thử xem, vị trên giường kia có thể sẽ chuyển biến tốt, vị công tử này thì chỉ cần ra được mồ hôi là không có gì đáng lo.”

Tô công tử nói lời cảm tạ rồi dặn Tiểu Toàn giao đủ tiền, tiền ba vị thầy thuốc ra cửa. Lúc quay lại nói với ta, “Vương gia về phòng nằm trước đi, chờ lấy thuốc về sắc xong ta sẽ mang qua.” Tô công tử làm việc gì cũng quá cẩn thận, xem bệnh cho Phù tiểu hầu gia còn không quên kê cả ta vào. Hại ta cũng bị đẩy về phòng nằm luôn. Sáng chứng thể này thì ngủ làm sao được? Thuốc sắc xong Tô công tử mang qua cho ta uống. Tô công tử, Bùi Kỳ Tuyên, Tiểu Thuận, Tiểu Toàn, Trung thúc như đèn kéo quân thay phiên nhau xuất hiện trong phòng ta hỏi, “Có ra mồ hôi không?”

Ta thật có lỗi với bà con, một giọt mồ hôi cũng không có.

Theo lý mà nói thì sau ngày mưa nhiệt độ kiểu gì cũng phải trên dưới 30, Tô công tử lại sai Tiểu Thuận trải chăn bông lên giường ta. Có là đường cực chắc cũng bị nung thành mặt rồi, ta cả người khô nóng, ngay cả mí mắt cũng nóng hầm hập, chỉ mỗi cái là không ra mồ hôi.

Trán bị Tô công tử cùng Bùi Kỳ Tuyên sờ vô số lần, ta nhịn không được hỏi, “Phù Khanh Thư có khá hơn ta không?” Tô công tử thở dài, “Nghe Mặc Dư nói có thể uống chút nước trà chiều thuốc rồi, mồ hôi toát ra không ít, nhưng vẫn mê man không tỉnh.” Nghe có vẻ không khởi sắc lắm. Tô công tử chăm chăm nhìn ta cau mày, kiểu như lão tử bệnh nặng lắm ấy. Cách để ra mồ hôi vẫn còn nhiều mà, Tô công tử vừa đi ta liền kêu Tiểu Thuận vào, giữa trưa chuẩn bị một bát canh thịt dê đậm đặc, cho thật nhiều hạt tiêu.

Tiểu Thuận làm việc ta luôn yên tâm. Ta dặn xong chưa quá một tiếng đồng hồ, Tiểu Thuận mang cặp lồng lên, từ hàng ăn xách một bát canh thịt dê về. Dùng bếp sắc thuốc để đun, lọ hạt tiêu mò được trong bếp. Ta tự mình động thủ, thả một nắm vào.

Canh thịt dê cùng hạt tiêu phối hợp hoàn mỹ, tác dụng nhanh chóng. Ta uống xong lau mồm lên giường chườm chăn, chưa đến buổi chiều miệng đã phồng rộp lên hai vết. Thân xác của tiểu vương gia đúng là thật lòng muốn đối nghịch với ta, cả người nóng như khoai lang trong lò, nhưng một giọt mồ hôi cũng không có. Tiểu Thuận đặt một chiếc khăn thấm nước mát lên đầu ta, lắc lư chạy đi gọi Tô Diễn Chi và Bùi Kỳ Tuyên, thêm đám Tiểu Toàn và Trung thúc đứng quây kín từ đầu giường tới cuối giường nhìn ta chòng chọc. Trung thúc còn rút một mảnh khăn từ trong tay áo ra chấm chấm khoe mắt, rất giống cảnh cáo biệt di thể khi nhà có tang.

Bùi Kỳ Tuyên nói với Tô công tử, “Ta thấy cả ba thầy thuốc buổi sáng nay đều vô dụng. Chi bằng mời ai đó tốt hơn về đây.” Nghe nói Trịnh đại phu giỏi nhất của thành Huy Châu nửa năm trước đã qua đời. Tô công tử chỉ điểm cho Tiểu Thuận đến Trịnh gia mời con trai của lão Trịnh tới đây.

Tiểu Trịnh lang trung xem chẩn xong, nói, “Vị công tử trong phòng kia nặng hơn vị này một chút, cần điều trị cẩn thận. Còn vị này chỉ cần dùng hai thang thuốc cho ra được mồ hôi là ổn.” Từ mấu chốt vẫn là đổ mồ hôi.

Tô công tử bị hai tên cầm chệp bẹp hành suốt một ngày đã bắt đầu choáng váng, vừa bóp trán vừa sai Tiểu Toàn ôm thêm chăn mùa đông đến giường ta. May mà bị Bùi Kỳ Tuyên cản lại, “Cứ ủ cũng không phải cách hay, đợi buổi tối uống thuốc xong xem thể nào.” Bùi Kỳ Tuyên thật là hiểu biết. Ta từ trong chăn thò đầu ra, “Chư vị đừng lượn qua lượn lại nữa, nên đi nghỉ ngơi đi. Bận quá ốm ra thì lỗi to, lây bệnh lại càng lỗi.” Tiểu Toàn lập tức nước mắt giàn giụa, “Nhị vị công tử ~~ làm sao đây, vương gia cũng sốt đến hồ đồ rồi.”

Liểng xiểng tới lui ta cũng mệt mỏi, chợp mắt một lúc, mở mắt ra thì đã tối rồi. Tô công tử bê chén thuốc mới do tiểu Trịnh lang trung kê đến cho ta, để ta tiếp tục ngủ. Cái đầu đáng thương của lão tử cũng sắp ngủ đến choáng váng rồi, thừa dịp xung quanh không có ai, ta bò dậy.

Rời giường vận động gân cốt rồi đi xem Phù Khanh Thư thế nào, đến cửa bị Trung thúc chặn lại, quay về giường nằm ngay đơ. Ngồi trên đầu giường dùng một góc chăn phẩy gió, cửa kẹt một tiếng, Bùi Kỳ Tuyên cầm nến bước vào. Nhỏ sấp rồi đặt nến lên bàn, ngồi xuống bên mép giường của ta, đem trán kê lên trán ta, “Có vẻ mát hơn ban ngày một chút.” Một đôi tay trượt vào trong vạt áo ta, “Nhưng vẫn không thấy ra mồ hôi.”

Có câu lúc ốm thì người ta hay mềm lòng, huống chi lão tử và Bùi công tử cũng đã mờ ám sẵn rồi. Tuy rằng ta cũng không hiểu tại sao hẳn lại để ý đến ta, hoặc ít nhất phân tích theo vẻ ngoài thì hẳn quả thật để ý ta. Ta thở dài nhẹ nhàng nắm vai Bùi Kỳ Tuyên đẩy ra một chút, “Đừng để bị ta lây bệnh. Người vất

và suốt một ngày rồi, ngủ sớm một chút đi.” Dưới ánh nến Bùi Kỳ Tuyên nhẹ nhàng mỉm cười, lại nhích lại gần. Dán sát bên tai ta nhẹ nhàng nói, “Cách đồ mồ hôi thì cũng có. Tiếc là người đang bệnh ...” Đầu lưỡi lướt một vòng trên vành tai, bàn tay từ trong vạt áo ta chậm rãi rút ra. Đứng dậy khỏi giường, đến bên bàn nhắc mảnh sếp sếp tất. Sau đó mở cửa phòng, bỏ đi.

Hôm nay lại dứt khoát thế nhỉ?

Lão tử nằm vật ra giường, lòng trống rỗng một cách khó hiểu. Người ta lúc sinh bệnh ấy mà, đặc biệt rất hay văn nghệ. Ta đang đếm con dê béo thứ một trăm hai mươi tám đến cái bánh bao thứ ba trăm bốn mươi lăm, cửa lại nhẹ nhàng kêu lên, vừa kịp cho ánh trăng lách vào một chút rồi khép lại. Ta nhắm mắt nghe bước chân từ xa xa tiến lại bên giường, một bàn tay lướt qua sờ lên đầu ta. Hai lỗ mũi của ta tắc tịt, chút không khí lùa qua kẽ răng còn mang theo hơi nóng. Phật tổ gia gia chứng giám, lão tử còn nhìn được nữa thì ta là thánh nhân. Bùi công tử, ta khuyên người đi nghỉ rồi, cũng nhắc nhở người cẩn thận lây bệnh rồi. Nếu người nhất định muốn làm Chu Du thì lão tử hôm nay sẽ làm Hoàng Cái một lần.

Ta lật tay túm lấy bàn tay đặt trên trán ta, gắng sức kéo, như ý muốn kéo được người kia xuống. Tay kia lướt qua khuôn mặt mát lạnh, tìm đúng ngay vị trí dưới mũi mà găm.

Bùi Kỳ Tuyên quả nhiên là cực phẩm trong cực phẩm. Tư vị còn hơn cả đêm mưa hôm đó, hơn nữa còn mang theo cảm giác kỳ diệu rất khác biệt. Trong sự mềm mại lộ ra chút thanh đạm. Cũng có thể là do ta đang sốt, vừa mới tỉnh tề nhắm nháp hai lần, người đã bắt đầu thấy lâng lâng. Bùi Kỳ Tuyên thành thật bất động cho ta giữ trò thế này cũng thật là hiếm có, ta kéo thân thể phía trên vào trong lòng mình, càng thêm siết chặt, đột nhiên phát hiện ra không đúng.

Với năng lực của Mã Tiểu Đông ta, cách một lớp áo lông cũng có thể nhận định chính xác ngực của mỹ nữ. Hôm nay một cái là hai lỗ mũi tắc tịt không người thấy mùi vị gì, nhưng bằng cảm giác, người đang ở trong lòng ta tuyệt đối không phải Bùi Kỳ Tuyên, cũng không thể là Phù Khanh Thư. Còn lại mười phần mười chỉ có thể là, Tô công tử.

Suy nghĩ của ta bùng nổ trong vòng mười giây, toàn thân cứng ngắc bảy giây, tiếp tục đấu tranh nội tâm trong hai mươi giây. Tưởng rượu Brandy là rượu nho nên mở, giờ không biết là nên uống tiếp hay lại nút vào đây? Bản năng trong xương tủy của ta bạo phát, đầu óc còn chưa kịp đấu tranh xong, do tâm lý xoắn xuýt dày vò, lý trí đã chỉ đạo thân thể chọn ngay giải pháp khẩn cấp chó má nhất. Thân thể ngã phịch xuống giường, hai tay xuôi xuống rất tự nhiên, miệng thở phì phò. Còn được gọi theo tên khác là, đang ngủ.

Ta nghe thấy tiếng ai đó đứng dậy khỏi giường, ta nghe thấy tiếng ai đó rời đi, ta nghe thấy tiếng chân ai đó xa dần, ta nghe thấy tiếng cửa đóng lại. Mã Tiểu Đông người là đồ chó má!

Thế mà tối đó ta vẫn ngủ được. Mơ thấy giấc mơ khó tả nhất trong đời. Sáng hôm sau ngồi dậy chiếc áo đơn ướt sũng. Tiểu Thuận bên ngoài thấy trong phòng có động tĩnh, hé cửa thò đầu vào thấy ta đang quệt mồ hôi, chạy đi báo cáo nhanh như chớp.

Đến trước là Bùi Kỳ Tuyên, sau đó là Tô công tử. Lão tử thấy Tô công tử mà nhìn không được gan thận run lên. Tô công tử thần nhiên cười nói, “Ra mồ hôi là tốt rồi, quả nhiên phương thuốc của tiểu Trịnh lang trung không tệ.” Lại nói với ta, “Phù tiểu hầu gia sau nửa đêm hôm qua cũng đã hạ sốt rồi. Vương gia muốn tới thăm cũng được.”

Mặt trời lên cao ba con sào, lại là một ngày nắng đẹp.

Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ. Phù Khanh Thư bệnh một hồi, trẻ mất năm sáu ngày, rốt cục cũng có thể khởi hành xuôi nam, đi tuần tra đoạn cuối cùng của hành trình – Dương Châu.

Cổ nhân tây từ Hoàng Hạc lâu là bài thơ Đường đầu tiên mà đời này ta biết, cho nên ta đặc biệt ham hồ với ba chữ hạ Dương Châu. Dương Châu là chỗ nào? Mười dặm Tân Hoài, yên hoa bao phủ, là thánh địa trong thánh địa. Qua vô số cầu đường vô số quán trọ cuối cùng cũng vào đến địa giới Dương Châu, ta phe phẩy quạt, vừa lau mồ hôi vừa vén rèm, ngâm một câu thơ: [Cổ nhân tây từ Hoàng Hạc lâu, yên hoa tam nguyệt hạ Dương Châu.]

Ngồi trong xe Bùi Kỳ Tuyên và Phù Khanh Thư phụt một tiếng, Tô công tử nhẹ nhàng ho khan. Thiếu văn hóa thì không thể phong nhã à?

Phù Khanh Thư nói, “Các quan viên có liên quan đến công phẩm hàng năm ở Huy Châu đã áp giải về kinh, lần này đến thẳng nha môn tri phủ, sau đó đến nha môn Lương Gian điều tra sổ sách. Chắc chỉ cần mất ba bốn ngày là có thể quay về kinh thành.”

Đôi mắt Bùi Kỳ Tuyên cong cong, “Chỉ là nghe nói tri phủ Dương Châu có chút gay go.”

Ta phe phẩy quạt, “Mặc cái tên tham quan đó khôn khéo đến mức nào, luôn luôn có biện pháp đối phó.”

Tô công tử nói, “Dương Châu tri phủ là một vị thanh quan.”

Tri phủ Dương Châu Chu Văn Đường là một thanh quan, thanh quan chính cống.

Chu tri phủ là con rể của Lý Nghê các lão trong triều, năm nay hai mươi bảy tuổi, vừa mới nhận chức ba tháng. Hơn nữa vị Chu tri phủ này xuất thân là đệ bát danh tiến sĩ, đồng bảng với Ônng Thụy – Ônng thám hoa.

Vậy mới nói nhân sinh hà xử bất tương phùng, có chạy đằng trời cũng khó mà không gặp cố nhân.

Tô Diễn Chi ở Dương Châu cũng có một tòa nhà, nhưng đã hơn một năm không ai chăm lo nên cũng đã thành hoang phế. Chỉ có thể ở tại khách điểm, thu xếp xong ta và Phù Khanh Thư đến thẳng tri phủ nha môn. Chu tri phủ chỉnh xốc lại tư thế thanh quan, trước nhìn vật chứng minh thân phận rồi chìa bộ mặt quan tài dập đầu ba cái. Đến giữa trưa, Chu tri phủ bày ra một chiếc bàn bát tiên cùng mấy băng ghế trong phòng khách của nha môn. Một đĩa bánh trắng nguội ngắt, một đĩa vịt luộc với muối, một đĩa trứng gà sao hành, một đĩa nộm tai lợn, cứ thế chăm sóc thất vương gia kiêm khâm sai đại thần là ta cùng An Quốc tiểu hầu gia kiêm khâm sai đại thần Phù Khanh Thư.

Đĩa trứng sao có đúng một ngọn lá thơm.

Đợi Chu tri phủ dẫn đường đến hành quán, rốt cục ngay cả Phù Khanh Thư cũng nhịn không nổi, “Sớm nghe nói hành quán của Dương Châu là biệt quán được tổng thương Lương Giang Tô gia kính hiến khi thánh thượng đến Giang Nam. Giờ như vậy, lẽ nào khi tu sửa công trình xuất hiện nhầm lẫn?”

Chu tri phủ mặt quan tài tất cung tất kính đáp, “Thuộc hạ đang muốn bẩm báo cùng thiên tuế và tiểu hầu gia, vụ án công phẩm cũng có liên lụy với Tô Hành Chi, tuy rằng người đã chết nên mất đối chứng, nhưng vì thanh danh triều đình, hành quán cứ đặt tại biệt quán của Tô gia thực là không ổn. Thuộc hạ đã dâng tấu lên hoàng thượng, thiên tuế cùng tiểu hầu gia trước cứ chịu uất ức một chút, ở lại nơi này nghỉ ngơi vậy.”

Ta ôm sổ sách của phủ Dương Châu nộ hỏa phừng phừng trở về khách điểm, đưa thẳng đến trước mặt Tô công tử, nghiêng rằng nói với Tô công tử và Bùi Kỳ Tuyên, “Tra từng chữ một, lỗi nhỏ bằng đầu sợi tóc cũng không được buông tha.”

49. Chương 49

Sổ sách của Chu tri phủ trong sạch như nước, trật tự rõ ràng dễ hiểu. Tô công tử và Bùi Kỳ Tuyên kiểm tra cả ba lần vẫn khẳng định là sổ sách vô cùng khớp, cuối cùng cho ta một kết luận —— Chu Văn Đường chắc chắn là một thanh quan.

Lúc đó lão tử và Phù Khanh Thư đang lượn vòng vòng ngoài đường. Đi mấy con đường, vào mười mấy quán trà uống mấy chục chén trà. Tai ong ong toàn mấy lời ca tụng công đức Chu tri phủ yêu dân như con, nghe xong nội tâm vô cùng buồn bực. Có lẽ đưa hầu vô cũng phải có vết sứt sẹo, thế mà vị Lưu tri phủ này lại thanh minh đến mức trắng sạch không tỳ vết, khiến khâm sai đại nhân là ta thấy rất là trống trải cô đơn. Ta nói, “Thôi dẹp đi, về kinh bảo hoàng thượng ban cho Chu tri phủ cái huy chương thanh quan, coi như chúng ta thay quan trường phát hiện tấm gương tiêu biểu cấp quốc gia đi.” Bớt một chuyện phải lo, không gây khó dễ cho người ta nữa.

Ở phủ nha nghe Chu tri phủ báo cáo công tác xong, ta nói, “Mặt hàng dệt may của Lương Giang ở Huy Châu đã giải quyết xong, cần bổ sung cũng đã bổ sung. Hôm nay và ngày mai bốn vương cùng tiểu hầu gia sẽ đi thăm thú một chút, hai ngày sau về kinh phục mệnh.” Chu tri phủ theo lễ nghi hỏi một câu rất hiển nhiên, “Thiên tuế cùng tiểu hầu gia muốn đi nơi nào ngắm cảnh? Ty chức sẽ an bài thỏa đáng.”

Ngón tay ta gõ lên mặt bàn, “Chu tri phủ công sự làm trọng. Bỏ vương tự mình đi quanh quanh là được rồi. Vì hành vốn không muốn nhiều dân, hưởng chi quan phủ phô trương rườm rà thì khó mà tận hứng. Bỏ vương muốn đi Tô viên xem một chút, dạo một vòng rồi đi.”

Chu tri phủ nghe đến hai chữ ‘Tô viên’, ngẩng đầu liếc ta một cái. Im bật. Ngón tay ta lại gõ lên mặt bàn một lúc, đây là tại người không nói nhá.

Chu tri phủ thu xếp cơm trưa, nộm tai lợn đổi thành rau trộn trứng muối, còn lại là như cũ. Cuối tiệc Chu tri phủ còn chỉ vào một khối đá giữa hoa viên kể một điển cố trợ hứng, “Tảng đá này gọi là Thiên vông thạch, là di vật của tiền triều. Khi đó nhậm chức tri phủ Dương Châu là Cao Công, thế tử của quận vương trong triều cầu kết với quan thương cường ép dân nữ, gây hại một phương. Ngày nào cũng phải một hội kiện đến Cao Công, Cao Công muốn trị tội mà lại bị quan trên ép xuống phải tha. Cao Công than rằng: “Địa vông đã thoát, thiên vông có lọt?”, lời chưa dứt, thế tử ở trong đình lão đảo ngã, đập phải khối đá này, tắt thở mà chết.”

Lời Chu tri phủ nói ý nghĩa sâu xa, ta không khỏi cảm khái theo, “Vậy mới nói no chết không trách ngã chết không than, chỉ oán tự mình xui xẻo thôi. Sống chết có số.”

Chu tri phủ rõ ràng có chút thành kiến với tiểu vương gia, không ngờ lão tử mở miệng lại có thể cho ra cách lý giải sâu xa như thế, mặt quan tài biến thành chần mông phát phơ, vừa run rẩy vừa nhăn nhú, lại không thể không nói đúng lương tâm, “Vương gia giải thích độc đáo, ti chức khâm phục không thôi.”

Phù Khanh Thư nói, “Kiến thức của Thái vương gia luôn luôn không tầm thường, tuy hằng ngày đều bộc lộ nhưng vẫn còn tồn kho nhiều vô số.” Thật biết nói đùa, Phù tiểu hầu gia đúng là càng ngày càng khiến cho người ta thích.

Rời phủ nha lúc mặt trời đã lên đến đỉnh, ta quệt mồ hôi hỏi Phù Khanh Thư, “Còn cố được không? Cố được thì cả nhà đảo qua Tô Viên một chút.”

Phù tiểu hầu gia lấy khăn tay chấm mồ hôi rồi nói, “Ta quay về khách điểm nghỉ ngơi được rồi, vương gia đi cùng Tô Diễn Chi đi.”

Ta nói, “Tô công tử sợ là không tiện.” Phù Khanh Thư nói, “Nếu là chuyện của Tô gia, vậy đi cùng vị Bùi công tử kia cũng tốt. Thái vương gia lần trước đến Huy Châu nghe nói cũng dặt theo Bùi công tử của quý phủ. Đúng lúc cùng Bùi Kỳ Tuyên dùng trà ở trà lâu đã gặp Tô Diễn Chi.” Chuyện này đương sự là ta thực sự là không hiểu. Chuyện phong lưu của tiểu vương gia sao lại truyền đi xa thế cơ chứ.

Ta nói, “Lộn về khách điểm cũng phiền toái, cùng anh em đi một chuyến đi, coi như ta thiếu người một nhân tình, đợi về mời người uống rượu.”

Sai Tiểu Thuận và Mặc Dư quay về khách điểm, ta và Phù tiểu hầu gia thuê hai cỗ kiệu đi đến Tô viên.

Tô viên nằm nép sát ven Tây Hồ, dẫn nước hồ vào trong sân, đào ra một dòng chảy nhân tạo. Bởi vậy đi vào Tô Viên còn có thể qua đường thủy. Đường thủy đường bộ đều dùng được, nghe nói là chủ ý của chính Tô nhị gia. Hoàng đế đề bốn chữ vô tích sự to lù lù: [Xảo đoạt thiên công]. Cặp câu đối trên chiếc đình bằng gỗ đàn hương lại do Tô nhị gia tự tay viết [Tiểu sơn hàm nhật viễn, nhất thủy vọng nguyệt thanh.]* Phù Khanh Thư bảo Tô nhị gia viết theo lối vương tuân thực sự rất khí khái. Trên cửa thư phòng là chữ của Tô Diễn Chi: [Kinh thư tông lai hàn tuệ, văn chương bốn tự lưu sinh.]* Phù Khanh Thư nói, “Tô công tử của quý phủ quả là một tấm gương mẫu mực. Tiểu sơn hàm nhật viễn, nhất thủy vọng nguyệt thanh: Núi nhỏ ngậm giấu mặt trời, dòng nước trông theo trăng sáng. Kinh thư tông lai hàn tuệ, văn chương bốn tự lưu sinh: kinh thư tiếp thu chẳng được bao, văn vẻ giữ lại cho riêng mình. Bước vào vườn, vòng ra cửa sau. Trời đã về chiều, trở về khách điểm. Bùi Kỳ Tuyên nói, “Không ngờ Chu tri phủ lần này lại hào phóng mời vương gia uống rượu đến hoàng hôn.” Ta nhắc chén trà lên nhấp hai ngụm, “Chu tri phủ? Tai lợn còn ngại sang quá nên đổi sang trứng muối rồi. Chu tri phủ là thanh quan, tất nhiên là phải vô cùng tiết kiệm.”

Ta lại dốc thêm hai ngụm trà, trong phòng chẳng ai hưởng ứng lời nói của ta. Bùi Kỳ Tuyên đang đưa cây quạt, Tô công tử uống trà, Tiểu Thuận Tiểu Toàn cúi đầu quệt mồ hôi. Ta lắc lắc chén trà không, “Tuy nhiên loại trà Chu tri phủ mời ta đúng là hiếm thấy, tên gọi ngân cầu.”

Tiểu Thuận Tiểu toàn đột nhiên quỳ mọp xuống, “Vương~~ Vương gia ... Nô tài, nô tài cáo lui ...”

Ta đưa tay sờ sờ mũi, nãy giờ lão tử có làm cái gì khó lường đâu ta. Bùi Kỳ Tuyên nâng quạt chống cằm, liếc ta cười, nhẹ nhàng lắc đầu. Tô công tử tiếp tục uống trà.

Ta nợ Phù Khanh Thư một bữa cơm, vốn muốn mọi người cùng đi cho náo nhiệt, Tô công tử hơi mệt, đi ngủ trước. Bùi Kỳ Tuyên cùng Phù tiểu hầu gia có chút ân oán cũ, không tiện chạm mặt. Dứt khoát quãng Tiểu Thuận Tiểu Toàn ở nhà chăm sóc, ta đi đặt một nhà gian tại tửu lầu trên phố.

Hai người uống rượu cũng chẳng thú vị gì. Ta càu nhàu với chén rượu, “Ít người quanh quẽ, nhiều người phiền toái.”

“Nhiều người khó đỡ. Người cũng vậy mà bọn hần cũng vậy. Ruột gan chả biết quằn quéo bao nhiêu vòng. Đoán không nổi. Cứ nghĩ phụ nữ khó chiều, thì ra đàn ông cũng khó chăm. Người nói xem mọi người đều quen biết cả, có gì mà không mở lòng được chứ?”

Phù tiểu hầu gia mặt không biến sắc, ngồi yên dùng bữa. Ta nhìn cái thái độ mà lòng cũng đau, “Lại thế nữa rồi!”

Thôi cũng được, có chén rượu trong tay, đời không còn sầu não. Ta rót một ly vào bụng, nhìn ánh đèn dầu ngoài cửa sổ, cảm giác kích động từ bụng xông thẳng lên não, “Phù lão đệ, ca ca mời khách, tụi mình đi uống hoa tửu đi!”

Một lần đến câu lan, một đêm hoa tửu phong lưu là giấc mơ lão tử ôm ấp mất bao lâu rồi.

Phù tiểu hầu gia nâng chén rượu, “Người mời khách, ta phải đi.” Anh em tốt!

Câu lan viện nổi tiếng nhất Dương Châu tên gọi Mãn Tự Hương, gọi là câu lan viện thì nghe cao cấp hơn kỹ viện một chút. Tú bà lắc lắc cặp khuyển tai giọng lả lướt, “Nhị vị công tử đã lâu không gặp, các cô nương nhớ ngài lắm đó.” Nhớ cái bà ngoại nhà người, Mã vương gia rõ ràng lần đầu đến đây. Tú bà rướn cổ lên lầu, ta bỗng nhiên cảm thấy không ổn, “Oanh Oanh Yến Yến Tích Tích Liên Liên

~ mau xuống xem ai đây này

”

Bốn bộ váy hồng sẫm, giày xanh lá mạ phát khăn tay vàng từ trên lầu nhào xuống trong chớp mắt, Phù tiểu hầu gia mặt tròn trĩnh, ta từng bước từng bước lùi lại, rút ra một tờ ngân phiếu, “Thiếu gia ta có bạc, đi gọi hoa khôi nương tử của các người ra đây.” Tú bà cười gượng, “Công tử, không dám giấu ngài, Minh Châu đêm nay có hẹn rồi, lão thân còn hai cô con gái là Phỉ Thuý và Ngọc Sai, đều là thanh quan chưa vào nghề, tư sắc cũng không hề kém Minh Châu ...” Ta túm Phù tiểu hầu gia phát tay áo, “Thôi thôi, tối nay không có hứng.” Minh Châu Phỉ Thuý Ngọc Sai, mấy thứ tên này đến nhòm cũng ngại.

Chạy ra khỏi Mãn Tự Hương mà toàn thân mồ hôi hôi rình, ta đứng trong gió đêm ngắm sao trời, “Làm người cũng thật khó.” Thấy Phù Khanh Thư chấp tay đứng bên cạnh, cuối cùng cũng đem mấy lời ghen trong lòng nói ra, “Lần trước người bị bệnh trong lòng ta vẫn còn băn khoăn, đều là huynh đệ thì nói đồng nói dài cũng chẳng để làm gì, chỉ thành tâm nói với người một câu, ngại quá, cảm ơn.”

Phù Khanh Thư sốt một trận gầy đi không ít, vẫn chưa bỏ về được phân nào, áo quần lay động trong gió, “Nếu đã là huynh đệ thì đừng nói tạ ơn, người làm vương gia cũng không dễ dàng gì.”

Ta kể cũng thích nghe mấy lời này, thở dài, “Bùi Kỳ Tuyên cũng biết ta là hàng giả lâu rồi, không biết phát hiện ra lúc nào.”

Phù Khanh Thư cũng chẳng có phản ứng gì lớn, “Hần cũng biết người tới như thế nào sao?”

Ta nói, “Cái đó thì không, nếu không phải ta kể, chắc chẳng ai nghĩ ra. Ta nói cũng chưa chắc có người tin.”

Phù Khanh Thư nói, “Việc này người có nói với Tô Diễn Chi không?”

Ta gật đầu, “Cũng chỉ có hần mới tin.” Tô công tử tận mắt nhìn ta chui ra từ trong quan tài, không muốn tin cũng phải tin. “Tỷ như bây giờ nói cho người nghe, chưa chắc người đã tin. Thực ra ta ...”

Đôi mắt Phù Khanh Thư chăm chú nhìn ta, ta lại thở dài, “... Thôi đi. Không nói thì hơn.” Kể cho người khác biết ta tá thi hoàn hồn cũng chả có ý nghĩa gì. Huống chi nếu Phù tiểu hầu gia biết cái xác của tiểu vương gia thật sự đã chết rồi liệu có dám cùng lão tử làm huynh đệ nữa không?

Phù Khanh Thư rời mắt khỏi ta, cười mà như không cười, “Người không muốn nói cũng được. Nhưng về sau có chuyện gì khó xử cần giúp đỡ, nhất định phải nói với ta. Đều là huynh đệ, lời này chính người nói.”

Ta cảm động nước mắt rưng rưng, đây mới là bạn bè đích thực! Anh em đích thực! Ta hét vỗ vai Phù Khanh Thư rồi lại ôm cổ hắn, “Có những lời này của người thì chẳng còn gì tốt hơn nữa!”

50. Chương 50

“Diễn Chi như trà, thanh nhã tinh khiết, nhạt nhòa bình thản.”

“Tô nhị như mực, sáng bóng đen tuyền, chạm vào sẽ nhiễm.”

Ngọn đèn dầu chỉ to bằng hạt đậu tương leo lét chiếu lên căn phong u ám. Ta đứng ngoài cửa phòng dụi dụi mắt. Chuyện mở mắt thấy có đứa ngồi lù lù ở đầu giường dạo này ta cũng phải trải nghiệm suốt thành quen, cơ mà lần này là Tô công tử thì kể cũng lạ. Mà lời Tô công tử hỏi ta lại càng lạ, hẳn hỏi ta có nhớ lá trà Chu tri phủ mời ta có hình dáng như thế nào không. Lá trà a

~Ta nói, “Thì như lá trà bình thường thôi, không giống lá cây cũng không giống cỏ.”

Tô công tử hỏi, “Có gì khác với lá trà bình thường không?”. Ta nói, “Kiểu như lúc ngâm lá trà bung ra không được đều ấy hả?”, Mà công tử ta đây chả bao giờ là người tao nhã, để nguyên còn phân biệt được trà thường với Bích loa xuân, pha ra rồi thì chịu chẳng biết thằng nào là ông thằng nào là cháu.

Tô công tử rõ ràng là vẫn không nhận ra bản chất dân lao động của ta, tiếp tục hỏi ta một vấn đề thậm chí còn đậm tính chuyên môn hơn, “Màu trà đậm hay nhạt?”

Ta cố nhớ lại, “Xanh đậm, hơi vàng một chút.”

Tô công tử xoa xoa thái dương, “Chi bằng ở lại Dương Châu mấy ngày nữa đi, vị Chu tri phủ kia phải tra xét lại cẩn thận.”

Tô công tử nói như vậy nhất định thứ trà hôm nay Chu tri phủ cho ta uống có vấn đề rồi, “Lẽ nào thứ trà kia đắt quá, thanh quan tri phủ không mua nổi?”

Sắc mặt Tô công tử mờ mịt như phủ một tầng sương, “Án theo bồng lộc triều đình, Chu tri phủ vẫn có thể uống được, nhưng loại trà này chỉ có vườn trà của Tô gia mới trồng được, sau khi gia huynh qua đời thì đã không còn nữa.”

Trước giờ Tô công tử vẫn nói chuyện như mấy lão hòa thượng giảng kinh cho đám người trần mắt thịt, qua loa mấy câu nhẹ hều, đằng sau là cả một bụng những điều không muốn nói. Hắn càng như vậy ta càng thấy được bên trong hẳn có cả một câu chuyện nào đó. Có hòa thượng bí hiểm thì khắc có thiền sư sẵn sàng trao đổi rộng rãi. Miếu này không cầu được thì đi chùa núi khác.

Tô công tử về phòng, ta ra khỏi cửa, sờ soạng trong bóng tối mò đến phòng Bùi Kỳ Tuyên. Vừa qua khỏi chỗ rẽ đã nghe tiếng người lầm rầm nói chuyện, nghe giọng hình như là bọn Tiểu Thuận Tiểu Toàn.

“Lần này xem ra to chuyện rồi, vương gia nhà chúng ta đời này không thoát được một chữ Tô, năm đó là Tô học sĩ, về sau là Tô công tử, còn kéo thêm cả vị Tô nhị gia kia nữa.”

“Phàm là đoạn tụ, dù không đề cập đến hơn mười vị trong phủ, riêng một Bùi công tử đã coi như là tuyệt phẩm rồi. Không hiểu trong lòng vương gia rốt cuộc đang có chủ ý gì.”

“Lời ta nói ngày đó nhất định sẽ ứng nghiệm. Trong đấy tâm can vương gia nhất định chỉ có mình Tô công tử thôi, Tô công tử cũng thật sự là người tốt ...”

.....

Dán vào chân tường nghe lén một hồi mà đầu quay quay quay quay. Ta dậm chân một nhát, ho khan một tiếng. Tiểu Thuận Tiểu Toàn đột nhiên á khẩu, nhanh như đạn bắn xẹt đến đứng trước mặt ta. Ta nói, “Bổn vương tìm Bùi công tử bàn chút chuyện. Lui xuống ngủ trước đi.”

Bùi Kỳ Tuyên mở cửa phòng, đôi mắt lơ mơ ngái ngủ nhìn lướt qua ta, cười nói, “Không có chuyện thì nửa đêm không gõ cửa, có chuyện thì mời nói.” Người quang minh chính đại thì luôn nói chuyện thẳng thắn, ta đóng cửa vào đề luôn, “Trà Chu tri phủ mời ta uống có ẩn ý gì không?” Bùi Kỳ Tuyên khép vạt áo lại, “Ẩn ý không phải ở chỗ Chu Vân Đường, mà là ở chỗ vương gia và Tô Diễm Chi.” Khuôn mặt kẻ sát vào mặt ta, nét cười mỏng lung song sánh, “Trong cái xác này hiện giờ là linh hồn nào ấy nhỉ?”

Ông bà ông vãi ơi, Bùi Kỳ Tuyên quả nhiên là nhân tài. Đến cả chuyện lão tử tá thi hoàn hồn cũng đoán ra được. Ta cười gượng, “Là hồn của Mã Tiểu Đông ta, đó, điều người muốn nghe ta đã nói rồi.”

Bùi Kỳ Tuyên ngồi xuống cạnh bàn, nói, “Này cũng không vội, ngày còn dài, có thể từ từ mà nói. Nếu ngài muốn biết ẩn ý trong trà, vậy tối nay ta sẽ nói hết cho ngài. Chuyện của vương gia chắc ngài cũng biết đại khái, muốn nghe từ đoạn đầu hay nghe từ đoạn giữa đây?”

Đại khái? So với đồng tài liệu trưởng ban lừa đảo bán hàng đa cấp truyền cho lão tử thì mớ OOX này đúng là chẳng đủ gãi ngứa. Ta nói, “Từ đầu.”

Từ đầu đến đuôi ngoằn ngoèo rối rắm kể đến tận bình minh, tóm tắt đại khái là thước phim ngắn về cuộc đời của một tên đàn vô tích sự.

Khởi đầu của Bùi công tử quả nhiên là đủ xa, bắt đầu kể từ chuyện khi tiểu vương gia còn nhỏ cùng hoàng thoàng thượng và thái hậu.

Chuyện xưa của Sài gia đích thực là trong khốn kiếp lại có ngu độn. Cha của tiểu vương gia là hoàng đế trước cùng với cha của hoàng đế hiện tại là hoàng đế trước của trước khi còn là hoàng tử cùng yêu thích một vị mỹ nhân. Mỹ nhân gả cho cha của hoàng đế lúc đó đang là thái tử. Thái tử đăng cơ làm hoàng đế. Không quá ba năm thì sốt cao đột ngột, chết toi. Hậu cung trên dưới chỉ còn đứa nhỏ chưa ra đời trong bụng hoàng hậu. Hoàng đế trước khi chết đem em trai gọi đến bên giường, nói một tràng giang đại hải những lời lưu danh muôn thuở, đại ý là ta đem vương vị cho người, vợ con cũng nhờ người chăm sóc.

Cha của tiểu vương gia có di ngôn của anh trai là tiên đế, đương nhiên kế thừa vương vị, cũng đương nhiên tiện tay cưới luôn vị hoàng tẩu đang mang thai cho tiện chăm sóc. Đứa nhỏ vừa sinh ra lập tức được sắc phong làm thái tử, chính là hoàng đế hiện tại.

Thái hậu hiện tại chỉ sinh cho lão hoàng đế duy nhất một đứa con là tiểu vương gia. Lúc ấy trong số những người con của hoàng đế là đứng hàng thứ mười hai. Nghe nói tiểu vương gia từ nhỏ thông minh lanh lợi, rất được lão hoàng đế yêu thích. Một ngày vào năm tiểu vương gia năm tuổi, hoàng đế mở bách quan yến, thuận tiện khảo cứu phẩm hạnh của các vị hoàng tử. Lúc đó đại học sĩ Tô Văn Viễn kể một câu chuyện xưa.

Một lão nông dân nọ đến nhà viên ngoại đưa gạo, viên ngoại thưởng cho lão một trái quýt. Lão nông không nỡ ăn, buổi tối ngồi trên chiếc giường gần lò sưởi đưa cho vợ. Buổi sáng hôm sau người vợ lại mang trái quýt đó cho con, đứa con trở về phòng lại mang cho nàng dâu, nàng dâu xuống bếp lại mang cho cô em chồng. Lão nông phu trở về nhà, cô con gái lấy ra một thứ gì đó từ trong tay áo cung kính đưa cho cha, lão nông vừa thấy lại đúng là trái quýt ngày hôm qua. Bởi thế khi nhận lại trái quýt, nước mắt lăn dài.

Tô học sĩ hỏi, quả quýt kia vì sao lại trở về tay lão nông?

Ngay lúc các vị hoàng tử cúi đầu trầm tư, thập nhị hoàng tử tiểu vương gia đang ngồi thối bong bóng mũi với kẹo đường trên đùi nhị hoàng tử liền mở miệng tiếp lời, “Vì trong quả quýt có hạ độc.”

Một lời nói ra cả sảnh kinh người. Tô đại học sĩ về nhà suốt đêm viết một bản tấu chương mười vạn chữ, nói phẩm hạnh của thập nhị hoàng tử thật đáng lo, nhất định không thể ban trọng trách để tránh tương lai trở thành mối họa cho quốc gia. Tô học sĩ biết bản tấu này nhất định đắc tội lớn với hoàng hậu, không lâu sau liền từ quan. Tiểu vương gia đáng thương từ năm năm tuổi đã bị định đoạt dứt khoát, từ đó về sau cũng không được hoàng đế yêu thích nữa.

Sài Dung lớn lên không phụ sự kỳ vọng của mọi người, mười ba tuổi bắt đầu đoạn tụ, mười lăm tuổi dưỡng nam sủng. Đoạn này thì lão tử trên cầu Nại Hà có biết. Nam sủng được dưỡng đầu tiên đó là thị đọc năm

đó vừa tròn mười bốn tuổi của cửu hoàng tử – Bùi Kỳ Tuyên.

Rốt cục, bị tiểu vương gia đầy dọa đến năm mười sáu tuổi, lão hoàng đế liền mấy ngày âu sầu phiền não cộng thêm lao lực quá độ mà băng hà. Thái tử đăng cơ.

Sau đó chính tiểu vương gia cải trang đến hạ lưu Trường Giang kiểm tra cống phẩm hàng năm, tuần tra và chơi đùa cái nào cũng không lơ lửng, còn dẫn cả Nhược Thủy công tử đi cùng. Một ngày nọ cùng Nhược Thủy công tử đến một trà lâu uống trà, dựa vào ghế tựa, nhìn một thiếu niên thanh tú.

Châm ngôn của tiểu vương gia là có hàng tốt thì nhất định không thể buông tha. Huống chi thiếu niên kia xem quần áo khí độ hẳn là công tử nhà giàu, nhưng cử chỉ lại thực kỳ quái. Dứt khoát không cần nước trà hay điểm tâm, chỉ cần một ly nước trắng.

Tiểu nhị của trà lâu bầm báo, vị công tử này là tam gia của Tô gia. Tô gia là đệ nhất phú thương của Huy Châu, có nguyên một vườn trà rồi thì cần chi đến nước trà điểm tâm của tửu lâu. Chính vì yêu thích cảnh trí đẹp dễ qua song cửa kia nên mới thường xuyên đến đây ngồi. Một chữ Tô bỗng gợi lại chuyện năm xưa. Tiểu vương gia quay đầu nói với Bùi Nhược Thủy, “Vị Tô học sĩ năm đó, quê gốc ở Huy Châu thì phải.” Tiểu nhị tiếp lời, “Nghe nói thúc ruột của Tô tam gia năm đó ở kinh cũng là một đại học sĩ.” Tiểu vương gia vuốt cằm, “Thú vị.”

Tiểu vương gia không uống công phu tìm hiểu rõ ràng tình huống của Tô gia, còn có thể kể ra như sách. Tô lão gia hai năm trước ốm chết, Tô gia nhị công tử năm đó mười bảy tuổi lên tiếp chưởng gia sản. Tô nhị công tử lớn hơn Tô tam công tử gần nửa tháng. Tam công tử cùng đại công tử là anh em cùng mẹ, vốn là nguyên phối của Tô gia, Tô lão gia vì việc làm ăn, lại cưới thêm một muội muội thuộc ngành dệt may của Giang Hoài. Tân phu nhân vào cửa đắc ý, nguyên phối lại thành vợ nhỏ. Đại công tử do nguyên phối sinh ra năm mười lăm tuổi chết vì kiết lỵ. Tân phu nhân cùng nguyên phối mang thai gần như cùng lúc, nguyên phối bất hạnh lại sinh ra một nam hài, cũng may Tô tam công tử mạng lớn, sinh sau Tô nhị công tử.

Nguyên phối phu nhân sinh Tô tam công tử chưa đầy tháng thì qua đời. Tô tam gia từ nhỏ được vị thúc thúc từ quan nuôi lớn. Về sau khi thúc thúc xuất môn cầu đạo mới trở về bản trạch. Tô nhị gia tiếp chưởng Tô gia trên dưới nửa năm, tân phu nhân cũng ốm chết. Tô gia chỉ còn lại hai vị chủ tử là nhị gia và tam gia.

Lần thứ hai tiểu vương gia gặp Tô Diễn Chi, là trong bữa tiệc tẩy trần cho khâm sai đại nhân. Sài Dung cải trang, chỉ nói với người bên ngoài là hầu cận đi theo khâm sai đại thần. Nhị gia tam gia của Tô gia đều được mời đến bữa tiệc. Tiểu vương gia gặp lại Tô Diễn Chi trong lòng càng thêm kiên định, Tô Diễn Chi không hiểu xã giao, lại càng không để tâm đến hầu cận của khâm sai đại thần. Nhưng mắt của Tô Hành Chi rõ ràng đã luyện qua lò bát quái, trên bàn tiệc chấp tay cười với tiểu vương gia. Chỉ cần có vậy mà hiểu ý nhau.

Ngày hôm sau, tiểu vương gia lập tức đánh đến Tô gia. Nghe nói Tô Hành Chi cũng không dễ đối phó. Người đến Tô gia tặng lễ nhiều như cá dưới sông, vàng thỏi, ngân phiếu, đủ thứ lũng củng nhưng chẳng có gì hợp ý Tô Hành Chi. Tiểu vương gia đương nhiên là hoàn toàn khác với người bình thường, đến Tô gia chỉ mang theo một bộ tử kinh giáo tập. Tô nhị gia lập tức mặt mày tươi như hoa. Trong mười ngày đó bàn bạc đàm phán với Tô nhị gia như thế nào Bùi Kỳ Tuyên cũng không hiểu. Tóm lại là đàm phán thành công, ngoài mặt, Tô nhị gia thay Tô Diễn Chi mua một cái công danh, lấy một chức tham tán để vào kinh. Đến khi vào vương phủ, Tô Diễn Chi mới biết là lên nhầm thuyền giặc. Đáng thương cuối cùng cũng bị hại.

Tiểu vương gia là súc sinh, Tô nhị gia là cầm thú.

Tô nhị gia Tô Hành Chi là người như thế nào, Bùi Kỳ Tuyên cũng khó có thể miêu tả. Xét về diện mạo là một vị tuấn mỹ công tử cực kỳ ôn hòa, cười như gió xuân. Tô nhị gia nói lời thiện lương cực kỳ triệt để. Tô nhị gia làm gì cũng chú trọng sự triệt để. Trên phương diện làm ăn là một gian thương triệt để, chuyện thiếu đạo đức như bán em trai cũng làm đến triệt để. Từ thi họa đồ cổ đến ăn mặc đều triệt để. Người đời nhắc đến Tô nhị gia, từ đầu đến đuôi đều chỉ dùng hai chữ “triệt để”.

Tô Diễn Chi khi mới bị lừa vào vương phủ, phản ứng tất nhiên là vô cùng kịch liệt. Y thuật của thầy thuốc trong phủ sau nửa năm cùng Tô công tử tối luyện đột nhiên tăng mạnh. Tô nhị gia làm tổng thương lương giang, một tay bao thầu cống phẩm hàng năm. Mỗi lần vào kinh đều đảo qua vương phủ, dựa theo cách ra tay triệt để của Tô nhị gia, từ trên xuống dưới giai đại vui mừng. Lá trà mang vào vương phủ không ngớt.

Ngân câu là danh trà của Tô gia, Tô nhị gia lần đầu tiên mời tiểu vương gia uống trà chính là mời ngân câu. Lá trà cong như móc câu, bên trên phủ sương trắng, nên gọi là ngân câu. Tiểu vương gia yêu trà, Tô Diễm Chi là công tử đầu tiên nhập phủ, tiểu vương gia một lần bình luận trước mặt Tô nhị gia, “Diễm Chi như trà, thanh nhã tinh khiết, nhạt nhòa bình thản.”

Tiểu vương gia nói Tô Hành Chi, “Tô nhị như mực, đen tuyền sáng bóng, chạm vào sẽ nhiễm.”

Lang hổ bắt tay sớm muộn gì cũng có lúc trở mặt, dần dần tiểu vương gia cùng Tô nhị gia có chút khúc mắc. Ước chừng hơn một năm sau, tiểu vương gia cùng Tô Hành Chi uống rượu, không biết nói gì mà xảy ra rắc rối. Tiểu vương gia đem câu “Tô nhị như mực” kia niệm một lần, từ đó về sau trở mặt.

Kẻ quyền to ép người quyền nhỏ. Tiểu vương gia giở nợ cũ, ép giá cống phẩm, lại cử người đến nha môn tri phủ của lương giang truyền lời. Cục diện của Tô gia gian nan hơn rất nhiều. Tiểu vương gia nói nể mặt Tô Diễm Chi, chỉ cần Tô nhị gia cúi đầu bồi tội, mọi chuyện sẽ coi như xong. Không đợi được đến lúc bồi tội thì lại nhận được tin Tô nhị gia đến vườn trà thu nợ gặp mưa to, phong hàn chuyển thành thương hàn, không chữa bệnh mà bỏ mình.

Tô nhị gia vừa chết, sản nghiệp của Tô gia liền bị kẻ dưới phân chia sạch sẽ, cây đổ bầy khỉ tan.

Ta rời khỏi phòng Bùi Kỳ Tuyên, trở về phòng ngủ thêm được vài ba tiếng rồi ngồi kiệu đến tri phủ nha môn. Chu tri phủ ưỡn lưng quỳ thẳng tắp, mặt mũi đáng vẻ toan tập là sẵn sàng chịu hi sinh. Ta nói, “Bổn vương tới đây nói với người một tiếng, chuẩn bị về kinh, người làm quan không tôi, sau này cứ thể phát huy.” Kế hoạch anh dũng khiêu chiến với kẻ quyền quý của Chu tri phủ chết từ trong thai, cứ thể ngây ra quỳ.

Đoạt thám hoa lang tương đương với vũ nhục người đọc sách trong thiên hạ, càng giống như cho tiến sĩ đồng bằng một cái tát. Ngân câu là hàng cấm, ngay cả tên cũng không được tùy tiện nói ra, đây rõ ràng là mệnh lệnh vừa lạm quyền vừa vô lý. Sao có thể là do Chu thanh thiên ban ra?

Rời khỏi thành Dương Châu, trên đường về kinh đi qua Huy Châu. Cũng tiện vòng qua Tô phủ một chuyến. Tế bái phần mộ tổ tiên Tô gia ở Ma Vân tự, tiện thả cho phần mộ chỉ còn quần áo và di vật của Tô Hành Chi vài nén nhang. Tô công tử bán đi nhà cũ, quyền tiền cho Ma Vân tự. Tường cao sân sâu biến thành những mảnh ngói rạn vỡ.

Tô công tử nói, “Duyên phận hết rồi, theo hán đi đi.”

Thanh sơn nhất thủy tẫn, phương ngoại thị phù vân

Núi xanh nước chảy dài, bên ngoài là mây bay

Tối hôm đó ta hỏi Bùi Kỳ Tuyên, “Tô nhị gia chết thật rồi à? Vì sao ngôi mộ phía sau Ma Vân tự chỉ có di vật không có quan tài?”

Bùi Kỳ Tuyên nói, “Người không biết sao? Thi cốt của Tô nhị gia không phải bị tiểu vương gia hỏa thiêu rồi sao? Bình sứ hoa men xanh đặt trên đầu giường tiểu vương gia bên trong đựng tro cốt của Tô Hành Chi.”

Nói như vậy, giấc mộng đêm đó khi lão tử phát sốt không phải là giả.

Lúc ta thấy tiểu vương gia đang đào mộ, lúc lại thấy chính mình đang đào mộ. Nấp quan tài nước sơn còn mới bị bật lên, lộ ra khuôn mặt tái nhợt. Rõ ràng, mình bạch.

Đến giờ ta vẫn còn nhớ kỹ, kéo thi thể cứng ngắc vào trong ngực, thê lương băng lạnh thấu tâm.

Tô Hành Chi thực sự đã chết.

Trong ngự thư phòng quỳ xuống xin hoàng đế một đạo thánh chỉ, thiên hạ cấm loại trà này, về sau không được phép nhắc đến hai chữ “Ngân câu”.

Tô Diễm Chi, Bùi Kỳ Tuyên cùng hơn mười vị công tử, không một người nào có nửa phần đáng vẻ, nửa phần khí độ giống người kia.

Mười ba tháng tư, vừa tròn một năm. Cướp thám hoa về phủ, ngoại trừ trà Tô công tử pha còn ngâm thêm một tách trà, sương trắng như tuyết, cong như lưỡi câu.

Diễn Chi như trà, Hành Chi như mực.

Tên khốn Sài Dung.

Cong như câu, xanh tận cốt tủy, rõ ràng không phải nói Tô Diễn Chi nhạt nhòa bình thản, rõ ràng là đang nói Tô Hành Chi.

Ánh mắt xuyên qua bữa tiệc linh đình người người nhộn nhịp tìm thấy nhau, chấp tay cười, vân đạm thiên cao, “Tại hạ Tô nhị Huy Châu, Tô Hành Chi, tự Chinh Ngôn.”

Dù sao cũng đều là chuyện của quá khứ, cần gì so đo là thế này hay là thế kia. Theo người kia đến âm tào địa phủ mà làm loạn đi. Lão tử muốn biết rõ chẳng qua để ngày sau được thông thuận thôi. Chuyện mình mình tự lo, chuyện người khác nghĩ chi cho mệt đầu.

Ta phẩy quạt quạt mồ hôi, “Nhân lúc trời sáng mau lên đường đi kéo qua Hoàng Hà lại phải ngồi bè da dê.”

51. Chương 51

Sau khi về kinh, chuyện phải làm rất nhiều.

Binh lính ngoài cổng thành đứng thành hai hàng, ta cùng Phù Khanh Thư tiến cung báo cáo kết quả công tác với hoàng đế, Tô công tử cùng Bùi Kỳ Tuyên về vương phủ trước.

Hoàng đế khi bàn việc công tác phong luôn rất chừng mực. Khi cười trong trang trọng có hòa khí, lúc nói trong uy nghiêm có trấn an. Trước tiên là nói về đường đi gian nan vất vả, sau đó tổng kết thành tích. Hoàng đế hỏi ta: “Nghe nói vị tri phủ Dương Châu Chu Vân Đường kia đối đãi với người không được cung kính lắm?”

Trong bụng ta thầm kêu ai ya, thì ra mọi cử chỉ hành động của lão tử suốt dọc đường đi đều bị hoàng đế nắm trong tay, coi bộ mấy cao thủ đại nội kiểm bát cơm cũng thật không dễ dàng.

Ta nói: “Chu tri phủ của Dương Châu, trên phương diện lễ nghĩa tới lui chưa đủ lão luyện, xét thấy hẳn là tân quan mới nhậm chức nên cũng có thể bỏ qua. Vị quan nghiêm cẩn, thanh chính liêm khiết như vậy, thần đệ có tìm khắp thiên hạ cũng không tìm được.” Những lời này ta nói hết sức có tinh thần. Lấy ơn báo oán, con người ta vốn rộng lượng vậy đấy.

Hoàng đế vuốt chòm ria dưới mũi, tuôn ra tràng cười sảng khoái hiếm thấy: “Mấy ngày liền tàu xe vất vả, chắc cũng mệt mỏi rồi. Trình án tìn lên rồi về nghỉ ngơi đi, trầm đều có phong thưởng.” Tạ ân xong, Phù Khanh Thư móc một khối ngọc bội từ trong ngực ra, thái giám đứng bên cạnh dâng lên một chiếc khay sơn đỏ phủ lụa vàng, lúc chiếc khay chìa ra trước mặt ta còn chưa kịp có phản ứng. Tim ta lỗi vài nhịp, bỏ xừ, cục thiếc của lão tử chạy đâu rồi ấy nhỉ. Hình như trên đường có thấy, lần đó Bùi Kỳ Tuyên đuổi đến có chìa cho ta xem, ta nhớ lúc đó có tiện tay nhét vào ngực ...

Sau đó liệng đi đâu nhỉ? Ta gơ tay áo vuốt mồ hôi trên cổ, khô khan cười với lão thái giám. Mẹ nó, đều tại lão XX hoàng đế kia không tốt, Phù Khanh Thư chỉ là em rể tương lai thôi, lão tử mới là em ruột mi đó. Thế mà cho hắn một miếng ngọc bội, cho ta một cục thiếc. Ta ngẩng đầu nhìn hoàng đế: “Thần đệ vội vã vào cung phục mệnh, tìn vật quên mang theo.”

Nét mặt hoàng đế trầm xuống: “Làm quan không thể không có đại ấn, làm tướng không thể không có binh phù, buồn cười là khâm sai như ngươi lại đánh mất tìn vật.”

Ta nói: “Không phải đánh mất, thần đệ ~~ cầm tìn vật của hoàng huynh sợ đánh mất nên không dám mang theo người. Có lẽ đã cất trong hành lí rồi, đợi về nhà lấy rồi lập tức trình lên cho hoàng huynh.”

Mẹ nó, chỉ câu được một khắc, không thể kéo đến canh ba, chẳng lẽ thực sự vì một cục sắt mà chém ta chết?

Hoàng đế nói: “Không mất thì tốt, đánh mất ấn tìn khâm sai là trọng tội phạm thượng thất trách, ngươi là hoàng đệ của trẫm cũng không thể nể tình.” Beep, phải chém thật á! Ta thò tay vào ngực áo, mò khăn lau mồ hôi, “Thần đệ, biết.” Càng nói càng lạc giọng, đột nhiên cách một tiếng, trong ngực rơi ra cái gì đó. Cục thiếc đen xì buộc một sợi dây đỏ, đúng là lệnh bài của lão tử rồi.

Hoàng đế từ trên cao nhìn xuống, đưa tay vuốt cằm mỉm cười, “Mấy ngày đi vội vã đầu óc cũng mụ mị luôn, để trong hành lí hay để trong ngực cũng không nhớ nữa.” Ta vội nhặt lệnh bài lên đặt vào khay, thái giám dâng lên bàn cho hoàng đế. Ai chà, khối lệnh bài này chui vào ngực lão từ bao giờ ấy nhỉ? Nó biết nhận chủ thật à. Trong đầu ta chợt lóe, đột nhiên nhớ lại lúc đổi xe để vào thành, Bùi Kỳ Tuyên giúp ta chỉnh quần áo, thuận tay sờ soạng trên ngực ta một hồi.

Suốt dọc đường đi, lão từ tới tới lui lui bị Bùi Kỳ Tuyên sờ trên sờ dưới không biết bao nhiêu lần. Sờ thì sờ đi. Dù sao đến ngủ đại gia đây cũng ngủ qua rồi, mệt cũng chẳng phải lão tử.

Lệnh bài chắc chắn bị nhét vào ngay lúc đó rồi. Cơ mà nó rơi vào tay Bùi Kỳ Tuyên từ bao giờ ấy nhỉ?

Khổ sở lết ra khỏi cung, ta cùng Phù Khanh Thư cứ thế đi chả ai nói với ai. Lúc chấp tay chào từ biệt, ta còn không quên kiểm chút chuyện vui nói với Phù Khanh Thư: “Trở về nghỉ ngơi cho tốt đi, nói không chừng ngày ngày mai sẽ có thánh chỉ ban hôn cho ngươi và công chúa đấy, lúc đó mi thành muội phu của ta, lúc đó đừng quên mời riêng huynh đệ đây một chén rượu nhé.”

Phù Khanh Thư xoay người lên ngựa, quảng lại cho ta một câu: “Không quên được.”

Ba chữ “Thái vương phủ” lờ lờ tỏa sáng, ta xuống kiệu ngẩng đầu, ngoài cửa một đồng gia đình tôi tớ, đứng đầu là tam công tử Tích Sở cùng tứ công tử Nguyệt Thanh. Trong lòng ta nóng dần lên, quả thật có chút cảm giác về nhà rồi.

Tô công tử cùng Bùi Kỳ Tuyên đang ngồi ở tiểu sảnh hóng mát, xem ra đã tắm rửa thay đồ chỉnh tề rồi. Bùi Kỳ Tuyên đưa lên tách trà lạnh trên tay, ta đón lấy uống một ngụm: “Hôm nay may nhờ ngươi, không chắc ta tiêu rồi.” Bùi Kỳ Tuyên nghiêng đầu suy nghĩ nói: “Biết trước kiểu gì vương gia cũng đánh mất mà, hôm đó ở Phụng Dương khách điểm ta lệnh cho Tiểu Thuận Tiểu Toàn tìm thấy ở dưới gầm giường ngươi, ta vẫn cầm. Dọc đường đi ngươi cứ thế mà quên nó luôn.” Đón lấy tách trà từ tay ta đặt xuống bàn. “Bên phía thánh thượng có ban thưởng gì không?”

Ta vợ chén trà trước mặt Tô công tử uống nốt rồi mới ngồi xuống ghế, “Nói là nhất định có, nhưng mà chưa thấy đâu. Còn ta khẳng định Phù tiểu hầu gia là có lợi nhất, chức phò mã về tay hẳn chắc rồi.”

Người tiểu vương gia chọn quả nhiên không có ai là thứ phẩm, xuôi nam hai tháng rồi mà trong vương phủ vẫn được chỉnh đốn gọn gàng ngăn nắp. Ta thả cho Trung thúc hai ngày để ông được thoải mái tình cảm với Lưu thẩm.

Trước khi đi ngủ, ta còn có việc muốn làm. Mời Tô công tử đến phòng, chỉ vào bình sứ Thanh Hoa trên đầu giường, “Thứ này ta nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy để ngươi xử trí là thỏa đáng nhất.” Tiểu vương gia muốn ôm nó tương tự, còn lão tử không muốn ngủ với một cái bình tro cốt. Ta nói tiếp, “Ý của ta là trước hết cứ quét tước một gian phòng trống nào đó, đặt bàn thờ. Đợi ngày đẹp thì lập mộ.”

Tô Diễm Chi nhìn chiếc bình, nói: “Cứ vậy là được rồi. Thành tro bụi rồi cũng đều là hư không, theo hẳn đi đi.”

Bình sứ Thanh Hoa được niêm kín đặt trên chiếc bàn dài, ta đưa tay đóng cửa. Tô công tử xoay người về phòng, ta nhìn về mặt hắn mà trong lòng có chút khó chịu, bất tri bất giác liền đi theo. Vào phòng Tô công tử, ta chặn cửa, hung ác nói: “Chờ sau này ta chết, các ngươi muốn tiên thi* thì tiên thi, muốn ngâm vạc dầu thì ngâm vạc dầu. Chơi chán thì hốt cận thừa đi chôn cùng với cái bình kia.”

Không ngờ Tô công tử quay người lại, dưới ánh nến nở nụ cười: “Qua rồi thì cho qua đi, cũng không so đo nhiều như vậy.” Trong lòng ta chợt có cảm giác đè nén, bọn họ an nhàn rồi, còn ngươi làm sao bây giờ, mười mấy người khác trong viện làm sao bây giờ?

Ta nói: “Tô công tử, ngươi là người có tài. Thực ra thiên hạ cũng rất rộng lớn. Nếu ngươi không muốn ở lại, chỉ cần nói một câu. Sao không thể mở ra một vùng trời mới?”

Ánh mắt Tô Diễm Chi nhìn ta khiến ta thấy như có kim châm trong lòng: “Kiếp này sợ rằng không thể.”

Cũng phải, cho dù đã đổi thành Mã Tiểu Đông, đời này cũng không quên được, cũng không thể sống qua những ngày lạnh. Lòng ta đột nhiên rơi vào một khoảng không trống rỗng, đến tột cùng khiêng Tô công tử từ ngôi chùa kia về là đúng hay sai?

Xem cách nói chuyện của Tô công tử bây giờ, rõ ràng hợp với hòa thượng chùa miếu hơn nhiều. Mà thần sắc biểu tình của Tô công tử lúc này, tựa như bồ tát soi ngọn đèn dầu nhìn xuống thế gian bọn bề dưới khốn khổ.

Ta giật mình, túm lấy hai vai Tô Diễn Chi: “Tô... Diễn Chi.”

Một đôi mắt thanh thanh tịnh tịnh không chút gợn sóng, cũng không chút dao động. Nếu là năm đó, không biết đã trong vắt ngời sáng đến mức nào? Tiểu vương gia là tên súc sinh! Ta nhắm mắt cúi đầu.

Thanh nhã trong veo thấu suốt, nhạt nhòa bình thản. XXOO Sài Dung.

Lưỡi của ta giữa hai đôi môi áp sát nhẹ nhàng vào sâu hơn, Tô Diễn Chi vẫn bất động. Buổi tối hôm đó cũng không nhúc nhích. Ta mạnh bạo siết thân hình mảnh khảnh kia vào lòng, nhẹ nhàng, lại nhẹ nhàng. Vẫn bất động.

Quả thực là mang dao găm vào tim lão tử mà, lúc Tô công tử cùng Sài Dung, cũng bất động như vậy mà tới sao?

Mồ hôi, thấm ướt quần áo của ta và Tô Diễn Chi. Đôi tay ta siết lấy Tô công tử dần buông lỏng. Đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua đôi môi kia một chút rồi luyến tiếc lui về. Tô công tử bỗng nhiên nhẹ nhàng, nhẹ nhàng mà hít sâu một tiếng. Cùng lắm chỉ như một làn gió lướt qua mặt, lão tử liền giống như một bình gas mở chốt, bùng nổ.

Một tay ta rút ngọn nến trên bàn, ném xuống mặt đất. Ánh lửa lóe lên trong chớp mắt rồi căn phòng chìm vào bóng tối. Ta xoay người Tô công tử, nhẹ nhàng ấn hẳn xuống giường. Giở ngấm lại, là ấn xuống giường đó, không có ấn lên bàn hay xuống mặt đất, chứng tỏ Mã Tiểu Đông ta đúng là thiên tài.

Ta còn nhớ thực hiện rất cẩn thận, rất tỉ mỉ. Miệng và tay cùng sử dụng, từ cổ xuống ngực rồi trượt dần xuống dưới, hơi thở của Tô công tử cuối cùng cũng biến đổi. Ta vui sướng tiếp tục, hơi thở biến đổi rõ ràng thêm, ta cũng càng ngày càng khó khống chế. Cuối cùng, khi tiếng ngâm đầu tiên thoát ra khỏi miệng Tô công tử. Lão tử hoàn toàn thoát cương.

Nhưng ta còn nhớ kỹ, ở thời điểm cuối cùng, khi liếm đi giọt nước mắt của Tô công tử, ta vẫn rất cố gắng, cẩn thận.

Đợi cho lửa tàn, gió lạnh cũng ứng cảnh mà tràn vào, ta nhẹ nhàng ôm Tô Diễn Chi gối lên vai ta, tuy rằng thực nóng, nhưng vẫn muốn ôm. Ta làm chuyện gì cũng đều triệt để sạch sẽ, ta thừa nhận hôm nay là kết quả của một phút kích động, nhưng lúc này ta tuyệt đối không oán thiên không trách địa, ta là tự nguyện tự phát. Ta thì thầm bên tai Tô Diễn Chi: “Ta... thích ngươi, thực sự thích. Ngươi không tin cũng không sao.” Ta còn muốn nói thêm kiểu như lão tử không phải loại người giống Sài Dung, suy nghĩ một lúc cuối cùng vẫn im lặng.

Tô công tử khe khẽ thở dài. Ta bỗng nhiên nhớ tới một người, buổi tối hôm đó, ở trên ngực ta, cũng thở dài một hơi, chẳng qua so với Tô công tử, tiếng thở dài đó mang theo muôn vạn phong tình.

Tô công tử nhẹ nhàng nói: “Bùi công tử là một người không tệ.”

52. Chương 52

Ta ngồi ngả trái nghiêng phải trên ghế băng, nhìn dòng người qua lại nườm nượp trên đường, gặm dưa hấu.

Dưa của Tiễn mặt đỏ vỏ mỏng ruột hồng, vừa giòn vừa xốp, quả nào quả nấy mọng nước mà ngọt lịm. Tiễn mặt đỏ PR, “Ta ở kinh thành bán dưa trên con đường này sắp được bốn mươi năm rồi, chưa từng bán một quả nào không ngon. Dưa của ta được lựa chọn cực kỳ kỹ lưỡng. Ta đích thân trao đổi với mấy nhóm người ngoại tộc, tự mình thúc ngựa từ Thổ Phồn vận chuyển về đây, cả kinh thành ngoại trừ trong hoàng cung của vạn tuế gia gia thì chỉ có chỗ của ta có thôi. Ngài ném thử đi, hương vị này có phải không giống với dưa hấu bình thường không?”

Ta quăng miếng vỏ dưa vào cái thau trước mặt, vớ lấy khăn lau lau tay rồi lại bốc thêm một miếng to trên bàn, “Lão đừng chém gió dọa ta làm gì. Rõ ràng là dưa của ruộng dưa ngay ngoại thành. Dân tộc Thổ Phồn cách kinh thành mấy ngàn dặm, vận chuyển đến đây không dập thì cũng nẫu, làm sao ta dám ăn.”

Nếp nhăn trên mặt lão Tiễn mặt rỗ ùn ùn xô lại mém kẹp chết con muỗi đang lơ vờ trên đó, “Tiểu ca, người thật là sáng suốt. Vào kinh thăm người thân à?”

Giữa trưa ba bảy, ba tám độ, mặt trời chói chang, ngoại trừ hành khất chặn đường xin cơm thì làm gì còn ai không ở nhà hay trong tiệm ăn uống cho mát mẻ? Ta ngẩng đầu nheo mắt nhìn túp lều trúc rách te tua, “Không phải. Hiện giờ đang ngủ ở kinh thành.”

Tiến mặt rỗ đưa tay gõ gõ quả dưa, “Ta chọn cho người anh em một quả thật ngon rồi, mang về nhà thả xuống giếng ngâm, đảm bảo Vương Mẫu Nương Nương có mang đào tiên đến cũng không đổi được đâu.”

Về nhà? Ta cười lạnh. Ta còn có mặt mũi mà về sao? Một tiếng thở dài thườn thượt vang lên khiến Tiến mặt rỗ ngây người, ngay cả mấy người bày hàng bên cạnh cũng quay lại nhìn ta. Vị huynh đệ vớ vẩn kia ta cũng vừa mới nói chuyện qua qua một chút, họ Lý, Tiến mặt rỗ bảo cứ gọi anh ta là Lý Thiết Tam.

Lý Thiết Tam nói, “Công tử giữa trưa lang thang bên ngoài vậy, trong nhà có chuyện gì à?”

Ta bị thương quệt nước dưa trên khóe miệng, lại thở dài, “Có nhà không thể về, chẳng còn mặt mũi nào.”

Tiến mặt rỗ kéo một băng ghế nhỏ ngồi xuống cạnh ta, phẩy phẩy quạt xương bồ, đồng cảm nhìn ta, “Người trẻ tuổi mấy ai lại không mắc sai lầm. Nhìn thoáng ra một chút, có câu ‘con hư nhận lỗi quý hơn vàng’. Đánh cược một lần chơi thử coi sao, chứ chẳng lẽ cứ vật vờ như vậy à?”

Mẹ kiếp, nếu lão tử thực sự cược được chơi được thì đã tốt! Ta lại thở dài, lắc đầu. Lý Thiết Tam cũng lôi thêm một băng ghế đến ngồi cạnh bọn ta. Ta thê lương liếc nhìn quả dưa hấu, “Từ cổ đa tình không dư hận, nhân thử hữu gia bất năng hồi ...”

Từ xưa đa tình vốn mang nhiều oán hận, bởi vậy những người chạm đến khó lòng quay về

Vương mặt rỗ cùng Lý Thiết Tam nín thinh, nhìn ta không chớp mắt.

Ta lại cắn một miếng dưa, nước chảy xuống men theo khóe môi, trong miệng rất ngọt nhưng trong lòng lại đắng.

Cuối cùng Lý Thiết Tam nói, “Chỉ một chữ ‘tình’ mà khiến cho bao nhiêu người lầm đường lạc lối.” Nghe có chiều sâu biết bao, chủ tịch Mao nói đúng, kinh nghiệm của quần chúng là không có sai bao giờ.

Ta trả lời, “Lý huynh người nói đúng, chính là đạo lý này. Tình, tình là cái vẹo gì chứ? Sờ không thấy, nhai ko đc.”

Tiến mặt rỗ phe phẩy quạt xương bồ, “Tuổi trẻ đều thích mấy trò yêu đương này, người anh em nghe lão già này nói một câu, đừng tự co đầu rút cổ mà làm gì, chờ đến tuổi như ta cậu sẽ hiểu, cái gì tình cái gì ý đều là hư vô. Giúp cậu đầm lưng giặt áo cơm nước, vậy mới là hiện thực.”

Đầm lưng giặt đồ nấu cơm, đời này chắc lão tử cũng chả trông được đến ngày đó. Lão tử đoạn tụ, XXXX chính là kết luận. Nhưng XXX ở chỗ ta nghĩ mãi không hiểu, chỉ mỗi dứt cái tay áo thôi mà sao vất vả vậy?

Ta nhìn Lý Thiết Tam nói, “Con người ấy mà, lắm khi cũng như cái nôi ấy. Nôi nào úp vào vung đó, vậy nó mới vừa. Nếu một cái nôi vừa với hai cái vung, nhưng chỉ có thể lựa một cái, được cái này thì mất cái kia, nhưng mà hai cái đều tốt, đều không thể bỏ được, vậy làm sao bây giờ?”

Lý Thiết Tam nói, “Đổi nhau dùng.”

Coi bộ so sánh của ta chưa được thỏa đáng, ta nói, “Để đổi cách nói khác, một cái vung, hai cái nôi, đây được nôi này thì không đây được nôi kia, vậy phải dùng thế nào?”

Lý Thiết Tam nói, “Luân phiên dùng.”

Ta nói, “Nhưng lòng người và cái nôi không giống nhau, không thể nào so sánh được. Nôi có thể luân phiên dùng, người thì không luân phiên dùng được. Một người chỉ có thể chọn một người, tựa như một cái cúc chỉ có thể tròng vào một mắt khuy, một củ cải chỉ có thể chôn vào một hố thôi.”

Lý Thiết Tam không tiếp lời, Tiến mặt rỗ nói, “Xem ra vương mắc trong lòng cậu cũng không nhỏ. Đổi ra đổi vào ta cũng hiểu được chút chút. Người thích hai người, chỉ có thể chọn một người, nhưng cả hai người đều không bỏ được. Có phải chuyện này không?”

Trúng phóc! Đỉnh! Ta xúc động, “Đúng là như vậy, lão ngài có thể chỉ ra một cách để ta khỏi làm đường lạc lối được không?”

Tiền mặt rõ phẩy quạt xương bồ, lắc đầu, “Chuyện này không ai giúp được, ví dụ như người ăn miếng dưa này hay miếng dưa kia đều hoàn toàn dựa vào ý muốn của người, xem người thuận mắt người nào. Ai giúp người quyết được bây giờ?”

Ta bỏ vỏ dưa xuống thở dài, phải, ai mà quyết định thay ta được chứ? Tự mình tạo nghiệt thì tự mình không sống được thôi, thế nhân tâm thường, ai hiểu được nỗi khổ của ta?

Tô công tử nói câu “Bùi công tử thực ra là một người không tệ”, một dao găm vào lòng ta. Bùi công tử ta ngủ rồi, Tô công tử ta cũng ôm rồi, sau này phải làm sao bây giờ?

Tô Diễm Chi chắc chắn biết chuyện ta và Bùi Kỳ Tuyên, có Tiểu Thuận ở đó, Bùi Kỳ Tuyên hẳn cũng biết lão tử đêm qua làm chuyện tệ hại gì với Tô Diễm Chi. Ta lấy mặt mũi nào để gặp hai người họ đây?

Vậy nên ta và Tô công tử gần như im lặng tới tận hừng đông.

Đúng vậy, lão tử chính là đồ khốn lâm trận bỏ chạy. Không trốn ta lấy cái gì để đối mặt với Bùi Kỳ Tuyên? Lão tử suốt ngày mắng tiểu vương gia là tên súc sinh khốn kiếp, ** ta Mã Tiểu Đông lại càng súc sinh khốn kiếp! Cũng một chuyện, chẳng qua nhiều hơn cỡ chục nhân vật mà thôi, thực ra chả khác biệt gì sất! Hơn chính là hơn, ta chính là tên súc sinh khốn kiếp!

Tiền mặt rõ dùng đôi mắt gió sương từng trải nhìn ta, “Trông đáng vẻ của người anh em sâu thẳm thật đấy. Trong lòng đã có ý thì cứ dốc tâm dốc sức là được. Chần chừ không hay đâu.”

Năm ngón tay ta bấm vào vỏ dưa, nước tong tong chảy.

Bên ngoài lều có tiếng sợ hãi kêu, “Thiếu gia, tiểu nhân đến tìm ngài về, trong nhà có việc.”

Ta nhòm kỹ thấy Tiểu Thuận đang gơ tay áo quạt mồ hôi thận trọng nhìn ta. Lí Thiết Tam nói, “Này anh em, người trong nhà đến tìm rồi, người về đi thôi. Làm người ấy mà, rồi cũng đến lúc phải quyết định thôi.” Ta chùi chùi tay rồi đứng dậy, Tiền mặt rõ từ trong đồng dưa chọn ra một quả tròn xoe xanh mướt, “Tặng đấy, cầm đi đừng khách sáo. Trời nóng quá đâm ra tính tình cũng nóng nảy, thử giải bớt nhiệt rồi cùng bình tâm tĩnh khí ngồi nói chuyện ha.”

Ta móc trong ngực ra một khối bạc vụn đặt lên bàn, “Lão cũng đừng khách sáo với ta. Vốn định cùng hai vị uống một chén nhưng người nhà đến tìm rồi. Coi như đây là mời trước hai vị chén rượu nhạt, đợi có dịp thì cùng nhau uống cho thống khoái luôn.”

Cấp quả dưa vào nách, Tiểu Thuận ngó nghiêng một hồi cũng quyết định không giành với ta. Từng bước từng bước nhích về vương phủ.

Vừa vào phòng khách, thấy ngay Bùi Kỳ Tuyên. Trong đầu ta ‘boooong’ một tiếng, tim nhảy bình bình. Bùi Kỳ Tuyên đứng ngay chính sảnh mỉm cười nhìn ta, nhìn từ đầu đến chân bảy tám lượt. Bùi Kỳ Tuyên nói, “Vương gia cũng chịu về rồi. Ta cùng Tô công tử tìm khắp nơi không thấy ngài, ta nghĩ chắc ngài đi dạo phố.” Ta vừa nghe thấy 3 chữ Tô công tử, trong đầu ‘boooooong’ tiếng thứ 2. Bùi Kỳ Tuyên rút khăn lau mồ hôi trên trán ta, “Ngoài đường nóng như vậy, không sợ cảm nắng à.”

Ta cấp quả dưa, cứ thế đứng chờ người cho hắt lau. Quan Âm tỷ tỷ, cho một tia sét đánh chết ta ngay và luôn đi!

Ta đem dưa đặt lên bàn, không dám nhìn thẳng mặt Bùi Kỳ Tuyên, “Bảo Tiểu Thuận mang vào hầm băng đi, tối người ăn.” Vừa quay đầu thấy ngay Tô Diễm Chi mới bước qua cửa phòng khách.

Mẹ nó, vì sao lão tử không phải xuyên sơn giáp* chứ, cứ dúi đại một cái lỗ dưới đất mà chui xuống cho rồi. Ta banh miệng nhả răng cười, “Diễm Chi, vừa hay, ta vừa mua một quả dưa hấu về. Để Tiểu Thuận bỏ vào hầm băng, buổi tối người ăn ... Người cùng Bùi ... Khụ, Kỳ Tuyên, mỗi người một nửa, ha ha.”

Tô công tử nhìn dưa hấu, cười cười. Ta cố giữ lớp da mặt đang run rẩy, “Là loại dưa nhiều vân, còn rất là tròn.”

Tô công tử chỉ nói, “Đúng là rất tròn.” Bùi Kỳ Tuyên đứng sau ta nói, “Vỏ cũng rất nhiều vân.”

Tiểu Thuận bưng quả dưa biển mất khỏi tiền thính bằng tốc độ ánh sáng, Tô Diễn Chi ngồi trên ghế, Bùi Kỳ Tuyên cũng ngồi. Ta chà chà tay, nhích tới nhích lui mấy bước, cũng túm một cái ghế dựa ngồi. Tô Diễn Chi nói, “Vừa rồi trong cung truyền tin ra nói Lưu Thục phi sinh cho hoàng thượng một hoàng tử. Nên tìm vương gia về để thưởng nghị xem nên tặng lễ gì.”

Hai chuyên gia đến hỏi một vương gia giả mạo như ta là nên tặng lễ gì, còn trông cậy ta sẽ có ý kiến gì sao? Ta nói thẳng, “Hai người các người cứ xem xét đi, chuyện này ta không hiểu.”

Tô Diễn Chi nói, “Trong phòng có một thanh ngọc như ý, kèm thêm vài lễ vật nữa cũng thỏa đáng. Nhưng phải đích thân vương gia mang vào cung.”

Ta bây giờ chỉ ước gì có thể chuồn ra ngoài lần nữa, lập tức nói, “Ta tự mình đi, lễ vật đâu?” Bùi Kỳ Tuyên nói, “Từ từ đã, Thục phi sinh ra là hoàng tử đầu tiên của hoàng thượng. Thể thức lễ nghi phải đặc biệt lưu ý. Mỗi câu nói cử chỉ đều phải đúng quy củ, không thể sai lầm.”

Tô công tử thảo nguyên một trường thiên các kiểu lời nói nho nhã để đến lúc đó cho ta đọc, Bùi Kỳ Tuyên dạy ta đủ loại quy củ lợi ích, cho ta đỡ phải vì gặp đứa cháu cả mới ra đời mà dính bầy lời đuôi.

Hoàng cung trên dưới vì sự ra đời của cháu trai cả của ta mà tràn ngập không khí vui mừng. Thái hậu xoa mắt nói, “Nhìn chưa, thật tốt biết bao nhiêu. Ai gia chờ ôm cháu, chờ muốn mơn mõi ...”

Ta đem những gì Tô Diễn Chi viết và những điều Bùi Kỳ Tuyên dạy diễn lại một lần. Thái giám nhận lễ rồi lui xuống, hoàng đế đang định nói về phong thưởng khâm sai thì lại có người dâng lễ lên. Ta và An Vương, Nhân vương đứng mặt liền cùng nhau xuất cung. Nhân vương nói Khang vương cũng mới ra ngoài làm công vụ về, còn dất theo một mỹ nhân, hôm nay nhất định phải đến phủ bắt hấn mời rượu. Nhân vương nói, “Tiện coi như mở tiệc mừng người trở về bình an.” Đúng là tính hay thật.

Khang vương cũng không qua loa, một bàn tiệc bày linh đình tại hậu hoa viên đủ món chim bay cá nhảy, lại thêm cả mấy bình Trúc Diệp Thanh sáu mươi năm.

Nhân vương nói, “Gần đây việc vui thật là nhiều, ăn trứng gà đỏ* của hoàng huynh xong ngay lập tức lại được uống rượu mừng của lão lục, còn rượu mừng của tiểu muội nữa, không biết bao giờ ấy nhỉ.”

Khang vương gờ chén rót rượu, “Rượu mừng cái gì, còn khướt lắm.”

Nhân vương nói với ta, “An Quốc Hầu cùng phu nhân của ông ấy hai ngày trước mới từ biệt trang ở Giang Nam về, nói đến rượu mừng của hoàng muội, ta lại nghĩ đến một chuyện rất thú vị. Tiểu hầu gia của An Quốc Hầu phủ kia cũng xem như biểu đại cửu tử* của người, đến lúc thành thân với hoàng muội rồi lại phải gọi người một tiếng thân đại cửu tử*. Hai người gặp nhau đều kêu đại cửu tử, kể ra thì ai cũng không thiệt.”

Nghe là biết xin rồi.

Khang vương uống cũng nhiều, hai mắt đỏ lên. Khang vương bình thường cũng không nói nhiều lắm, nhưng lúc này như giữa đêm vớ được cái bột, bắt đầu ào ào xả. An vương nói với hấn một câu, “Lục ca cũng keo kiệt quá đi, không chịu đem tuyết sắc giai nhân của người ra cho chúng ta nhìn.” Khang vương nhất thời trợn mắt, “Yên Nhi, Yên Nhi, xin đừng ... đừng nhắc đến nàng nữa. Tình đến chỗ đau khó thành lời, Yên Nhi Yên Nhi, người đang nghĩ gì? Ta muốn hỏi phù vân, người muốn ta làm sao với người đây?”

Nhân vương nói, “Rõ ràng có mỹ nhân trong ngực, sao lại nói thê lương như vậy, kể nghe coi, ngũ ca ra vài chủ ý cho người.”

Khang vương nâng ly rượu, hướng về ánh trăng, “Ta vẫn đoán không ra trong lòng nàng đang nghĩ gì. Ta đối với nàng tốt như vậy, tâm tư của chúng ta đều đã rõ ràng. Nhưng nàng hết lần này tới lần khác bắt ta hứa cùng nàng vĩnh kết đồng tâm, nếu không sẽ không chịu theo ta về kinh.”

Ta đột nhiên nhớ tới kỷ niệm xa xôi hồi Yến Ný rất hiển nhiên mà ép ta lúc một giờ đêm ngày 14 tháng 2 đứng dưới nhà nàng, ôm chín mươi chín đóa hồng ta dùng tiền mồ hôi nước mắt để mua gào chín mươi chín lần câu ‘anh yêu em’, đã thế còn bị cha vợ chọi dếp vào đầu, nghĩ lại mà kinh. Ta nói, “Nữ nhân đều ưa nói ngọt. Người cứ nói một lần cho nàng thỏa mãn có sao đâu.”

Khang vương nói, “Ta nói rồi, nàng lại bảo ta qua loa có lẽ không phải thực tâm. Theo ta về kinh cũng được nhưng chỉ là ở tạm thôi, chừng nào ta nói câu kia đủ cho nàng hài lòng nàng mới thành thân với ta.”

Khang vương vui đầu vào lòng bàn tay, “Ta trước trước sau sau nói không dưới một trăm lần mà nàng vẫn không hài lòng. Nàng nói mười lăm tháng này là hạn cuối, nếu vẫn không được, nàng sẽ quay lại tiếp tục ngao du giang hồ.”

An vương nói, “Có gì hay đâu, lục ca người muốn loại mỹ nhân gì mà không có, sao phải để ý một nữ tử giang hồ làm gì? Nữ nhân quan trọng nhất là dịu dàng, tính tình nóng nảy táo bạo quá chỉ tổ bắt chẹt người, người thích nàng làm gì?”

Khang vương nói, “Cái này người không hiểu đâu, nóng nảy có chỗ tốt của nóng nảy. Nhìn đôi mắt tròn mở to, điệu bộ ngẩng cao đầu thú vị biết bao nhiêu, tư vị đó các người không hiểu đâu.”

Cũng phải thôi, Nhân vương suốt ngày chỉ biết ôm họ nhà gà đi ngủ.

Khang vương rót thêm vài chén rượu, lại ngẩng đầu nhìn trời đêm, “Lòng nữ nhân như kim dưới đáy biển. Thật không hiểu nàng đang nghĩ gì. Không phải chỉ là một câu nói thôi sao? Tội gì phải vậy? Muốn ta nói sao nàng mới hài lòng?”

Khang vương ca thần khiến lòng ta cũng không khỏi nao nao, “Muốn được lòng người thật không dễ. Hỏi thể gian tình là chi?”

Khang vương vỗ bàn một cái, “Hỏi thể gian tình là chi, nói rất hay, nào, lục ca kính người.”

Nhân vương An vương Khang vương trước mắt biến từ ba người thành sáu người, đông đưa lão đảo. Trong lòng ta càng lúc càng thê lương. Ta nói, “Lục ca, mỹ nhân trong tay là phải nắm cho thật chặt, nhất định phải toàn tâm toàn ý chứ tuyệt đối không thể đi trêu chọc người khác. Tâm chỉ có một, chỉ cho được một người thôi. Nếu hai người thực sự yêu nhau mà lại bị chia cắt, đó gọi là đau, là thực sự rất đau!”

Khang vương vỗ vai ta, “Được, tối nay ta sẽ đi nói với Yên Nhi, ta muốn cùng nàng đời đời kiếp kiếp vĩnh kết đồng tâm, bên nhau đến già!”

Ta vỗ đùi, “Vây là được rồi, cơ mà để nói mấy chuyện này cũng cần kỹ xảo. Tốt nhất là người chọn nửa đêm không người, trời trong trăng sáng, gió se se lạnh. Người phải nhìn thẳng vào mắt nàng, cầm lấy tay nàng chân thành mà nói, nói xong thì ôm nàng vào ngực. Kiếp này nàng sẽ là của người.”

Về khoản kỹ năng của gái thì lão tử chắc chắn là vua của vua. Khổ nỗi ông trời lại muốn đùa giỡn ta, đẩy ta vào con đường đoạn tụ không lối về.

Khang vương ngẩng đầu, nước mắt lã chã, “Lão thập nhị, Lục ca cảm ơn người trước!”

Tiếp đó Khang vương đòi đổi chén lớn để chạm cốc với ta, ta nhớ rõ lúc đó ta giúp Khang Vương diễn lại một lần màn phải nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Yên Nhi sao cho chân thành thấm thiết.

Sau đó nữa toàn mấy chuyện đầu thừa đuôi thẹo, ta lần lượt cụng ly với Nhân vương An vương, chuyện tiếp theo thì mơ mơ hồ hồ.

Hình như ta lơ vờ đi trên đường, sau đó hình như lại lên kiệu, lại hình như đi vào phòng. Nhân vương An vương Khang vương đổi tới đổi lui trước mắt, ta nắm tay Khang vương dạy hắn làm thế nào để chân tình thấm thiết mà đời đời kiếp kiếp vĩnh kết đồng tâm, lại nắm tay Nhân vương hỏi lơ từ một lòng một dạ thành hai lòng ba dạ thì làm sao bây giờ. Rồi lại túm tay Khang vương nói cho hắn biết nhất định phải một lòng một dạ không được hai lòng ba dạ. Nếu hai lòng ba dạ sẽ CMN giống như ta bây giờ ấy, là một tên khốn kiếp.

Một tràng tự rửa xả bản thân khốn kiếp chết tiệt gì đó bị một thứ mềm mại chặn lại trên môi, cảm giác nước trà man mát trôi vào. Chuyện về sau thì ta ko nhớ rõ.

Hôm sau ta lết dậy, đầu vừa căng vừa buốt. Mở mắt thấy mình nằm trong phòng ngủ của vương phủ. Tiểu Thuận đứng đầu giường vắt khăn mặt giao cho ta, “Vương gia hôm qua ở Khang vương phủ uống nhiều rồi, Nhân vương thiên tuế cho xe đưa ngài về nhà. Nô tài cùng Tô công tử, Bùi công tử hầu hạ ngài đến quá nửa đêm, vắt vả Bùi công tử còn phải giúp ngài uống một ngụm nước ngài mới chịu ngủ. Xiêm y thì phải nhờ Tô công tử giúp ngài thay.” Còn tròn mắt nhìn ta toét miệng cười.

Khang vương phủ, đứng rồi, không ngờ Khang vương cũng thuộc loại si tình, lão tử chẳng qua mới dạy mấy câu đã sung sướng cảm động.

“Lão thập nhị, lục ca cảm ơn người trước.”

Ta giật mình, một câu nói khác hiện ra trong đầu.

“... kẻ nghe coi, ngũ ca ra vài chủ ý cho người ...”

Lão tử dù đã trải qua không ít sóng gió cũng không khỏi chân tay buốt lạnh.

Mấy vương gia trước giờ vẫn gọi ta là ‘lão thất’, ta cũng chỉ gọi Nhân vương là ‘tam ca’, Khang vương là ‘tứ ca’.

Nhưng thực chất trong số các hoàng tử Sài Dung đứng thứ mười hai, Nhân vương đứng thứ năm, Khang vương đứng thứ sáu.

53. Chương 53

Thuyền đậu hũ trong nổi nước sôi, lúc chín thì tự biết ngửa bụng lên trời. (ý giống câu “thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng”)

Ông đây mặc kệ.

Người này chết thì người kia đẩy lên lấp chỗ trống, trình tự phong vương cũng cứ theo đó mà đánh số thôi, tuy nhiên xưng hô từ nhỏ đến lớn lại không thay đổi. Nói như vậy thì ngay từ lần đầu tiên lão tử gặp Khang vương kêu Tam ca là đã lòi đuôi rồi.

Kể ra người ở nơi này đều dùng một loại hư chiêu để thử người khác. Nhân vương lúc vừa gặp lão tử thì tự xưng là tam ca, còn như Tô Diên Chi lại tự xưng là Tô Hành Chi, chỉ cần một câu đã đoán ra ta là hàng giả.

Tiểu Thuận đứng bên cạnh giường, ta ngồi bên mép giường nhập định.

Nhân vương nếu ngay từ đầu đã biết ta là giả, vì sao lại mắt nhắm mắt mở mặc ta tiêu dao đến tận bây giờ? Mấy thước phim đã sử âm mưu cung đình tranh đấu quần quéo trong đầu ta. Tiểu Thuận thử độ ẩm trong chậu nước rồi nhỏ giọng kêu ta một tiếng: “Vương gia”.

Tiểu Toàn thập thò ngoài cửa, chấp tay quỳ xuống: “Vương gia, Nhân vương thiên tuế tới, bảo có chuyện muốn nói với vương gia.”

Nhân vương đứng là thấp nhang muỗi cũng lên, vừa nghĩ đến đã thấy có mặt rồi.

Nhân vương ngồi ở sảnh chính uống trà lạnh, phe phẩy quạt: “Lão Thất à, ta tới để báo một tiếng. Buổi chiều tại đình Trường Nhạc trong cung tổ chức tiệc rượu, hoàng huynh làm chủ. Nhớ đến đúng giờ đó. Ta báo xong còn có việc phải đi, vào cung gặp lại ha.”

Ta tiến ra tận cửa, nói Tam ca đi thông thả.

Tiểu Toàn hỏi: “Vương gia, giờ có mang điểm tâm lên không?”

Ta nói: “Để các vị công tử ăn trước đi, ta hôm nay không đói bụng.” Xong lại trở về phòng ngủ tiếp tục nhập định. Tiểu Thuận cứ một lúc lại bưng một chén trà lạnh đến hầu. Hai mắt ta nhìn đăm đăm ước chừng một hai giờ, uống hai ba ấm trà lạnh, viếng thăm nhà xí bảy tám chuyến.

Sau chuyến cuối cùng đi nhà xí về, trên hành lang gặp phải Tiểu Quế vốn đang làm nhiệm vụ ở tiền viện báo lại là An Quốc phủ tiểu hầu gia tới, giờ đang ở phòng khách rồi.

Ta nói: “Đi báo với tiểu hầu gia, vương gia ta đang phiền chết đi được đây, ai cũng không gặp.”

Tiểu Quế lên tiếng trả lời rồi đi, ta đảo qua đảo lại hai vòng trước cửa, cuối cùng giậm chân kêu Tiểu Thuận đến: “Người mau đến phòng khách coi tiểu hầu gia đi chưa. Nếu chưa thì thay ta xin lỗi một tiếng rồi mời hần vào. Bảo là ta có chuyện cực kỳ cực kỳ khẩn cấp cần bàn với hần.” Một người đứng ngay sau khúc cua

trên hành lang lạnh giọng trả lời: “Rốt cuộc có chuyện khẩn cấp gì mà còn quan trọng hơn cả ‘phiên chết đi được’ vậy? Không hiểu chuyện ‘cực kỳ cực kỳ khẩn cấp’ gì mà khiến vương gia sáng sớm đã đi vòng vòng trong nhà đây.”

Ta xoay người lại chìa ra bản mặt cười toe toe: “Phù lão đệ ...”

Một bàn trà tròn nhỏ, một ấm trà, ta khép chặt cửa phòng rồi cùng Phù tiểu hầu gia mỗi người ngồi một bên. Phù Khanh Thư nói: “Phòng ngủ của Mã huynh thông gió kém, thật là nóng nực, có chuyện gì khẩn cấp mà không thể chọn một căn phòng thoáng đãng để nói?”

Ta quệt mồ hôi đang đổ ầm ầm, nhìn thẳng Phù Khanh Thư: “Phù lão đệ, huynh đệ chúng ta vào chủ đề chính luôn đi, mấy thứ rườm rà dẹp hết. Thân phận vương gia giả của ta sợ là đã bị phát hiện rồi, xé chiêu hôm nay hoàng đế mời ta tiến cung, có phải hồng môn yến hay không ta không biết. Vương phủ trên dưới mười mấy người, thêm cả Tô Diễn Chi, Bùi Kỳ Tuyên và mười mấy vị công tử nữa, xin nhờ Phù tiểu hầu gia, nghìn vạn lần phải bảo vệ tất cả chu toàn.”

Bàn tay đang rót trà của Phù Khanh Thư khựng lại, đôi mắt chặt chẽ nhìn ta. Không hề là Phi Thiên Biên Bức (batman =)))) đại hiệp đã từng rèn luyện trên giang hồ, biểu cảm trên khuôn mặt như khắc từ ngọc không chút sứt mẻ.

Ta cầm lấy tay của Phù Khanh Thư, bi thương cười: “Toàn bộ giao cho ngươi.” Bi thương vừa nảy sinh trong lòng, huyết khí liền dâng lên cuộn cuộn. “Vốn ta sợ cứ gặp mặt sẽ liên lụy đến ngươi. Nhưng tính mạng của vương phủ trên dưới ta không biết phải giao cho ai, Mã Tiểu Đông ta tá thi hoàn hồn một chuyến này, huynh đệ chỉ có mình ngươi. Ta vốn là một linh hồn, có người quen trên cầu Nại Hà nên sống chết chẳng quan trọng, nhưng nếu những người khác vì ta mà chết, chắc trời cho sét đánh ta quay về đó cả trăm lần cũng không đủ trả nợ.”

Nói xong lời cuối cùng, chính ta cũng nhẹn không được mà cảm động. Cảnh ủy thác nào có thể diễn một cách cảm động mà chân thành hơn thế?

Phù tiểu hầu gia không rơi một giọt lệ, đến một xíu thổn thức cũng không có, chỉ lẩm bẩm: “Thì ra ngươi là tá thi hoàn hồn.”

Sao trọng tâm câu chuyện đã quay hết 3600 sang cái này rồi? Ta lau mồ hôi trên chóp mũi rồi lòi Phù tiểu hầu gia quay lại chủ đề chính: “Xin ngươi hãy nhận lời.”

Ánh mắt Phù tiểu hầu gia này giờ vẫn cố định trên người ta, cũng chẳng thấy xuất hiện chút gợn sóng nào, hỏi ta một câu vừa liên quan vừa không liên quan đến nội dung chính: “Trong vương phủ của công tử, ngoại trừ Tô Diễn Chi còn ai biết ngươi là tá thi hoàn hồn?”

Ta đáp: “Biết ta là vương gia giả, khả năng chỉ có hai người là Tô Diễn Chi và Bùi Kỳ Tuyên. Bùi Kỳ Tuyên tựa như cũng biết ta là tá thi hoàn hồn. Nhưng làm thế nào biết được thì ta không rõ lắm. Có lẽ là do Tô Diễn Chi nói cho.” Đến cả chuyện lão tử họ Mã tên Tiểu Đông còn biết, trừ Tô công tử thì không có người thứ hai.

Phù Khanh Thư lại im lặng nhìn chăm chăm ta một chút, xong nói: “Chuyện ngươi nhờ ta đã thương nghị với Tô Diễn Chi và Bùi Kỳ Tuyên chưa?”

Phù tiểu hầu gia toàn hỏi mấy vấn đề lạ lùng, vòng không biết bao nhiêu vòng mà vẫn không vào được vấn đề mấu chốt. Ta thở dài: “Sao mà nói được. Với tính tình Tô công tử, nếu lão tử bị phát hiện thì hẳn chắc chắn là người đầu tiên đứng ra nhận tội. Bùi Kỳ Tuyên nhất định sẽ không chịu đi. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể cầu người hỗ trợ.” Ta siết chặt lấy tay Phù Khanh Thư, “Chỉ cần ngươi có thể bảo hộ những người này chu toàn, ta có phải thành quỷ quay lại cầu Nại Hà đầu thai cũng sẽ đời đời kiếp kiếp cảm kích ngươi.” Ta trịnh trọng nói.

Phù đại hiệp cuối cùng cũng hạ mắt gật đầu.

Màn ủy thác đã xong, mắt đầu mở màn tiểu cao trào.

Lúc ra khỏi căn phòng ngủ kín như bưng thì quần áo của ta đã bị mồ hôi thấm ướt sũng, lớp áo mỏng của tiểu hầu gia cũng đã dính sát vào lưng. Chắp tay tiễn Phù tiểu hầu gia về phủ, ta kêu Tiểu Thuận, Tiểu

Toàn, Trung thúc đến tiểu thính* : “Mấy ngày nay trời nóng nực, bốn vương muốn đến biệt trang ở ngoại ô để nghỉ hè. Để các vị công tử chuẩn bị rồi đi trước đi. Xế chiều ta vào cung xem có chuyện gì rồi mai sẽ qua sau. Tiểu Thuận, người đi xem xe ngựa chuẩn bị tốt chưa, cho ba công tử một xe.” Tiểu Thuận, Tiểu Toàn vừa nghe xong lập tức phi đi như bay. Ta rất thưởng thức phong cách làm việc của Thái vương phủ.

Ta giữ lại một mình Trung thúc, thấp giọng dặn dò: “Ba chiếc xe đi cửa trước, ba chiếc xe đi cửa sau, đừng đi cùng đường. Bọn họ ở biệt trang giao lại cho lão, nếu Phù tiểu hầu gia đến, trước hết dẫn hắn đến gặp Tô công tử.”

Trung thúc uốn thẳng lưng nghiêm túc đến mức hiếm có nói: “Vương gia yên tâm, lão nô biết.”

Một trên trà nhỏ sau Tô Diễn chi đã tới. Tô công tử quả nhiên lợi hại, hỏi ngay câu đầu tiên: “Đột nhiên nói muốn đi biệt trang, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Ta phe phẩy quạt, nhẹ nhàng cười nói: “Đâu có chuyện gì đâu, tại mấy hôm nay nóng không chịu nổi, rôm xấy nổi khắp người rồi. Mọi người cùng nhau đến biệt trang nghỉ mát vài ngày cũng được.”

Chưa dứt lời đã thấy Bùi Kỳ Tuyên nhảy vào: “VẬY ta chờ vương gia vào cung về rồi cùng đi. Mọi người đều đi hết, ai lại để sót lại vương gia.”

Ta buông quạt, cười tiếp: “Không sót được đâu, nói không chừng trong cung uống rượu xong là ta qua được liền. Để người đi trước còn đỡ mất công ta lộn thêm một vòng quay về phủ.”

Bùi Kỳ Tuyên nheo mắt nhìn ta một cái, nói: “VẬY cũng tốt.”

Buổi chiều ta thay trang phục nhẹ nhàng, ngồi kiệu nhỏ tiến cung.

Ngẫm lại thấy cũng chẳng có gì đáng mà lo sợ. Cùng lắm thì chặt đầu chứ gì. Ta tin tưởng tuyệt đối khả năng của Phù tiểu hầu gia, đợi ta vào cung thì mười vị công tử đã an toàn đến được chỗ người dơi đại hiệp rồi. Bùi Kỳ Tuyên và Tô Diễn Chi sợ là không dễ xử lý. Đặc biệt là Tô Diễn Chi, ta nói với Phù Khanh Thư: “Nếu thực sự không ổn thì người cứ đánh ngất hắn, không phải nương tay, chẳng qua người mất công thêm một chút.”

Phù Khanh Thư kết lại một câu vô cùng mang tính nghệ thuật: “Từ trong cung về, còn cái gì cần giúp nhất định phải nói với ta, ta với người chẳng có gì mà không thể nói.”

Ta đáp lại cũng rất mang tính nghệ thuật: “Chỉ cần ta có thể quay về thì nhất định sẽ thể.”

Tô công tử trước khi lên xe nói với ta: “Đêm qua say quá rồi, hôm nay uống ít một chút, cẩn thận thân thể.” Ta cố nén cảm giác kích động muốn kéo Tô công tử ôm vào lòng, gạt đầu. Lão tử đúng là thánh nhân.

Ta vén màn kiệu, khí thế hào hùng lắm nhẩm câu: “Gió xào xạc, mây trên trời lá trên cây, một chút cũng không thay đổi.”*

Tiểu thái giám dẫn đường nói: “Thái vương thiên tuế tới sớm quá, vạn tuế gia vẫn còn ở đang ở thư phòng, mấy vương gia cũng chưa có ai đến cả.”

Lão tử ngồi trong đình uống trà, ăn vài khối vân phiến cao, đi lượn vòng vòng trong vườn, thấy một bụi cây thấp thấp thì tính đảo qua xem, vừa mới đi qua một bụi không biết là hoa gì thì bỗng nghe trong bụi cây thấp kia có tiếng người nói, nghe giọng mềm mại uyển chuyển, chắc là nữ rồi.

Ngay dưới một gốc cây nghiêng ngả vang lên tiếng con gái yếu điệu: “... Hoàng huynh và mẫu hậu vì sao lần nào cũng chọn hắn! Thật không thể nào hiểu hắn có gì hay, bốn cung nhìn hắn không vừa mắt ...”

Người kia âm điệu hơi nhỏ hơn: “Công chúa, ngài nhỏ giọng một chút. Nghe nói hôm nay hoàng thượng sẽ uống rượu cùng các vương gia tại Trường Nhạc đình, đừng để người bên ngoài nghe thấy.”

Ta hớn hờ lắng nghe, chắc đúng là vị Vĩnh Thọ công chúa của Phù Khanh Thư rồi. Chuẩn luôn, ngay sau đó công chúa trả lời: “Nghe thì nghe, bốn cung càng muốn nói. Thật không hiểu vị tiểu hầu gia của An Quốc phủ kia có chỗ nào tốt, suốt ngày nghe người ta khen ngợi hắn không thôi.”

Người vừa rồi khuyên công chúa đừng nói to là một cung nữ, “Công chúa, đây chính là phò mã gia tương lai của người. Nô tỳ cũng không hiểu Phù tiểu hầu gia có gì không tốt. Võ nghệ học thức chưa nói đến, riêng về tuần tú kia, trong thiên hạ đã ít ai so được với phò mã rồi.”

Công chúa hừ một tiếng: “Người thì biết cái gì! Người từng được thấy bao nhiêu người đàn ông? Đàn ông tuần tú thì có ích lợi gì? Mười hai người trong phủ thập nhị hoàng huynh có ai mà không tuần tú? Bốn cung thấy Phù Khanh Thư khẳng định là cái gối thêu hoa* ! Rành rành là xuất thân trong gia đình võ tướng, có phải là quan văn đâu. Người xem cái mặt của hắn còn trắng hơn cả khối ngọc thạch hình trứng gà trong phòng mẫu hậu, đến gà của ngũ hoàng huynh còn bự hăn hơn hắn, bốn cung ngứa mắt nhất chính là loại đàn ông này!”

Không ngờ tiểu công chúa sống trong thâm cung lại có kiến thức cao siêu như vậy. Không tầm thường, ta khâm phục! Đàn ông quan trọng không phải ở cái mặt, đàn bà con gái trong thiên hạ lại chẳng mấy ai hiểu được điều này.

Tiểu cung nữ kia rõ ràng là rất không có kiến thức, trong giọng nói lộ rõ cảm giác uất ức thay cho Phù Khanh Thư: “Công chúa, nô tỳ lẩm miệng một câu. Nhân phẩm phò mã như vậy công chúa không để vào mắt, vậy trong lòng công chúa coi trọng nhân vật như thế nào?”

Ta nấp sau cái cây nghe tiểu công chúa thở dài xa xăm: “Phò mã của bốn cung nếu có thể thiếu niên hiệp sĩ như Phi Thiên Biên Bức đại hiệp thì kiếp này bốn cung không cầu xin gì hơn nữa.”

Ta *beep*! (Xin phép biến âm các từ ngữ không hợp thuần phong mỹ tục =)))))

Ta rón ra rón rén xoay người, bỏ đi.

Mười cái đĩa, bốn cái bát, tám cái bát tô bày lên mặt bàn tròn, ta, hoàng đế, Nhân vương, Khang vương, An vương ngồi xung quanh, hoàng đế nâng một vò rượu Hoa Điều lên nói: “Ngày hôm nay huynh đệ nhà chúng ta cùng nhau uống rượu, mấy thứ cấp bậc lễ nghĩa sáo rỗng kia không cần nhắc đến nữa, uống cho thống khoái, vô tư mà trò chuyện.” Ta nghe bốn chữ “huynh đệ nhà mình” cũng cười theo mấy tiếng. Phía tây mặt trời đang khuất dần.

Vừa mở màn đã uống bằng bát, uống được ba bát thì hoàng đế mở miệng, ta bắt đầu chuẩn bị tinh thần, hoàng đế nói: “Mấy hôm nay trong lòng trầm vẫn rất buồn phiền, không được an ổn.” Ta chờ có người tiếp lời, quả nhiên Khang vương nói: “Hoàng huynh có thêm hoàng tử, đáng lẽ phải vui vẻ hơn mới đúng, sao lại thấy buồn phiền được?”

Hoàng đế đặt bát xuống: “Lão lục ngươi lại nói bừa rồi. Nếu bây giờ đột nhiên thò ra một đứa con nít đỏ hồng hồng, ngươi thành cha người ta, ngươi có vui không?”

Một đám ngồi bên cạnh bao gồm cả ta đồng loạt cười gượng, hoàng đế nói: “Mấy ngày nay vì đứa bé này mà trầm suýt nữa đi gặp liệt tổ liệt tông. Thực phi...” Hoàng đế bưng chén lên uống ực một ngụm lớn, “... Nói với trầm, nhất định không được vì đứa bé này mà phong nàng làm quý phi. Hoàng hậu ...” Lại nâng chén, lại một ngụm lớn nữa, “... Nói với trầm, Thực phi sinh đứa bé này, nhất định phải phong nàng làm quý phi.”

Hoàng đế đặt bát xuống vỗ bàn thở dài: “Thực phi à Thực phi, ngươi muốn làm quý phi thì không thể nói thẳng ra sao? Hoàng hậu lại càng thế, trầm biết ngươi ghen tuông, không muốn để Thực phi thành quý phi, cũng không thể nói thẳng ra sao?”

Hoàng đế ngược đôi mắt đầy tơ máu nhìn ta, Nhân vương, Khang vương, An vương: “Hiện giờ trầm khó xử, nên phong Thực phi làm quý phi hay không phong Thực phi làm quý phi. Ai cho trầm một lời khuyên, làm thế nào mới tốt đây?”

Không ai hé miệng. Hoàng đế lại thở dài, ôm lấy bình rượu, lại cạn thêm một bát. “Một đám hủ nho của Hàn Lâm viện trình lên hơn một trăm cái tên, muốn trầm chọn lấy một cái. Cái nào cái nấy trình bày một đồng điển cổ xuất xứ mấy nghìn chữ đằng sau. Trầm vẫn muốn tự mình nghĩ một cái. Còn chẳng bằng bá tánh bình dân, cứ Đại Cầu Tử, Nhị Thặng Tử, đỡ một đầu mà lại còn dễ nhớ.”

Khang vương chẳng biết bị đụng vào nơ-ron thần kinh nào, cũng lôi cả nỗi khổ mang tên Yên Nhi ra kể lể.

Ba bốn bình rượu rỗng không, các vị bắt đầu ngồi không vững, ta vỗ cánh tay hoàng đế nói: “Ồ đời ai chả có lúc khó khăn. Nhân sinh ở đâu mà không có ưu sầu. Ví như hoàng tử, có người thứ nhất thì sẽ có người thứ hai thứ ba, huynh tam cung lục viện, nói ít cũng phải ra mười mấy hai mươi đứa, chẳng lẽ đến đứa nào cũng lẫn qua lẫn lại vậy sao?”

Hoàng đế cũng vỗ cánh tay ta nói: “Nói trúng tâm can của trẫm rồi, trẫm khổ không thể nói. Hơn mười mấy hai mươi đứa nhỏ phải đợi chúng lớn lên, không tranh giành phá hoại đến tận khi trẫm chết là không bỏ qua. Khó a ...”

Ta ngẫm đi nghĩ lại, thấy cũng chả còn cách nào, khó thật. Ta lại vỗ vỗ hoàng đế: “Khó khăn cũng mặc. Xe đến chân núi ắt có đường. Hôm nay nhất tụy vạn sự không!”

Hoàng đế vỗ thật mạnh lên vai ta: “Hôm nay nhất tụy vạn sự không, nói rất hay! Nào, cạn chén!”

Bàn tiệc đổi món bốn năm lần, lại thêm ba bốn bình rượu nữa, trăng đã treo trên ngọn cây. Hoàng đế phất tay áo xua tiểu thái giám định chạy ra đỡ: “Hôm nay đủ thống khoái, tạm dừng ở đây, hôm khác uống tiếp.”

Ta qua loa cáo biệt hoàng đế rồi cùng Nhân vương, An vương, Khang vương ngật ngưỡng dìu nhau ra khỏi cung. Ngoài cửa đã có mấy chiếc xe ngựa chờ sẵn, Tiểu Thuận nhảy xuống đỡ ta lên xe nói: “Vương gia đã về rồi”.

Đi được vài dặm đường, một cơn gió đêm thổi vào xe, ta mới chợt nhớ ra: “Hoàng đế bày Hồng Môn Yến không phải để lật mặt vương gia giả là ta sao?”

Dọc đường đi gió hiu hiu thổi, ta ngồi trong xe bị muỗi chích liên bầy, tám nốt, chờ xe dừng ở cổng Thái vương phủ thì rượu cũng tỉnh được một nửa. Vừa đẩy màn xe liền thấy Tiểu Thuận cầm đèn lồng từ cổng đi ra.

Ta nhìn Tiểu Thuận rồi lại nhìn Tiểu Toàn đang đứng trước xe, hỏi: “Không phải các người cùng bọn họ đến biệt trang sao, thế nào lại chạy hết về vương phủ vậy?”

Tiểu Thuận toét miệng nói: “Bẩm vương gia, tiểu nhân và Tiểu Toàn không phải đi cùng nhau. Tiểu nhân đi theo Tô công tử về, Tiểu Toàn thì tiểu nhân không biết.”

Tiểu Toàn nói: “Vương gia, Bùi công tử kêu tiểu nhân cùng hắn trở về, nên tiểu nhân mới về.”

Tô công tử, Bùi công tử, hai người đều trở về. May mà hôm nay không có chuyện gì, ta cũng chưa kịp cời ra lửa, vội vàng bước đến hỏi: “Hai vị công tử đều đang ở trong phủ?” Tiểu Toàn xách theo lồng đèn thưa phải, “Còn cả tiểu hầu gia của An Quốc hầu phủ nữa, đều đang ngồi trong tiểu thính.” Ở thế mà đủ cả.

Tô công tử cùng Phù Khanh Thư ngồi chơi cờ dưới ánh nến, Bùi Kỳ Tuyên ngồi cạnh xem, lưỡi biếng đứng dậy cười với ta: “Vương gia đã về rồi à?” Hai người đang chơi cờ chắc cũng đã hết hứng, ta vừa quạt gió vừa sải bước vào nhà nói: “Không phải bảo buổi chiều đi biệt trang sao? Sao đã về rồi?”

Tô Diễn Chi đáp lời: “Nhớ ra trong phủ còn vài việc chưa xong nên vòng về xem một chút.” Rồi thu quân cờ thả vào hộp. Bùi Kỳ Tuyên cũng lên tiếng: “Ta sợ ngải vào cung uống nhiều rượu về không có ai hầu hạ nên mang Tiểu Toàn về chờ.” Ta há hốc mồm vừa định cố đáp lại mấy câu, Phù Khanh Thư đã đứng lên nói với ta: “Cũng sắp canh hai rồi, ta trở về phủ trước.” Mắt cũng không nhìn ta, chấp tay một cái rồi đi thẳng.

Hai vị Tô, Bùi tại sao lại về ta còn hiểu được, thế quái nào lại có cả Phù Khanh Thư? Ta một bụng thắc mắc mà không tiện mở miệng, chỉ đành nói với Phù tiểu hầu gia: “Để ta tiễn người.” Phù Khanh Thư đi đến hành lang gấp khúc liền quay lại: “Thái vương gia dừng chân, không cần khách khí, hai vị công tử của ngài hôm nay lộn lại chắc cũng nhiều mệt nhọc, vương gia cũng vừa mới về, nên nhanh chóng nghỉ ngơi thì hơn, để ngày mai mắt me hằng tới biệt trang.”

Ta cũng chỉ đành chấp tay một cái: “Phù lão đệ, mai sẽ tìm người nói lời cảm tạ.” Phù Khanh Thư phất tay áo quay đầu đi thẳng.

Tô công tử nói đi nghỉ ngơi, Bùi công tử nói đi nghỉ ngơi, ta cũng đi nghỉ ngơi. Lúc đẩy cửa phòng ra ta đã nghi kiểu gì cũng có người, quả nhiên, Bùi Kỳ Tuyên đã ngồi sẵn dưới ngọn nến chờ ta chui đầu vào rọ. Ta tự động tự giác đi vào phòng, Bùi Kỳ Tuyên nhướn mi, một tay đặt lên cổ áo ta: “Mà vương gia hôm

nay diễn một hồi ủy thác thật khiến người ta cảm động, Kỳ Tuyên xem mà rơi nước mắt, nhưng phiên Mã vương gia chỉ cho ta vài minh lộ, nếu ngài thật sự bị bề trên chém, vậy những người này nên an bài thế nào đây?” Khuôn mặt chỉ cách chóp mũi của ta chưa đến nửa thốn, “Ta, Bùi Kỳ Tuyên, vương gia ngài định xử trí thế nào?”

Một ngụm hung ác cắn lên môi ta, chắc chắn là chảy máu rồi. Bùi công tử, người muốn trút giận cũng đừng nhằm ngay miệng lão tử chứ?

Ta nhếch miệng không biết làm sao đành cười khan vài tiếng, miệng Bùi Kỳ Tuyên cọ nhẹ lên cổ áo ta, chà sạch vết máu, thấp giọng cười nhẹ. Lòng ngực của hắn dán sát ngực ta, cảm thấy âm thanh như có thể truyền sang mà cộng hưởng, “Vẫn biết ngài không được nhanh nhạy, nhưng không ngờ lại ngốc đến mức này. Ngài từ cử chỉ đến lời nói có chỗ nào giống Sài Dung, hoàng thượng cùng các vương gia sao không nhìn ra là giả được chứ, nếu ngay từ đầu đã không diệt ngài, vậy chỉ cần ngài không gây ra sai lầm thì sau này chắc chắn cũng sẽ không động đến ngài. Ai cũng đều hiểu, chẳng qua không nói ra miệng mà thôi. Hôm nay ngài lần qua lần lại như vậy để làm gì?”

Bùi Kỳ Tuyên khẽ động, mảng da thịt vì bị áp sát mà mướt mồ hôi cũng được mát mẻ đôi chút. Hắn ghé lên cổ áo ta cọ rồi lại cọ: “Lạch bạch chạy đi tìm vị tiểu hầu gia kia làm đại hiệp người dơi gì đó, để ủy thác có đúng hay không? Định diễn vở tình nghĩa huynh đệ anh hùng hiệp nghĩa? Buồn cười là Tô Diễn Chi cùng vờ ngớ ngẩn theo, ra roi thúc ngựa mười mấy dặm đường về tìm Phù tiểu hầu gia để hỏi cho ra lẽ. Ngài cùng hắn đã lưỡng tình tương duyệt đến mức đồng sinh cộng tử rồi cơ, làm kẻ tục nhân là ta đây đứng ngoài hâm mộ đến thăm.” Khuôn mặt từ từ chuyển đến trước mắt ta: “Ngài cùng Tô công tử tâm can của ngài giờ như cá gặp nước, có phải cũng nên nói chút lời cảm ơn với ‘hòn đá mài dao’ như ta không?”

Tim ta thót lên một cái: “Bùi ...”

Ngọn nến gần tan thành một vũng sáp lỏng trên bàn khẽ rung lên rồi tắt lịm, đúng lúc thế không biết. Trong khoảnh khắc chìm trong bóng tối, có một thứ gì đó rất mềm rất nhẹ chạm lên môi ta: “Bùi cái gì? Công tử? Hay là Kỳ Tuyên?”

Tim lão tử lại tiếp tục giật thót cái nữa: “Kỳ, Kỳ Tuyên.” Quan Đế gia gia, ngài cho sét xuống đánh ta thành than luôn đi, ta thật không đáng sống!

Thân thể thấm đẫm mồ hôi đang dán sát ta bỗng cười nhẹ một tiếng, dứt khoát buông lão tử ra, xoay người như một trận gió, mở cửa phòng, đi thẳng.

Ánh trăng xối lên thân thể ta, sáng lóa chói mắt.

Bùi Kỳ Tuyên vừa rời khỏi lòng ta đi ra đến hành lang trong viện liền gặp thoáng qua một ai đó, nếu đó mà là Tô Diễn Chi thì hôm nay đúng là được dịp đóng phim văn nghệ sến sẩm cầu huyệt rồi.

54. Chương 54

Nhưng người đó cũng không phải Tô Diễn Chi, là Nhân vương. Vậy chắc tối nay là phim lịch sử có yếu tố kinh dị rồi.

Ta nhả nhổ cười với Nhân vương: “Tam ca, nửa đêm người vào bằng cách nào vậy?”

Nhân vương xuất hiện giờ này khắc này, tám phần mười là ông trời phái đến để giải thích cho ta từ đầu tới đuôi coi ta bị phát hiện là hàng giả từ lúc nào, tại sao phát hiện ta là hàng giả và tại sao không vạch mặt ta. Bí mật giữ cũng lâu rồi, giờ mở ra đi.

Bởi vậy ta nói: “Tam ca, nửa đêm trong sân sương nặng muối nhiều. Có gì chúng ta vào phòng châm nến, ngâm một bình trà rồi từ từ nói.”

Vừa nói vừa cười một cách chất phác, hơn nữa cũng không có chút chống đối nào. Mất công làm trò cười suốt một đêm rồi, giờ cũng chả còn tâm trạng để mà vòng quanh nữa. Đây chính là cảnh giới coi Thái Sơn nhẹ như phù vân.

Nhân vương nói: “Lửa xem lông mày rồi, không kịp đâu. Tiểu hoàng muội mất tích! Không đến chỗ người sao?”

Tiểu hoàng muội?

Nhân vương thở dài: “Chứ không người nghĩ đêm hôm khuya khoắt ta chạy tới đây làm gì? Vừa về đến nhà còn chưa kịp ngã lưng xuống giường đã bị người trong cung đến báo tin gọi đi, giờ loạn cả lên rồi. Nha đầu Vĩnh Thọ kia không biết chạy đi đâu.”

Thì ra lúc chiều người bị ta nghe lén là Vĩnh Thọ công chúa, nghe khẩu khí phần uất với tiểu hầu gia thế, chắc bảy tám phần là tiểu công chúa muốn chơi trò đào hôn rồi.

Ta nói: “Không thấy, chắc không trốn đến chỗ ta đâu. Mau đến nơi khác tìm đi.”

Nhân vương gật đầu rồi lại lắc đầu: “Cũng phải tám chín phần là tới chỗ người. Có lẽ nghe nói người dẫn người trong phủ đến biệt trang nên chạy tới biệt trang của người rồi.”

Trong lòng lão tử trống hoác, giờ chẳng còn hơi sức đâu mà đáp lời với Nhân vương. Nhân vương nói tiếp: “Tiểu hoàng muội để lại một phong thư, bảo muốn đi tìm người dơi gì gì đấy. Nếu thực sự nó muốn tìm kẻ đó thì chắc kiểu gì cũng quần lấy người.”

Bình thường ta còn có thể cười vài tiếng coi như chuyện vui, đến lúc này thì thật lòng ta chỉ muốn nói: Mắc cái XX gì đến lão tử! Ăn no ngủ ngon hết chuyện để làm à??

Ta ngáp một tiếng rồi nói với Nhân vương: “Cứ nhẫn nha tìm, nếu tới thật thì kêu người báo ta một tiếng ha.”

Nhà mình còn tuyết che ngập cổng kia kìa, hơi đâu mà quan tâm sương rơi xuống ngôi nhà người khác.

Thấy Nhân vương chuẩn bị đi, ta liền bước lên chắn phía trước. “Nhân vương gia, xin dừng bước. Ta có lời nghẹn trong lòng đã đến mức không thể không nói. Nếu đã phát hiện ta là hàng giả, vì sao còn giữ ta lại?”

Từ đêm qua đến cả ngày hôm nay, lão tử cứ như một tên hề phải lên sân khấu, xiêm y thay rồi mặt cũng vẽ rồi, diễn vai Quan Công, Tần Quỳnh hay Sở Bá Vương, chỉ cần nổi nhạc là ta lên sân khấu. Vừa lên sân khấu thì phát hiện khán đài trống trơn, chỉ có một mình mình đứng sau hậu trường bệu bệu như một tên ngốc. Chẳng còn cách nào khác ngoài cởi xiêm y rửa mặt về nhà đi ngủ, nhưng lão tử nuốt không trôi cơn tức này. Hai xoa ba đập gì cũng phải nói một câu cho đỡ uống công ta lăn qua lăn lại chứ.

Nhân vương phì cười: “Vây trước hết người nói ta biết, thân xác này của người là Thái vương thật sao?”

Ta nói: “Xác là thật, nhưng ta không phải.”

Nhân vương lại phì một tiếng, tay trái tung quạt tay phải bắt, “Xác là thật thì người chính là thật. Hồn thì của ai chả giống ai? Đầu thai vào xác khác nhau thì tài trí cũng chia năm bảy loại cao thấp sang hèn, rồi cũng để hát tuồng như nhau thôi. Bôi mặt đen người là bao công, bôi mặt đỏ là Quan Vân Trường còn mặt trắng thì người là Tào Tháo.”

Cây quạt gõ gõ lên vai ta: “Tóm lại với thái hậu cũng vậy, hoàng huynh cũng vậy, ta cũng vậy, những người khác cũng thế, đều chắc chắn cái xác của người là thật. Thân thể ở đây thì Thái vương chính là đây. Người vi phạm pháp lệnh hoàng huynh sẽ không lưu tình, người không sai thì chả ai làm gì được người.”

Thứ logic gì thế!

Nhân vương vừa cười, sau đó lại thở dài một tiếng: “Chuyện trên đời vốn là vậy đấy, người suy nghĩ nhiều thì nó thành nhiều, người suy nghĩ ít thì nó thành ít. Cứ nghĩ theo hướng suôn sẻ cũng không sai. Lão thập nhị người nghĩ quá nhiều rồi. Trước đó không chỉ ta nói đâu, hoàng huynh và những người khác cũng có ý này. Bài vị của lão thập nhị đã được thờ ở Long An Tự rồi. Là thái hậu tự mình lập. Thái hậu dặn khi nào người hỏi thì nói với người, chỉ cần người dùng thân thể này ngày nào thì ngày đó người chính là con của người.”

Ta bị nói đến choáng váng hoang mang, có giữ lấy 1 chút tỉnh táo hỏi: “Thế quái nào đều biết ta là tá thì hoàn hồn?”

Nhân vương giờ quặt gãi gãi đầu : “Lúc thái hậu thay người ăn chay mấy ngày, có một thần tiên trên cầu Nại Hà báo mộng cho người. Đến cả nhị hoàng huynh ngoài biên quan cũng bị kéo xuống. Nội dung giống hệt nhau bảo nếu bán cho hần một cái nhân tình, đối xử tốt với tiểu huynh đệ của hần, hần sẽ đi cửa sau để thu xếp giúp lão thập nhị đầu vào một thai tốt.”

..... Khoa trưởng.....

55. Chương 55

Khi Nhân vương gia trở về, sắc trời đã phẳng phất canh ba. Ta chẳng khác gì một hồn ma lảng đãng trong dãy hành lang uốn khúc, trong lòng chần chờ do dự. Muốn cùng với Tô công tử và Bùi Kỳ Tuyên làm dịu đi tình hình hiện tại, phải mở miệng như thế nào mới được?

Xuyên qua mấy khoảnh sân, cuối cùng lại dạt đến trước cửa phòng Tô Diễn Chi. Ngó thấy bên trong đèn đuốc vẫn sáng, ta đứng trước cửa phòng xoay qua xoay lại bảy tám chục vòng, rốt cuộc Tô Diễn Chi mở cửa, ta nhìn hần, hần cũng nhìn ta, hai bên ngốc lẳng đứng nhìn nhau mất mấy giây, vẫn là ta ho khan một tiếng mở miệng trước: “Cái kia.....TôDiễn Chi.”

Từ sau khi xảy ra chuyện đó, lão tử cùng Tô Diễn Chi nói chuyện với nhau không được tự nhiên lắm. Trong giọng nói ít nhiều thường có chút run rẩy. Nếu tiếp tục gọi Tô công tử, vậy thì xa cách quá. Gọi Diễn Chi Cái cách gọi này, lão tử vẫn ngại mở miệng lắm. À mà người nói ta là một đại lão gia, thế thì không tiện với chả ngại ngần cái quái gì chứ?! Ta thanh thanh cổ họng, nói: “Diễn Chi, vừa này Nhân vương có ghé qua, không có chuyện gì, chỉ là ta tự mình nhảy cảm nghĩ nhiều quá thôi.”

Tô Diễn Chi để ta vào nhà, rót cho ta một chén trà lạnh. Ta thấy giường chiếu ngay ngắn chỉnh tề, trên bàn có đặt một cuốn sách, hiển nhiên là vẫn chưa ngủ. Tô công tử ngồi xuống đối diện ta, cả hai một bụng đầy lời đều biến thành trầm mặc. Lần này là Tô công tử mở miệng trước: “Ta có nghe nói Nhân vương đến đây, chỉ cần không có chuyện gì thì tốt rồi.”

Ta xoay xoay tách trà cười gượng: “Ta cũng không nghĩ đến có ngày lộ sơ hở để người người đều biết. Từ nay về sau có thể an tâm sinh sống, không có việc gì đáng để lo lắng để phòng cũng cảm thấy thoải mái.”

Tô công tử nói: “Ta cũng có chuyện vẫn chưa nói cho người biết, sau khi xuất phủ náo loạn một trận, ta đem chuyện của người kể đại khái qua cho các công tử khác nghe rồi.” Lại hạ tách trà xuống mỉm cười: “Chỉ là bởi vì trước mặt người trong cung và hạ nhân còn cần phải nhận giúp đỡ nhiều, vì vậy dứt khoát không nói với người”

Ta trước tiên có Nhân vương cho một gậy, bắt động thanh sắc trong bụng chửi thầm một tiếng mịa nó. Tô công tử, người chê ta tối nay sâu muộn đến mức hồ đồ rồi phải không? Việc lão tử kinh thiên địa khiếp quỷ thần, tá thi hoàn hồn (mượn xác hoàn hồn), không chỉ người địa cầu đều biết, hơn nữa người địa cầu biết cũng còn cho đó là chuyện bình thường. Tính luôn lời nói của Bùi Kỳ Tuyên, ta từ đầu tới cuối, là xương ra cái gì vậy?

Ta từ nay về sau, lại nên xưng tiếp ra cái gì đây? (mình nghĩ khúc này ý là ảnh không biết mai mốt sẽ diễn tiếp thế nào nữa, vì ai cũng biết chuyện rồi!)

Ta đặt tách trà xuống, nhìn Tô Diễn Chi cố nặn ra một nụ cười: “Ta tới đây chỉ để nói người biết một tiếng, những cái khác thì không có việc gì. Người hôm nay bận rộn qua lại hồi báo những hai lần nên *** thần hao tổn nhiều rồi. Mau mau ngủ đi, kéo mai dậy muộn.”

Tô Diễn Chi theo ta đứng dậy, nói: “Người cũng ngủ sớm một chút..”

Ngày hôm nay lo sợ trong lòng ta lấp kín như một bức tường, ta nghe xong lời này đặc biệt ngọt ngào. Việc có thể và không thể làm, ta cũng như Tô Diễn Chi đều đã làm rồi, tại sao gặp mặt nói chuyện còn khô khan nhạt nhẽo giống như hai người xa lạ giả vờ khách sáo như vậy?

Ta nắm lấy vai Tô Diễn Chi, mẹ nó đã là nam nhân có chuyện gì thì cứ việc nói thẳng: “Người hôm nay trở về một chuyến đơn thuần chỉ là giả vờ ngây ngốc. Nếu như thật sự Hoàng đế xử trảm ta, người trở về một

thân chỉ có thể nhiều nhất một thân đèn tội. Nhà người cũng là làm ăn buôn bán sao lại không rõ cái đạo lý này?”

56. Chương 56

Diễn Chi hỏi hột hỏi ta: “Giữa một người và mười mấy người bồi tội cho người, bên nào ít bị thiệt hơn?”

Câu nói này quả thật cao thâm, ta á khẩu vô ngôn, nhìn chăm chăm Tô Diễn Chi nghe hần tiếp tục. Tô Diễn Chi cười khở: “Thí dụ như Hoàng thượng không biết gì bỗng nhiên hiểu ra người là giả mạo, người ban đầu nói vương gia hoàn hồn là ta, cho nên ta nhất định là chủ mưu. Ít nhất cũng phải cùng nhau tính toán nghĩ kế. Ta cùng với mười mấy công tử ở cùng một chỗ chỉ có thể làm liên lụy mà thôi.”

“Người cả ngày luôn miệng nói tất cả đều là người một nhà là người, vừa đến đã có chuyện và xa cách nhất cũng là vương gia người. Ngày sau có xảy ra chuyện gì, ngàn vạn lần phải nói với ta một tiếng. Nên biết là hai người chúng ta lúc trước tồn tại một sợi dây quấn nhau lại, bây giờ sợi dây đó không còn nữa. Vương gia nếu còn xem Tô Diễn Chi ta là người trong nhà, thì mọi việc đều nên đưa ra cho ta một sự thật đáng tin.”

Ánh nền lập lòe hôn ám chập chờn dao động, trong tình cảnh này ta mà không đem Tô Diễn Chi ôm vào lòng thì ta chính là một tên vương bát đản (tên khốn kiếp). Cơ mà lần đầu ta diễn văn nghệ, động tác khó tránh khỏi có phần cứng nhắc, giọng nói có chút khô cứng: “Diễn Chi, ta xin lỗi, ta.....”

Tô Diễn Chi tựa mình trên người ta, không lên tiếng. Bầu không khí bên trong phòng bây giờ nếu ta không tiếp tục làm gì đó cũng tiếp tục chẳng khác một tên vương bát đản. Thế nhưng lão tử cũng đang đảm đương cái vai vương bát đản này rồi còn gì nữa. Bùi Kỳ Tuyên ở bên kia vẫn chưa có thông tri đến.

Ta nhẹ nhàng buông tay, Tô Diễn Chi lùi một bước, cả hai đứng đối diện nhau, ta khép mắt nói: “Diễn Chi, ta xin lỗi, nhiều chỗ của người là do ta.”

Khởi mào là lão tử ta, rõ ràng đang cùng Bùi Kỳ Tuyên yên yên ổn ổn lại kéo Tô Diễn Chi người vào: “Chuyện bất đắc dĩ này ta cũng không nói trước được.”

Kỳ thực ta không biết xấu hổ nói ra là vì kim lòng không nổi: “Ta.....Người buổi tối trước tiên hảo hảo ngủ đi, ta có thời gian sẽ cùng người cùng người nói.”

Câu nói này chả ra ngô ra khoai, còn ngữ khí thì quá khô cứng. Nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy ta cũng không thể nói ra được cái gì thỏa đáng hơn.

Ta không dám nhìn thẳng vào mặt Tô Diễn Chi, quay người đi ra cửa. Nghe thấy Tô Diễn Chi ở đằng sau nói: “Nói chuyện với Kỳ Tuyên xong phải đi ngủ sớm, ngày mai đừng quên đi An quốc phủ.”

Thực tiễn chứng minh diên không phá được chân lý, mạng Mã Tiểu Đông ta không muốn tham gia hoạt động ngầm cũng không được.

Bùi Kỳ Tuyên đến gõ cửa, trong cảnh tối lửa tắt đèn mờ ảo nhìn thấy khuôn mặt lim dim buồn ngủ của hần, hần dựa người vào cửa, giọng nói ảm chứa ủ rũ: “Nhân vương đi rồi, Tô Diễn Chi bên kia cũng nói xong rồi chứ?”

Ta cười ha ha hai tiếng: ” A, ta đến nói cùng với người đây ”

Bùi Kỳ Tuyên ngáp một cái: “Không có việc gì là tốt rồi,” sau đó híp mắt nhẹ nhàng nhìn về phía ta mà cười: “Đi ngủ sớm chút đi.”

Tay duỗi ra, ta còn chưa kịp phản ứng, ván cửa đã đụng đến chóp mũi. Ta vuốt cái mũi đứng sau ván cửa một lúc lâu, xoay người đi ngủ.

Buổi sáng hôm sau, ta đứng trước đại môn của An quốc phủ, đầy mong chờ mà đưa một cái liếc mắt đến hai tên gác cổng.

Tiểu ca gác cổng một thân xanh lá, y phục mạ vàng cùng màu đỏ thắm của cánh cửa tôn vẻ nổi bật của nhau lên, rất có phong vị, nói với ta: “Vị huynh đài này, An quốc phủ không phải là nơi người nào cũng đều có thể tới. Không có bái thiếp không thể vào.”

Ta không hiểu nha, tại sao tiểu Hầu gia vào Thái vương phủ ta dễ như châu châu vào ruộng lúa mạch, xâm nhập thẳng trung tâm. Còn ta tiến vào An quốc phủ lại khó như vậy? Lúc trước đánh xe đến đây quần áo chỉnh tề thì được tăng bốc lên tận mây xanh. Ngày hôm nay lại đi bộ hành, nên vừa mới đến thì bị gác cổng chặn lại.

Ta nói: “Bái thiếp bỏ quên rồi, thật sự là có việc quan trọng hơn.”

Người gác cổng nói: “Hầu gia vừa mới về được mấy ngày, ai đến phủ cũng nói có việc quan trọng, chẳng lẽ cho vào hết? Vị huynh đài này, ta chỉ cho người một con đường, đi tìm vị đại nhân nào đó dẫn người đến đây, xin hẩn bái thiếp. Ta sẽ có đồ tốt đưa cho người.”

Cảm tình của người gác cổng đối với ta chẳng khác nào tưởng ta là một người tìm đến An quốc hầu xin làm việc. Ta xòe quạt xoạch một tiếng, làm dao động hai tên gác cửa: “Ta đến tìm Hầu gia nhà các người, người chỉ cần nói hẩn là bạn thân tìm hẩn có việc.”

Tiểu ca gác cổng nhếch khóe miệng nhìn ta. Ngàn vạn lần lão tử không nên vì bày trò thể hiện mà khoác lên thân nguyên một bộ y phục trắng toát ra ngoài, rồi cuộc kéo theo cả mặt trời từ Thái vương phủ đến An quốc phủ, nửa người trên từng mảng từng mảng hoàng tí (màu vàng), vạt áo thì xám xịt bụi bặm.

Tiểu ca nói: “Tiểu Hầu gia không ở đây, người ngày khác tới đi.”

Cuối cùng cũng coi như ta nhanh trí đúng lúc, trong tay lấy ra một thỏi bạc, đặt trên tay tiểu ca nhẹ nhàng vỗ vỗ hẩn một cái: “Làm phiền người giúp đỡ, nói Tiểu hầu gia một tiếng là có một người họ Mã tìm hẩn.”

Tiểu ca đem bạc trong tay ánh chừng một chút rồi nhét vào ống tay áo, nhường ra lối đi: “Công tử trước tiên ở nơi mát mẻ nghỉ ngơi một chút, chờ tiểu nhân vào bẩm báo.” Nói xong còn niềm nở quán lấy ta đưa đến chỗ ngồi.

Chẳng mất bao nhiêu công sức, trong chốc lát, tiểu ca đã đi ra, còn đem thêm một đồng khuôn mặt tươi cười chào đón ta đi vào. Vì lão Hầu gia trở về nên rất có phép tắc quy củ, ta không được đưa thẳng vào nội viện của Phù Khanh Thư, trước tiên phải đưa đến tiền thính. Sắp đến trước cửa, tiểu ca hướng toàn bộ ánh mắt lên người ta, che nửa miệng nói: “Hầu gia không ở đây thì mới đến lượt Tiểu Hầu gia làm chủ, bây giờ Hầu gia trở về rồi, phải dẫn công tử đi tìm chính chủ trước. Mau vào thôi.”

Tiểu ca đi vào thông báo một tiếng, sau đó mới xua tay để ta vào. Ta bước lên bậc thang trước ngưỡng cửa nói: “Phù lão đệ, ngày hôm nay để thấy được người phải qua không ít cửa, hóa ra là cha người trở về....”

Nửa câu còn lại chưa kịp nói nghẹn trong miệng. Trong tiền thính chỉ có một người mặc áo choàng tím nhạt đứng chấp tay, khoảng chừng bốn năm chục tuổi, ba túm râu dài rất giống Lữ Động Tân (1), đang cau mày nhìn ta, bỗng nhiên một chân lão quý xuống: “Gặp Thái vương gia, không có từ xa tiếp đón, vương gia chớ trách.”

Hèn nào cái mũi kia có chút quen thuộc, hóa ra là lão Hầu gia cha của Tiểu Hầu gia. Ta là con rể mới, nhìn thấy Lão Trương Nhân (ý nói người già) không biết kích động cái gì, cũng phải bận nhào xuống đưa tay ra đỡ: “Hầu gia đừng khách khí, chúng ta tính ra cũng là thân thích với nhau, ta và Tiểu Hầu gia là huynh đệ. Ngài đa lễ như vậy ta nhận không nổi đâu.”

Lão Hầu gia đứng lên, ta nhìn bốn phía, nói: “Ta hôm nay đến là tìm lệnh công tử có chút việc, không biết Tiểu Hầu gia có nhà không?”

Lão Hầu gia cau mày nhìn ta biểu hiện rất phức tạp: “Tiểu khuyến nó ở nội viện, ta sẽ sai người lập tức đi kêu ngay.”

Ta nói: “Không cần, đường trong nội viện ta cũng quen thuộc, để ta tự đi tìm hẩn.”

Xe chạy thông thả trên con đường quen tìm vào nội viện, bên trong sớm có nô bộc thông báo nên Phù Khanh Thư đứng ngay cửa thư phòng chờ đón. Đợi đến khi hạ nhân trên dưới đều lui xuống, ta cầm quạt nhắm ngay bả vai Phù Khanh Thư gõ gõ, vô cùng phấn khởi nói: “Phù lão đệ, chuyện hôm qua chúng ta có

thể gác lại được mối ưu phiền lớn rồi. Làm liên lụy người phí công một hồi. Thế mà chả có chuyện gì hết! Hôm nay cùng ta đi biệt trang chơi đùa một chút đi, ta với người từ từ tâm sự tử tử!”

Phù Khanh Thư đối với việc ta bận bịu với màn văn nghệ ủy thác hôm qua cũng không để trong lòng, cười đến thoải mái: “Không có chuyện gì là tốt, chỉ là chuyện người nợ ta rượu ngon lập tức nhớ kỹ rồi!”

Ta nói: “Ta tuyệt đối không quên! Hôm nay cùng ta đi biệt trang, nghe đâu trong hầm rượu có cất vài bình không tệ!”

Phù Khanh Thư lắc đầu: “Thôi, người cùng Tô công tử và Bùi công tử còn có chuyện cần nói không nên để dở dang. Với lại còn có mười mấy công tử khác cũng ở đó, người tự đi ứng phó đi.”

Nghe Phù Khanh Thư nói vậy mặt ta cũng nóng lên: “Phù lão đệ, lời này là người nói không tử tử rồi. Chuyện lớn bằng trời cũng không bằng huynh đệ chúng ta thoải mái uống rượu tán gẫu. Ta là thực lòng xin người. Nếu như người có để chuyện này vào mắt thì cũng nên chừa cho ta ít thể diện.”

Phù Tiểu Hầu gia cuối cùng cũng gật đầu: “Được, ta đi.”

Lúc này mới thực sự nhẹ nhõm. Ta lại gõ lên bả vai hấn một cái, cười ha ha. Phù Khanh Thư nhăn mày: “Người sao lại cười?”

Ta hai tay đè bả vai hấn: “Không có chuyện gì, chỉ là bây giờ nghĩ lại dáng vẻ của ta hôm qua ủy thác trách nhiệm cho người thì thấy thú vị.”

Phù Khanh Thư lông mày từ cau lại sau đó giãn ra, nhảy lên nện một cái vào bả vai ta, cũng cười phá lên: “Nghĩ lại quả thực cũng thấy thú vị.”

Bằng hữu, đây mới chính là bằng hữu!

Phù Khanh Thư một bên gọi người chuẩn bị ngựa, bên này hỏi ta: “Người không cần phải hồi phủ một chuyến đón hai vị công tử kia xong rồi mới đi sao?”

Ta nói: “Không cần, Tô công tử và Bùi công tử sáng sớm đã đi trước, còn ta đặc biệt đến xin người đi cùng.”

Phù Khanh Thư nở nụ cười: “Người không biết cưỡi ngựa, ngoài chuẩn bị xe thì không biết làm gì khác hơn.” Xong lại hô hai tiếng gọi Mặc Dư, nói: “Sáng sớm hôm nay ta để hấn đến Thái vương phủ người hỏi tin tức, sao giờ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.”

Ta nói: “Quái thật, ta cũng không gặp hấn.”

Phù Khanh Thư về phòng cầm quạt: “Thôi, chắc là thấy được cái gì lạ mắt nên chạy đi xem náo nhiệt rồi.”

Đi đến trước sân gặp phải lão Hầu gia, lão cau mày nhìn hai chúng ta cùng ra ngoài, Phù Khanh Thư vẫn an, nói là muốn cùng ta đi biệt trang một hai ngày mới về. Lão gật đầu cho đi, còn không quên gửi ta một câu Vương gia đi thông thả.

Trên xe ngựa ta hỏi Phù Khanh Thư: “Cha người lần này trở về vì việc người cùng công chúa kết hôn thôi.”

Phù Khanh Thư lạnh nhạt đáp: “Nào có dễ dàng vậy, công chúa chưa hấn cho ta lọt vào mắt xanh của người.”

Ta nghĩ đến mấy câu nói trong bụi rậm của tiểu công chúa, đúng rồi, nàng là vì đi tìm Thiên Phi Biên Bức đại hiệp mà hôm qua đào hôn không phải sao?

Ta nhe răng trợn mắt nở nụ cười: “Yên tâm, ca ca bảo đảm với người công chúa chạy không thoát đâu.” Xoay cánh quạt một vòng, nói tiếp: “Tin tức ta mắt thấy ta nghe, công chúa đối với Biên Bức đại hiệp ngưỡng mộ đã lâu, cực kì đáng yêu, cùng với người chính là một đôi.”

Phù Tiểu Hầu gia xem chừng nhắc đến việc kết hôn rất lảng tránh e ngại, không nói một lời cau mày dán mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giả bộ như ta đẩy việc gì phải bận tâm.

Tiểu vương gia luôn là người làm việc có phong cách, đến biệt trang cũng xây dựng phong cách theo. Ở ngoại thành sau không một thôn trước không một *** , chỉ có mỗi một hồ lớn bên cạnh, phía sau là núi.

Cũng không sợ sai lang hổ báo rắn rết. Bên hồ hơi nước ẩm ướt phảng phất, cỏ lại nhiều, nên cũng vậy gọi lắm muỗi đến chơi.

Lộ trình về sau là một con đường tương đối khó khăn, bởi vì lão tử cùng Phù Tiểu Hầu gia lúc xuống xe mua quả dưa hấu giải khát thì nghe thấy được một câu ghê gớm.

“Nghe nói chưa, vị tiểu vương gia của Thái vương phủ hôm nay ở trên đường cái trong thành đoạt tiểu ca, mang đến biệt trang. Làm vậy a!”

Trung thúc ở trước cửa lấp ba lấp bắp nói: “VươngVương GiaNgài cũng nên mau vào nhìn một chút đi.”

Ta leo xuống xe, một mạch đâm thẳng vào phía trong. Xa xa nhìn thấy trong tiền thính một tình cảnh quá sức tưởng tượng, một người mặc trường sam xanh nhạt cầm một cái quạt, đứng chính diện Bùi Kỳ Tuyên vân vê cầm hấn. Ta giận tím mặt, một thân xông vào tiền thính: “Người nào dám ở chỗ này ngang ngược?”

Khoảng cách gần hơn, người vận trường sam xanh nhạt quay đầu lại, ta choáng. Nói sao so với Bùi Kỳ Tuyên thấp hơn nửa cái đầu, rõ ràng là tiểu cô nương.

Thời đại này tiểu cô nương có phải ngốc rồi không, đổi kiểu tóc quăn lại ngực còn mặc y phục nam nhân, rồi coi mình là nam nhân. Vóc người vị cô nương này ở trong nhà có thể tính là cao ráo, còn cầm quạt nắm cầm Bùi Kỳ Tuyên cười thâm ý đến là ngả ngớn, nhưng lão tử vẫn là ngửi một cái liền nhìn ra, là một tiểu cô nương, một tiểu cô nương xinh đẹp.

Cô nương mặt như cánh hoa đào trắng mịn mềm mại trong làn nước long lanh, trên dưới mười sáu mười bảy, tay nắm phiến quạt mềm mại thon dài, trắng sáng như ngọc. Mỹ nữ!

Một đôi mắt to lanh lợi nhìn ta, lại nhìn sang Bùi Kỳ Tuyên, nghiêng nghiêng đầu nói: “Chà chà, quả là xinh đẹp. Thập nhị ca, ở chỗ của huynh quả nhiên mỗi người ai ai cũng là tuyệt sắc. Chi bằng đem một người đến cho đệ đệ, sao hả?” Giả vờ ho khan một tiếng thật lớn, đệ đệ kia tăng thêm trọng âm, quay đầu nhìn ta, mắt trái chớp a chớp. Ta toàn thân như phiêu phiêu trên mấy tầng trời, các người không hiểu được đâu, nụ cười này mới thật là tuyệt sắc.

Bát công tử Mộ Tàn đứng bên cạnh Bùi Kỳ Tuyên mồ hôi đầy đầu. Bát công tử thực đáng thương, ánh mắt còn phải học hỏi kinh nghiệm nhiều. Bùi Kỳ Tuyên cũng cười, hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy quạt, bày ra một đôi mắt chớp chớp câu hồn: “Đa ta công tử nâng đỡ, chỉ cần vương gia chỉ điểm, Kỳ Tuyên nhất định làm hài lòng công tử.”

Tiểu cô nương ngẩn người, còn có thể cười theo hai tiếng: “Tốt, tốt. Công tử ta chính là thích người như vậy! Cực kì tốt!”. Có điều nghe sức lực rõ ràng không đủ. Ta nhin không được nhìn Bùi Kỳ Tuyên một chút, nếu hấn nhìn ra đây là nữ nhân rồi, tội gì đùa giỡn nàng như vậy.

Ta gõ gõ quạt: “Kỳ Tuyên, người cùng Bát công tử đi nội viện trước, ta và khách nhân có lời muốn nói.”

Trong sảnh chỉ còn lại ta và vị mỹ nhân kia, tiểu cô nương mới cười khanh khách: “Thập nhị ca, chớ có giận ta. Đúng rồi, ta nghe mẫu hậu và hoàng huynh nói huynh không phải là Thập nhị ca, là tá thi hoàn hồn. Vậy huynh có nhận ra ta hay không? Ta gọi huynh thế nào đây?”

Quả nhiên lão tử đoán không sai, là Vĩnh Thọ công chúa đi tìm Phi Thiên Biên Bức. Thực sự cũng chẳng đáng yêu gì, nhưng nếu không phải muội muội của tiểu vương gia thì ta vẫn muốn đem nàng về làm người nhà họ Mã. Ta không nhin được liền nhếch hai bên mép: “Muội thích gọi thế nào thì gọi như thế.”

Tiểu công chúa suy nghĩ một chút, mắt chớp chớp: “Vẫn nên gọi Thập nhị ca là tốt nhất. Nhìn thấy mặt huynh gọi vậy trước giờ quen rồi, sửa lại phiền phức.”

Ta nhìn tiểu công chúa khuôn mặt như nước long lanh, nhin không được cười thầm, Phù Tiểu Hầu gia nếu như cười bảo bối này, thật là một cặp quái dị.

Đúng rồi, Phù Khanh Thư. Ta quay đầu lại xem, không thấy bóng dáng hấn đâu. Giữa ban ngày ban mặt đột nhiên biến đi đâu mất rồi?

Vĩnh Thọ công chúa ngọt ngào hô một tiếng Thập nhị ca: “Kỳ thực hôm nay ta có chuyện cầu xin huynh hỗ trợ.”

Mỹ nữ thỉnh cầu sao có thể từ chối, ta nói: “Có gì cứ nói, gấp cỡ nào ca ca cũng giúp người. Có phải hay không, là chuyện của Phi Thiên Biên Bức đại hiệp?”

Tiểu công chúa mắt sáng rực lên: “Thập nhị ca huynh đều biết rồi, vậy nói ra thật tốt. Huynh nhận ra vị Phi Thiên Biên Bức đó chứ? Tối nay huynh cho mai phục mười mấy nhân thủ, chắn trước con đường kia để cho ta cứu hần đi?”

Tiểu công chúa không hổ cùng với Nhân vương một mẹ sinh ra, liên tục làm lão tử choáng váng: “Cái gì mà mai phục với chả không mai phục?”

Công chúa xoa xoa tay nói: “Huynh không phải biết rồi à? Ta không thích cái tên Phù Khanh Thư, người ta nhìn trúng là Phi Thiên Biên Bức. Thập nhị ca phải giúp ta.”

Ta gật đầu: “Được, được ta giúp muội.”

“Tối nay lúc Phi Thiên Biên Bức đến biệt trang, ta đứng chờ trước ở một chỗ, Thập nhị ca huynh phái mười mấy nhân thủ đem hần đến chỗ ta, vậy là có thể nhận ra hần.”

Cái này gọi là chủ ý gì đây? Công chúa giống như xem quá nhiều nhạc kịch rồi đó. Công chúa hai mắt lờ sáng, hiển nhiên hào hứng không ít. Ta dở khóc dở cười gật đầu: “Ân ân ân, không tồi không tồi. Có điều làm sao muội biết tối hôm nay Phi Thiên Biên Bức nhất định đến biệt trang của ta?”

Công chúa cười tủm tỉm nói: “Ta đương nhiên biết chứ. Phi Thiên Biên Bức không phải thấy huynh cướp nam nhân là lập tức chạy đến cứu người sao.” Nói rồi vỗ tay hai lần: “Ta sáng nay trên đường ở trong thành cướp được một người, còn tự xưng ta là Thái vương gia. Đây đường ai mà chả thấy.”

Mấy tên mặc y phục tối tó đang giam giữ một tiểu ca bị trói hai tay ra sau đang không ngừng giãy dụa, bọn chúng lấy miếng vải bố nhét trong miệng tiểu ca ra. Tiểu ca lập tức nước mắt đầm đìa nhìn về phía ta khóc thút thít: “Thái vương gia, cứu mạng!”

Ta nói hèn chi nhìn quen mắt dễ sợ.

Là tiểu thư đồng của Phù Khanh Thư, Mặc Dư.

(1) Lữ Động Tân: là một nhân vật lịch sử và là một vị thần trong số Bát Tiên, được tôn kính trong lịch sử văn hóa Trung Hoa. Đây là một trong những hóa thân của Quan Thế Âm Bồ Tát.

57. Chương 57

Công chúa cả kinh nói: “Ồ? Người hóa ra đã biết hần là vương gia còn ta đây không phải.”

Mặc Dư bày ra vẻ mặt đáng thương mong chờ dán mắt vào ta, ta khước miệng co rúm: “Công chúa, người này bị muội trói, là tiểu thư đồng của phò mã tương lai Phù Tiểu Hầu đó.”

Công chúa nhăn mặt lại, nghiêng đầu liếc Mặc Dư: “Ta nói hèn gì một mực không dùng được, hóa ra là theo chủ nhân rồi. Lúc đó trên đường chỉ có hần là ra dạng người, chọn không kịp, tùy tiện vơ đại thôi.”

Mặc Dư sứt sứt mũi lại còn giãy dụa hai lần, ta nói: “Nếu là người mình, nên thả ra.”

Công chúa lại nhăn mặt nhíu mày: “Thả? Thả hần tối nay lấy cớ gì chờ được Phi Thiên Biên Bức. Bất không dễ, nên không thể thả. Hần là tiểu thư đồng của Phù Khanh Thư thì sao, muốn làm phò mã của ta, còn không cho ta sử dụng thư đồng của hần?”

Rất có đạo lý. Ta xoa xoa cằm nhìn Mặc Dư, cùng công chúa cười bồi: “Tốt xấu gì cũng phải thương lượng một cái, đem dây thừng gỡ ra. Ngày nắng gắt mà trói dây thừng chẳng chịt thật tội nghiệp hần. Tìm mấy người canh chừng hần đi, chạy không được đâu.”

Công chúa trầm ngâm do dự một chút, đầu hơi gật gật: “Cũng được.” Vung tay lên, chỉ điểm mấy người mặc trang phục đầy tó: “Các người ở trong tiền đình canh chừng hần, dây thừng trói chân đừng gỡ ra, cài vào trên cây cột nhà ấy.”

Khuôn mặt ta cười có chút sâu hơn:” Cột trên bàn thôi, ngồi ghế ăn cơm cũng thuận tiện.”

Mặc Dư vẻ mặt đau khổ, ta chỉ còn cách làm như không thấy. Đáng thương, hiện tại chịu khổ chút đi, chờ Tiểu Hầu gia nhà ngươi làm phò mã nhất định sẽ thưởng lớn cho.

Chờ Mặc Dư co lại ngồi lên ghế, một cái chân hần nổi với chân bàn, ta nhìn công chúa nói: “Công chúa, đến mười hai giờ trưa Thập nhị ca ta mời muội đi ăn vài món ngon. Muội có đem theo cung nữ không? Để các nàng hầu hạ muội trước sau chu toàn rồi muội nghỉ ngơi một chút.”

Hai lúm đồng tiền nhỏ của công chúa như ẩn như hiện: “Ta ngược lại còn không mệt, Thập nhị ca huynh gọi ta Vĩnh Thọ là được rồi.”

Tay nàng phe phẩy quạt: “Thập nhị ca, huynh dẫn ta đi xem thử mười mấy vị công tử trong phủ có được không? Ngoài tên tiểu ca hần ra ta chỉ mới nhìn thấy bóng dáng của hai người, ta sớm biết có người đẹp thế ta cũng sẽ không bắt thứ như vậy đến.” Khóe mắt công chúa phát ra dư quang liếc Mặc Dư một cái.

Tiểu nha đầu này thật không dễ đối phó. Ta vẫy vẫy ống tay áo quạt gió: “Vậy trước tiên đi ra đằng sau hóng mát, ta xem thử mọi người có ở đó hay không.”

Cuối cùng việc công chúa đến cũng coi như náo động, ta ở cửa tiền sảnh nhìn thấy Tiểu Thuận, dẫn hần và mấy cung nữ sắp xếp chỗ cho công chúa nghỉ ngơi, Tiểu Thuận nghe thấy hai chữ công chúa nhất thời hai mắt sáng quắc, vì mấy cung nữ công chúa mang đến đều là thủy linh linh làm người ta thích thú, Tiểu Thuận miệng nhếch lên giống như thạch lựu, ngắc nga ngắc ngữ đi tới, tiểu tử này hôm nay hơi rồi.

Thủy linh linh: vừa là xinh đẹp vừa nghĩa là tươi ngon mọng nước.:))

Ta tới chỗ Tiểu Toàn đang núp sau cánh cửa xem náo nhiệt, đề thấp giọng hỏi: “Phù Tiểu Hầu đâu?”

Tiểu Toàn tay chỉ vào trong sân: “Tiểu nhân vừa nãy nhìn thấy, vương gia tiến vào tiền thính xong thì Tiểu Hầu gia lại quay về phía sau mà đi rồi.”

Ta quay về tiền thính, xa xa cũng thấy được thập cửu công tử Thần Phong, hần nói: “Tiểu Hầu gia ở Nam quan đình cùng Bùi công tử uống trà.”

Lại là cùng chỗ với Bùi Kỳ Tuyên, ta hỏi: “Vậy Tô công tử đâu? Ta trước tiên tìm hần có chuyện thương lượng.”

Thần Phong công tử chỉ hướng, ta nói: “Ngươi cũng đến chỗ đó dừng chân đi, nhiều người, chủ kiến cũng nhiều.” Nói xong ta kéo hần đi cùng. Dọc đường đi lại lồi thêm được Tích Sở công tử, nghênh trước mặt thì tình cờ có Mộ cầm công tử, thế là tiểu vương gia ta trái Sở phải Tần tập hợp đầy đủ một chỗ. (họ Mộ biết chơi đàn gọi là Mộ cầm công tử)

Bát công tử Mộ Tần là vị thứ mười chín vào cửa tiểu vương gia, cũng là người thiết thời nhất. Một ngày nào đó trước đây tiểu vương gia mang theo Tích Sở công tử cùng Tô nhị gia uống rượu, Tô Hành Chi nói nếu như thu được người họ Tần về làm một đôi, Thái vương gia có thể nay Tần mai Sở. Tiểu vương gia chợt nhớ đến một câu lan (phường hát múa) nào đó trong kinh thành hình như có một nhạc công gọi là Mộ Tần, thế là lập tức xông đến đoạt người, buổi tối hôm đó đã kéo đến trước mặt Tô nhị gia khoe khoang, từ đó thành một đoạn giai thoại trái Sở phải Tần. Đáng tiếc tiểu vương gia không biết, họ Sở cùng họ Tần hai người cố nhiên là một đôi rồi, nay ba cùng tám ghé vào một chỗ càng xứng.

Thành ngữ “Triều Tần Tịch Sở”: Thời chiến quốc, Tần Sở là hai chư hầu đại quốc đối lập nhau, thường hay tác chiến lẫn nhau. Có vị chư hầu tiểu quốc vì an toàn và lợi ích của bản thân, khi thì nghiêng theo Tần, khi thì theo bên Sở. Ví là thay đổi thất thường. Ở đây ý nói nếu Sài Dung tìm được một người họ Tần về cùng với Tích Sở làm một đôi, nay Tần mai Sở nghĩa là hững bên anh nào thì qua với anh ấy

Tô công tử đang nghe Trung thúc báo cáo công việc, thấy ta cùng ba vị công tử cùng nhau xuất hiện, thần sắc mang theo chút kinh ngạc, gật đầu để Trung thúc đi trước. Ba vị công tử kia ngồi xuống, ta không có lòng dạ nào mà ngồi, xoa tay đi tới đi lui: “Hiện tại Vĩnh Thọ công chúa đang ở trong trang, nàng đang trối tiểu thư đồng của Phù Tiểu Hầu lại nói là phải đợi Phi Thiên Biên Bức, trông tư thái nàng thì không gặp được người tuyệt đối sẽ tiếp tục không buông. Vừa hay Phù Khanh Thư đã cùng ta tới rồi. Chỉ có nước tối nay để Phù Tiểu Hầu gia giả trang thành Phi Thiên Biên Bức cứu người, mọi người thuận theo công chúa diễn một màn kịch vậy.”

Ba vị công tử đưa mắt nhìn nhau, Tô công tử nói: “Chỉ cần để công chúa hiểu ra Phi Thiên Biên Bức chính là Phù Tiểu Hầu gia là xong, không phải sao?” Vẫn là Diễn Chi thông minh, suy đoán một cái liền hiểu.

Ta kéo một cái ghế bên cạnh Tô Diễn Chi ngồi xuống: “Mấu chốt là muốn trong lúc Phù Tiểu Hầu cứu người vô ý gặp được công chúa, còn công chúa trong lúc vô tình thì phát hiện Phi Thiên Biên Bức chính là Phù Khanh Thư, sau đó mọi người giai đại hoan hỉ, chúng ta cũng có thể từ nay sống yên ổn qua ngày. Bằng không thì công chúa còn náo dài dài, sau này đừng mơ mà nghĩ đến việc yên thân nữa.”

Tích Sở nói: “Trong viện tử điều mấy tên gia đình đi sắp xếp, tối nay diễn trò sẽ không gặp nhiều tình huống khó xử.”

Thần Phong cũng nói: “Chỉ cần lừa được người của công chúa mang theo, còn vị công chúa kia dễ đối phó thôi.”

Hai vị công tử đều nói không khó, khiến lão tử càng nắm vững niềm tin. Mộ Tàn công tử này giờ vẫn cau mày ngồi nghe bỗng nhiên ngẩng đầu nói: “Vị kia...Vừa này trong tiền thính đối diện với Bùi công tử, hóa ra là công chúa nữ phần nam trang!” Lừa gạt quá hay, thật đáng khen ngợi.

Ta nắm tay lại hướng lòng bàn tay kia đập một phát: “Được, chiều nay an bài như vậy là ổn thỏa rồi. Phù Tiểu Hầu gia giúp ta rất nhiều, ngày hôm nay đã làm huynh đệ nên trả lễ hần một lần. Để công chúa cam tâm tình nguyện dựa vào ***g ngực của hần, tất cả mọi người đều vui vẻ. Mọi việc nên được tiến triển thuận lợi.”

Tô Diễn Chi hơi hột cười, nói: “Chỉ cần chính Tiểu Hầu gia đồng ý.”

Tô Diễn Chi nói chuyện, luôn luôn hướng thẳng trọng tâm.

Theo như tình cảnh Phù Tiểu Hầu gia nhìn thấy công chúa rồi chạy mất dép mà nói, là Phù Tiểu Hầu sợ lúng túng khó xử. Khanh Thư Tiểu Hầu gia là người dù chết vẫn muốn giữ mặt mũi, nếu trong lòng yêu thích cũng sẽ không nói ra. Muốn hần buổi tối mặc y phục dạ hành ở trong sân lượn vòng vòng í ới gọi công chúa so với việc để Trung thúc leo cây khó hơn nhiều.

Quả nhiên, Phù Khanh Thư ở trong Nam quan đình nghiêm mặt nói: “Chủ ý quả thú vị, chư vị cứ đi theo công chúa mà diễn vở kịch lớn đi. Ta đây chỉ muốn thỉnh cầu thẳng đến công chúa điện hạ thả Mặc Dư là được. Đã có thượng khách như công chúa, tại hạ cũng không tiện quấy rối nhiều, trước tiên tạm biệt là xong rồi.”

Hần nói đến mức làm lão tử không biết từ đâu có một cơn hỏa khí bốc thẳng lên trên, may mà lão tử đối với tình tiết tiến hành như thế nào đều có chỉnh sửa qua một chút, chỉ nói là để hần dùng hình dạng Phi Thiên Biên Bức lượn một vòng sau đó lui xuống là đủ làm tan chảy trái tim công chúa, không dám nói thật là bảo hần giả trang Phi Thiên Biên Bức để câu dẫn công chúa đầu hoài tổng bảo: “Phù lão đệ, người nói lời này có còn coi ta là huynh đệ hay không! Hiện tại Mặc Dư trong tay công chúa, nói thẳng muốn nàng thả nhất định không thả. Chỉ cần buổi tối người lượn một vòng, Mặc Dư cũng được thả, công chúa cũng tạm thời an tâm, thuận tiện lại đơn giản, tốt biết bao nhiêu.”

Đầu hoài tổng bảo: Ấm chỉ hành động chủ động quan tâm yêu thương nhưng vì mục đích khác. Ở đây ý là nói anh Đông không dám nói thẳng với Khanh Thư là để hần câu dẫn công chúa chỉ để Mặc Dư được thả ra.

Phù Khanh Thư cười gằn: “Tạm thời thì sống yên ổn. Nếu nàng lại làm trò đoạt người nữa, thì ta cùng nàng lại xuống ra vở kịch nào nữa đây?”

Bùi Kỳ Tuyên cầm chén lay lay lá trà bên trong ngồi một bên cười nhẹ. Ta chuyển qua đôn đá bên cạnh Phù Khanh Thư ngồi xuống, cơ nhục trên trán co lại vào nhau đau nhức: “Ta nói chứ Phù lão đệ, người sao lại không biết dựa theo tình hình mà xoay sở. Cứ giải quyết xong việc trước mắt, quản chuyện về sau làm cái gì? Chỉ cần...” Ta không yên lòng, lại liếc chung quanh, Bùi Kỳ Tuyên thông thả chen lời: “Bốn phía không có ai.” Ta mới hạ thấp giọng: “Chỉ cần hôm nay xong việc đem công chúa hồi cung, chưa chắc sau này nàng lại có cơ hội lên ra ngoài trộm người lần nữa.” Bùi Kỳ Tuyên thổi thổi nước trà: “Lần sau nàng lại trộm người, chỉ cần nàng trộm người không liên quan tới chúng ta, thì nàng sẽ rước thêm khổ sở.” Ta nói: “Chính là đạo lý này.”

Phù Khanh Thư sầm mặt lại: “Cân nhắc thật chu đáo.”

Ta nắm quạt gỗ lên bàn đá, thành khẩn nhìn Phù Khanh Thư: “Phù lão đệ, chỉ cần đồng ý tối nay thôi, nếu không thì vất vả lắm mới mời được người tới một chuyến mà hai huynh đệ ta ngay cả sống yên ổn ở tửu đồ uống rượu cũng không nổi nữa.”

Phù Khanh Thư xoay mặt giật giật khóe miệng: “Ta thấy người là muốn toan tính để bản thân được sống yên ổn, mới nghĩ ra cái biện pháp không đứng đắn này.” Stop đề, thời đại này làm người tốt thật khó lắm nha. Ta không sao nói được: “Phải phải phải, nhưng thật ra là ta muốn bớt chút phiền phức, xin Phù đại hiệp chừa cho chút mặt mũi, coi như là huynh đệ cầu xin người.”

Phù Khanh Thư thần sắc vừa mới thả lỏng ra, ngàn phần mới lộ được nửa phần tiếu ý: “Nếu là người cầu xin ta hỗ trợ, ta chấp nhận.” Phật tổ gia gia, cuối cùng cũng coi như giải quyết xong.

Bùi Kỳ Tuyên nhìn về phía xa xa ngoài đình nói: “Một đường nhìn giống Tiểu Thuận, một đường nhìn giống Tiểu Toàn, đều đang chạy tới không biết vì chuyện gì nữa đây.” Ta đưa tay đỡ trán, gia gia ơi, đừng có xảy ra thêm chuyện gì nữa!

Xông vào đình trước tiên là Tiểu Thuận, theo sau là Tiểu Toàn. Cả hai xiêm y đều ướt đẫm mồ hôi thở hồng hộc, cùng tiến đến hỗn hà hỗn hển gọi vương gia, ta ngó thấy Tiểu Toàn thở quá mức lợi hại, liền quay sang Tiểu Thuận nói: “Người nói trước đi.”

Tiểu Thuận nuốt hai miệng đầy khí nói: “Vương gia, công chúa thiên tuế muốn tiểu nhân cấp tốc lại hỏi ngài một tiếng. Mười mấy vị công tử đều ở một chỗ sao, bọn nàng đang chờ chiêm ngưỡng đó.” Tiểu nha đầu vẫn còn ghi nhớ chuyện này.

Phù Khanh Thư khóe miệng cong cong nhìn xuống, nở nụ cười. Ta nhìn Bùi Kỳ Tuyên, cười gượng: “Đợi nói với công chúa, liền nói.....liền nói ” Bùi Kỳ Tuyên đẩy cốc trà nhìn xéo ta, ta nhìn xuống đất nói không ra cái gì, ho khan một tiếng: “Tiểu Toàn người có chuyện gì trước tiên nói.”

Tiểu Toàn đang dùng ống tay áo lau mặt, hạ cánh tay xuống mặt mày tái mét lo sợ nói: “Bẩm vương gia, Nhân vương thiên tuế đến rồi, cùng Tôn tướng quân còn có thị vệ đại nhân trong cung đang ở tiền thính.”

Ai ya, đều đã đến rồi. Ta gãi gãi trán đứng dậy: “Nhân vương gia hẳn là tới đón công chúa. Phù lão đệ người cũng đừng ra mặt.”

Bùi Kỳ Tuyên nói: “Phù Tiểu Hầu gia không chê, Kỳ Tuyên tạm thời xin được tiếp đãi người.” Kỳ Tuyên xem ra hỏa khí đã tiêu tan, ta hơi cảm động: “Kỳ Tuyên, trước tiên phiền người để ý đến Phù lão đệ, đi dạo xung quanh ăn dưa hấu, đừng để nóng quá.”

Bùi Kỳ Tuyên đôi mắt mỉm cười nhìn ta: “Yên tâm, nhất định hầu chuyện Phù Tiểu Hầu gia thật tốt.”

Phù Khanh Thư lạnh nhạt nói: “Phiền Bùi công tử rồi.”

Ta kéo theo mặt trời đến tiền thính, một phòng toàn người tới om om, đặc biệt nóng nực. Mặc Dư dây thừng đã thả lỏng, núp ở cạnh cửa bên trong góc. Ta lặng lẽ chỉ chỉ phía sau, Mặc Dư hiểu ý, men vào chân tường lách ra ngoài cửa. Nhân vương thả xuống nửa quả dưa hấu xòe quạt đứng lên: “Lão Thất, Vĩnh Thọ nha đầu kia ở trong biệt trang của người.” Ta gật đầu: “Đang ở Trầm Hương Tạ nghỉ ngơi rồi.”

Tạ: nhà sàn dài nhà cửa xây cất trên đài, bộ.

Nhân vương nói: “Người vừa mới trong sảnh là do nha đầu nó trối lại, thật chẳng có thể thống gì. Ta nghe nói Thái vương gia lại bắt người, nghĩ ngay đến là nha đầu nó gây ra, nhất định là chạy đến biệt trang của người. Làm khổ người hao tổn công sức nhiều rồi.”

Ta chân tâm thật lòng nói: “Không có, thật sự không có.”

Nhân vương hướng quạt đến người bên trái chỉ chỉ: “Vị này chính là thị vệ Lý thống lĩnh trong cung.” Lại chỉ sang bên phải: ” Ngự lâm quân Phiêu Kị doanh thiếu tướng Tôn Phi Hổ.”

Lý thống lĩnh là hán tử trung niên tầm khoảng bốn mươi, nhỏ gầy tháo vát. Tôn tướng quân nhiều nhất chỉ khoảng hai lăm hai sáu, tướng mạo đường đường uy vũ dũng mãnh, đập vào mắt ta rất có khí phách. Giới thiệu xong xuôi Nhân vương gia nói: “Lần này đến là đón Vĩnh Thọ công chúa hồi cung. Thái hậu cùng

Thái phi đang chờ, không thể kéo dài.” Mang theo Lý thống lĩnh nhắm Trầm Hương Tà mà đến, ta cũng với Tôn tướng quân đi theo.

Trầm Hương Tà xây trên mặt hồ, thạch đôn làm nền đỡ, toàn bộ nguyên liệu là cây Đàn Hương, xông hương lên đến tận óc. Bốn phía đều là cửa sổ chạm hoa, gió thổi mát mẻ. Tiểu công chúa đang ngồi ăn lê, cung nữ hầu hạ một người gọt vỏ hai người đứng quạt, không lãng phí một ai.

Tiểu công chúa bày ra tính khí tùy hứng, sống chết không đi: “Lần này không thấy được Phi Thiên Biên Bức, ta sẽ không về. Ngũ ca, ta trối người kia ở tiền thính huynh không thả sao?”

Nhân vương nói: “Thả, muội hồ đồ làm Ngũ ca ta thật tức giận mà. Mau mau cùng ta trở về. Mới vừa nghe nói muội trối ai không trối, lại đi trối chính là tiểu thư đồng của phò mã tương lai, như vậy mà nói thì rõ ràng là duyên phận, nhân duyên của muội và An quốc phủ Phù Tiểu Hầu gia đã có ngày định trước rồi.”

Tiểu công chúa mếu máo: “Xì, nếu không vì Phi Thiên Biên Bức ta nào rảnh đi trối hắn? Ta quản gì trời định đất định người định ta với cái tên ngu ngốc An Quốc Hầu đó, tối hôm nay Phi Thiên Biên Bức nhất định đến, không thấy được chàng ta không đi.” Mặc cho Nhân vương hống Lý thống lĩnh khuyên, quyết không hé miệng. Tiểu công nương cứ như vậy được bọn họ chiều chuộng mà thành. Cuối cùng đến cả Tôn tướng quân cũng phải nhịn đỏ mặt nhỏ nhẹ xin nàng một câu: “Xin công chúa hồi cung, Hoàng thượng và Thái hậu đều nhớ người.”

Công chúa hai mắt chớp chớp: “Tôn Phi Hổ? Hoàng huynh không phải đã đề bạt người vào Ngự Lâm Quân làm Phiêu Kỵ Thiếu Tướng gì gì đó sao? Sao người cũng tới đây?”

Nhân vương nói: “Lúc hoàng huynh ra lệnh Lý thống lĩnh đến tìm muội thì vừa khéo Tôn tướng quân cũng ở đó, thuận tiện liền mang hắc theo.” Công chúa cắt ngang một tiếng: “Ta còn tưởng lúc người phạm lỗi, đã bị giáng chức về làm hộ vệ rồi chứ.” Tôn tướng quân không phải là người giỏi ăn nói trước mặt người khác, gương mặt đỏ lên, mồ hôi hột cứ từng giọt nhỏ xuống, cười ngây ngô một tiếng cúi đầu không nói.

Nhân vương mát mẻ phẩy quạt: “Như vậy đi, Ngũ ca theo ý muội vậy. Chậm nhất là ngày mai, như đã nói Phi Thiên Biên Bức tối nay là đến rồi, nếu không đến, người phải ngoan ngoãn theo Ngũ ca hồi cung. Được hay không?”

Tiểu công chúa nháy mắt hai cái: “Vạn nhất Phi Thiên Biên Bức hôm nay không rảnh muốn ngày mai mới đến thì sao.....”

Nhân vương gấp quạt lại, quơ quơ: “Không thể trả giá nữa.”

Công chúa cắn miệng gật đầu: “Được! Nếu hôm nay không tới ta theo huynh hồi cung.” Có điều nhân cầu nàng đảo qua đảo lại, lão tử rất hoài nghi không biết tính câu nói này có mấy phần là thật đấy.

Nguyên cả buổi trưa hành hạ lão tử mất nửa cái mạng, một nhóm công chúa một nhóm Nhân vương một nhóm Phù Tiểu Hầu tổng cộng ba đường nhân mã trú đóng ở quý phủ ta, cả ba bên vẫn chưa thể gặp mặt. Ta tạm ứng phó công chúa cùng Nhân vương đi dạo vườn, còn muốn tranh thủ thời gian để mắt đến Phù Khanh Thư nữa. May mà có Tô công tử bồi tiếp hắc chơi cờ, hết một buổi trưa là đi rồi.

Mặc Dư không biết nấp ở nơi nào mà không thấy lộ diện, công chúa tìm hắc không được đại phát một trận hỏa khí, may mà lão tử quan tâm trấn định nàng lại: “Chạy rất đúng lúc. Người nghĩ xem, nếu như Phi Thiên Biên Bức đến cứu hắc, vì e ngại có mặt hắc mà người và Phi Thiên Biên Bức không tiện nói chuyện. Chỉ cần buổi tối hắc quay lại, còn các người không có ai làm kì đà cản mũi thì tốt hơn.”

Công chúa mặt mày hớn hở: “Thập nhị ca, huynh nói đúng.”

Ta đem Phù Khanh Thư dặn dò với Tích Sở công tử: “Ở bốn phía vườn đều sắp xếp thượng nhân, chỉ có hòn giả sơn góc Tây Nam là còn khoảng trống vắng vẻ, để Phù Tiểu Hầu đi quanh một vòng từ nơi đó quay về sân sau, cứ nói ta kính nhờ hắc, đa tạ.”

Ta lại đem Nhân vương bàn giao cho công chúa: “Ta mới dặn dò thủ hạ, khắp nơi bốn phía vườn đã bố trí thượng nhân, chỉ có hòn giả sơn góc Tây Nam là còn khoảng trống vắng vẻ. Phi Thiên Biên Bức nếu đến rồi, ép hắc đi đến đó. Muội thì cứ trốn ở phía sau hòn giả sơn.” Công chúa hài lòng hai mắt tỏa sáng lấp lánh: “Cảm tạ thập nhị ca.” Nói một tiếng mà ngọt đến tận lòng người.

Ta lại đem công chúa cùng Nhân vương gia thương nghị: “Tam ca, huynh mang người cùng gia đình đi dạo bốn phía phục kích đi, chứ chẳng lẽ ta chừa lại hòn giả sơn góc Tây Nam phí công vô ích sao. Vạn nhất Phi Thiên Biên Bức đến thật, để hắc tử nơi vắng vẻ đó xuất hiện. Tốt xấu gì người này cũng là hiệp sĩ. Cũng không có đạo lý gì bắt hắc tử.” Nhân vương nói: “Cũng phải, cứ làm thế vậy. Nếu tóm được hắc tử, Vĩnh Thọ lại càng muốn âm ỉ.”

Rất cục, đêm xuống.

Ta không biết hóa ra biệt trang lại nhiều gia đình như vậy, đứng trong sân tối om om, bốn phía mai phục đã tan ra. Nhân vương cùng Lý thống lĩnh ngồi xổm trong bụi cỏ làm đống quân, công chúa trốn sau giả sơn, ta cho Thần Phong công tử trong bóng tối đợi lệnh gật đầu một cái, lại đi sang cùng Nhân vương và Lý thống lĩnh ngồi chồm hổm trong bụi cỏ. Ngồi xổm xuống thì có con muỗi đậu trên cánh tay, cách ông tay áo đập mạnh một cái. Đằng sau gáy lại bốp một tiếng nữa, xoa xoa một tay máu.

Nhân vương một bên cầm quạt đập chân một bên nói: “Động tĩnh nhỏ, chớ kinh động phi tặc. Vĩnh Thọ đâu?”

Ta nói: “Ta cho nàng ở trong phòng theo dõi tin tức. Sao không thấy Tôn tướng quân?”

Nhân vương nói: “Phi Hổ công phu tốt, ta để hắc tử trong bóng tối mai phục đợi mệnh, đề phòng bất trắc.” Ta cầm vạt áo lau lau lòng bàn tay đầy mồ hôi, mong Tôn tướng quân đừng bắt gặp công chúa sau hòn giả sơn.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt một bóng đen từ trong không trung vút qua trong nháy mắt rơi trên nóc nhà, Lý thống lĩnh thấp giọng nói: “Đến rồi.”

Trong bụi cỏ gia đình thị vệ gõ một tiếng bồn ỉ, chen chúc mà lên. Ta niết mồ hôi đuổi theo nhìn bóng đen lên lên xuống xuống, từ từ hướng theo góc Tây Nam mà đi.

Đầu tường sau hòn giả sơn giăng lưới rồi, chỉ chừa lại mỗi cửa bên hông là có thể qua được. Phù Khanh Thư nhất định phải đi trên mặt đất, vừa vận thuận tiện cho công chúa chặn lại.

Sau đó cứ thuận theo tự nhiên mà xem tiếp diễn biến.

Gió đêm lên, phảng phất có chút lạnh. Lão tử dừng chân, tự cổ tự địa cười hai tiếng, Phù Khanh Thư, đạo làm huynh đệ lão tử coi như trả đủ cho ngươi. Tiểu công chúa nếu như hiểu được ngươi là Phi Thiên Biên Bức nhất định dính lên ngươi toàn tâm toàn ý tuyệt đối không buông tay. Phù Khanh Thư ba chữ này tốt thế nào nàng cũng có thể tự hiểu được.

Tự cổ tự địa: hiểu đơn giản là vô thức tự nhiên mà cười.

Vỡ kịch lớn mở màn cũng phải có hạ màn, gia đình thị vệ ở trong sân rối loạn một trận kết thúc công việc. Ta đón đầu tình cờ gặp Tôn tướng quân, một mình đến tiền đình, Nhân vương cau mày đứng, tiểu công chúa đứng bên cạnh Nhân vương thút thút nghẹn ngào chính là đang khóc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra mấy vết muỗi cắn đỏ như hồng bao. Giương mắt nhìn thấy ta, nàng nhào tới nắm lấy tay áo, oa lên một tiếng, nước mắt ngày càng lợi hại.

Lão tử...không thể thấy nhất là nữ hài tử khóc, tay chân đưa ra không biết làm gì: “Xảy ra chuyện gì? Đừng khóc, nói ta nghe. Không thấy Phi Thiên Biên Bức hay sao?”

Tiểu công chúa lắc đầu ngẩng mặt lên: “Thập nhị ca ta chặn trước mặt hắc tử. Hắc tử, hắc tử nói với ta một câu hắc tử có người trong lòng rồi, liên liên đi mất tiêu..... Ô ô ô ”

Tiểu công chúa dùng tay áo che mặt, ta trong lòng dấy lên nỗi chua xót, Phù Tiểu Hầu ngươi cũng vô tình quá đi, công chúa có chỗ nào không tốt? “Đừng khóc, đừng khóc, ngươi nhìn thấy mặt Phi Thiên Biên Bức sao?” Công chúa lắc đầu, đứng rồi, lão tử quên mất, nửa đêm canh ba tối lửa tắt đèn mặt đối mặt còn thấy không rõ nhau, huống hồ Phù Tiểu Hầu còn có khả năng đã che đi nửa khuôn mặt.

Nhân vương gõ gõ lên quạt nói: “Nếu nước chảy vô tình thì muội vừa hay cũng nên thu tâm, cùng Ngũ Ca hồi cung ngoan ngoãn giả cho phò mã của muội thôi.”

Tiểu công chúa ngẩng đầu lên, sục sục mũi: “Không có nước chảy vô tình đâu, hắc, hắc nghe ta khóc sau đó quay đầu lại, còn, ” Cẩn cẩn môi, trên mặt bừng lên đỏ ửng, “Hắc còn nói với ta, hắc thực ra, thực ra người kia trong lòng hắc chính là ta, hắc, thích ta, chỉ là không dám nói. Sau đó có người chạy tới, hắc liền đi. Nói ta ngoan ngoãn hồi cung, sau đó hắc nhất định đến thăm ta. Hảo hảo đợi ta. Hắc, hắc nói hắc thích ta, hắc rõ ràng thích ta. Ta ô ô thật vui a ô ô ô ô ”

Nhân vương mang theo công chúa, Lý thống lĩnh và Tôn tướng quân đã đi suốt đêm về lại hoàng cung. Ta tiến xong một đồng người, tự nhiên xuất hiện đám người nháo như hồ tôn (khỉ lông dày) rồi giờ đi mất cũng thấy trống vắng. Bùi Kỳ Tuyên không biết từ khi nào đã tựa ở bên cột trụ hành lang trước sân nhìn ta nở nụ cười: “Cuối cùng cũng coi như có thể thanh tĩnh.”

Ta thở dài hướng vào phía trong sân mà đi, Bùi Kỳ Tuyên chậm chậm nói: “Vị tiểu thư đồng kia còn đang được an bài ở nhà dưới. Phù Tiểu Hầu gia nói hắc hơi mệt chút, sắp xếp phòng khách cho hắc nghỉ ngơi rồi.”

Ta cũng tắm rửa đi ngủ. Sớm ngày hôm sau, ta xoay đi hai vòng, vừa mới để cho Tiểu Thuận dẫn ta xuống khách phòng, đi nửa đường tình cờ gặp Tô Diễn Chi.

Ta ngập ngừng nói: “Không biết Phù Tiểu Hầu dậy chưa?”

Tô công tử nhìn ta nói: “Phù Tiểu Hầu gia trời vừa sáng liền mang theo Mặc Dư cáo từ trở về rồi.”

Từ sau ngày đó ta không gặp Phù Tiểu Hầu nữa, cũng không đi đến quý phủ tìm hắc. Ở biệt trang nghỉ đến đầu tháng bảy, trời dần chuyển nóng không nhiều mới trở về vương phủ. Tin tức từ kinh thành vẫn không ngừng nghỉ, công chúa hồi cung sau mười ngày, dưới thánh chỉ của Hoàng đế chính thức đem Vĩnh Thọ công chúa gả cho An quốc phủ Tiểu Hầu gia Phù Khanh Thư. Ngày hai tám tháng tám xuất giá. Lão tử giúp huynh đệ một hồi cuối cùng cũng coi như công sức có thành tựu, có một kết quả đáng mừng.

Vào tháng tám, liếc mắt nhìn sang chính là Trung Thu rồi.

58. Chương 58

Ngày mừng 8 tháng 8, thiệp cưới từ An quốc phủ đưa xuống vương phủ. Tô Diễn Chi cầm thiệp dò thăm mạ vàng đến chỗ ta thương nghị, đưa quà cưới gì mới tốt.

Phù Khanh Thư là huynh đệ của lão tử, tiểu công chúa là muội muội của tiểu vương gia, lễ nhất định phải có giá trị một chút. Ta cầm thiệp cưới giờ lên trước mũi nhìn nhìn, rồi lại đặt xuống, thôi cứ để Diễn Chi cân nhắc lo liệu vậy. Tô Diễn Chi nói muốn đưa hai phần lễ vật, một phần đưa vào cung cho công chúa, một phần đưa đến An quốc phủ. Ta nói phở trương thế nào đến thế nào, nhất định phải đưa cái gì đó quý báu hoặc đáng giá đến. Có điều lão tử suy nghĩ một lúc lâu mới hỏi Tô công tử: “Diễn Chi, người nói ta đi dự tiệc cưới, nên ngồi ở bàn nhà mẹ đẻ hay là bàn bên nhà chồng công chúa?”

Tô Diễn Chi cầm thiệp cưới nói: “Vương Gia là bậc thượng khách hắc là được mở riêng một bàn tiệc.” Hoá ra là bàn thượng khách. Kỳ thực lão tử được xếp ngồi vào ghế thủ tọa cho bàn ông mai bà mối cũng xứng đáng.

Nói đến bàn tiệc của ông mối ta thì Phù Khanh Thư và tiểu công chúa cả hai vẫn phải mời người đến kính ta một ly.

Diễn Chi đi rồi ta một mình đến viện tử (sân nhỏ) đi một vòng, bị vấp vào đồng rỗ cỏ bên cạnh hòn giả sơn, kinh động đến con ruồi trâu, xem chừng nó ngủ vừa mới tỉnh nhìn thấy ta như thấy thịt mỡ đến cửa, không chút khách khí ở trán lão tử làm một phát, đau như lửa đốt.

Chào đón ta là một ngày xui xẻo. Vì lẽ đó lão tử muốn ra ngoài đi dạo, xoay chuyển một vòng vận khí.

Ngày mùng 8 tháng 8 là ngày may mắn, trên đường cái cửa hàng ước hẹn khai trương. Bên này mới bùng bùng một lát mà đã thấy khói bay mù mịt, ta nắm quạt phẩy phẩy khói pháo đang nhàn nhã bay đến, bỗng ven đường nghe thấy một tiếng hét to: “Tiểu lão đệ.”

Một người trong đám khói bước ra ngăn trước đường đi, ta ngốc lăng ra, người kia cười hắc hắc nói: “Tiểu lão đệ, ngươi còn nhớ không, mấy ngày trước ở cửa hàng Tiền mặt rõ ăn dưa hấu, hai anh em ta còn tâm sự đó.” Ta bừng tỉnh nhớ lại: “Lý Thiết Tam, Lý huynh! Mấy ngày nay chuyện làm ăn tốt không? Đang tính ngày nào tìm mọi người rồi huynh đệ chúng ta cùng uống một trận.” Lý Thiết Tam trên khuôn mặt đen xì hiện ra hồng quang: “Chuyện làm ăn của tiểu bản ta vẫn cứ thế mà đối phó thôi, vừa hay dư ít tiền nhượng lại cửa hàng nhỏ, cũng tính là có được cái mặt tiền. Hôm nay khai trương, nếu tiểu lão đệ không chê, thưởng cho tình cảm kết giao của chúng ta mà đi vào uống chén rượu nhạt, tán tụng một trận.”

Ta để quạt kẹp vào eo lưng chấp tay: “Chúc mừng chúc mừng, nếu như biết trước chuyện này thì trời vừa sáng ta đã đến nơi này đòi uống rượu rồi.”

Đi vào cửa tiệm lò rèn của Lý Thiết Tam, lấy ra trong tay áo hai nén bạc làm hạ nghi, còn cùng Lý Thiết Tam nhún nhường lời kéo một phen. Mặt tiền bên ngoài lò rèn không lớn lắm nhưng mặt sau thì ngược lại có một tiểu viện tử không hề nhỏ. Miễn cưỡng đặt được bốn năm cái bàn lớn, ta quét mắt một vòng thấy Tiền mặt rõ, hai bên nhìn nhau nở nụ cười cũng chính là ngồi ở trên cái bàn đó. Lý Thiết Tam ân cần niềm nở đãi khách, Thiêu Dao Tử (1) trong tầng hầm dùng chén lớn uống, làm cả gà béo cũng có luôn cả vịt, cá chép chua ngọt (2) thì trên hai cân. Ta nghe tiếng sai bảo thì cao hứng, kính ông chủ cùng Tiền mặt rõ nhưng chỉ là uống tí chạm mặt thôi, ai ngờ người mấy bàn khác quan tâm hẳn dù quen biết hay không cũng đều đến uống một ly. Xong tiệc nói một tiếng quấy rầy rồi xuất môn, thật sự thì đúng là rượu có chút mạnh, thế là lại tấp dạp vào một trà lâu bên đường, kêu chén trà xanh giải rượu. Ăn mấy miếng điểm tâm, nghe được hai đoạn thư (sách).

Hạ nghi là nghi thức chúc mừng.

Vốn muốn có một ngày như vậy hỗn đáp qua, không nghĩ tới hôm nay hết sức dài. Nghe xong thuyết thư về Tần Thúc Bảo (3) lại tán gẫu sang đoạn của Tiết Nhân Quý (4), nghe đến khi ta nội cấp (mót quá á), mặt trời vẫn rất cao. Được rồi, vừa tiện lão tử không biết làm sao trở về vương phủ, chưa gặp Diên Chi cũng chưa gặp Bùi Kỳ Tuyên, những công tử khác phỏng chừng mỗi người đều có việc riêng, nên chỉ có Tiểu Thuận với Tiểu Toàn đến rước ta, còn vô cùng có lương tâm mà hỏi: “Vương gia ngài đi tới nơi nào uống rượu, làm chúng nô tài lo lắng sốt ruột hết cả lên.” Tiểu Thuận múc nước vắt khăn mặt nhét vào tay cho ta lau mặt, nói: “Vương gia uống chút trà rồi đi ngủ thôi.” Ta suy xét thấy hiện nay chỉ có ngủ là có thể làm, liền đến phòng mà thêm thiếp ngủ một chút. Ngày nào mà dành riêng để ngủ vẫn là ngày tiêu hao thời gian nhất, mở mắt ra thì trời liền tối rồi.

Trời tối, cuối cùng cũng thấy được người. Ta thông thả bước vào tiểu sảnh, Bùi Kỳ Tuyên cùng Tô Diên Chi đều có mặt, còn có Cửu công tử và thập tam công tử. Bùi Kỳ Tuyên ngáp dài rồi nhìn ta nở nụ cười, Tô Diên Chi nói: “Danh sách lễ vật đại khái nghĩ ra rồi, lấy tới xem một chút?” Ta nói: “Thôi khỏi, cứ thế mà làm đi.” Lại nhắm bốn phía mà nhìn, tìm không ra cái gì để nói, chỉ cố xuất ra một tia cười, nói: “Cơm tối chưa vị cứ ăn trước, ta không đói bụng.”

Bùi Kỳ Tuyên mày cau nhọn lại nhìn ta một cái: “Buổi chiều uống nhiều rượu nên giờ trong bụng nhộn nhạo rồi hay sao?” Tô Diễn Chi cũng nói: “Nếu không phải thì để kêu nhà bếp nấu một bát cháo hoa.” Ta đem nét cười trên mặt cố nhõn ra sâu một chút: “Thật sự không đói mà, đừng cứ qua lại làm khổ nhau. Ta đi hóng gió trong đình một chút, mát mẻ mát mẻ a.”

Bùi Kỳ Tuyên ở phía sau ta chậm rãi nói: “Vậy mặc thêm quần áo vào, buổi tối gió lạnh, trong sân muỗi nhiều.”

Dấu sao thì vào thu muỗi cũng bớt, ta bên trong tiểu đình tử ngồi ngắm hồ cá vàng, nửa ngày chỉ bị chích cho hai nốt. Trăng khuyết nhưng rất sáng, trong hồ cá vàng màu da lấp lánh, sao sáng thưa thớt trên trời đêm. Ta vẫn luôn không phát hiện hóa ra vị trí xây dựng cái đình tử này cũng không tồi, gần hồ cá vàng còn có cây hoa quế. Gió lạnh thổi đến khắp đảo hảo xử (vừa vặn đúng thời điểm), tết Trung Thu còn có thể đến nơi này ăn bánh Trung Thu. Tính ra Trung Thu cũng là vài ngày tết, minh nguyệt đại địa (trăng sáng khắp nơi) chiếu đoàn viên. Ta nhìn mặt nước dập dờn gợn nhẹ bóng vàng trăng khuyết, bỗng nhiên nghĩ đến một thứ không nên nghĩ.

Lão tử lại nhớ Yến Ný rồi.

Cũng chính là tết Trung Thu hai năm trước, Yến Ný ngồi trên băng ghế dài ở công viên nhân dân hỏi ta: “Mã Tiểu Đông anh có yêu em hay không?” Ta lập tức hiểu ra nàng đời này chạy không thoát, nàng là của ta. Lúc một người phụ nữ buộc người nói yêu cô ấy, chứng tỏ rằng cô ấy rất muốn cùng người hảo hảo bước tiếp. Tình cảnh lúc đó lão tử cũng hết sức phối hợp, ôm Yến Ný mang ba chữ kia ra nói rồi N khắp cả (ý là bla bla thề non hẹn biển gì gì đó:)), nói cho đến khi nàng nước mắt không ngừng tựa dưới đầu vai ta, sau hôm đó Yến Ný chính thức là darling của lão tử.

Trở về lại bên hồ cá vàng thở dài một hơi, Yến Ný hiện tại cũng nên có cuộc sống không tồi. Lúc này quay đầu ngẫm lại, ta lúc trước thật sự thân trong phúc mà không biết phúc. Có thể có người để người thống thống khoái khoái mà đem ba chữ kia nói ra, kỳ thực chính là thiên đại phúc phận.

Người ta thường thân trong phúc mà không biết phúc, vì lẽ đó tổ tiên dạy dỗ nói, tri túc giả thường nhạc.

Đại ý là biết đủ sẽ thường vui sướng dài lâu.

Giọng nói chứa đầy ý cười lẫn hương hoa quế được Thanh Phong nhẹ nhàng truyền tới: “Hóa ra cả ngày nhìn Tô Diễn Chi tham thiền, nên mới đến đây nhập định (ngồi thiền).”

Ta quay đầu lại, tiểu nhân nhìn thấy người đến: “Ăn no rửng mỡ không có chuyện gì làm, tìm tiêu khiển.”

Một đôi tiểu nhân kia càng cong sâu hơn một chút: “Nha? Ngộ ra điều gì rồi?” Đến sát bờ vai ta ngồi xuống: “Nói ta nghe thử?”

Ta đưa tay ôm chầm đôi vai bé nhỏ, đón lấy đôi mắt kia mạnh mẽ đem miệng áp tới. Mùi hoa quế đang tỏa hương ngào ngạt, rượu trong chai chỉ cần say.

Thân thể trong lòng hơi ngửa ra phía sau, trầm thấp nói: “Buông tay ra trước đã.” Ta theo lời, trong lòng trống rỗng, mặt mày lo sợ tái mét phát tay áo về phía bóng lưng ngoài đình tử hô một tiếng Kỳ Tuyên, Bùi Kỳ Tuyên trên bậc thang xoay người: “Nhập định xong thì trở về ngủ đi, người không về phòng Tiểu Thuận Tiểu Toàn cũng phải cùng người thức đêm.”

Ta ngồi trên băng đá nhìn trời xanh thán liễu khấu khí (thở dài), một hai tháng nay, cứ vậy mà ngủ hồ rồi. (mình nghĩ ngủ hồ là đổ sông đổ bể.)

Trên đường trở về phòng gặp Tô Diễn Chi, gật đầu chào buổi tối để ta ngủ ngon. Thanh âm ôn hòa bình thuận, cung khiêm hợp (cung kính – khiêm tốn – phù hợp).

Ngày hôm sau, lại là một ngày vừa chậm chạp vừa dang dăng. Phố lớn ngõ nhỏ vùng phụ cận chịu không nổi việc lão tử thỉnh thoảng lại đến đây nhìn ngắm nên gạch xanh gạch hồng đều bị đập đến thuần thực, ta ngồi trong căn phòng nhỏ ngó lá trà chìm nổi trong chén, Tiểu Toàn vào thông báo, Nhân vương gia cùng An vương gia đến rồi. Khang vương gần đây bận đối phó với kiều oa trong kim ốc (thiếu nữ đẹp trong nhà vàng:)), vì lẽ đó Nhân vương đi dạo chỉ có thể kéo mỗi An vương chịu tội thay.

Trong phủ vừa hay mới đưa đến thạch lựu hồng, liền mang ra vừa lột ăn vừa tán gẫu. Nhân vương nói: “Thật ra hôm nay tới vẫn là muốn hỏi một tiếng, hai tám tháng tám này có nghĩ ra lễ vật tốt để tặng hay chưa?”

Chuyện tặng lễ đã có Diễn Chi lo, lão tử sao biết được chứ, ta không thể làm gì khác hơn là nói: “Vẫn chưa nghĩ ra.” Thừa dịp thời gian ngắn ngủi lảng luôn qua chuyện khác: “Nói đến mới nhớ, sao tiểu hoàng muội tự nhiên nghĩ thông suốt, không nhớ mong Phi Thiên Biên Bức nữa, lại đồng ý gả cho Phù Tiểu Hưu rồi?”

An vương khuôn mặt khê động, Nhân vương khóe mắt nháy nháy nhìn xuống, cả hai cùng nhau nở nụ cười. Nhân vương nói: “Người mấy ngày nay trốn đi đâu kể thế, trong cung bị nha đầu Vĩnh Thọ kia quấy rối tung lên gà chó không yên, sau khi hồi cung lại chạy ra ngoài hai ba chuyến, còn chạy đến An vương phủ hấn một hồi.”

An vương cười khổ: “Khỏi trách lần đó, nó nói đã đoán ra được Phi Thiên Biên Bức là ai, chỉ là muốn xác minh cho chắc. Đợi mãi đến đêm hôm khuya khoắt mới về, lại bảo là tuy xác minh không thành, thế nhưng tuyệt đối chắc chắn biết là ai. Đợi đến lúc lại hồi cung liền an phận, còn gật đầu chịu gả cho Phù Khanh Thư.”

Nhân vương nói tiếp: “Không ai hỏi nó nguyên nhân, chỉ cần yên ổn gả đi, sẽ vạn sự đại cát, một ngày mây đều tan đi hết.”

Ta cũng nói: “Phải, vậy cực kì tốt rồi.”

Nhân vương và An vương lưu lại dùng bữa trưa. Nhân vương buổi chiều còn có hội gà (bó tay anh –), An vương thì có hẹn chơi cờ với người ta, cũng vội đi luôn. Ở một ngày mà phục vụ với đuổi đi mất nửa ngày. Ta nhin không được lại ra ngoài, dạo qua dạo lại cuối cùng dạt vào An quốc phủ nằm trên con phố kia, liếc mắt về phía đối diện thấy hoành phi (cái biển trên cửa) vàng óng nên có phần do dự một chút. Vào hay

không vào? Phù Tiểu Hầu đã đáp ứng nếu cưới được tiểu công chúa nhất định sẽ mời huynh đệ uống rượu. Đứng nán nã trước cửa hàng rượu có tiếng, có điều cưới vợ là công chúa nhất định có nhiều việc bận bịu, chưa phải lúc thích hợp để quấy rầy. Ta thông thả đi tới đi lui mấy phen. phía sau đi ra mấy người, nhìn ta hành lễ vái chào: “Vị công tử này, xin ngài thương xót sang bên kia đi lại, ta đây là bày sạp hàng cho khách xem.....” Ta cười gượng lấp liếm đi hành động không phải, từ trước sạp bánh ngọt dịch về phía bãi đất trống. Đối diện đứng trước đại môn đỏ thẫm là tiểu ca Song Diệp Lục mơ mơ màng màng vẫn là vị lần trước gặp, nghiêng cổ hướng về nơi này nhìn, vẫn như cũ không nhận ra lão tử. Ta sờ sờ mũi, lại giương mắt nhìn, thở dài, bước đi.

Cứ đây đưa nhập nhằng, Trung Thu đã đến rồi.

Thật ra tết Trung Thu cũng có chuyện hay, buổi trưa đốt pháo, ta dạo dò nhà bếp trong bữa ăn nhất định phải có gà. Mười mấy hai chục người đồng thời nhiệt nhiệt nháo nháo ăn một bữa. Chiều đến nghỉ ngơi một chút, buổi tối định là đến hồ cá vàng trong đình ăn bánh Trung Thu ngắm trăng rằm, nhưng người nhiều quá, nên đổi lại là bên trong hành lang uốn khúc đặt một cái bàn lớn. Mặt trăng cũng không chịu thua kém, đã lớn còn tròn, đã tròn còn sáng. Mọi người ngồi tại chỗ giống như có chút cảm xúc trong lòng, một mực yên lặng uống rượu không nói lời nào. Chỉ có ta ăn lòng đỏ trứng bánh Trung Thu muốn duy trì hiện trường nên ợ no một cái hơi bị vang dội. Đợi cua đưa lên bàn, *** thần ta mới phần chấn lại được phần nào, Bùi Kỳ Tuyên đứng lên lạnh nhạt nói hơi mệt muốn đi ngủ. Ta nhìn chung quanh trái phải kỹ từng chút từng chút như hận không ham nết được cái bàn thạch cao, thấu tình đạt lý nói: “Hôm nay tản về hết đi, ngủ sớm chút.”

Bàn tiệc không còn ai ta quay đầu nhìn Tiểu Thuận Tiểu Toàn: “Lấy ở nhà phụ cận mấy con cua với cái bánh Trung Thu về nhìn thôi, ở trong sân cũng cùng mọi người nói rồi, tết lớn các người ăn bữa cơm đoàn viên đi.” Tiểu Thuận Tiểu Toàn hoan hoan hỉ hỉ đáp lại, đến lư yên (khói) cũng chẳng thấy đâu.

Một mình ngắm trăng gặm cua thực ra cũng có phong vị lắm. Đồng cua đều để trưng làm mẫu, ai cũng tràn sắc vàng, ta rót một chén gừng giấm, ăn một miếng lại một hớp Hoa Diêu, rất thú vị. Tối ngày mười lăm tháng tám, cứ vậy mà qua.

Ngày mười sáu trong lòng như nước triều ngăn, ăn nhiều cua tích lại quá nhiều. Cả ngày cũng không ăn cơm, chạng vạng nơi nơi đều đã lên đèn, đang chuẩn bị đi dạo kiếm vài món nhét vào bụng, bước khỏi cửa ngẩng đầu, nhìn thấy có một người đứng bên hòn giả sơn.

Phù Tiểu Hầu đến nhà lão tử, lại còn đi cửa chính.

Phù Khanh Thư đứng yên trong bóng chiều ta: “Tối nay, ta mời người uống rượu”.

(1) Rượu Thiêu Dao Tử:

(2) Cá chép chua ngọt:

(3) Tần Thúc Bảo là danh tướng nhà Đường dưới Triều Đường Thái Tông. Ông là một trong 24 công thần được vẽ chân dung trên Lăng Yên Các.

(4) Tiết Nhân Quý là một danh tướng thời nhà Đường, phục vụ qua 2 triều vua Đường Thái Tông và Đường Cao Tông. Ông được phong soái trong cả hai thời kì chinh Đông và một thời gian của thời kì chinh Tây cùng Tiết Đình San.

59. Chương 59

Rượu Hoa Điều hảo hạng, hai vò nhỏ.

Ta cùng Phù Khanh Thư mỗi người một vò ngồi trên nóc nhà, Phù đại hiệp một thân bay lên, còn ta leo thang.

Thái vương phủ xây nhà cao, cố nhiên ngắm được phong cảnh phía xa, nhưng leo lên thật khó khăn. Ta tìm gia đình xin cái thang, tự mình khiêng đến Bắc viện. Tiểu Thuận Tiểu Toàn muốn giúp đỡ bị ta phát tay quăng trở về. Tiểu Thuận nơm nớp lo sợ nhìn ta tự vác thang khiêng đến Bắc viện: “Vương gia, ngài cùng Tiểu Hưu gia uống rượu trong vườn thôi, để trù phòng làm chút thức ăn. Các nô tài sẽ lui xuống, không làm mất hứng vương gia đâu”.

Ta nói: “Người không hiểu đâu, lần này rượu nhất định phải uống trên nóc nhà mới thú vị”. Vương gia ta đây mấy ngày nay uống ít rượu đi rồi ư? Trước khi Phù Tiểu Hưu gia thành thân thì phải cùng uống một trận, nhất định phải uống khác biệt chút.

Phù Khanh Thư nói muốn mời ta uống rượu, kết quả vẫn là uống trong Thái vương phủ. Rượu là Phù Tiểu Hưu mang đến, đặt trên nóc nhà, bởi vậy lão tử mới nói hễ ra ngoài là tùy tùng đi theo phiền phức, chỉ bằng uống ngay trên nóc nhà, trống trải lại rộng rãi. Phù Khanh Thư gật đầu nói được.

Nóc Thái vương phủ lát ngói rất *** tế tĩ mĩ, không tính là đột ngột, ngồi thật thoải mái. Trên đỉnh đầu mặt trăng vàng óng ánh tròn vành vạnh, nghệ thuật. Vò rượu không lớn, vừa tiện ôm vào lòng đưa lên miệng uống. Lúc ta leo đến nơi thì Phù Khanh Thư đã mở ra uống trước một vò. Ta ngồi sát bên hắn, mở ra một vò khác. Rượu *** khiết thơm lừng, miên trừ vào đến miệng, loại này đổi được năm sáu vò Hoa Điều thông thường là cái chắc. Ta khen một tiếng rượu ngon, Phù Khanh Thư mặt hướng mặt trăng uống rượu, không lên tiếng.

Miên trừ ý nói rượu êm đềm nhẹ nhàng kéo một hơi dài vào miệng.

An tĩnh đến ngọt ngào kéo dài nửa nén hương, vẫn là lão tử tìm lời để nói: “Chớp mắt uống xong vò rượu, sau đó chính là tiệc cưới của Phù lão đệ rồi”. Phù Khanh Thư vẫn cứ uống rượu im lặng không nói. Ta đưa vò rượu lên cười gượng: “Người và công chúa ta thấy xứng đôi vô cùng, đích thực là ông trời tác hợp cho”. Phù Khanh Thư cuối cùng cũng mở miệng: “Công chúa do Hoàng thượng đối với gia môn mà ân điển cho, chỉ cần công chúa hạ mình chịu gả, cũng chỉ cần kiếp này cử án tề mi, đầu bạc đến già.”

CỬ ÁN TỀ MI nâng khay ngang mày vợ chồng tôn trọng nhau (do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)

Uống hết một ngụm rượu, ta đưa tay vỗ vai Phù Khanh Thư: “Yên tâm, công chúa biết người là Phi Thiên

Biên Bức, đời này kiếp này đã định cho ngươi. Ta đã sớm nói qua, vị trí phò mã này chạy không thoát nổi ngươi mà”.

Phù Khanh Thư cười cười, so với nụ cười thường ngày không giống, muốn thành gia lập nghiệp, trầm ổn hơn nhiều.

Ta lại nói: “Từ nay về sau, ta và ngươi vai vế thân thích lại gần hơn một hàng rồi. Huynh đệ ta cũng tính như hàng thật giá thật là đại cữu tử của ngươi. Khi dự tiệc cưới nhất định nhiều nhất phải mời ta một ly”.

Phù Khanh Thư nói: “Nhất định”. Thả vò rượu xuống lại nở nụ cười: “Cái này chính là bất kính, tạ rượu muốn ít cũng không được. Nếu không phải ngươi, vị trí phò mã sợ là cũng không được làm nhanh như vậy”. Bỗng dưng xoay đầu lại: “Lần trước ở biệt trang, ngươi tìm lời nói ta ra phía sau hòn giả sơn để thấy công chúa, nhưng chuyện là thế nào?”

Ta cẩn thận tỉ mỉ nhìn thần sắc Phù Tiểu Hân, nói: “Công chúa ngưỡng mộ Phi Thiên Biên Bức đã lâu, ta thấy nàng đối với Phù lão đệ ngươi có chút thành kiến, cho nên muốn.....”

Phù Khanh Thư quay đầu lấy thêm vò rượu nói: “Ta hiểu mà”. Nghe khẩu khí cũng không có gì đáng ngại.

Ta nhin không được nói: “Hôm sau ngươi không nói lời nào đã đi, ta còn cho rằng ngươi chơi huynh đệ ta một vỏ để chiếm tiện nghi. Công chúa tối đó không nhận ra ngươi, sau đó thế nào lại hiểu được?”

Phù Khanh Thư lại cười cười, chỉ uống rượu không lên tiếng. Đoán là bên trong có chút quan hệ khúc mắc không tiện nói hết với người ngoài. Ta nâng cao bình rượu: “Khoái hoạt trước ngày thành thân xem ra chỉ còn cỡ mười ngày, cứ mặc sức tự tại một hồi đi. Khi ngươi phiền muộn huynh đệ không đi tìm ngươi, ta còn tưởng bữa nay ngươi mời rượu là muốn nhờ vả gì chứ”.

Phù Khanh Thư thả xuống nửa vò rượu xuống nói: “Ta đáp ứng chuyện ngươi nhờ vả lúc nào?” (ý là anh Thư chưa đáp ứng lời anh Đông nhờ vả bao giờ nên không có chuyện anh Thư mời rượu anh Đông để nhờ vả lại.)

Ta lắc đầu: “Không có, vẫn luôn là bạn tâm giao mà.”

Sắc trời tối nay tốt, trăng sáng chiếu rọi lóa mắt người, cơ hồ nhìn không thấy rõ những vì sao. Không nói lời nào chỉ uống rượu, uống lấy uống để đến khi bình thấy đáy. Ta để lại hai ngụm cuối cùng, đặt cái bình bên chân, híp mắt ngắm trăng: “Thống khoái, không biết được khi nào mới thôi uống nữa”. Có điều nghĩ lại ta cùng Phù Khanh Thư ở cùng nhau mười bận thì bảy tám bận đều là uống rượu.

Phù Khanh Thư hỏi ta: “Ngươi còn rượu sao?”

Ta nhắc bình lên: “Còn hai ngụm”.

Phù Khanh Thư đưa tay ta cũng đưa tay, hai bình chạm nhau, hết sạch. Bữa nay rượu uống cạn rồi.

Ta nhắc ống tay áo chùi chùi khoe miệng, Phù Khanh Thư đứng lên: “Tối nay quấy rầy, cáo từ trước”. Ta ngồi chấp tay, mắt thấy Phù Khanh Thư phi thân mà đi, tay đem hai vò rượu rỗng kéo tới bên chân. Cuối cùng cùng vào thu, ngọn gió nhẹ cũng mang chút hơi lạnh.

Lão tử ôm hai vò rượu, sao leo xuống bây giờ?

Ta cởi ngoại bào, đem hai cái bình bọc lại khiêng trên lưng, leo xuống thang dài.

Gọi người đến thu thang, ta đi tắm rửa, không thấy buồn ngủ, thuận miệng hỏi Tiểu Thuận: “Mọi người đều nghỉ ngơi rồi?” Tiểu Thuận đang muốn ngáp, vội nắm ống tay áo kéo lại: “Hồi bẩm vương gia, các công tử đều đi nghỉ rồi, vừa nghe người trực đêm ở Đông viện nói Tô công tử trong phòng còn đốt đèn, không biết giờ đã ngủ chưa”.

Ta tin lời bước đến Đông viện, Tô Diễn Chi vẫn chưa ngủ, vừa hay tìm hán chơi cờ giải sầu. Lúc ở biệt trang cùng Diễn Chi học được chút ít cách chơi cờ vậy, lão tử trời sinh không phải người dùng não, cái thứ đó khiến ta bực mình. Tối hôm nay muốn cũng chẳng có chuyện khác để mà làm, miễn cưỡng đem ra giết thời gian vậy.

Kết quả Tô Diễn Chi tuy chưa ngủ, nhưng hình như muốn ngủ, ta gõ cửa cửa mở ra, nhìn thần sắc hần mang chút uể oải, giường cũng đã trải ra, cho nên nói: “Chỉ là tiện đường ghé thăm người một chút, buổi tối ngủ ngon”. Rồi xoay người rời đi.

Tiểu Thuận theo ta đến trước cửa phòng Diễn Chi liền mắt nhắm mắt tích, chờ ta ra khỏi Đông viện lại xuất hiện, đi bên cạnh ta nói: “Vương gia, hơn canh hai rồi, ngài cũng nên nghỉ ngơi đi”. Ta dọc theo hành lang uốn khúc trở về, đi ngang qua đình, nhìn thấy bên cạnh ao cá vàng mơ hồ có bóng người, phảng phất là Bùi Kỳ Tuyên. Tiểu Thuận nói: “Vương gia, vị trong đình kia không phải Bùi công tử sao?” Ta nói: “Người về ngủ trước đi, ta qua xem một chút”. Tiểu Thuận cười hì hì đáp một tiếng được.

Trong đình là Bùi Kỳ Tuyên, Bùi Kỳ Tuyên ngồi trên ghế đá, bên thân còn có vò rượu.

Một con rồng ngoan ngoan.....

Trong Thái vương phủ có một quy tắc khuôn vàng thước ngọc: tuyệt đối không nên cùng Tô công tử uống rượu, tuyệt đối không nên cho Bùi công tử uống rượu.

Cái khuôn vàng thước ngọc này là lúc ở biệt trang Cửu công tử Tư Tấn nói cho ta biết, lúc đó lão tử ngàn vạn lần không tin vào điều cùng Tô công tử uống rượu, nên buổi tối bày rượu, mười mấy công tử thêm Mã vương gia ta, đua nhau mà rót nhưng chưa ai uống được uống cùng Tô công tử đã gục hết cả rồi. Có điều lúc tan tiệc, lão tử uống với Tô công tử, kết quả chỉ có hần là đầu óc còn tỉnh táo, bước chân hơi lảo đảo chút mà thôi.

Tuyệt đối không nên cho Bùi Công Tử uống rượu, điều này ta sớm biết. Người có thể uống rượu mà không lộ dáng vẻ của người uống rượu ra ngoài, điển hình là Tô Diễm Chi người không thể uống nhưng thích uống, thì phải nói đến Bùi Kỳ Tuyên. Bùi công tử uống rượu một chén lên tới mặt hai chén lên tới đầu, ba chén là xỉn ngay. So với con chuột bước ba bước liền ngã cũng không sai.

Ngay lúc này, Bùi Kỳ Tuyên đang trong tình trạng say rượu, còn nghiêm chỉnh ôm vò rượu. Ta dời bước đến chỗ Bùi Kỳ Tuyên đang bất động, ta hiểu ngay nhất định là đã uống say đến mức không thể say hơn. Quả nhiên, lấy tay xách vò rượu lên, nhiều lắm cũng chỉ còn non nửa. Bùi Kỳ Tuyên dựa vào cột, sắc mặt thuần khiết, ngồi ngốc như tượng gỗ. Người say rượu rồi có đủ các loại biểu cảm không giống nhau, có khóc có cười, có nói luyên thuyên có lẫn ra ngủ, còn có ngâm nga hát. Bùi Kỳ Tuyên uống nhiều rồi không nói lời nào, cũng không có biểu hiện gì, chỉ ngồi đó.

Ta nhẹ nhàng nắm chặt vai Bùi Kỳ Tuyên: “Đêm đã khuya, về ngủ thôi”. Đang yên đang lành tự nhiên đêm hôm khuya khoắt một mình ngồi uống rượu làm gì. Bùi Kỳ Tuyên vẫn không nói, lão tử cũng chẳng hi vọng hắn có thể đứng dậy nổi. Nhúc nhích vặn vẹo một hồi, Bùi Kỳ Tuyên quả nhiên nhắm mắt lại, đang hoàng dựa vào trong ***g ngực ta, lão tử tùy ý ôm ngang lên. Ta ra khỏi đình hướng về phía sau hành lang mà đi, Tiểu Thuận lúc này mười phần thì có đến mười một phần nhất định đang chồm hồm ở một chỗ nào đó rồi, nhất quyết sẽ không ra phụ giúp lão tử một tay. Ta hướng về chỗ ngoặt dưới bậc thang phía sau hành lang liếc một cái. Tiểu Thuận quả nhiên nấu trong bóng tối lộ đầu ra, xoa xoa tay toét miệng đề xuất ý kiến: “Vương gia, từ nơi này đến phòng ngủ Bùi công tử còn phải rẽ nhiều đường, phòng vương gia gần đây chỉ bằng để Bùi công tử nghỉ lại một đêm”. Cái tên tiểu tử này chưa bao giờ đề xuất một chủ ý nào ra hồn cả.

Lão tử ôm Bùi Kỳ Tuyên vào phòng ngủ, Tiểu Thuận nhanh nhẹn lách vào phòng trước, trái chân phải phiu, giúp ta dìu Bùi Kỳ Tuyên thả xuống giường, lại xoa xoa tay hỏi: “Vương gia, người có muốn tiểu nhân múc ít nước giúp Bùi công tử lau chùi một lát không?” Ta nói: “Thôi khỏi, mai lại nói”. Tiểu Thuận nhếch môi: “Vương gia, trên bàn tiểu nhân đã chuẩn bị sẵn trà lạnh, ngài cho Bùi công tử uống hai hớp đi, tiểu nhân lui trước”. Cũng không đợi ta cho phép, lách mình ra ngoài, ra tới cửa phòng.

Ta rót chén trà lạnh, bón cho Bùi Kỳ Tuyên hai hớp. Lão tử nhìn bộ dạng hắn có chút đau lòng. Thực ra theo lương tâm mà nói, lão tử trong lòng đối với Bùi Kỳ Tuyên có một hai phần sợ hãi, cân nhắc chừng mực để thấu hiểu lòng hắn nghĩ như thế nào. Ngay lúc này nhìn hắn nằm ngay ngắn trên giường mặc ta bài bố, bỗng nhiên chạm vào nỗi buồn trong lòng. Ta lần kiểm chăn mỏng đắp cho Bùi Kỳ Tuyên, mình thì đem áo choàng gấp lại gối đệm dưới đầu, nằm bên giường tạm bợ một đêm.

Sáng hôm sau, ta mở mắt còn Bùi Kỳ Tuyên dựa ở đầu giường, cau mày xoa nắn cái trán. Hôm qua thoải mái buông thả hôm nay chịu đựng khổ sở. Ta chống tay ngồi dậy: “Đầu không sao chứ?” Bùi Kỳ Tuyên thả tay xuống miễn cưỡng nói một câu đều ỉn. Ta xuống giường mò lấy ngoại bào, nó hôm qua đã sớm bị gối lên nhăn nhoeo nhìn không ra hình dạng gì. Mở cửa phòng gọi Tiểu Thuận, chỉ nghe một tiếng dạ ran, nhưng không thấy bóng người.

Bùi Kỳ Tuyên đang trên giường cũng muốn đứng lên, ta nhẹ giọng nói: “Người đầu còn đau cứ ngủ thêm chút, ta kêu người người mang đệm tẩm lên cho người”. Bùi Kỳ Tuyên ừ một tiếng, giữa mặt mày là thần thái lúc bình thường: “Người tối hôm qua trên nóc nhà uống rượu cùng Phù Tiểu Hầu gia, uống thoải mái chưa?”

Ta cười khan một tiếng, liếm liếm miệng: “Đúng là rượu ngon, có điều Hoa Điều rượu nặng, không bằng người uống Quế Hoa Tửu (1) thơm ngọt”. Bùi Kỳ Tuyên trên giường đứng lên, ngáp một cái rồi nhẹ nhàng

đi qua dựa người xuống: “Trên người ta mùi rượu còn nặng hay không?”

Lão tử nhìn đôi mắt phủ sương mù ấy mà tim nảy lên một hồi, vừa vặn Tiểu Thuận đưa nước rửa mặt đến, hóa thành tình cảnh gương gao lúng túng.

Ăn xong điểm tâm viện có có thiếp mời của Khang vương, mời ta đến quý phủ thưởng hoa quế. Hoa quế nhà ai mà không có, Khang vương là mượn có để tìm người tụ họp, Khang vương trời thu mát mẻ bước trên xuân phong vận, cuối cùng tối ngày mười lăm tháng tám gọi Yên Nhi như ý, dùng bí quyết lão tử dạy hẳn. Khang vương đầy mặt xuân quang nhìn ta và Nhân vương An vương nói: “Ta giờ mới biết, cái chữ tình này, là chữ mà người nhân gian quý trọng nhất. Người đời này kiếp này, duy nhất một chữ tình, người người sẽ không giống người. Cũng duy nhất một chữ tình, trọn đời trọn kiếp chỉ được cùng với người đó”. Nhân vương gồ gồ quạt nói: “Theo lời người nói vậy, trên đời chẳng lẽ không có hai chữ đa tình?” Khang vương có được Yên Nhi, cùng chữ tình trên cũng khai ngộ: “Đa tình bất quá là viện cái cố, không phải chân tâm, cũng khó có được chân tâm người khác. Vì lẽ đó nhân tài nói ‘Tự cổ đa tình không dư hận’ (2). Nói ra thì chính là đạo lý này”.

Khang vương uống nước nhớ nguồn, nói muốn lưu chư vị lại ăn cơm, cái chính là đa tạ lão tử. Ta nói: “Mấy ngày nay uống nhiều quá rồi, thực sự uống không nổi nữa”. Đưa lý do quý phủ có việc, cáo từ đi trước.

Chớp mắt đã đến hai bảy tháng tám, hôm sau chính là ngày Phù Khanh Thư cưới công chúa. Diễn Chi mấy ngày trước đem hai phần lễ riêng biệt đã chọn thật tốt đưa đi rồi. Từ xưa có câu tân nhân tiểu liên có cựa nhân khóc (người mới cưới liền có người cũ khóc), lão tử buổi tối ở tửu lâu Kinh Phúc Lâu đụng phải một vị huynh đệ đến mua say, Tôn tướng quân.

Lúc ta vào Kinh Phúc Lâu Tôn tướng quân đã uống say chéch choáng muốn xuống lầu, vừa hay gặp vương gia ta, vẫn an xong mời ta cùng uống. Lại hai, ba bình uống đến cả hai đều say, Tôn tướng quân nhìn ra bầu trời đêm ngoài cửa sổ, nói lớn: “Thất vương gia, người biết được chưa? Là ta nói với công chúa, Phù Tiểu Hân gia chính hẳn là Phi Thiên Biên Bức buổi tối hôm ấy, ta đi theo sau Phi Thiên Biên Bức, nhận ra là võ công của hẳn là của Phù Tiểu Hân gia”.

Ta ăn đậu phụ hấp ngũ vị nói: “Ai nha”.

Tôn tướng quân thưởng thức vẻ mặt của ta, lại tự rót hai chén, miệng càng nói lớn hơn: “Thất vương gia, ta ta sẽ nói cho người biết chuyện vương gia nói Hân tử ta muốn muốn ta hái trăng kia cũng được ta nói người nhất định phải nghe thực ra, buổi tối hôm ấy, đến nói chuyện cùng công chúa là là ta ”

“Ta nói đây lắm nhầm nhiều rồi công chúa, công chúa nàng nghe ra là ta kết quả trở về cung, công chúa lại chạy đến, nàng tới tìm ta nàng nàng nói công chúa nói, nàng sớm nghe nói Phi Thiên Biên Bức là thiếu niên anh tài trong triều, kết quả nàng nghĩ đến tên của ta nàng, nàng nói nàng sớm đoán Phi Thiên Biên Bức có thể là ta sao ta lại có thể, có thể không nói với công chúa Phi Thiên Biên Bức hẳn chính là Phù Tiểu Hân gia Vương gia, người nói, ta nên bị kéo ra ngoài chém có phải không? Ta mẹ nó có phải người hay không?”

Vấn đề này không dễ trả lời, lão tử không dám hé răng.

Tôn tướng quân cầm bầu rượu lên, rót vào miệng hai ngụm, tiếp tục: “Sau đó sau đó công chúa nàng lại chạy đến tìm ta ta, ta rót cục mẹ nó cũng còn giống con người, ta cuối cùng cũng nói ra Phi Thiên Biên Bức không phải ta Phù Tiểu Hầu gia hần hần mới là thật..... Công chúa nàng bỏ đi rồi không quay trở lại nữa”

Tôn tướng quân nhìn bầu trời đêm, quỳ xuống gục trên nền đất, khóc: “Vương gia, ngày hôm nay ta, thần, Tôn Phi Hồ có lời gì đều là nói thật ra hết rồi lừa gạt công chúa là tội nặng, cầu xin vương gia giao thần cho Hoàng thượng, ban thần tội chết. Ta...ta....ta ”

Mĩa nó chứ.....

Lão tử không còn cách nào đành khuyên bảo Tôn tướng quân: “Từ xưa cửa ải tình yêu khó vượt qua nổi, một chữ tình làm hại người. Tôn tướng quân, là nam nhân ta phải đứng lên, thiên nhai nơi nào mà không có cỏ thơm”. (thiên nhai là chân trời)

Tôn tướng quân bộ dạng hỗn loạn bỏ dậy, lão tử đưa tay vỗ vỗ bả vai hần: “Chuyện này nói đến đây thôi, ngày mai cùng dự hôn lễ, là đàn ông thẳng người đứng lên đi!”

Tôn tướng quân không biết nghe có lọt không, ghen ngào gật đầu. Đáng tiếc cho một con người kiên cường, ta cũng ngắm bầu trời đêm, không nhìn được nên nổi thê lương cứ bám riết trong lòng, không ngừng lan đến xương tủy. Hối thế gian tình là chi!

(1) Rượu Hoa Quế:

(2) “Tự cổ đa tình không dư hận, hảo mộng do lai tối dịch tỉnh” “Thiên trường địa cửu hữu thì tận, thử hận miên miên vô tuyệt kỳ” (Tự Cổ Đa Tình Không Dư Hận, mộng đẹp căn bản dễ tỉnh nhất”, “Thiên trường địa cửu có lúc tận, hận này kéo dài vô hạn”): Câu trước là nói đa tình đều sẽ mang đến cho người ta đến tiếc nuối, khuyên người nếu sa vào vòng xoáy tình yêu phải lấy lý trí đối xử với cảm tình đó, khéo léo mà thoát khỏi tình cảm ràng buộc, trong cuộc sống sẽ cảm nhận được nhiều kiểu nhiều người tốt đẹp hơn. Câu sau xuất từ Bạch Cư Dị << Trường hận ca >>, nói rằng đối với tình cảm chân thành không thể hận tương mạo lẫn nhau!

60. Chương 60

Ta đập trên làn gió lạnh của màn đêm thăm thăm, trở về vương phủ. Mới bước vào nội viện, Tiểu Thuận đã nhẹ giọng hướng ta nói: “Vương gia, hôm nay có một người khách đến thăm, ở phòng khách. Là đến tìm Tô công tử”. Thái vương phủ ta tự nhiên lại có khách, còn là đến tìm Tô Diễn Chi sao? Tiểu Thuận vội đảo mắt nhìn ta: “Vương gia, người kia nói là tới từ Dương Châu, họ Lư, gọi là Lư Đình. Vương gia có muốn gặp hay không?” Tìm Tô Diễn Chi thì ta gặp làm cái gì? Ta nói: “Hôm nay tối rồi, đợi mai nói tiếp”.

Hôm sau đã là ngày kết hôn chính thức của công chúa và Phù Khanh Thư, ta vội vàng dậy sớm, dùng qua loa chút điểm tâm. Thân là ca ca bên nhà mẹ, làm khách nhà chồng cũng không dễ, sáng sớm phải tranh thủ vào cung xem công chúa lên kiệu, lại chạy đến An quốc phủ ăn tiệc cưới. Tô Diễn Chi chờ ta trong tiểu sảnh, tuy rằng lễ đã đưa mấy ngày trước, nhưng hôm nay gặp mặt vẫn phải thể hiện chút tấm lòng. Công chúa thì có một đôi ngọc hai chuỗi hạt Minh Châu cộng thêm nhang thơm làm lễ gặp mặt, một đôi tuần mã khắc ngọc ngoài ra còn có hồng bao một trăm hai lạng bạc thì là đơn lễ vào cửa An quốc phủ. Đồng thời

đâm đầu vào học thuộc mấy câu nói xã giao ghi nhớ trong lòng, chạy vào nhà xí một lát rồi uống xong hớp trà mới chuẩn bị lên đường. Nhân lúc uống trà ta hỏi Tô Diễn Chi: “Hôm qua nghe Tiểu Thuận bảo là có khách từ Dương Châu họ Lư tới tìm người. Ta có cần gặp hẳn hay không?”

Danh sách lễ vật.

Diễn Chi còn đang kiểm tra lễ phong (lễ được đóng gói và niêm phong), ta đưa tay cảm hẳn rồi ngồi xuống rót chén trà: “Vừa xem qua mọi thứ đều tốt cả. Coi như ta vô dụng, liên lụy làm khổ người”. Diễn Chi nhận trà ta đưa ngồi xuống: “Hôm qua vốn là một người bạn cũ của nhà ta, vào kinh thì tiện đường đến thăm. Không có gì quan trọng”. Khinh miêu đậm tả nói, ta cũng khinh miêu đậm tả bỏ qua một bên.

Hời hợt, qua loa, sơ sài.

Trong cung một vùng hớn hử náo nhiệt, Thái hậu lôi kéo công chúa dẫn dò một hồi, Thái phi thì ôm công chúa khóc một hồi, tiếp tục là hoàng hậu cũng ôm công chúa khóc một hồi nữa. Đúng lúc tràng pháo vang lên ba lượt, công chúa lên hỉ kiệu.

Ngoại trừ Phúc vương ở biên quan, tính thêm ta là sáu vương gia đều đã đến, nhân tiện hẹn nhau cùng đi ăn tiệc. Phụ thân Phù Tiểu Hầu bỏ ra vốn lớn, đội ngũ đón dâu từ Chính Hoa Môn thẳng một hàng đến trước cung môn, sáu nhũ mẫu và hai mươi cung nữ làm của hồi môn chen chúc đưa công chúa lên hoa kiệu, đội Ngự Lâm Quân ở trước mặt mở đường, diễn tấu sáo với trống kèn tiến vào An quốc phủ. Trên nóc nhà một hàng người ngồi chồm hổm xem quần chúng nhân dân náo nhiệt bên dưới.

Ta với mấy vị vương gia đi vòng qua con đường khác, phía trước xa xa có xe ngựa. Trước cửa An quốc phủ gặp được Tôn tướng quân khuôn mặt miến cưỡng tươi cười, còn có lão trượng nhân đại cữu tử Chu quốc mà lão tử chỉ mới gặp qua một lần và Chu quốc cữu, mọi người kim phong ngọc lộ hoan hỉ tương phùng, đã vất vả hành lễ đón khách. Đơn lễ đã đưa lên, công đức viên mãn sắp đến, chỉ còn chờ xem lễ và một bữa hỉ tiệc nữa thôi.

Kim phong ngọc lộ lấy từ trong bài Tân Vị thất tịch của Lý Thương Ẩn: “Do lai bích lạc ngân hà bạn, khả yếu kim phong ngọc lộ thi”. Tạm hiểu là bên bích lạc ngân hà, cần phải có lúc gió thu xuất hiện. Dùng để miêu tả thời tiết gặp gỡ phong quang khi thất tịch đến,, đồng thời còn có thâm ý khác, đem sự gặp gỡ quý giá của con người làm nổi bật với gió thu ngọc lộ, bên dưới bối cảnh băng thanh ngọc thiết, cho thấy loại tình cảm cao thượng thuần khiết và siêu phàm thoát tục. Hiểu đơn giản là lâu ngày không gặp nên càng thêm quý mến.

Lão hậu gia (ông già) đích thân đón lấy Phù Khanh Thư, Phù Tiểu Hầu hôm nay là tân lang nhân vật chính, phong thái so với lúc khác càng không giống, đại hồng bào tử toát lên tướng mạo hào hoa phú quý bức người. Có điều theo những gì lão tử thấy, cho dù là dạng nam nhân nào thì khi đeo trước ngực đóa hoa đỏ thắm, đều có vẻ hơi ngốc nghếch.

Ta chấp tay cười với Phù Khanh Thư nói một tiếng chúc mừng, Phù Khanh Thư cũng đối ta chấp tay đáp lại. Theo sau là Tôn tướng quân ôm quyền, lúc giơ lên rồi hạ xuống giống y như nâng tạ. Ta cố ý đợi Tôn tướng cũng đến cùng một chỗ, thấp giọng nói: “Hôm nay cố gắng chịu đựng, diễn sâu một chút”. Tôn tướng quân môi run run, nhìn ta nở nụ cười cảm kích.

Công chúa lấy chồng tất nhiên không giống con nhà bình thường, đội Ngự Lâm Quân tiên phong mở đường đến trước cửa lớn, cỗ kiệu của công chúa mới đang đi được nửa đường. Lại rề rà hơn nửa giờ, rốt cuộc cũng coi như đến nơi. Một tràng pháo dài vang lên, Phù Khanh Thư đến đón trước cỗ kiệu, hỉ nường nhũ mẫu cung nữ chen chúc dưới kiệu, song song vào sảnh đường.

Người chăm sóc cho cô dâu.

Thái vương gia ta là thượng khách, đứng ngay hàng đầu. Tôn tướng quân đứng đối diện ta dựa vào cây cột đằng xa, Hán tử cao hơn tám thước, cứ như vậy đứng co ro lại. Phù Khanh Thư và công chúa bước vào sảnh đường, Tôn tướng quân khuôn mặt rõ ràng hiện lên vẻ thất vọng chán nản, mắt húng cú đầu. Đáng tiếc thiên hạ người thương tâm.

Lộ trình dài mấy thước, vài bước đã đến. Tân lang tân nương dừng bước, đang đứng trước mặt ta. Một đôi bích nhân như hoa. Ta cong khóe miệng, muốn cười với Phù Khanh Thư một cái, nhưng có lẽ lão tử không lọt vào được vào tầm mắt Phù Khanh Thư, cho nên lại thôi.

Nguyên lão tam triều mã các được Hoàng đế ủy nhiệm làm người mai mối, đang vuốt chòm râu trắng như tuyết cười gật đầu. Kỳ thực chỗ lão nhân gia hẳn đứng phải để lão tử đứng mới đúng. Giờ lành đã đến, phải làm lễ bái đường. Tôn tướng quân ngẩng đầu, hai mắt ngập tràn vẻ dửng mẫn như muốn ép chết con cừu tuyệt vọng. Lớp màn châu che mặt trên phượng quan (mũ phượng) của tiểu công chúa nhẹ nhàng đung đưa, Tôn tướng quân không nhin được mà tiến đến hai bước.

Tiểu công chúa bỗng nhiên quay đầu lại, cười lạnh lạnh một tiếng: “Tôn Phi Hổ, ta biết chàng muốn đến cướp ta!”

Cả sảnh đường đều giật mình, nhưng không ai kinh hãi lợi hại bằng Tôn tướng quân.

Ngay cả ta còn chưa kịp phản ứng, công chúa giật phắt phượng quan trên đầu xuống, hất cằm lên nhìn Tôn tướng quân mà cười tựa như hoa nở rực rỡ trên núi. Hỏa thạch điện quang (nhánh như chớp) lách vào đoàn người, phi thân nhào đến, Tôn tướng quân nửa miệng vẫn cứng đờ ở đó trong khi công chúa đã tựa đầu lên ngực hắn.

Công chúa áp sát mặt vào ***g ngực Tô tướng quân, hai lúm đồng tiền hạnh phúc như ẩn như hiện: “Nếu chàng đã đến cướp ta, ta sẽ đi cùng chàng”.

Tôn tướng quân khóc rồi.

Thiên hạ đại loạn.

Ta chỉ thấy được tới đó thôi, vì hiện trường một mảnh hỗn loạn, sau gáy lão tử tê rần, mắt bỗng tối sầm lại, tín hiệu thể là gián đoạn.

Cuối cùng cũng kết nối lại được với thế giới tươi đẹp, một gian phòng, một cái giường, một cái bàn đặt một ngọn đèn, còn có một người.

Ta thở dài nhìn người kia: “Phù lão đệ, ngươi làm gì vậy?”

Hoa đỏ thắm cũng không có, đại hồng bào ném trên đất, chỉ mặc mỗi một kiện bào thường ngày, đứng đầu giường. Ta dụi dụi mắt, khí độ cao quý tự phụ, cả dáng dấp thần tình, đích thực là Phù Khanh Thư chứ không ai.

Ta nhìn chung quanh: “Chỗ này.....”

Phù Khanh Thư nói: “Một căn phòng trong biệt viện”.

Một tay xoa gáy một tay chống xuống giường, ta thăm dò hỏi: “Công chúa.....”

Bị tân nương tử phá hỏng chính sự ngay thời điểm bái đường, tân lang đương sự thờ ơ nói với ta: “Chạy từ đây đuổi vào trong cung, thánh thượng làm chủ ngồi nghe thẩm định án, mẹ ta với Thái hậu khóc lóc kể lể, cha ta thì bị truyền đến hỏi chuyện. Nói thế nào cũng là vất vả tới mấy ngày. Ta nhận thấy nàng nếu muốn đợi được đến khi có thể cùng Tôn tướng quân công đức viên mãn thì chắc phải qua mấy giai đoạn phức tạp nữa. Ta thừa dịp dẫn ngươi ra ngoài, chỗ này yên lặng, không dễ tìm được, chỉ có hai chúng ta”.

Nghĩ không ra người nào đánh bất tỉnh Thái vương gia ta, hóa ra lại là Phù Khanh Thư hạ thủ. Ta cười gượng: “Vây hôn sự hôm nay của ngươi ”

Phù Khanh Thư lạnh lùng nói: “Ta sớm đoán được công chúa sẽ có trận náo loạn hôm nay, mà chuyện cướp dâu đâu liên quan tới ta. Thừa dịp hôm nay đem hết sự tình bấy lâu nói ra rõ ràng minh bạch một thể”.

Lão tử trở mắt nhìn Phù Khanh Thư cúi người hạ xuống, túm cổ áo lão tử lên: “Trước kia là vì chưa đến lúc, đoán rằng ngươi còn đang viện cớ. Ta nhẫn nhịn đến hôm nay, công chúa cũng đã náo rồi. Cũng nên có một kết thúc đi là vừa”.

Nói đến nước này, giấy cũng không còn cửa sổ cũng sáng trưng, ta cười hùa vào, dù sao cũng coi như là một câu chuyện.

Ta bị Phù Khanh Thư túm chặt đến nỗi hai mắt trắng dã, cổ gồng thở ra một hơi ca ngời: “Phù lão đệ, những lời khác ta không nói nhiều, Mã Tiểu Đông ta thật sự chẳng ra gì. Bấy giờ ta cũng nói cho ngươi biết thật lòng một câu. Kỳ thực trong lòng ta vẫn luôn hướng về Diễm Chi, nhưng lại cứ như thế mà nghiêng sang bên Bùi Kỳ Tuyên. Cho đến bây giờ ta cũng không biết bản thân muốn tính toán cái gì nữa”.

Phù Khanh Thư đang túm chặt cổ áo ta có hơi thả lỏng, nhân cơ hội ta thở dài một hơi: “Ngươi có ba phần tự biết. Tô Diễm Chi và Bùi Kỳ Tuyên là người có nhân phẩm thế nào. Ta không phải là một người có vỏ bọc cứng rắn như vậy, trong lòng ta rất khổ sở cũng rất minh bạch. Hải sản tươi hay vì cá ăn nhiều rồi, nên

củ cái khô nhất thời cũng cảm thấy rất vừa miệng. Chỉ là vị lạ thoáng qua, làm sao lâu dài được. Cũng không thể vì đã mang lên bàn, rồi xem đó là thức ăn của mình”.

Tri túc giả thường nhạc, coi như hôm nay công chúa chạy đi, ngày mai còn có thể được một phú gia thiên kim. Nắm tay bầu bạn đến đầu bạc răng long mà trải qua cuộc sống, toàn tâm toàn ý, tuyệt đối sẽ không để người cưỡi ngựa lên núi chịu tội chung với chuyện của mấy tên hồn trưởng nữa.

Người biết đủ sẽ luôn vui vẻ hạnh phúc.

Sống qua ngày dù sao vẫn không phải là hát hí khúc, thực sự mà nói là vậy.

Phù Khanh Thư nương theo cổ áo ta mà nói lỏng ra: “Nhìn không ra, thì ra người cũng suy nghĩ nhiều”.

Vì lão tử bản chất là một con người.

Phù Khanh Thư cũng cười khổ: “Ta cũng không hiểu được, tại sao vẫn cứ coi trọng người. Ta nghĩ mấy ngày qua, cuối cùng cũng coi như thông suốt rồi”. Nhẹ buông tay, tàn bạo đem lão tử đè xuống: “Những cái khác ta không muốn nghĩ đến nữa, Tô Diễm Chi cũng được, Bùi Kỳ Tuyên cũng được, còn có mười mấy vị công tử trong phủ Thái vương, người thuận tay muốn mấy người ta đều mặc kệ hết”.

“Người cướp được mấy người, ôm đi mấy vị đó là chuyện của người, ta không hỏi. Chỉ cần...” Phù Khanh Thư hai mắt sáng quắc, nhìn thẳng vào mắt ta, hơi thở ma sát trên chóp mũi lão tử: “Chỉ cần người là của một mình ta. Những cái khác ta mặc kệ hết thấy”.

Từ từ đã, ta chưa rẽ qua kịp khúc ngọt hần vừa nói, nghe chưa hiểu.

Phù Tiểu Hân vung tay áo, cây nến nhỏ ánh sáng chợt vụt tắt, bên trong một mảnh tối mờ ta chỉ cảm thấy hần cúi đầu nhẹ nhàng liếm liếm một bên vành tai ta: “Chỉ cần mình ta ôm người, người ôm ai ta sẽ đều không hỏi đến”.

Lão tử run lên một cái còn chưa kịp làm gì, Phù Khanh Thư đã xé vạt áo trước của lão tử, cất tiếng mang đầy tính tổng kết: “Người cứ theo ta đi thôi”.

Má ơi Câu này cường bá thổ phỉ như thế, là nữ nhân lương thiện nào dạy người vậy?!

Ta giữ hai tay Phù Khanh Thư lại: “Phù lão đệ, quả là chúng ta đến huynh đệ gần bó keo sơn xem ra cũng không làm được nữa rồi”

Phù Khanh Thư nhắm ngay cổ lão tử cắn xuống một cái: “Dù sao thì làm huynh đệ của người, cũng là chuyện chẳng tốt đẹp gì”.

Mười phần là sự thật.

Phù Khanh Thư ở trên thân lão tử găm qua cấn lại hoàn toàn không có trật tự quy tắc: “Ngày hôm nay không thể thuận theo người làm chủ, cho dù một lát thôi ta cũng sẽ nhận người. Việc người cưỡng ta một lần dù sao cũng không xảy ra. Người cứ thế mà thuận theo ta đi thôi”.

Ta ngoan a, sao người cứ ôm khư khư cái câu nói bảo bối này nói mãi thế.

Lão tử cười khở hai tiếng, bỗng nhiên dập dờn giữa hai chân một dòng tính khí đã lâu không thấy ào ào dâng trào. Không đếm xỉa gì đến cũng được, mọi thứ hôm nay đã như vậy, trái phải trong gương hay ngoài gương cũng không chỉ có mình ta, chán ngán mấy ngày gần đây rồi, hôm nay cứ nhắm mắt lại thoải mái hưởng thụ một hồi đi vậy.

Ta trở tay cởi bỏ vạt áo Phù Khanh Thư, hít sâu một hơi luồn bàn tay vào, chạm vào một tí thân thể nóng ẩm mà tay đã khê run. Ta đề âm thanh trầm giọng nói: “Cái câu ‘người cứ theo ta đi’ đừng nói nữa, để ta dạy người hai câu vừa có ý cảnh vừa có tình thú ha”. Phù Khanh Thư quả nhiên miệng ngưng lại, đầu khê ngược lên, lão tử một tay nâng mặt hắn, nhẹ nhàng áp môi tới, Phù Khanh Thư thử ăn qua lão tử đã thiết thòi một lần rồi thế mà vẫn chẳng tiến bộ chút nào, lực đạo nhẹ dần, lão tử nhân cơ hội chống một tay kia dần dần hạ xuống.

Cuối cùng cũng tới giai đoạn Phù Khanh Thư khê dựa vào trong cánh tay ta, ta thừa nhận tay ta có chút hèn hạ, lão tử xưa nay đều là tiểu nhân. Nhưng không làm dao thì chính là làm thớt, người nói ta chọn cái nào? Luận về đánh nhau ta không phải đối thủ của Phù Khanh Thư, chỉ có thể dùng trí. Ở phương diện này Phù Khanh Thư tuyệt đối không phải là chuyên môn, cho nên cứ chậm rãi bị lão tử chiếm thế thượng phong. Phù Khanh Thư bắt đầu thở dốc nhẹ nhẹ, điều đó nói cho thấy công tác an ủi vỗ về ta vừa làm rất tốt. Thừa lúc Phù Khanh Thư chớp mắt trong giây lát, tay của ta lướt qua lưng, bắt đầu bước hai là giai đoạn thăm dò. Phù Khanh Thư tỉnh táo lại đã khởi công, cũng chỉ biết cắn răng mặc ta bài bố, lý trí của lão tử rất cục tan vỡ triệt để, từ thăm dò đến tăng thêm chút kỹ thuật, bản chất lộ ra trong nháy mắt. Ta giữ lấy chút lý trí cuối cùng nháy mắt dán sát vào bên tai hắn thấp giọng nói: “Nhớ kỹ, lần sau nếu muốn như vậy nữa thì phải nói với người ta rằng: đời này kiếp này ta và người chỉ có một giờ khắc như thế, ta thực ra hiểu được, ta.....” Hai chữ cuối nhỏ nhẹ đến mức chính ta còn nghe không rõ, khê thổi vào tai, hóa thành một tiếng ngân nga tên của Phù Khanh Thư.

Phù Khanh Thư, Phù Khanh Thư.

Từ cả họ lẫn tên đến rút mất họ còn lại hai chữ, lẩm nhẩm mãi suốt một đêm.

Phù lão đệ ba chữ này, đời ta không thể nào có thể cất lên được nữa.

Sau đêm đó được tổng kết bằng hai câu: máu đào tứ phía, vô cùng thâm thắm. (lạy trời! –)

Với lại Phù Khanh Thư cướp lão tử đem tới biệt viện này, ngoại trừ một cái giường chính tề giữa phòng thì tứ đại giai không. Ta tìm trong sân nửa ngày mới thấy được cái giếng, múc một thùng nước, ta cùng Phù Khanh Thư tắm rửa sạch sẽ. Phù Khanh Thư khổ sở đến cực hạn, cau mày say sưa ngủ đến trưa.

Bốn bề đều chẳng có gì.

Đợi khi ta trở về vương phủ, đã là chạng vạng chiều. Ta kéo hai chân nặng trĩu bước vào cửa lớn. Tiểu Toàn nói trong tiểu sảnh có chuyện quan trọng tìm vương gia. Ta vào tiểu sảnh, không thấy mặt mũi hai vị kia đâu, chỉ có mỗi mình Tích Sở công tử.

Vâng, và ngày thành hôn của công chúa đã trở thành đêm động phòng của anh Đông với anh Thư

61. Chương 61

Tích Sở công tử thần tình trịnh trọng cho thấy rõ đây là một chuyện nghiêm túc. Ta đem mớ bông bong xoay vòng vòng trong đầu nhanh chóng xua tan đi, những người không liên quan đều chủ động lui ra ngoài. Tích Sở công tử đứng dậy đóng cánh cửa nhỏ mà trước giờ chưa từng đóng, ngồi xuống đối diện với tại hạ mới mở lời: “Hôm nay tìm công tử nói chuyện này, thực ra lúc trước ở trong biệt trang đã có ý định, tính để qua Trung Thu mới nói, bởi vì vương phủ loại lý do nên dây dưa mãi tới hôm nay, nhưng vẫn phải nói với công tử”.

Ta nhấp một hớp trà lạnh nhuận giọng, Tích Sở công tử không gọi ta là vương gia mà là gọi công tử, thể hiện một điều là muốn nói chuyện này với Mã Tiểu Đông chứ không phải với Thái vương gia. Ta nói: “Ta là người nói thích nói chuyện thoải mái, Tích Sở công tử có chuyện gì xin cứ nói thẳng ra”.

Tích Sở công tử đắn đo một chút, muốn cân nhắc từ ngữ trước, sau đó nói: “Chuyện này là Tô công tử và Bùi công tử không tiện mở miệng, nên mới đẩy cho tại hạ tới nói. Không chỉ có tại hạ, những người khác cũng có ý này. Hôm nay tại hạ là muốn nói câu từ biệt, những ngày qua đã nương nhờ công tử chăm sóc, cũng là một mối duyên phận. Bản thân sau này cũng khác rồi”.

Hôm nay lão tử không giống bình thường, có chút trì độn, sững sốt bốn năm giây mới phản ứng lại. Tích Sở công tử cùng lão tử đàm luận, là đề nghị xuất phủ sao?

Tích Sở công tử nói: “Những ngày qua, mọi người cũng đều nghĩ thông suốt. Mấy người chúng ta, cả đời ở tại vương phủ này, chung quy cũng không phải biện pháp. Hiện tại không cầu mong thứ gì khác, thiên hạ vốn bao la. Chỉ cần một mảnh đất ba thước nửa trượng, có thể yên phận, giản dị mà sinh sống đến già. Trước kia có thương nghị qua, đêm Trung Thu đó, dù sao cuối cùng cũng tới tụ họp. Duyên phận như yện hội thì cũng phải đến lúc ly tan”.

Trước tiên cho lão tử kịp phản ứng, bộ dạng tam công tử đập cưu cưu mãnh liệt bừng tỉnh trước mắt, mấy câu nói sao khiến lão tử sợ thế không biết.

Ta ho khan một tiếng, thành khẩn nói: “Tích Sở công tử, ngay lúc này tất cả mọi người nên nói thẳng ra để làm rõ cục diện. Mã Tiểu Đông ta giả làm vương gia của các vị, cũng đã cố gắng giữ cho mọi việc diễn ra hạnh phúc tốt đẹp lâu như vậy. Ta còn chưa làm tốt cái gì, muốn xả giận thế nào thì tùy theo chư vị”.

Tích Sở công tử cười cười: “Mã công tử hiểu lầm rồi, mấy người tại hạ là nghĩ rất lâu rồi mới thông suốt. Mỗi ngày trong vương phủ đây chỉ thêm tốn kém, cũng không có kết quả gì. Chi bằng ra ngoài tìm một

nơi an thân, thử trải qua ngày tháng của người thường. Dù nói thế nào, Mã công tử vẫn là vương gia, nếu không nói một câu thì bọn ta cũng không thể tùy tiện mà bỏ đi. Chỉ khẩn cầu công tử gạt đầu một cái, tại hạ và công tử lúc trước đây xem như đã chết rồi, từ hôm nay bắt đầu một cuộc sống mới”.

Lại còn nói đến như vậy, lão tử có thể không gạt đầu chắc. Có điều nghĩ lại cũng là đạo lý. Hơn mười vị công tử, không thể ngày qua tháng lại mà đi hết đời trong Thái vương phủ được. Trời cao biển rộng, con đường mưu sinh có nơi nào mà không thể chứ. Ta thở dài nói: “Tích Sở công tử, người hôm nay chịu nói với ta. Thật sự cũng là xem Mã Tiểu Đông ta như người đó (Sài Dung á). Ngoài điều này ra, chứ vị còn muốn nói gì, ta đều đáp ứng”. Thu đến tiết trời quang đãng, chính là thời điểm tốt nhất để bày tỏ hết ra, nên xả hết được cứ xả thôi. “Những câu này, đều đã cùng Tô công tử thương nghị qua, Tô công tử nói như thế nào?”

Tích Sở công tử nói: “Tô công tử cùng Bùi công tử không có chuyện gì khác để nói”. Ta nói: “Vậy định khi nào lên đường?” Tích Sở công tử nói: “Tạm thời định là mừng hai tháng chín”.

Tích Sở nói một tiếng đa tạ, liền đi trước. Ta ra khỏi phòng trực tiếp bước đi, Tiểu Thuận né qua một bên ở đằng sau ta nói: “Tô công tử trong phòng khách cùng vị họ Lư nói chuyện. Vương gia có muốn.....” Ta day day thái dương: “Hôm nay đuối quá, ta đi nghỉ ngơi trước, cơm tối cũng đừng mang lên. Chuyện gì thì để mai nói”.

Ta cũng muốn có lúc thanh tịnh chứ, đem một thân tê rần xoa bóp một hồi. Chuyện gì đến, thôi thì cứ chờ ngày mai.

[Mã vương gia tối hôm đó gây ra chuyện gì thì cả đời này hẳn sẽ không bao giờ nhận nợ, vì lẽ đó hẳn ở nơi này cắm hoa ngày nào thì Tiểu Thuận sẽ đối với người nào đó báo cáo lại — Vương gia tối hôm ấy rất cuộc đã làm cái gì.

“Vương gia trở về phòng liền đóng cửa, tiểu nhân sợ có việc khác cần dặn dò, sau đó cùng Tiểu Toàn đứng ngoài cửa trông coi. Chỉ nghe trong phòng vang lên tiếng bước chân đi tới đi lui, sau đó vương gia tự nói chuyện một mình. Tiểu nhân cả gan gõ cửa hỏi một chút, vương gia đích thân mở cửa, dặn dò tiểu nhân chuẩn bị cho ngài bút mực, giấy trắng thì lấy nhiều một chút. Lúc sau đến phiên Tiểu Toàn trực đêm, nói là vương gia cả đêm chong đèn, không ngủ gì cả. Chỉ nghe trong phòng có tiếng nói cái này không được, cái kia cũng không xong. Trở lại trời đã sáng, tiểu nhân nhìn thấy vương gia dùng áo choàng bọc một đồng giấy ôm trước ngực, tự mình đem vào viện tử thiêu đi. Tiểu nhân chỉ biết được bấy nhiêu đây”.

Ngẩng đầu dò xét một cái, tự động rung lên cười hai tiếng, lấy ra trong lòng mấy tờ giấy nhăn nheo cổ trái ra phẳng phiu: “Mấy tờ này là lúc vương gia đi rơi lại phía sau, tiểu nhân lén nhặt lại đưa ngài xem”.

Bốn tờ giấy, mỗi tờ có ba chữ nghiêng trái vẹo phải: Tô Diễn Chi, Bùi Kỳ Tuyên, Phù Khanh Thư, ba người.

Xem xong mắt khẽ khép lại: “Người lui xuống trước đi”. Lại liếc nhìn đồng giấy, gom ba tờ đốt trên ngọn đèn, còn lại một tờ cầm lên nhìn rồi lại nhìn, cuộn tròn bỏ vào ống tay áo.

Tiểu Thuận lui ra ngoài, ngừng một chút lại chạy đến đại trù phòng nói một tiếng, hai ngày nay cơm canh

cho vương gia nhớ bỏ thêm nhiều đồ một chút.]

Ta một đêm suy tư, có kết quả hay không có kết quả.

Trước tiên tìm việc có kết quả mà làm. Đồ ăn sáng dùng xong, ta lau miệng nói với Tiểu Toàn: “Hôm nay ta có một số việc tìm Tô công tử”.

Một khắc sau ta đã cùng Tô Diễn Chi ở trong thư phòng, Diễn Chi tự nhiên đã biết ta tìm hắn làm gì: “Tích Sở công tử hôm qua đều nói hết với ngươi rồi”. Ta chọc chọc mặt bàn nói: “Nói rồi. Nghĩ đến tình lý đều nên như thế, nhưng dù sao mấy ngày nay cũng đã qua. Mười mấy người nói đi là đi, thật sự có chút hoảng sợ”.

Vì vậy ta nói tiếp: “Diễn Chi, tài sản Thái vương phủ có bao nhiêu, tính toán bình quân rồi chia ra, mỗi người các ngươi lấy một phần đi.” Tô Diễn Chi nói: “Cứ coi như chia tiền trong vương phủ ra, nhưng ai sẽ chịu cầm đây”.

Ta gật gù, chỉ cần tiền này dính hai chữ Sài Dung, mười mấy vị trong Thái vương phủ cũng chả ai thèm lấy. Cho nên mới bảo đem được suy nghĩ nói ra rất quan trọng. Ta bên bàn đi một vòng: “Sài Dung cũng đã chết, tiền trong vương phủ không thiếu, không chia ra thì để đó cho ai?” Tô Diễn Chi bộ dạng nghe theo lật sổ sách, không lên tiếng, trong bụng phỏng chừng tính đem đi quyên góp cho tiểu miếu tích âm đức. Ta nói: “Thí dụ ngươi mang đi quyên góp cho tiểu miếu, cùng những người này cầm cũng không có gì khác nhau, dù sao đi nữa cũng là đem cho người cần dùng. Âm đức không bằng dương đức”. Tô Diễn Chi rốt cục cũng nhìn ta một cái, thở dài: “Đã như vậy, ta đem sổ sách thanh lọc qua một lần trước vậy”. Ta nhin không được nói: “Sổ sách đem cho trưởng phòng làm là được rồi, cả ngày ngươi bớt phí sức lực đi. Vị khách đến thăm ngươi đã đi hay chưa?”

Nơi quản lý sổ sách.

Mấy câu này lão tử nói ra, từ đầu tới cuối, không dám cùng Tô Diễn Chi đối mắt nhìn mặt.

Chỉ nghe Tô Diễn Chi nói: “Chập tối hôm qua đã đi rồi”. Sau đó hắn cười cười, ta cũng cười cười. Lão tử không biết tiếp theo nên nói gì cho phải.

Diễn Chi nhìn sang ta thở dài: “Sổ sách vẫn là ta đến xem một chút. Trước đây tất cả đều ở nơi này, giao cho bên trưởng phòng cũng phiền phức. Cũng chỉ còn lần này nữa thôi, ta không phiền đâu. Chỉ có điều sau này, sổ sách không phải cứ ném hết cho trưởng phòng là được, chính ngươi cũng phải học cách tự xem lấy”. Chỉ còn lần này thôi, mười mấy người đi rồi, một đại viện chỉ còn ta và Tô Diễn Chi cùng Bùi Kỳ Tuyên, làm sao trải qua nổi?

Trong cung đến truyền lời, Hoàng đế cho truyền lão tử hỏa tốc tiến cung.

Trong ngự thư phòng người đầy đủ cả, Hoàng thượng Ninh vương Nhân vương Khang vương Đoan vương An vương công chúa Tôn tướng quân ai cũng có mặt, bày ra tư thái ý chang tổng trưởng đầy mưu toán. Có

điều tất cả mọi người đều ngồi, chỉ có Tôn tướng quân là quỳ, công chúa đứng.

Ta là người cuối cùng đến, vào đúng thời điểm công chúa đang cầm mảnh khăn chấm chấm khóe mắt, khóc thút thít nghẹn ngào nói: “.....Hoàng huynh đơn giản cứ việc đem thần muội cùng Tôn lang ra chém, kiếp này sinh ra không thể bên nhau nếu chết chỉ muốn chết cùng nhau chôn cùng một chỗ.....” Tôn tướng quân dập đầu lạy theo: “Cầu xin hoàng thượng đừng nghe lời công chúa, ngạn vai sai lầm đều do thần. Cầu xin hoàng thượng trách tội đem thần thiên đao vạn quả. Công chúa không có nửa phần can hệ mong hoàng thượng xem xét”. Công chúa lập tức khóc ròng nói: “Hoàng huynh ngàn vạn lần không thể nghe Tôn Phi Hổ nói bậy. Tôn lang nếu như chết thần muội tuyệt sẽ không sống một mình, hoàng huynh cứ đem thần muội cùng Tôn lang ra đồng thời cùng chém đi, hức hức hức ” Tôn tướng quân lại dập đầu lạy, hoàng thượng đập bàn một cái: “Hai người câm miệng”. Nói rất đúng lúc.

Nghìn đao băm thây.

Hoàng thượng nói: “Chớ vội khóc. Trẫm trước tiên hỏi ngươi một câu. Bây giờ thế thống hoàng gia và An quốc phủ bị ngươi một phát làm lỡ việc hết cả. Trẫm phải xử ngươi thế nào đây?”

Công chúa nắm chặt khăn, lén nhìn hoàng thượng một cái, chớp mắt hai lần lại cụp xuống.

“Phù Vân nắm trong tay bảy vạn binh mã, nhà An quốc phủ bốn đời trung lương, coi như trẫm đem hai người các ngươi chém một phát, chém rồi thì thế diện trăm năm có trở về nữa không?”

Tôn tướng quân dập đầu vang bạch bạch: “Tội thần, tội thần đáng chết!”

Hoàng thượng lại đập bàn một cái: “Ai ở đây có thể cho trẫm một chủ ý, họa này phải xử lý như thế nào”. Lão tử nhìn An vương, An vương nhìn Đoan vương, Đoan vương nhìn Khang vương, từng người từng người nhìn sang nhau, cho đến khi ánh mắt dừng lại trên người Ninh vương. Ninh vương không thể làm gì khác ngoài nhìn hoàng thượng, cũng không lên tiếng. Tiểu công chúa bắt thanh bất hưởng nhắc váy cúi đầu quỳ gối sát cạnh Tôn tướng quân.

Âm thầm không gây tiếng động.

Hoàng thượng cười lạnh: “Sớm hiểu được tội đã làm được gì chứ!” Tay áo vung lên quét xuống long án một quyển sổ xếp nhỏ: “Là Phù Tiểu Hầu gia mới trình lên, xem thử đi”.

Công chúa nhặt cuốn sổ lên, cúi đầu nhìn một chút, tay che lấy miệng, nước mắt chảy ào ào.

Hoàng thượng nói: “Ngươi xem, là ngươi đừng xem thường cuốn sổ này của Phù Khanh Thư. Lúc ngươi bái đường kéo theo chuyện như vậy, Phù gia Tiểu Hầu gia trả lại sổ còn thay ngươi cầu xin, để trẫm thành toàn cho ngươi và Tôn tướng quân. Đưa cái thang cho trẫm leo xuống (ý là đưa ra lối thoát cho hoàng thượng). Nếu không phải cuốn sổ xếp này, thế diện trăm năm cùng hoàng gia, ngươi cùng Tôn Phi Hổ, toàn bộ chắc phải đem cho chó ăn”.

Tôn tướng quân hai mắt nhắm nghiền chỉ chuyên tâm dập đầu. Ninh vương nói: “Bây giờ chuyện này hoàng huynh xử trí thế nào?”

Hoàng thượng sờ sờ ria mép: “Phù gia Tiểu Hầu gia đã đưa đến bậc thang như vậy, chỉ là khó tránh việc bọn họ sẽ được lợi đôi chút”.

Lời này chính là nút thắt quan trọng, ta và năm vị vương gia thay công chúa cầu xin. Chúng ta nhất thời ngẫm hiểu ý, lần lượt từng người quỳ xuống, từ tình đến lý, phân tích từng cái, thay công chúa khẩn cầu. Cầu đến mức muốn bốc hỏa, hoàng thượng mới thở dài: “Được, để trẫm cân nhắc”.

Ngày hôm sau thánh chỉ ban xuống, nói rằng Tiểu Hầu gia hơn vạn ngôn thư, hoàng thượng cảm động không thôi, đích xác là Phù Khanh Thư thỉnh cầu, tái hôn cho công chúa và Tôn Phi Hổ. Tôn Phi Hổ giáng chức thành Ngự Lâm Quân hiệu úy, Vĩnh Thọ công chúa thì tước phong hào. Một trận âm ỉ, cứ vậy qua mất thiên hạ.

Sau đó ta và mấy vị vương gia lại bị triệu tiến cung một chuyến, bàn bạc xem làm sao động viên An Quốc Hầu cùng Phù Khanh Thư. Thái hậu đề ra ý kiến: “Công chúa chờ gả trong cung cũng không chỉ có mình Vĩnh Thọ, lấy một người ra tái giá với nhi tử của Phù Vân là đẹp cả đôi bên”. Công chúa chờ gả trong cung chỉ còn hai người Tuế Xương công chúa và Chiêu Dương công chúa, thái hậu nói để ai gia suy nghĩ một chút, chọn xem ai phù hợp. Chúng vương gia đều nói thái hậu nghĩ chu đáo, nhưng cần cẩn thận cân nhắc. Hoàng thượng mỉm cười nhìn ta: “Hắn có giải thích gì không?” Lão tử đáp lại, nói là vẫn tốt lắm, không có gì.

Hoàng đế để lại nhìn lão tử nhe răng cười, quay đầu hướng sang thái hậu nói: “Thái hậu trước mặt cùng trẫm nói chuyện riêng tư, theo trẫm thấy, hôn lễ vẫn là không nên bừa bãi. Nếu lại xảy ra nhiều loạn, cứ bưng bít mọi việc như vậy cũng không phải tốt. Trẫm trước tiên ban cho Phù Khanh Thư cái quan chức, lại ra khẩu dụ giống lúc trước, bất luận hắn nhìn trúng cô nương nhà ai, lúc nào kết hôn sẽ được chỉ định, lại đảm đương làm chủ hôn. Mẫu hậu thấy sao?”

Thái hậu gật đầu: “Ai gia rốt cục nghĩ chu đáo không bằng hoàng thượng, cứ như vậy làm đi”.

Lăn lộn trên chảo dầu rồi đến ôn tuyên trì (suối nước nóng), cứ thế cho lão tử đi một chuyến.

Trong cung một mình vất vả như vậy, mừng hai chớp mắt phải tới thôi.

Mấy ngày nay ngồi ngốc trong vương phủ. Mừng một ta vốn định phân phó trù phòng sửa soạn làm một bữa cơm rượu chia tay. Thế những nghĩ đến ba chữ cơm chia tay này trong lòng vẫn đúng là con mẹ nó buồn phát sợ. Anh trai trong trù phòng đặc biệt tới xin chỉ thị cơm trưa cơm tối của ta nên lo liệu như thế nào, ta nói cứ theo bình thường mà làm.

Bữa trưa làm rất tốt, chỉ chờ tới bữa tối. Bàn lớn bày ra, chư vị an vị xong cả rồi. Lão tử nghĩ loại tình cảnh e sợ cả đời này cũng chỉ là trong một khoảnh khắc như thế mà thôi, bầu không khí đã tới.

Ta nói: “Cháo đừng vội mang lên, để nhà bếp làm thêm hai món, mang thêm ly lên nữa”. Nếu đã nói rõ là bữa cơm chia tay, cứ thoải mái đơn giản mà ăn. Lúc còn ở biệt trang tụ tập uống rượu, ta và các công tử khác cùng Tô Diễm Chi cùng rượu một hồi. Từ Tích Sở đến Thần Phong, tụ tại nói chuyện cũng không được mấy ngày, cứ như vậy mà giải tán hết.

Rượu rót tới đâu ta liền nâng chén tới đó: “Những cái khác không nói tới nữa, một chén này, xem như là đưa tiễn”. Từ Tích Sở đến Thần Phong từng người ta đều đã từng tìm hiểu qua. Nói đến Hoa Anh Hùng, đứa nhỏ này cũng đi được mấy tháng rồi chứ ít, mà một phong thư cũng không có, không biết chừng học thành tài rồi nên chẳng quay trở lại. Nhân sinh gặp được nhau thì ít nhưng phân li thì nhiều. Quả nhiên tình cảnh hiện giờ không muốn bị quan cũng không được.

Từ thuận buồm xuôi gió chúc đến vạn sự như ý, trong bụng lão tử có câu nào sử dụng được đều đem ra dùng hết. Một bữa tiệc rượu uống đến cảm thiên động địa. Trung thúc đứng bên cạnh hầu hạ mỗi người đều nhịn không được đưa tay áo lau nước mũi.

Ta bưng chén cháo cười: “Hiện tại là chuyện tốt, sao ai cũng buồn bã hết vậy. Lại đây, ăn xong cháo mới xem như kết thúc. Mọi người còn thanh sơn bất cải lực thủy trường lưu (1)“. Những người khác đều trầm mặc không lên tiếng. Nguyệt Thanh lên lút giờ lên hạ xuống ống tay áo, Thần Phong thì húp cháo xì xụp.

(1) Đại ý chia tay có ngày sẽ gặp lại.

Lúc tan cuộc không ai động trước, vẫn là lão tử đẩy ghế nhanh chân ra khỏi cửa. Trong lòng so với mười cũng đều dễ tan như thế, tan vỡ đều là thương cảm.

Nửa đêm ta một mình tản bộ trong sân, sao sáng đầy trời tiếng côn trùng râm ran khắp viện. Bắt đầu từ ngày mai Thái vương phủ to lớn là thế thiếu mất mười lăm người, hiu quạnh biết bao.

Vẫn là đình viện bên cạnh hồ cá vàng, vẫn là Bùi Kỳ Tuyên. Vẫn còn tốt vì không có rượu, chỉ có cái ấm dài nhỏ, hai cốc con con. Bùi Kỳ Tuyên vẫn là Bùi Kỳ Tuyên của bình thường, chỉ là vừa mới uống một chén rượu nên mặt có hơi phớt hồng. Giờ bầu rượu lên cao rót đầy cốc: “Vừa rồi ngươi cùng mọi người ai cũng đều uống qua, chỉ là vẫn chưa cùng ta uống”. Ta ăn ngay nói thẳng: “Hể uống là ngươi liền say, mai lỡ tỉnh không nổi, tiễn mọi người đi nên đừng để muộn”. Bùi Kỳ Tuyên nhìn ta nở nụ cười: “Rượu tính nhạt, không say nổi người đâu”. Ta cầm chén lên, hương thơm nức mũi. Mùi vị quen thuộc này, chính là Quế Hoa Tửu mà Bùi Kỳ Tuyên uống say hôm đó.

Bùi Kỳ Tuyên chưa quá hai chén, ánh mắt bắt đầu mơ màng. Nửa thân tựa trên người ta nói: “Ngươi và ta hai người đơn độc uống rượu, đây mới là lần đầu tiên đó”. Ta ngạc nhiên, từ khi lão tử hoàn hồn đến giờ, đặc biệt thời gian gần đây, rượu uống chưa từng ngưng nghỉ. Cùng Bùi Kỳ Tuyên uống rượu, đúng là lần đầu tiên thật. Ta thở dài, vươn tay rót thêm hai chén nữa: “Uống xong ta dìu ngươi về phòng. Qua hai ngày nữa ta sẽ đặc biệt cùng ngươi uống”. Bùi Kỳ Tuyên lại cười, ta cúi đầu nhìn hắn, đầy trời sao đều hạ xuống trong đôi mắt. Lão tử đột nhiên vừa bị thương vừa hối hận. Phải chi Mã Tiểu Đông ta thật sự là một người biết chấp nhận số phận. Lúc trước chỉ nên muốn trước mắt mình là người này. Chỉ cần đoạn tình cảm này, cũng đủ cho ta hưởng thụ tới đời sau. Bây giờ Diễm Chi thế nào, Phù Khanh Thư thế nào, lại còn người này như thế nào.

Thân thể mềm yếu đang dựa trên người ta. Lão tử đưa tay ôm cũng không phải, không ôm cũng không phải. XXXX lão tử đã tính toán lý giải thấu triệt rồi, tự làm vậy, là không thể sống!

Bùi Kỳ Tuyên say đến mức dụ hoặc người khác, chớp mũi lão tử dừng lại nơi đôi mắt dài hẹp nửa mở kia liền dừng lại, không dám đi tiếp xuống miệng. Lão tử nhắm mắt lại, rất nhẫn nại nuốt nước miếng một cái: “Kỳ Tuyên, ta mang ngươi về phòng ngủ thôi”.

Bùi Kỳ Tuyên dựa vào ta ừ một tiếng. Ta vòng tay qua ôm hắn đi về phòng ngủ. Ngừng lại ở tiểu đình trên hành lang uốn khúc, lão tử nhìn về nơi phòng ngủ một chút, vẫn là đi về phòng Bùi Kỳ Tuyên. Kỳ Tuyên nhắm hai mắt mặc ta thả hắn xuống giường. Đã ngủ thiếp đi rồi. Ta cởi ngoại bào của hắn, lấy thêm chăn mỏng nhẹ nhàng đắp lên, lại thở dài. Hắn là đã ngủ say. Rốt cục vẫn nhìn không được, cúi người xuống bờ môi còn vương mùi hoa quế nhẹ nhàng chạm một cái, liếm liếm. Bỗng nhiên như bị kích thích, ta đem luôn cả thân thể mảnh khảnh bên dưới toàn bộ ôm sát lấy.

A Di Đà Phật, lão tử hoàn toàn xong xuôi rồi!

Ta xoay người rời khỏi cửa phòng, đứng trên hành lang uốn khúc mặt giống như vừa tự ăn xong một nồi lẩu cay nóng. Tự mình làm vậy thì không thể sống được, từ nay về sau lão tử phải sống thế nào.

Tiểu Thuận canh tại cửa phòng ngủ, lão tử tuyệt vọng nói: “Múc một thùng nước giếng, đợi ta dội mấy gáo nước lạnh rồi hãy đi ngủ”.

(1) Xuất xứ từ bài Ly biệt

Tạm dịch:

Cuối mùa thu nói lời từ biệt, gió lạnh lay rung lá rơi đầy suối.

Trong lòng vô hạn cảm khái, chưa kịp nói lệ đã thấm đầy y phục.

Núi non không dời, minh nguyệt vẫn thế sao trời cũng vẫn thừa thớt.

Thiên trường địa cửu cũng có lúc tận, hận này vẫn kéo dài vô thời hạn.

Câu cuối cùng trích từ Trường hận ca của Bạch Cư Dị. Kiểu như câu này người trong giang hồ thường dùng khi nói lời từ biệt. Còn câu Thanh sơn bất cải lực thủy trường lưu thì đại ý là núi non vẫn còn sông vẫn chảy, li biệt cũng sẽ có ngày gặp lại nhau.

62. Chương 62

Hôm sau trời chưa sáng ta đã rời giường, mặc xiêm y rón ra rón rén tự đi tìm nước rửa mặt. Ta thừa nhận hôm nay lão tử có chút trẻ con, nhưng cũng hết cách rồi, đành trơ mắt nhìn từng người từng người ra đi. Chuyện này lão tử cần không được. Không biết làm gì khác bèn ra ngoài trốn một ngày, chờ ai nên đi thì đi cho xong. Đỡ được tiền mua khăn (ý anh là bớt tiền mua khăn lau nước mắt!v).

Trời mờ mờ sáng trên phố vẫn chưa đông người. Chỉ có chợ rau thật náo nhiệt, ta vào trong một sạp hàng bán chè trà dầu (1) trước cổng chợ ngồi xuống. Làm một bát chè trà dầu, ăn hai cái trứng luộc nước trà (2).

Chợ rau rộn ràng toàn là dân trồng rau với buôn lái vội vàng trao đổi hàng hóa. Ngõ hẻm trong góc đường có một gánh hát, có thể nghe thấy thấp thoáng âm thanh không ít người đang i i a a luyện giọng. Ta trước đây còn đứng ở tường viện bên ngoài gánh hát, nghe thấy bên trong hát hai đoạn hí kịch nhỏ. Câu từ không nhớ rõ, có điều thổi kèn kéo đàn đều rất tưng bừng. Đủ chất náo nhiệt.

Có lần trở lại An vương phủ uống rượu, An vương cũng mời một đoàn hí kịch nhỏ, ở trong vườn dựng đài ca hát. Hát là tình hí, lão tử nghe mệt mỗi buổi ngủ muốn chết. Lại nói, lão tử làm Thái vương đã lâu, vẫn chưa từng mời gánh hát vào phủ hát bao giờ. Làm vậy thì phô trương quá nên không làm. An vương quý phủ lần đó, mấy cây to trong góc tường đều có gia đình lấp ló xem trò vui, nhớ ra Thái vương phủ ta cũng náo nhiệt không thua kém gì lúc đó. Đợi qua hôm nay, nếu cảm thấy buồn chán, biện pháp này cũng có thể dùng được.

Chờ trà lâu mở cửa, ta tùy tiện vào một nhà, kêu một bát nước chè xuân (3), gọi lên tứ sắc quả phẩm tráng miệng (trái cây bốn màu), cắn hạt dưa nghe thuyết thư. Ngày hôm nay giảng về sách mới, hai ngày nay phố lớn ngõ nhỏ đang rất thịnh hành. Tên gọi là “Làm Tuyên Xuân vương nghĩa thích Tào thị nữ”. Nói ra thì là kể về thái tử của Đại mỗ vương gia nào đó, là thiếu niên hoa mỹ, phong lưu phóng khoáng, nhân xưng là Tuyên Xuân vương. Hoàng đế đích thân tuyên bố đem con gái nhân công Tào công hứa gả cho thế tử, thánh chỉ tứ hôn, nhưng trước khi thành hôn một ngày, con gái Tào công cùng một tên thư sinh vượt tường chạy trốn, về sau bị quan phủ bắt về. Thế tử vì cầu xin cho hai người mà làm phản, chỉ để họ kết thành duyên ương. Hai cái miệng kể chuyện tình tiết đa dạng biến hóa bất ngờ, người nghe giảng tụ tập nhiều lên. Tiếng sục sục thốn thốn càng lúc càng lớn. Ta phun ra cái vỏ hạt dưa uống hớp trà nhuận họng, một người phía trên ta nghiêng mình truyền tới một tiếng: “Vương gia”.

Thanh âm không lớn, vừa vặn để mình lão tử nghe được. Ta ngẩng đầu lên, ở đâu ra một ánh mắt sắc bén như vậy. Lão tử mỗi ngày đi dạo trên phố, lần đầu tiên bị người khác nhận ra mình là Thái vương gia. Người trước mặt ta không biết ai, bạch diện râu dài, nói là một vị lão huynh đoan chính thì kì quái quá. Cầm quạt lông về thời Tam quốc cũng có thể giả trang thành Khổng Minh, thay trang phục ném vào Thủy Hử cũng có thể mô phỏng theo Ngô Dụng. Ăn mặc một thân áo xanh nho nhã nhìn cũng không ra thuộc tầng lớp nào. Bởi vậy lão tử lông mày cong thành một đường, hai con mắt mỗi bên chứa một dấu chấm hỏi, nói: “Các hạ là.....”

Người kia ôm quyền vái chào: “Thảo dân Dương Châu Lư Đình”.

Dương Châu Lư Đình, bốn chữ này hai ngày nay nghe qua không ít. Hóa ra chính là hắn. Diễn Chi không phải nói người này đi rồi sao, thế nào vẫn còn ở đây.

Ta gật đầu: “Ngưỡng mộ đã lâu, mời ngồi”.

Họ Lư lại vái chào, rồi mới ngồi xuống. Tiểu nhị nhanh nhẹn, liền mang lên thêm chén trà.

Ta nói: “Hai ngày trước ngươi đến bĩ phủ không nhàn rồi nên vô duyên không gặp được, không ngờ hôm nay gặp lại, thật sự là tương phùng không bằng ngẫu ngộ (ngẫu nhiên gặp).

Bĩ phủ là cách nói khiêm tốn ở trên ý nói phủ vương gia bé nhỏ thấp hèn.

Họ Lư cười theo ta hai tiếng rồi nói: “Kỳ thực thảo dân hôm nay là đặc biệt tìm vương gia, nghe nói vương gia không ở trong phủ, ta một đường tìm tới đây”.

Tìm ta? Tìm lão tử làm cái gì? Ta nói: “Ai nha, nhưng ta và ngươi chưa từng gặp, ngươi làm sao nhận ra ta?”

Họ Lư nói: “Vương gia là quý nhân, e là không nhớ rõ thảo dân. Vương gia mấy ngày trước đi Dương Châu kiểm tra tuế cống, lúc gặp thương hộ thảo dân đã ở đó rồi”.

Nha nha, như vậy Lư Đình này cũng là dân kinh doanh. Khó trách Diễn Chi nói hần là bạn cũ. Nói đến Dương Châu gặp thương hộ phải đi tri phủ nha môn báo danh lần đó, nhớ không rõ ràng lắm. Ta cười gượng: “Thật là nhớ không rõ, phiền ngươi vẫn còn nhận ra ta”.

Lư lão bản lại ôm quyền: “Thảo dân hôm nay có thể làm Lương Giang tổng thương, đều nhờ vào vương gia và An quốc phủ Phù Tiểu Hầu gia dẫn dắt. Kiếp này thảo dân lúc nào cũng không quên cảm mộ ân đức”.

Đến đây ta mới hoàn toàn nhớ lại, hèn gì nghe hai chữ Lư Đình tựa hồ rất quen thuộc. Người này không phải chính là nhờ qua Phù Khanh Thư thủ hôn báo cho triều đình phê chuẩn chức tân Lương Giang tổng thương Lư Đình hay sao. Bởi vì viên ngoại Huy Châu Giang liên lụy đến án tuế cống bị điều tra, mới để cho lão già này ung dung vớ được món hời lớn.

Ta giống cái bánh mìn thầu nở hoa trưng ra bộ mặt tươi cười: “Lương Giang tổng thương Lư viên ngoại, bản vương nhớ rồi. Nãy giờ có chỗ nào thất lễ xin cứ trách”. Không biết họ Lư và Tô Diễn Chi giao tình sâu đậm bao nhiêu, mà khiến hần ngàn dặm xa xôi đến đây thăm người. Ta lộ ám chỉ: “Lư viên ngoại vào kinh lần này, là vì chuyện làm ăn?”

Lư Đình định vuốt mấy sợi râu, quay mắt nhìn về phía vương gia ta xong, lại không dám vuốt nữa: “Một chính là chuyện làm ăn, hai là vì chuyện kia. Thảo dân thay mặt tam gia nhà ta, cảm tạ vương gia”.

Ta sai bước gấp rút đi về vương phủ.

Lư Đình nói: “Vương gia lần này ban chuẩn cho tam gia trở về quê hương thực đúng là ân điển lớn lao cho

Tô gia. Tam gia từ sáng đến giờ mới về Dương Châu, còn để thảo dân đem câu này nói với vương gia, là không thể trước mặt nói câu từ biệt, xin vương gia chớ trách”.

Lư Đình nói: “Thảo dân là quản lý Tô phủ Dương Châu. Nhị gia trước khi lâm chung đem sản nghiệp ở Dương Châu phó thác nơi thảo dân, đổi sách kinh doanh bàn giao kỹ lưỡng. Kinh doanh thận trọng thời gian qua, cuối cùng cũng coi như chưa từng phụ lòng nhị gia nhờ vả. Chờ sau khi về Dương Châu, thảo dân lúc đó nhất định sẽ báo quan phủ bẩm tấu lên triều đình, đem Lương Giang tổng thương chuyển về tay tam gia”.

Lư Đình nói: “Thảo dân hôm nay đặc biệt tới tìm vương gia, thực sự còn có việc khẩn cầu. Vạn lần cầu xin vương gia giao di cốt của nhị gia để thảo dân hồi hương an táng”.

Ta bị đụng phải cửa lớn của vương phủ, những vắn mặc kệ đi vào trong. Nghênh trước mặt là Trung thúc dẫn người bận rộn chỉnh đốn lại, từng người từng người đều quỳ gối trên hành lang uốn khúc. Ta nói: “Tô công tử đâu? Bùi công tử đâu?!!”

Trung thúc đầu hoa râu đụng tới mặt đất: “Bẩm vương gia, các công tử đều đã đi hết rồi”.

Chính sảnh không có, thiên sảnh không có, tiểu sảnh không thấy ai, đông viện cũng không, phòng ngủ càng không, thư phòng trống nốt, hồ cá vàng cạnh đình cũng không có luôn.

Trống rồi, hoàn toàn trống không.

Trong thư phòng sổ sách cùng sách vở trên bàn đều được sắp xếp chỉnh tề. Phòng ngủ đến cả góc chần hay gối đầu ngày hôm qua vẫn còn lưu lại mùi hoa quế.

Hết rồi, hoàn toàn trống không.

Các công tử đều đã đi hết.

Tiểu Toàn khoanh tay bên chỗ đất trống cạnh hồ cá vàng run lấy bầy nói: “Vương gia, An quốc phù Phù Hưu gia đến, nói có chuyện quan trọng muốn gặp vương gia”.

Phù Hưu gia Phù Vân ở trong chính sảnh quỳ trên đất: “Tiểu nhi thuở nhỏ bên ngoài tập võ, thần dạy dỗ không đến nơi đến chốn. Cử chỉ vô dáng, mạo phạm vương gia. Thần đã bẩm tấu lên thánh thượng khẩn cầu ban cho tiểu nhi một chức quan võ tướng, điều đến dưới trướng Phúc vương thiên tuế nơi Bắc Cương, chờ thánh thượng chuẩn tấu liền lập tức lên đường. Ngày xưa đủ kiêu vô lễ mạo phạm, thần đã gia pháp nghiêm trị. Phù gia nhất mạch đơn truyền, thần nửa đời mới có được một nghiệp chướng như vậy. Vương gia nhân nghĩa khoan hồng. Có thể nhìn mà nhớ đến thần một nhà công lao bé nhỏ mấy đời phụng dưỡng triều đình, khoan giải bao dung. Phù Vân thần rơi nước mắt cảm kích”.

Là mấy đời cũng chỉ sinh có một đứa con nối dõi.

Ta ngược nhìn trần nhà: “Phù Hầu gia mau đứng lên thôi. Bàn về tình lý là ta quỳ xuống dưới Hầu gia người mới đúng. Hầu gia nói đạo lý ta đều minh bạch. Chỉ có một điểm. Là con trai Phù Khanh Thư của người”. Trái tim bé nhỏ nảy lên, nuốt nuốt nước bọt: “Con trai người Phù Khanh Thư không sai, vô lễ mạo phạm là ta. Hầu gia muốn trách cứ đổ lên người ta, đừng phạt hấn. Phải trái nặng nhẹ ta hiểu được mà, Hầu gia yên tâm, việc không nên làm ta tuyệt đối sẽ không làm nữa”.

Ăn no thì rời bàn, hát xong thì hết kịch. Chuyện đời như vậy, không ngăn được, ta nhận.

Phù Hầu gia ngậm lấy Định Tâm Hoàn đi rồi, Tiểu Thuận âm thầm vào chính sảnh, gặp người nhẹ nhàng nói: “Vương gia, thực ra.....”

Là thuốc an thần bên Tàu, ở đây là ý Phù Hầu gia đã yên tâm ra về.

Thực ra? Còn cái gì đùa giỡn đáng giá thực ra nữa? Ta nói: “Thực ra cái gì?”

Tiểu Thuận cúi đầu nói: “Vương gia tha thứ cho tiểu nhân cả gan, tiểu nhân muốn nói Tô công tử và Bùi công tử đi chưa bao lâu, thực ra vương gia đuổi theo vẫn còn kịp quay về”.

Đuổi theo cũng đuổi về được. Ta chạy gấp ra khỏi vương phủ, luôn qua hơn hai con phố, người đến tấp nập, người đi nhốn nháo. Lão tử giữa đường phanh gấp một cái. Đuổi theo kịp, có thể sao? Rời khỏi Thái vương phủ, trời cao biển rộng. Chỉ là Diễn Chi thì không phải lo, còn Kỳ Tuyên một mình một người, phải như thế nào mới tốt? Dù thế nào thì so với Thái vương phủ cũng còn tốt hơn, Mã Tiểu Đông ta có thể sống thoải mái, Kỳ Tuyên là người như vậy, đến chỗ nào sống mà không tự do thanh thản? Ta lấy mặt mũi nào tìm hấn trở về.

Bất cá hai tay, sớm muộn nhất định bị lật tẩy. Huống hồ lão tử quơ bằng ba tay, ngậm trong nước lạnh nên không trách ai được, đáng đời. Mệnh người, trời định. Cho nên người chạy không thoát, không phải của người người không thể có. Cưỡng cầu thì cầu không được.

Diễn Chi làm tổng thương Lương Giang, Kỳ Tuyên trời cao biển rộng tự do tự tại, Phù Khanh Thư kiến công lập nghiệp thăng quan tiến chức. Ba người họ ông trời để lão tử hưởng thụ một lần, lão tử một phen tá thi hoàn hồn là mười phần đáng giá, được lợi miễn bàn. Mọi người tính ra, đều là kết quả tốt.

Kết cục như vậy, tuyệt đối là kết cục tốt.

Lại nói sau này, ông trời đã tự có an bài. Tỉ như tiểu cô nương đáng yêu một thân trắng toát nước mắt như mưa bên góc đường đang ôm bài tử bán mình táng cha, không phải là ông trời chỉ hướng cho ta đi tới hay sao? Một đôi mắt đỏ hoe trong nháy mắt đã thấy ta đang nhìn nàng, chẳng lẽ còn không phải là số mệnh an bài hoa lửa va chạm?

Cái tên ngồi trên xe ngựa bên cạnh con phố bán bánh mứt táo kia. Lão tử không có nhìn thấy người. Cho nên đừng kéo mạnh rồi lại thả xuống, cũng đừng để tên Lư viên ngoại lấp ló nửa khuôn mặt ra ngoài. Lão tử là đi về đằng sau chứ không phải lên phía trước mà sợ.

Còn ở Thiên Nguyên tửu lâu nữa, vị thứ ba trên lầu hai bên song cửa chạm hoa văn kia, lão tử là ngược mắt nhìn lên chứ có phải xông thẳng lên đâu. Đừng có mà ngồi lui sát về phía sau tường như vậy chứ, cũng đừng hạ cửa sổ xuống làm cái gì. Người lão tử nhìn là hình bóng tiểu cô nương diễm đạm đáng yêu, chứ không có ham cặp mắt dài nhỏ của người nha.

Xuân Thu Đại Mộng (4) đến Hoàng Lương phạn thực (5), là lúc nên tỉnh lại.

(4)(5): Đại ý là mộng đẹp chỉ là hư ảo, nên chấp nhận thực tại.

Ta chen ra khỏi đoàn người, lấy ra trong ngực một tấm ngân phiếu. Đám người yên lặng. Tiểu Thuận từ trong đám người lộ đầu bên cạnh ta, miệng hơi hé ra, không dám lên tiếng. Mấy tháng nay Tiểu Thuận theo ta cũng không dễ dàng gì, chân trước chân sau chạy vòng vòng, đợi lão tử hồi phủ, nhất định phải đem ngân phiếu cho người khó khăn nhất mà thương. Ngân phiếu bay tới chiếc chiếu trước mắt tiểu cô nương, tiểu cô nương nhìn thấy con số, hít vào một hơi khí lạnh. Ta lấy hơi một tiếng hé miệng mỉm cười, phất tay áo, xoay người. Tiểu cô nương dùng tiếng khóc khàn khàn ngập ngừng nói: “.....Đa tạ gia, thiếp từ giờ chính là người của gia rồi.....”

Lão tử quay đầu cười cười: “Cầm lấy tiền, dư thì tìm cách lo mà sống. Gia ta không thiếu người”. Người của ta? Ai là người của ai chứ? Đều là chuyện cười, đều là hư ảo.

Ta lại xoay người về phía trước, đời này của lão tử, lần đầu tiên có thể bước đi đầy soái khí như vậy.

Tiểu Thuận cách ta nửa thước lơ đãng đi theo: “Vương gia, chúng ta đi đâu?”

Ta nói: “Về vương phủ”.

Một hài tử nhỏ năm sáu tuổi lướt qua chân ta chạy về sạp hàng của người bán đồ chơi bằng đường. Hai đứa trẻ lớn hơn thay nhau cầm cây kẹo trong tay, thè lưỡi muốn liếm lại rụt về, không nỡ ăn.

Cách người bán đường đang dẫn ngựa đứng cân hạt dưa không xa, một tiểu lưu manh chừng mười tuổi nghiêng đầu nhìn ngựa, trong tay ôm theo một con nhím nhỏ, tiểu lưu manh huyết sáo hai tiếng, lộ tai con ngựa khê vẩy vẩy. Tên tiểu lưu manh giờ tay đem con nhím nhỏ đặt ở cạnh mũi con ngựa mà xoa xoa.

Con ngựa từ trong lỗ mũi phun khí ra, hí dài một tiếng, hai móng giơ lên cao, kinh động. Trong nháy mắt lật tung hai ba sạp hàng, tên tiểu lưu manh dẫn ngựa đi bị bỏ lại tới năm sáu thước. Đầu đá lung tung cứ nhắm về bên này, ta và Tiểu Thuận co giò chạy trốn bên ngoài một nhà kia lánh nạn, tự nhiên tiểu hài tử của người mua đường đó đứng ngốc giữa đường, bất động rồi.

Mẹ kiếp, toàn bộ mấy đoạn tiết mục hồng bút hôm nay đều tụ lại kéo nhau lên sàn diễn một thể.

Lão tử đương nhiên nhanh như hổ vồ mỗi tư thế phủ phục sát đất, một chuyện đương nhiên nữa là phía sau lưng tăng tăng đau buốt. Tiểu Thuận lay lay hét một tiếng “Vương gia” so với tiếng phá không lảng vảng

(xuyên thẳng lên mây) đều sắc bén như nhau.

Hóa ra đây mới là kết cục. Ta hí hóp nhìn mũi miệng tuôn ra chất lỏng sền sệt. XXX thế nào lại để lão tử chết vì hăng hái làm việc nghĩa chứ XXX ta không cam lòng!

Chồn cũ cầu Nại Hà, khoa trưởng người quen cũ: “Tiểu huynh đệ a, sao ngươi lại lên đây nữa?”

“Còn sao tới nữa!! Còn không phải là lão an bài ta tới sao!! Mẹ nó tự nhiên an bài cho lão tử thấy việc nghĩa rồi làm anh hùng hăng hái dũng cảm hi sinh, một tiết mục hồng bút!!!”

Khoa trưởng lắc đầu, thở dài: “Tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi thật sự không phải là loại người gặp xui xẻo. Con ngựa kia được mệnh phải đạp trúng tên tiểu hài tử kia, ai bảo ngươi cứ một mực xông lên cơ”.

Thì ra đang trách ta không nên xen vào chính sự của người khác. Ta xách ống quần ngồi xổm xuống đầu cầu: “Hết cách rồi, tư tưởng đã đến cảnh giới kia, tự phát tự động cứ xông lên thôi”.

Khoa trưởng ngồi xổm bên cạnh ta lật sổ: “Đứa nhỏ kia kiếp trước là một tên nhảy lầu, trùng hợp nhảy trúng một người qua đường. Tên nhảy lầu không chết, mà tên qua đường kia bị đè chết. Tên bị đè chết xin Diêm Vương cho hắn làm ngựa, để cho hắn kiếp sau đạp chết tên nhảy lầu báo thù kiếp trước, như vậy cũng đủ cho hắn cảm thấy cực kỳ hạnh phúc rồi. Một bát canh uống xong đã định, cơ mà vì ngươi là tá thi hoàn hồn, không ở trong mệnh số, cho nên tính sót ngươi”. (Cái âm phủ này làm ăn thất cách kinh khủng! –)

Ta sờ sờ mũi: “Con ngựa kiếp này báo thù không thành, giờ tính sao?”

Khoa trưởng nói: “Tốt nhất chỉ còn cách chờ kiếp sau nữa. Kiếp sau để đứa nhỏ đó làm con kiến, hắn làm voi lớn, nhất định có thể trả xong nợ”.

Ta ngáp một cái dứt khoát ngồi xuống đất. Khoa trưởng đóng sổ nhẹ nhàng nở nụ cười: “Vừa đúng lúc nha tiểu huynh đệ, nhân dịp ngươi đến đây lần này thời gian còn sớm, có chuyện muốn làm phiền ngươi. Gần đây cấp trên chuẩn bị đem hạng mục tá thi hoàn hồn làm chuyên môn để đền bù sai lầm trong công việc phục vụ quần chúng nhân dân. Muốn thu thập một ít tư liệu thực nghiệm điển hình. Có mấy vấn đề cần hỏi ngươi, phối hợp chút thôi”.

Ta lại làm một cái ngáp nữa: “Hỏi đi, thời gian dù sao cũng dư cả đồng”.

Khoa trưởng lấy ra trong ngực một cuốn sổ: “Ngươi trong thời gian tá thi hoàn hồn thân thể có lúc nào không thích ứng được không?”

Ta nói: “Không có”.

“Vì sau khi hoàn hồn phục vụ cho ngươi không đúng bộ ngành liên quan, ngươi có phát sinh ra nhiều loạn

trong đời sống sinh hoạt xã hội không?” (Ý là cho anh từ thời hiện đại về cổ đại, phong cách sinh hoạt không giống thì anh có bị rối loạn không!)

Ta nói: “Lão gia ngài cứ viết không hết là được. Phục vụ rất tốt, ta khi hoàn hồn có quan hệ với những ai đều được thông tri đến hết rồi còn gì, chính là quên luôn đem chuyện này đi thông tri cho ta là người trong cuộc biết”.

Khoa trưởng bình tĩnh vỗ đùi: “Tiểu huynh đệ, người làm cho ta tỉnh táo rồi. Chỉ cần ghi chú về sau mỗi lần trước khi hoàn hồn thì sẽ được tỉ mỉ giới thiệu các điều khoản được phục vụ theo dõi là được! Lại còn một vấn đề nữa, bản thân sau khi hoàn hồn cảm giác thấy chất lượng sinh hoạt so với trước khi hoàn hồn là được nâng cao hay bị hạ thấp?”

Ta thành thực trả lời: “Tuy rằng khi hoàn hồn địa vị xã hội được thăng cao nhưng khách quan mà nói thì trình độ thời này còn hạn chế, không có khoa học kỹ thuật tiên tiến để hưởng thụ lạc thú, cơ mà tóm lại tổng thể mà nói, vẫn là được nâng cao”.

Khoa trưởng mỉm cười gật gật đầu: “Bản thân trong lòng cảm thấy sau khi hoàn hồn điều kiện sống có thoải mái dễ chịu không? Đời sống *** thân có thỏa mãn không?”

Ta từ trong hàm răng mà nói: “Vừa thoải mái vừa đầy đủ, thỏa mãn cực kỳ”.

Khoa trưởng liếm ngón tay, lật qua một trang giấy: “Cuối cùng,” Nghiêng đầu, hòa ái nở nụ cười: “Giản lược tổng hợp lại toàn bộ cảm thụ của người nói về lần tái hoàn hồn này đi”.

Ta nói: “Mẹ nó chứ lão tử không nghĩ đến là có hồi thứ hai”.

Khoa trưởng kinh hãi: “Tiểu huynh đệ, sao người nói ra lời như vậy, không phải đều trải qua không tồi sao?”

Ta đứng đưa chân: “Cùng người khác không liên quan, nguyên nhân do bản thân ta. Ta thấy rõ rồi, người như ta chẳng qua chỉ làm được một người dân bình thường, cuộc sống cao quý ta sống không quen, tình cảm thâm trầm ta không chơi nổi. Khoa trưởng, ta cũng có chuyện nhờ vả, lần này đầu thai lại, cho ta vào một gia đình bình thường, giản dị cả đời, ban cho ta thêm một lão bà có nét tương đương mỹ nữ có được hay không?”

Khoa trưởng cau mày: “Vậy phải đợi thân thể người già, đến lúc đó lại nói tiếp. Như vậy đi, người trở về sống tiếp, ta sẽ lưu tâm lời người nói. Đến lúc đó nhất định sắp xếp cho người thích hợp, thế nào?”

Ta về sống tiếp á? Ta nói: “Tại sao? Lão tử bây giờ không phải chết rồi ư!?”

Khoa trưởng bất đắc dĩ lắc đầu: “Tiểu huynh đệ, ai nói người chết rồi? Lần này là ngoài ý muốn, không tính”.

Ngoài ý muốn? Ta nhào lên: “Lão tử còn phải trở về á?!”

Khoa trưởng lý giải phản ứng của lão tử là do hưng phấn quá mà thành, mỉm cười gật đầu: “Không sai, cái gì cần đều hỏi xong rồi. Người có thể trở về liền ngay và lập tức”.

Ta nhìn Hắc Thủy bên dưới cầu Nại Hà, quay đầu: “Khoa trưởng, thương lượng chút, lão tử có thể không trở về được không?”

Trưởng phòng từ biểu cảm ngắc ngứ hoa rộ rở trên núi biến thành thở dài ngắc thu sơn: “Khỏe mạnh sao không về? Tiểu huynh đệ, chuyện của người ta cũng nhìn thấy. Đoạn tụ cũng không có gì, lỡ đoạn rồi thì đoạn luôn đi. Nhân sinh từ xưa tình người vô tội. Hợp thành một nhà rồi, người cứ từ từ mà thuận theo nó, vun đắp cho mình một con đường thật tốt. Người nói có phải hay không?”

Ta thở dài nhìn xuống dưới cầu: “Không phải vì chuyện đó”.

Kỳ thực về phía ta thì cũng muốn thế, ta lần này ô hô giẫm chân một cái, thế còn những người kia sau đó thế nào.

Diễn Chi mềm lòng, nếu đã biết chuyện, có thể sẽ thở dài một tiếng, sau đó quỳ tiền cho cái miếu nhỏ thay lão tử làm cái nghi thức siêu độ, ngày lễ tết mừng một hay mười lăm cùng lắm sẽ hóa cho ta hai đỉnh tiền vàng, niệm kinh an ủi. Làm Lương Giang tổng thương ắt có tiền, gửi vào cho ta dưới địa phủ sẽ không thiếu.

Kỳ Tuyên không biết có thở dài hay không, sau đó sẽ nhìn mây trên trời cá trong hồ, trong lúc đó có vừa ngẫm vừa nhớ tới ta không. Lại là khuôn mặt trắng nhỏ nào có phúc khí ở trên đôi mắt hôn một cái. Mẹ kiếp, nghĩ lại liền thấy thương tâm.

Phù Khanh Thư, Phù Khanh Thư. Phù Khanh Thư có thể làm nên đại sự, phỏng chừng năng lực vì lão tử mà khổ sở say xin một hồi, lại từ tiền đồ bằng phẳng lúc đầu, sau đó cưới công chúa quận chúa nào đó an nhạp một đời cũng nên. Hoa tiền nguyệt hạ, bích nhân như ngọc. Có điều nhìn thấy được đáng về hân rên rỉ rơi lệ e là đời này chỉ có mình lão tử. Đáng giá. May mà từ một đêm ở biệt viện ngày đó, Phù Khanh Thư tỉnh lại thì câu đầu tiên nói là: “Chỉ một đêm đó thôi, ra khỏi cửa viện ta và người liền không còn liên hệ”. Cũng may lúc đó tiểu tâm can lão tử ngăn được lương tâm mềm yếu nhỏ máu lại: “Cũng tốt”. Tuy nhiên Phù Khanh Thư nhìn chằm chằm về mặt ta hiện giờ nếu thử nghĩ thì trong ***g ngực chắc vẫn còn một lỗ nhỏ như dao găm đào xuống. Có hai câu này đệm vào, Phù Khanh Thư cũng có thể uống bớt đi hai hớp.

Hết người này lại chuyển sang người kia.

Khoa trưởng đứng bên cạnh ta: “Tiểu huynh đệ người xem, người vẫn không nở rồi bỏ đúng không? Nếu nhớ nhung thì sẽ có dấu hiệu không nở”.

Cũng tính là sớm sớm chiều chiều, lại có thể bao nhiêu năm? Mười mấy năm, mấy chục năm. Sau đó vẫn là công dã tràng. Canh Mạnh Bà một hớp, người trải qua của người, hân trải qua của hân. Cái gì mà đời

đời kiếp kiếp đều là phí lời, sau mấy trăm năm, sau mấy ngàn năm, ai nhớ tới ai, ai còn nhận ra ai?

Khoa trưởng đưa tay vỗ bả vai ta: “Tiểu huynh đệ, nghĩ chuyện gì cũng đừng đưa nó vào chỗ bế tắc. Ta ở trên cầu Nại Hà này bao nhiêu năm, không biết đã gặp qua bao nhiêu hồn. Qua một đời, đừng quay đầu lại, cũng đừng nghĩ về sau. Qua một ngày liền đem ngày hôm đó cho qua trong thanh thần, cũng coi như không uổng phí. Lại đây ta cho ngươi xem cái này”.

Một mặt nước sáng rõ, lần trước lão tử hoàn hồn chính là từ nơi này xuống.

Khoa trưởng nói: “Ngươi xem, có thể từ cái này nhìn thấy thế gian. Ngươi muốn xem phát lại hay muốn xem trực tuyến?”

Ta nói: “Truyền hình trực tiếp đi”. Tính toán thời gian, lán đặt linh bằng cũng đã dựng lên rồi, thấy có mấy người đến khóc.

Mặt nước rung lên, quay đến hiện trường. Chất lượng phát không phải quá tốt, miễn cưỡng cũng thấy rõ. Thi thể vẫn đặt trong phòng ngủ, có điều kẻ đầu linh quỷ gối trước lão tử khóc lóc thảm thương quá, không đúng, người khóc lóc lấy tay đập loạn trước mặt tiểu vương gia chính là Tiểu Thuận: “Vương gia ngài làm sao như vậy mà đi a ngài cứ mở mắt mà đi ư ” Nhìn đến nỗi ta thực sự có chút cảm động, vừa định thở dài, phía sau lưng bị đẩy một cái, lão đảo lão đảo, đầu đã hướng ngay xuống dưới rồi. XXX lão khoa trưởng, một hồi hai hồi chơi xấu ta!

Trước lạ sau quen, lần này hạ tiếp đất so với lần trước ổn thỏa hơn. Ta hít nhẹ một hơi xác định đã thành công, trước tiên án binh bất động, nghe một chút toàn là khóc vương gia ta. Một đồng tiếng nghẹn ngào mất ráo. Trong phòng rất tĩnh lặng, chỉ có tiếng sịt mũi, nghẹn ngào, hình như là Tiểu Thuận: “ Cấp trên ban chỉ thị rồi sao? Vương gia cuối cùng là thiêu hay chôn?”

Âm thanh khác vang lên chính là Tiểu Toàn: “.....Việc này không cần náo, ý tứ của các vương gia là chôn, bên này một bảo không được động, hai nói phải thiêu. Cứ chờ chỉ thị trong cung, quan tài y phục đều sẵn có.....” Âm cuối kéo dài một nửa, cắt. Lão tử nín thở ngưng thần, chỉ nghe bước chân nhẹ nhàng đi vào, không biết là đến cho lão tử mặc áo liệm hay là nhắc ta vào linh đường.

Tiểu Thuận hô một tiếng: “Công tử”.

Không nhanh không chậm, không cao không thấp, nhàn nhạt truyền vào tai: “Ra ngoài trước đi”. Ta trong đầu vừa vù vù mấy tiếng, huyết dịch dâng trào. Câu chữ trầm thấp theo thẳng vào tai: “Trước tiên ra cửa phòng dặn dò, trừ trong cung ra, đều ngăn lại bên ngoài”. Ta xương thịt cả người đều hóa thành một vũng xuân thủy.

Ta phạch một tiếng vén chăn lên, nhồm bấn dậy: “Kỳ Tuyên! Diễn Chi!”

Khuôn mặt trước hết là kinh hãi rồi từ từ giãn ra như sóng nước êm đềm, như trăng trên Đông Sơn, như bốc lên phân nửa hơi nóng. Hai mắt cũng cong lên, chớp mắt trong gang tấc, ta từ một vũng xuân thủy

biến thành một vùng nước đường. Lệ nóng doanh tròng.

(1) Chè trà dầu Tứ Xuyên:

Chè trà dầu Quế Lâm:

(2) Trứng luộc nước trà:

(3) Nước chè xuân: một loại chè xanh, hái trước tiết Cốc vũ

(4) Xuân Thu Đại Mộng là nói ý nghĩ không thiết thực, vì thời Xuân Thu chiến quốc, rất nhiều quân chủ vì xưng vương xưng bá mà trở nên cực kì hiếu chiến, bọn họ cố gắng nhiều năm mà cũng không đoạt được, dường như đó chỉ là một giấc mộng dài, cho nên có câu Xuân Thu Đại Mộng.

(5) Trong Chẩm trung kí của Thẩm Ký Tể thời Đường nói, Lư sinh dừng chân tại khách *** Hàm Đan, Lư sinh sau khi chìm vào giấc ngủ mơ thấy một giấc mộng đẹp là được hưởng thụ một đời vinh hoa phú quý. Khi tỉnh lại cơm gạo kê vẫn chưa chín, vì thế mà tỉnh ngộ ra. Người đời sau nói “Hoàng Lương mộng” hay là “Hàm Đan mộng” đều xuất phát từ đây. Ý đen là nấu nồi cơm gạo kê, mơ được một giấc mộng đẹp. Nghĩa bóng là vinh hoa phú quý chỉ là giấc mơ, đừng nên quá truy cầu, nên vừa lòng với những gì mình đang có.

63. Chương 63

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau đó ta hỏi Diễm Chi cũng hỏi Kỳ Tuyên, sao phải trở về. Hỏi vấn đề này dụng ý thực sự có chút giả dối.

Diễm Chi nói: “Muốn đem di cốt của gia huynh nhập thổ mồ yên mả đẹp”. Ta nói: “Lúc này nhập không thành rồi, thế nào mới tốt đây?”

Kỳ Tuyên nói: “Lần trước tá thi hoàn hồn nhìn không tường tận, muốn về nhìn lại một lát”. Ta nói: “Giờ nhìn thấy rồi, sau đó thì sao nữa?”

Diễm Chi nói: “Vậy thì tiện đây mà đợi thôi. Đợi ở chỗ này, mười mấy năm mấy chục năm, rồi sẽ có một ngày như vậy”. Ta cẩn thận dè dặt hỏi: “Vậy Lương Giang tổng thương.....” Con người được hương trà nhàn nhạt cười: “Năm đó tiên phụ đã nói, Diễm Chi không phải nhân tài chốn kinh thương. Giao cho Lư Đình kinh doanh rất tốt, cần gì tính toán hư danh nhà ai”.

Kỳ Tuyên nói: “Người xem qua hí khúc chưa, nghe nhiều rồi cũng sẽ muốn đi sắm cho mình một vai, cứ tưởng gân cổ lên hát chỉ là chơi đùa bên ngoài. Kỳ thực cứ suy nghĩ không ngờ chớp mắt đã nhập vai vào khúc hí kịch rồi”. Lời này cao thâm, ta thấu không nổi, chỉ nghe hần nói tiếp: “Nếu đã nhập vai vào rồi, cứ hát đến khi hạ màn thôi”.

Mấy câu này nói sau, lúc đó ta đứng giữa mặt đất đối mặt hai người, trong lòng vẫn đang đấu tranh qua lại. Cảnh tượng thế này mà không ôm ấp một chút thì còn gì bầu không khí nữa. Cơ mà người nói ta ôm ai trước ôm ai sau, hay là ôm cả hai cùng lúc? Bởi vậy lão tử chỉ có thể đứng ngốc, cười khúc khích, cười giống như một tên ngốc X.

Tiểu Thuận lau mắt đầu đâm vào cửa phòng: “.....Công tử Mấy vị vương gia đều đến rồi, phía trước.....” Hai con mắt nhìn thẳng, tay ôm lấy cổ, lão đảo một cái. Sau đó vững vàng lại, giật giật mũi: “Tiểu nhân

lập tức đi nói với Trung thúc, đem lán đặt linh cữu hủy đi”. Lại một đầu chui qua cửa phòng: “Đều xong việc rồi đừng khóc nữa!!! Vương gia hoàn hồn lại rồi!!!”

Dựa vào phúc Tiểu Thuận, lão tử từ phòng ngủ ra tiền thính, một chút hưởng thụ cũng không có, còn lạc thú cũng tan tác hết. Chỉ có Trung thúc hai chân run lên một cái, thần trí vẫn hoàn toàn tỉnh táo. Ta nhìn hần nở nụ cười, tiếp tục đi về phía trước. Tiếp theo đón một đoàn thối kèn đám tang cùng Tiểu Toàn sau cửa vòng ra. Tiểu Toàn mắt nhìn thẳng, cắn cắn ngón tay hỉ nước mũi, hai hàng lệ chảy xuống: “Thiên Âm phạm triều, thời lệnh bất hảo, vương gia hiện hồn rồi”.

Ông trời tính sai, thời tiết không tốt, vương gia mới hiện hồn trở lại.

Ta cuối cùng cũng coi như có một tia thỏa mãn, nghênh ngang đi tới tiền thính. Từ Ninh vương đến An vương một người cũng không thiếu, đang cắn hạt dưa uống trà. Nhìn thấy ta đầu tiên là Nhân vương, duỗi ngón tay ra, cười ha hả: “Xem ra hoàng huynh đoán trúng rồi, chôn không được, nhất định có thể hoàn hồn!”

Khang vương đứng lên, đi quanh ta một vòng: “Người là lão thất hay là lão thập nhị?” Ta nói: “Thất”. Tiếp nhận ám hiệu. Nhân vương vênh chân thối vỏ hạt dưa: “Lúc tin tức đến ta liền nói không có chuyện gì, tam ca cùng lão thập phản đối nói chôn, ai cược thua rượu không thể chối từ.” Ninh vương cười nói: “Từ chối không được, nên trước tiên sai người vào cung truyền tin để Thái hậu lão nhân gia yên tâm. Còn rượu ngày nào mời cũng được. Chỉ có tối nay, nhất định phải thịnh một bữa mừng người hoàn hồn”.

Mịa nó! Lễ mai táng lão tử biến thành ngày các vương gia mừng rượu, mấy vị vương gia ăn no thỏa thích, uống hết Hoa Điều cất trong hầm ngầm của vương phủ. Các vương gia đi rồi, bọn hạ nhân trong vương phủ từ Trung thúc dẫn dắt tập hợp lại đây chúc mừng vương gia hoàn hồn. Chuyện này coi như viên mãn hoan hoan hỉ hỉ.

Diễn Chi nói chớ vội viên mãn, hai ngày nay Mã vương gia ta nằm ngay đơ nên mấy vị hoàng hôn trọng thần đều đến thăm, phải đem tiền dự đám tang trả lại cho người ta. Có người nói lão trượng nhân Chu quốc trượng với đại cữu tử Chu quốc cữu đều đến khóc một hồi, còn đặc biệt yêu cầu nhất định phải đem linh bài của lão tử với linh bài nữ nhi hần đặt cùng một chỗ dâng hương. Chu quốc cữu khóc lâu nhất. Có lương tâm của đại cữu tử.

Nói đi nói lại, cũng là lệch một chữ. Biểu đại cữu tử Phù Khanh Thư sao không đến gặp ta mà khóc một chút? Nghi đến cảnh Phù Khanh Thư đến khóc một hồi, trong lòng không hiểu sao vừa chua xót vừa khoan khoái.

Nghe Diễn Chi thông báo danh sách phúng viếng xong xuôi nhanh nhất cũng đến nửa đêm, ta nhịn không nổi thăm dò hỏi: “Có còn người khác tới hay không?” Bùi Kỳ Tuyên dưới đèn ngáp một cái: “Đúng rồi, ngày hôm trước vị Phù Tiểu Hầu gia của An quốc phủ đến một lát, nhìn người đã ngỏm hay chưa. Nhận định ngỏm thật rồi liền đi”. Ta cẩn thận hơn hỏi: “Không Nói cái khác”. Tiểu Thuận dưới ngọn gió sợ hãi tiếp một câu: “Còn nói là ‘ta đến nhìn cái thân này làm gì, cũng không phải hần’. Không biết có ý gì, cười một tiếng, liền đi luôn”.

Trong lòng ta lạnh thật lạnh. Phù Tiểu Hầu so với lão tử dự đoán đã thay đổi hơn trước, rất tốt. Có điều người chết trà lạnh cũng phải nói một câu thương cảm chứ. Quả nhiên sau tối hôm ấy, thật đúng là cái gì cũng xong rồi.

Diễn Chi nói trời cũng đã trễ, nên đi ngủ thôi.

Sáng hôm sau rời giường, Tiểu Thuận đưa nước rửa mặt vào, mắt lấp la lấp lánh mang tới lại cúi đầu, ta nhận khăn mặt lau một cái: “Có chuyện gì nói thẳng.”

Tiểu thuận ập a ập ứng nói: “Tiểu nhân cũng là mới vừa nghe nói, không biết chính xác hay không. Là ngày hôm nay Lưu Tứ ở chợ rau lúc đưa món ăn tới nói, hần cũng mới vừa đưa qua An quốc phủ mấy món ăn. Nói là vị An quốc phủ Phù Tiểu Hầu gia ở thành Đông Sơn trên núi cưỡi ngựa ngã xuống vực sâu. Ngựa ngã nát bét, may mà người đang rơi giữa chừng mắc vào một cành cây. Nhưng cũng bị thương không nhẹ nghe nói sợ là nhanh chóng sẽ trở thành người tàn phế mất.”

Ta nâng khăn mặt tiếp thu mất ba giây, phản ứng lại hai mươi giây. Đợi đến khi ta phát hiện khăn đã rơi

xuống đất, người đã ở trên hành lang uốn khúc. Ta rẽ một cái, lại quay đầu, xách cổ áo Tiểu Thuận: “Gọi Hồ đại phu đến cho ta!”

Hồ đại phu đã lâu không gặp, phong thái vẫn như cũ. Ta túm vạt áo lão đem câu chúc mừng vương gia hoàn hồn chệt lại giữa chừng: “Người ra ngoài theo ta xem một bệnh nhân, không trị được ta liền trăm người, nghe rõ chưa?”

Hồ đại phu râu dê run lấy bầy: “Vương gia, bệnh nào uống thuốc mà bất tử a ” Ta trợn mắt lửa cháy bùng bùng bên trong: “Ai nói hần phải chết?!” Nói cho người biết, hoặc là hần sống người cũng sống, hoặc là hần chết người cũng chết, người chọn cái nào?” Hai chân Hồ đại phu bắt đầu theo râu dê run run theo tần suất, lão tử buông tay ra: “Đi thôi”.

Đánh xe phụng mệnh liều mạng thúc ngựa, nửa giờ chạy đến An quốc phủ.

Trông cửa nói: “Hầu gia dặn không tiếp khách.....” Nhìn thấy áo có hiệu của vương phủ thì run lập cập, nhanh chóng nói: “Để tiểu nhân đi vào thông.....” Chữ báo chưa ra khỏi miệng, lão tử cùng Hồ đại phu sau lưng đều xông vào cửa. Trông cửa với quần sự một đường nửa chạy nửa theo, đến đại sảnh, phỏng chừng có người đã nhanh chân thông báo, Phù Hầu gia chặn ở cửa: “Vương gia dừng chân”.

Ta nói ngắn gọn: “Bản vương mang đại phu đến, giúp Tiểu Hầu gia xem thương thế.”

Phù Vân quỳ một gối xuống ôm quyền: “Ân điển vương gia thần chân thành ghi nhớ, nhưng.....” Còn muốn thao thao bất tuyệt, còn muốn phát biểu dài dòng, ta chạy đi vòng vòng, lại bị Phù Hầu gia cản: “Vương Gia xin dừng bước.” Lão tử phát hỏa: “Phù Hầu gia, ngày hôm nay định người đắc tội. Người không cho vào ta cũng vào, ta vào rồi, con trai của người không có chuyện gì ta lập tức đi ngay. Nói được là làm được. Người nếu thật sự cố chấp, Thái vương gia ta sẽ cứ đến trước cửa nhà người khua chiêng gõ trống, kêu Phù Hầu người gia ra ngoài cho bản vương xem mặt. Cũng nói được là làm được. Đến khi mặt mũi mọi người nhà người đều mất hết, cho dù tính toán kiểu gì cũng mất rồi. Có để ta vào hay không?”

Phù Vân Hầu gia nghiêm túc nhìn lão tử khắc sâu một chút, nhượng bộ rồi. Thế mới tuấn kiệt! Ta phát tay ra hiệu: “Hồ đại phu, tới đi”.

Phòng ngủ Phù Khanh Thư ô yên chương khí đầy mùi thuốc, chỉ có thể nhìn thấy một khuôn mặt trắng bệch nằm trên giường. Ta nhìn rồi khép chặt hai mắt hít một hơi. Một mỹ nhân ngồi đầu giường ngهن ngào, hai nha hoàn cũng với Mặc Dư ở bên cạnh trông coi. Đến mức này rồi mà còn diễm phúc thế. Mỹ nhân nhìn ta bị hù cho nhảy dựng, đôi mắt đẹp giàn giụa nước trông theo ta đi qua, ta chỉ điểm Hồ đại phu: “Bắt mạch cho Tiểu Hầu gia”. Mỹ nhân nghe hai chữ bắt mạch liền tránh ra, đôi mắt vẫn trông về phía ta, lão tử không rảnh giới thiệu, gật đầu một cái: “Ta, Thái vương gia”. Mỹ nhân lập tức bùm miệng lại, lão đà lão đảo, hai nha hoàn xông lên đỡ lấy: “Phu nhân cẩn thận”.

Ô yên chương khí: chương khí mù mịt không khí ngột ngạt tối tăm rối loạn.

Hồ đại phu thả Phù Khanh Thư ra đoạn chậm rãi quỳ xuống: “Vương Gia.....” Trái tim nhỏ bé của lão tử treo lơ lửng nửa ngày như được xách run lên, “Vương Gia, thương thế Phù Tiểu Hầu gia..... Thật quá nặng, e là ”

Ta nắm chặt tay nắm chặt mắt lại: “E cái gì?” Hồ đại phu chậm rãi nói: “E là...muốn tốt lên thì phải gặp chút trắc trở”.

XXXXXX.....Lão tử XXX người, nói chuyện làm ta thở mạnh cũng không dám!

Mỹ nhân tựa người trên nha hoàn đem đưa hai cái, nhào lên xô đến trước lão tử, bắt chấp lỗ măng túm lấy vạt áo trước của Hồ đại phu trong tay ta: “Thật chứ?!! Người nói thật chứ?!! Con trai ta thật sự có thể cứu chữa ?!!” Hồ đại phu thẳng thắn gật gật đầu, một chút bi tráng nhìn ta.

Mịa nó, hóa ra mỹ nhân là mẹ Phù Khanh Thư.

Phu nhân buông tay ra, chân mềm nhũn phịch xuống đất, cầm khăn che mặt: “Người người đều nói nó không còn hi vọng ta cứ mong là có thể cứu.....Ta chính ta vẫn tin Khanh Thư nhà ta có thể cứu được”. Mấy chục tuổi vẫn đẹp như thế, nếu thời gian lùi xuống hai mươi năm, ôi ôi cha Phù Khanh Thư lão thật sự đã vớ được tiện nghi. Ta nửa ngồi nửa quỳ giúp nha hoàn dìu phu nhân lên: “Phu nhân người yên tâm, Hồ đại

phu của Thái vương phủ chỉ cần chưa đầu thai là có thể từ tay Diêm Vương đoạt được người lại, người yên tâm, Phù Khanh Thư nhất định không có chuyện gì. Cứ phó thác hết cho ta”.

Phu nhân thẳng thắn nhìn ta, lại lấy khăn che mặt: “Tối lỗi a, đều là nghiệt a ” khiến cái mũi lão tử cũng có chút cay cay, tự giơ ống tay áo lau nước mũi trong suốt: “Phù phu nhân, ta.....” Phu nhân nắm lấy tay ta, nước mắt từng giọt từng giọt nhỏ trên mặt: “Đừng nói gì nữa hết, đều là nghiệt. Chỉ cần con trai ta bình an lấy lại được một mạng, cái gì ta cũng đều không nói ” Lại nhào tới đầu giường nắm lấy chân bông: “Khanh Thư à, con mở mắt nhìn nương đi. Tiểu súc sinh người nhẩn tâm, làm ra chuyện ngu ngốc này, người để nương người phải sống sao đây!!!.....”

Hồ đại phu vuốt râu mép nói: “Phu nhân nén bi thương”. Ta giậm chân bình bịch: “Còn không mau kê đơn bốc thuốc!”

Hồ đại phu mở ra một hộp gỗ vuông chỉ chít dày đặc những giấy, kèm thêm một danh mục cổ quái kì lạ kê thuốc. Phu nhân giật lấy nói một tràng dằn dò người đi sắp xếp. Vừa vặn đầu giường trống chỗ cho ta ngồi. Hồ đại phu nói: “Vương gia trước tiên về phủ, hôm nay uống thuốc không biết có tỉnh lại hay không. Tiểu nhân cũng phải về vương phủ lấy mấy vị thuốc lại đây.” Người trên giường mắt vẫn nhắm thật là chặt. Ta nói: “Ngày hôm nay không thấy hấn mở mắt, ta tuyệt đối không rời khỏi phòng”.

Hồ đại phu xoa xoa trán, xoay người đi mất. Trong phòng chỉ còn ta với Mặc Dư là còn hoạt động. Mặc Dư trong hoàn cảnh thực tế này cũng hiểu ý, nhanh lẹ ra ngoài còn không quên đóng cửa phòng.

Cuối cùng cũng chỉ còn lại ta cùng với Phù Khanh Thư đang nằm. Ta với cái ghế nhỏ ngồi đầu giường, nhòai người về phía mạn giường là thích hợp nhất. Kỳ thực lão tử thực sự đang rất nén giận, thế nhưng tình cảnh hiện tại có hạn chế nên chỉ có thể diễn vai ôn nhu dịu dàng. Ta lau sạch sẽ nước mũi, chạm chạm mặt Phù Khanh Thư: “Ta dạo gần đây liên tục suy nghĩ, nên gọi người là gì mới tốt. Đầu tiên là gọi Phù Tiểu Hầu. Tuy rằng tên gọi sanh phân, nhưng lúc gọi không sanh phân tí nào. Cũng gọi người là Phù đại hiệp, nhưng đều là gọi ở trong lòng. Có điều đáng về hiện tại của người và đại hiệp cũng có thua kém một chút. Sau đó gọi người Phù lão đệ, tên này bây giờ gọi thì không còn đúng nữa. Thử lấy tên người bỏ họ đi gọi thử một lúc, nhưng cảm thấy.....Nhưng cảm thấy vẫn chẳng có ý nghĩa gì mới”. Ta đem góc chăn ở bên gò má Phù Khanh Thư nhét vào: “Phi Thiên Biên Bức cái tên này, người nói xem ta nhìn mặt người mà dám gọi vậy ta liền cần lưỡi. Hay là đem xóa hai chữ Phi Thiên, gọi người là Biên Bức. Biên Bức, người thấy thế nào?” Nước mũi trong suốt dọc theo mũi ta chảy xuống, ta lau một cái: “Kỳ thực cái tên Phi Thiên Biên Bức này không tồi. Người tật xấu khác không có, chính là tâm đã chết. Người nói người làm sao mà không biết thay đổi vậy?”

Sanh phân: khách sáo, xa lạ, cứng nhắc.

Ta nắm chặt góc chăn chút nữa, lại lau nước mũi: “Người nói người sao cứ mãi không thay đổi vậy?”

Thuốc đem đi sắc, lại xảy ra vấn đề. Lão Hầu gia nổi bão, hất bay chén thuốc. Ta nghe tin từ Mặc Dư lập tức chạy tới hiện trường, lão Hầu gia đang đối mặt Phù phu nhân. Phù Hầu gia nhìn thấy ta đằng xa, lời nói ra càng lúc càng tàn nhẫn: “Còn cứu tiểu súc sinh nó làm cái gì! Một phát cho nó thanh tịnh mà chết đi!” Ta muốn vén tay áo xông lên, bỗng thấy Phù phu nhân cười lạnh, một bao giấy bịch một phát nằm trên đất: “Ông có bản lĩnh, cứ đem túi thuốc này ra mà đốt hết đi. Thuốc hất đổ rồi còn sắc lại được, thế có phải phiền không. Chi bằng đơn giản ông đem toa thuốc với thuốc ra mà đốt. Trối Hồ đại phu lại cho ông chém. Một phát gọn gàng. Mồi lửa tôi cho ông, thế nào, đốt hay không đốt?!” Lão tử thức thời thối lui về phía sau, cùng Mặc Dư cắn ngón tay ngồi xồm một chỗ.

Gân xanh trên trán Phù Hầu gia nổi lên cuộn cuộn, Phù phu nhân lại cười gằn: “Đem kiếm ra đây, không quản tốt nhi tử là lỗi của ta, muốn chém hấn trước tiên nên chém người mẹ này. Vừa hay Phù Khanh Thư còn có tấm lòng của ta cùng nhau lên đường, ba người dưới hoàng tuyền cũng có phối hợp. Phù Vân, kiếm đây này, ông chém đi”.

Ta trở mắt nhìn Phù Hầu gia đứng thẳng, hai nha hoàn cạnh phu nhân nhặt lên gói thuốc dưới chân lão, khom người hành lễ, Phù Hầu gia không nhúc nhích.

Thuốc nồng bỗng đen ngòm bắt đầu đưa vào phòng ngủ. Ghế của ta dành cho phu nhân ngồi. Hai nha hoàn nâng Phù Khanh Thư dậy. Phù phu nhân cạy hàm răng Phù Khanh Thư, múc một thìa thuốc thổi nguội

đưa vào. Thủ pháp nhanh chóng gọn gàng. Đút xong một bát, ngừng tay, dận dỏ xoa thuốc bên ngoài da. Xốc chân lên cỏi ngoại bào, trên người lớp lớp lụa trắng thắm đỏ, ngực lão tử như mấy ngàn cây châm đâm vào. Thuốc xoa ngoài da của Hồ đại phu là hạng nhất, ta yên tâm.

Ta ra khỏi phòng hỏi Hồ đại phu: “Có thể bảo đảm Tiểu Hầu gia không có chuyện gì”. Hồ đại phu khom người nói: “Vương gia yên tâm, tiểu nhân căn bản là lo Tiểu Hầu gia uống thuốc không được. Chỉ cần thuốc uống xong, tiểu nhân lấy đầu đảm bảo Phù Tiểu Hầu gia không có chuyện gì to tát. Có điều thương thế thì nhau mà đến, e là ngày mai ngày một mới có thể tỉnh, vương gia cứ về phủ nghỉ ngơi trước”.

Ta quay đầu lại nhìn trong phòng một chút, thở ra một hơi dài: “Trở về thôi.”

Lúc ta đi cũng vẫn chưa nói với Diên Chi và Kỳ Tuyên một tiếng.

Diên Chi trong thư phòng, thả sách xuống hướng về phía ta nói: “Chuyện Phù Tiểu Hầu gia bị thương ta đã nghe Tiểu Thuận nói, Hồ đại phu xem qua sẽ không có gì đáng ngại”. Ta nói: “Không sao rồi, chỉ cần chờ chuyển biến tốt”. Đưa tay ôm bả vai hắn: “Đừng như ông già lo chuyện trong phủ nữa. Ngày mai ta với người ra ngoài đi dạo”. Diên Chi nhẹ nhàng đưa tay vỗ vỗ cánh tay ta: “Nếu mệt rồi thì sớm đi nghỉ ngơi một chút”. Ta nhịn không được ôm Diên Chi sát vào lòng: “Ta thực sự chẳng ra gì”. Người trong lòng nhẹ nhàng nói: “Bọn họ chẳng ai ép cũng chẳng ai giết, vượt qua thế nào đều là tự nguyện. Nếu là tự nguyện, chỉ cần qua một ngày là thư thái trở lại, hà tất tính toán nhiều như vậy?” Lời này quen tai, ngỡ ngỡ giống như lời khoa trưởng trên cầu Nại Hà cũng đã nói tương tự. Ta ôm người trong lòng xiết chặt hơn một chút. Lão tử nghĩ thông rồi, quyết định không thêm đếm xỉa tới nữa.

Rất nhiều năm sau ta vẫn nhớ một lời nói của Bùi Kỳ Tuyên: “Người cũng được, ta cũng được, Diên Chi cũng được, đời này đến như vậy rồi, đã có tính toán không rõ ràng nên càng không nói rõ ra được, ôm mưu tính vào người chính là sống hồ đồ. Như ta, có một chút mưu tính nhưng không mãnh liệt lắm. Hồ đồ cũng tốt, chỉ cần hồ đồ mà khoái hoạt là được”. Cuối cùng dùng tay quấn chặt lấy thân thể lão tử, đôi mắt như xuyên thấu lòng lão tử, “Chỉ là ở trong phòng ta, đừng nhắc đến người khác, cũng đừng nói chuyện khác”.

Phù Tiểu Hầu gia tỉnh rồi, Phù Tiểu Hầu gia chuyển biến tốt, Phù Tiểu Hầu gia xuống giường được, Phù Tiểu Hầu gia lành bệnh rồi. Thánh chỉ hạ xuống, phong cho con trai An Quốc Hầu Phù Vân là Phù Khanh Thư hàm Bắc tướng quân trông coi trật tự, tạm nắm giữ một đội quân, thủ hộ kinh thành, chờ tương lai phát lệnh điều động.

Phù Khanh Thư ngày đó tỉnh lại ta đuối tới An quốc phủ, Phù Hầu gia được Hoàng thượng gọi tiến cung, ta một mạch thẳng vào nội viện, đợi bốn phía người đi hết, đưa tay túm chặt cổ áo Phù Khanh Thư, Phù Khanh Thư vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nửa người mềm nhũn tùy ý lão tử xách lên. Ta nói: “Phù lão đệ, người có kiến thức qua cầu Nại Hà hay chưa? Phong cảnh có đẹp không?” Phù Khanh Thư chống đỡ cười cợt nói: “Cũng không tệ lắm”. Ta nói: “Nếu người đã thấy không tồi, ta trên cầu Nại Hà có người quen, lần sau có đi nữa để ta xin hắn an bài cho người một cái thai tốt. Để người kiếp sau làm dơi trong hang. Đừng nói làm dơi, hay là cứ làm Phù ly tập thiêu kê(1) trong hang sâu đi”. Mẹ nó lão tử từ khi hoàn hồn đến giờ, đây là lần đầu tiên phát hỏa như thế.

(1) Đây là một món ăn, tác giả chơi chữ lấy món này vì tên nó có chữ Phù trong Phù Khanh Thư. Hiểu đơn giản là gà quay đi.

Phù Khanh Thư nhìn ta, không lên tiếng. Ta nói: “Nhìn ta phải không? Dù sao người cũng không biết ta, người người nhìn chính là cái thân xác của tiểu vương gia. Người biết thân xác của tiểu vương gia không phải là lão tử. Đến cầu Nại Hà rồi, không ai có thể nhận lão tử. Mẹ nó chờ sau khi chết rồi ai còn nhận ra ai nữa?!”

Phù Khanh Thư cắn răng nhắm chặt mắt lại, ta chậm rãi đặt hắn nằm lại trên gối đầu: “Người cứ cà nhấc như vậy sao đi qua được mấy khúc ngoặt đây (mấy chỗ ngoặt khó đi trong nhà á)“. Nói đến cái nơi này, ta chắc cũng ở không nổi nữa, buông một câu: “Người đã tỉnh rồi, ta cũng nên trở về, người cũng không cần đến chỗ ta”. Bỏ lại Phù Khanh Thư, bỏ đi.

Sau đó qua mấy tháng.

Mãi đến tận một ngày nào đó ta ôm Kỳ Tuyên ở phía sau hoa viên ngấm trăng, bỗng nghe thấy một trận pháo nổ bùm bùm, Kỳ Tuyên nói: “Là hàng xóm mời khách uống rượu. Làm âm ỉ một ngày”. Hóa ra nhà

bên cạnh xây nhà mấy tháng hôm nay tân gia, không biết là gia đình nào. Chỉ cách có cái mái nhà mà cũng không mời hàng xóm là vương gia ta qua uống chút rượu quan hệ hữu nghị nữa.

(1) Phù Cách tập thiêu kê bắt nguồn từ Phù Cách trấn, công nghệ chế tác vô cùng *** tế, ước chừng phải qua 15 quy trình:

64. Chương 64

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nửa đêm canh ba hôm sau, ta đang trong ổ chăn ngủ ngon lành, mơ mơ màng màng được cơn gió đông mát lạnh thổi cho tỉnh. Trên người chăn không còn, một hắc ảnh đứng ở đầu giường. Ta ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê lâm nguy không loạn, bình tĩnh nhổm dậy: “Tráng sĩ, nơi cất giữ bạc với sổ sách ra khỏi cửa rẽ trái đi dọc theo hành lang uốn khúc sang nội viện lại rẽ phải đi hai trăm bước là đến”. Giẫm lên giày bước xuống: “Cửa gian phòng thứ ba, đừng đi lối”.

Hắc ảnh bất động, ta nói nhanh rồi xoay một cái: “Có điều lọ hoa lư hương trong phòng này cũng đáng vài đồng tiền, tráng sĩ để ý cái nào cứ động thủ. Nhưng đừng trách đồ nặng”.

Hắc ảnh vẫn bất động, lão tử không sợ ám trộm cũng không sợ cướp trắng trợn, chỉ sợ lấu cá khó chơi. Nói rõ lai lịch, mục tiêu tàn nhẫn. Ta niết niết cái trán đầy mồ hôi lạnh. Quả nhiên, sau phút trầm mặc ngắn ngủi, người kia trong hai giây nắm cổ áo lão tử ném ra khỏi phòng. Ta không muốn để hấn nặng tay, ra khỏi phòng liền phối hợp đi lên trước. Thủ pháp này ta quen lắm, bóng người này cũng hóa thành người mà lão tử nhận ra.

Đến bên chái nhà sau viện, sau cổ ta căng thẳng, dưới chân trống rỗng, bước lên thở dài: “E là chưa khỏi hẳn đâu, ít dùng sức lực lại chút”. Phù Khanh Thư lạnh lùng thốt: “Nơi người đứng từ hôm nay trở đi chính là phủ tướng quân của ta”.

Ta với Phù Khanh Thư nói đến mức này, Diễn Chi ta yêu Kỳ Tuyên ta cũng yêu. Có điều Mã Tiểu Đông ta là một tên tiểu nhân, ta chỉ hỏi Phù Khanh Thư: “Người đã suy nghĩ kỹ?”

Phù Khanh Thư nói: “Ta thừa nhận. Ta nhận thức được chuyện gì sẽ nhận đến cùng”.

Ta nhìn người trước mắt, không khách khí, ôm chặt một cái. Lão tử tham tiện nghi, cũng tham đến cùng.

Năm năm sau, ngày nào đó, một phi đao sáng loáng đâm qua một tờ giấy vàng ghim chặt trên cây cột ngoài chính sảnh Thái vương phủ ta: “Bốn ngày sau mười lăm tháng mười, khi trăng tròn nửa đêm, ngoại thành Đông Sơn, kính đợi Thái vương gia đại giá. Cổ nhân lưu.”

Tiểu Thuận rút dao thủ tín trong chốc lát nhìn nhìn đưa ra một định nghĩa chính xác: “Vương gia, trên cây cột có chiến thư!” Do là mỗi ngày cùng phủ tướng quân bên cạnh liên lạc tin tức, cho nên tích vào trong bụng toàn là mấy danh từ chuyên dụng.

Ta vuốt thư đe dọa, đại hỉ. Xưa này chỉ nghe tên, hôm nay mới thấy hiện vật, hận là tương phùng muộn màng. Bỗng nhiên khiến lão tử cảm giác mình như là một nhân vật trong phim. Ta nói: “Mau gọi Tô công tử và Bùi công tử đến, cùng giám thưởng (ngắm nghĩa thưởng thức)”.

Kỳ Tuyên nói: “Khẩu khí đe dọa non nớt vô cùng, là thái điều”. Hai chữ thái điều nói thuần thục tự nhiên, không uống công ta thường ngày hun đúc, nói đến mức ta tâm hoa nộ phóng”.

Thái điều: kiểu như mới vô nghề, lính mới. QT để là newbie!

Tâm hoa nô phóng: nở hoa trong lòng.

Ta cầm chung trà hà hơi thổi thổi: “Ồ trên kí tên là cổ nhân, nhất định là người quen. Đây mới là lạ, ta nhớ từ khi ta đến, chưa từng đắc tội qua ai.”

Diễn Chi cầm giấy trong tay nhìn một chút, để lại xuống bàn: “Loại giấy thường, bút pháp cũng không thô tục. Trương thảo có công bút như vậy, đích xác là một vị cổ nhân, có lẽ nhất định là hần”.

Chương thảo: một loại chữ thảo, nét chữ còn giữ được một số đặc điểm của chữ lệ.

Ta được Diễn Chi một mắt nhìn sang, trong lòng sáng ngời mở rộng, mĩa nó, sẽ không phải là hần đâu.

Leo thang dây tiến vào phủ tướng quân, Phù Khanh Thư mấy ngày nay mới từ Bắc Cương trở về, thường xuyên cho ta thấy sắc mặt. Hần ra chiến trường lão tử mang theo tâm can qua ngày, hần trở về lão tử lấy da mặt qua ngày. Trước đó vài ngày ở trong cung ngẫu nhiên gặp Phù Vân Hầu gia, Phù Hầu gia nghiêm mặt giống y như cái bò qua sử dụng. Tương đối cho ta “hưởng thụ” chút mùi vị. Ngày hôm nay Phù Khanh Thư tâm tình không tệ, xem xong chiến thư tâm tình lại càng tốt: “Ta tính đợi buổi tối rồi mới cùng người nói, sư phụ đưa thư tin cho ta, cổ nhân quý phủ Ôn ông thám hoa mới đây xuất sư xuống núi. Không nghĩ tới tìm người trả thù nhanh như vậy.”

Phù Khanh Thư nói có vẻ nhẹ nhàng đơn giản, ta lại không thể không thận trọng hỏi: “Sư phụ người có nói công phu Ôn ông thám hoa luyện được thế nào rồi không?” Trên cây cột vết dao cắm sâu nửa tấc, sợ là thần công Ôn ông tráng sĩ cũng có chút thành tựu.

Phù Khanh Thư nói: “Theo sư phụ năm năm, đao đâm vào cây chưa tới nửa tấc. Một sách xác thực không phải là dạng người luyện công. Vị Ôn ông huynh kia lúc sắp hạ sơn sư phụ ép hần lập lời thề, tuyệt không thể nói mình là đệ tử của người. Tuy rằng có hơi vô tình chút, cũng bởi vì hần vẫn còn non lắm.”

Dẫn tới ta đánh bạo hỏi tới: “Nếu luận về ta và hần giao thủ thì sao?”

Phù Khanh Thư nói: “Nếu như đối phó người, thừa sức”. Mĩa nó!

Ta nuốt nước miếng nói: “Nhược bằng Phù đại hiệp chịu chỉ điểm tại hạ vài ngày.....” Phù Khanh Thư lắc đầu: “Muộn rồi, cố gắng ba bốn tháng thì có thể chứ ba bốn ngày thì không kịp đâu”. Nói vậy, ngày mười lăm tháng mười ở đỉnh Đông Kinh, Ôn ông tráng sĩ một đao vung lại đây, lão tử không phải chết chắc rồi?

Phù Khanh Thư hơi hột: “Tối mười lăm ta dịch dung thay người đi là đẹp cả đôi đường. Tỉ mỉ bắt bí nặng nhẹ, hai ba chiêu công phu”.

Phật tranh nhau nén hương, người tranh nhau khẩu khí. Cây còn coi trọng bề ngoài, hưởng hồ lão tử đường đường là một đại lão gia môn. Ta như đóng đinh chặt sắt nói: “Được đó”.

Mẹ kiếp, nếu như truyền đi Thái vương gia bại bởi Ôn ông thám hoa, ngày sau lão tử làm sao dám trà trộn vào bộ mặt thành phố đây!

Phù Khanh Thư mân ý mặc ta ôm ấp, ta nói: “Có điều người ngàn vạn lần kim chế, thắng là tốt rồi, chớ có đem Ôn ông thám hoa đánh tàn nhẫn quá”.

Tối mười lăm tháng mười, ta ở trong sảnh Thái vương phủ cắn hạt dưa chờ tin tức. Diễn Chi với Kỳ Tuyên không để ý tới ta đi ngủ trước. Tiếng mõ canh tư vừa vang, ta leo thang dây tiến vào phủ tướng quân, ở sau hòn giả sơn trong tiểu đình đợi chừng một khắc, một đạo hắc ảnh từ xa đến gần trong bóng đêm lướt tới, Phù Khanh Thư trở về rồi. Câu đầu tiên nói là: “Sao không ở trong phòng chờ ta?”

Vào phòng ngủ Phù Khanh Thư, lại chờ hần ăn khuya tắm rửa thay y phục, tới phiên ta hỏi: “Tối nay thế nào?”

Phù Khanh Thư tắm xong thường ngày chỉ mặc đơn bào, không đợi ta đưa tay, Phù Khanh Thư đưa tay trước, nắm hai vai lão tử: “Người không yên tâm?” Ta trở tay khép lại vạt áo: “Rất yên tâm, chỉ muốn hỏi thử người làm sao hạ gục được hần”.

Mặc có một lớp áo thôi á!

Phù Khanh Thư nói: “Ta vẫn chưa động thủ, khi ta tới, hẳn đang ở dưới đất giãy giụa, có người đến trước ta”.

Ngoan ngoan, Uông thám hoa hạ sơn mấy tháng, kẻ thù cũng không ít người, ắt có người thay lão tử hạ hủ. Chẳng lẽ trong lúc vô tình nào đó ta đã từng kết giao đại hiệp hay bằng hữu gì khác chăng?

Ta một bên vừa nghĩ, một bên luôn tay vào vạt áo Phù Khanh Thư. Phù Khanh Thư tiếp tục nói: “Uông thám hoa từ dưới đất giãy lên, vừa vận nhìn thấy ta, nói muốn cùng ta trở về. Có thể thấy được người đến trước cũng là giả trang thành người. Người kia không dả thương hủ, có điều cũng vất vả không ít, đứng cũng khó khăn. Ta liền nói với hủ, hiện tại công phu còn non, đợi đến khi rèn luyện trên giang hồ hai ba chục năm rồi hẳn tìm ta. Hủ nói, chờ ba mươi năm sau sẽ lại cùng người đêm trăng tròn, Đông Sơn ân....”

Kéo xuống vạt áo dài vừa được lão tử cởi ra của Phù Khanh Thư. Ta quản làm gì hủ ba mươi năm hay là ba khắc chứ: “Người ra chiến trường nửa năm nay, ta....”

Ngọn đèn hun làm nóng nhiệt độ. Ống tay áo Phù Khanh Thư quét qua, một màu đen kịt.

Hôm sau, lão tử trên đầu tường hạ xuống mặt đất Thái vương phủ. Phù Khanh Thư mặc kệ lòng dân đoàn kết mà kỹ thuật ném người trải qua những năm nay tôi luyện, càng ngày càng lộ ra *** hoa. Âm thầm vào phòng ngủ chờ Tiểu Thuận đưa nước đến rửa mặt, Tiểu Thuận một bên bê chậu điều luyện một bên mang đến một tin tức: “Vương gia mau đến tiểu sảnh, Tô công tử và Bùi công tử đều ở đó”. Trước tới giờ ăn cơm cũng không gấp vậy, Tiểu Thuận lén lén lút lút bồi thêm một câu: “Trong tiểu sảnh còn có nhân vật quan trọng, vương gia mau đi thôi”.

Ta kinh ngạc, lẽ nào Uông thám hoa ngày hôm qua trên đỉnh núi thua lỗ, ngày hôm nay đuổi giết tới vương phủ rồi? Bước nhanh tới tiểu sảnh, xa xa nhìn thấy một người nắm tay Diễm Chi, kinh ngạc biến thành giận dữ, ta thẳng tiến vào tiểu sảnh. Người kia nhìn thấy ta, vội thả tay Diễm Chi ra. Mí thanh mục tú kiên cường oai hùng, một khuôn mặt trắng nhỏ nhắn. Ta bất động thanh sắc đi tới, nắm tay Diễm Chi đứng đó. Khuôn mặt trắng nhỏ nhìn ta chằm chằm không chớp mắt, một mặt hình như có mưu đồ. Ta nhếch lông mày lên, cười nhạt: “Các hạ là?....”

Diễm Chi bên cạnh ta hơi mỉm cười nói: “Hóa ra người cũng không nhận ra Hoa Anh Hùng”.

Lão tử trợn tròn mắt miệng toác ra nhìn phía trước. Hoa Anh Hùng?!

Mịa nó, mấy năm nay không gặp hải tử này đã lớn thành thế này rồi!

Ta lệ nóng doanh tròng bước qua võ vai thiếu niên: “Không tồi! Mấy năm qua rèn luyện không tồi!” Nhìn thân thể cao ngất này, oai hùng khí độ. Tốt! Hảo hải tử!

Ta lại võ vai nó thật kêu: “Rất tốt! Võ công xem ra không cần phải nói chắc cũng tốt! Lại đây nói ta nghe, những năm nay học được cái gì, dự định làm cái gì”.

Hoa Anh Hùng cũng lệ nóng doanh tròng toét miệng: “Vương gia, nói đến rất dài dòng. Anh Hùng hơn một năm trước đã xuống núi. Trước tiên tông quân ở Bắc Cương đánh được hai trận, lần này theo tông quân đồng thời hồi kinh”.

Ta gật đầu: “Vương gia cái gì, mai mốt gọi ta một tiếng đại ca là được. Sự nghiệp lớn đều từ thành công nhỏ, quả nhiên Trường Giang sóng sau xô sóng trước! Buổi trưa mọi người hảo hảo uống một trận!”

Hoa Anh Hùng được lão tử tăng bốc đến mức có chút thẹn thùng: “Vương gia quá khen, Anh Hùng xấu hổ, tông quân muện, mới đây dưới trướng phủ tướng quân vừa được thăng một tiểu Hiệu úy. Không đáng nhắc tới”.

65. Chương 65

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Duyên phận thứ này, nếu không phải thấy tận mắt người sẽ không tin. Lãnh thổ tứ phương Hoa Anh Hùng lại một mực đi đến Bắc Cương, tướng quân Bắc Cương bốn năm người nhưng Hoa Anh Hùng một mực nương nhờ Phù Khanh Thư.

Buổi trưa khai tiệc ăn cơm ta hỏi Hoa Anh Hùng, “Sao lại muốn đi tòng quân”. Hoa Anh Hùng nói: “Sư phụ nói học nhất nghệ chi trường chung quy phải có đất dụng võ, ta nghe nói Tôn tướng quân làm thủ hạ dưới tay Phù Tướng quân, liền đến Bắc Cương tòng quân.”

Nhất nghệ chi trường: thành thạo một nghề.

A? Nghe khẩu khí đứa nhỏ này là hướng về Tôn Phi Hổ. Hoa Anh Hùng chưa từng gặp Tôn Phi Hổ, sao có thể hướng hân mà tòng quân?

Diễn Chi lại cười nói: “Người không nên vì bốn chữ Phi Thiên Biên Bức này mà cùng Tôn tướng quân phân cao thấp”.

Hoa Anh Hùng thoải mái ứng thuận một tiếng, “Sư phụ suốt ngày đều khen phò mã gia Tôn tướng quân Phi Thiên Biên Bức đại hiệp là anh hùng, ta muốn xem đến tột cùng hào kiệt là thế nào.”

Ta thử nhìn Diễn Chi một chút rồi nhìn Kỳ Tuyên một chút, rót cho Hoa Anh Hùng một chén đầy: “Rất tốt, chính là phải có chí khí như vậy! Tôn Phi Hổ lúc còn độ tuổi người vẫn đang làm thị vệ ở hoàng cung, về điểm này người có ưu thế hơn hẳn”.

A Di Đà Phật, lão Tôn, huynh đệ xin lỗi. Ai bảo người trong thiên hạ đều nhận định người là Phi Thiên Biên Bức. Tự nhiên được cái danh hời dừ sao phải có chút hi sinh.

Nghĩ lại lão Tôn cũng không dễ dàng gì, công chúa không phải người tầm thường. Năm trước lần đó vừa điều khiển Bắc Cương, hoàng thượng khai ân đề bạt lão Tôn đến dưới trướng Phù Khanh Thư làm phó tướng, lúc chiếu chỉ xuống thì công chúa vừa sinh xong một tiểu thiên kim, nhìn thấy chiếu chỉ liền đại phát một trường tinh khí, vào cung tìm hoàng đế lý luận: “Cho Nhị hoàng huynh làm Phó tướng thì cũng tốt thôi. Nhưng luận võ nghệ, bàn về can đảm, bàn về tài học, luận công tích, Phi Hổ có chỗ nào không sánh được với cái gối thêu hoa kia, dựa vào cái gì phải làm Phó tướng của hân?!”

Hoàng đế nói: “Giải thích rồi rầm. Ngoại trừ điểm công lao, người cho rằng trăm lạy chỗ nào so sánh Phù Khanh Thư với Tôn Phi Hổ? Lấy chồng ở nhà an phận thủ thường tuân điểm phụ đức, người nghĩ xem người như người sao có thể gả được cơ chứ!”

Lấy chồng thì phải có đức hạnh và phẩm chất của người đã có chồng.

Công chúa phần nộ về nhà, hoàng thượng để Ninh vương cố ý đem đoạn đối thoại này thuật lại cho ta nghe. Lão tử khôn khéo, lúc đó đã đi biển giải nhiệt mang theo vò rượu ngon ngâm muốn tránh xa phiền phức.

Hoa Anh Hùng nghe ta khích lệ xong ý tứ lại không được tốt, cúi đầu và hai ngụm cơm, mới chậm chạp nói: “Chỉ là binh thư ta xem không nhiều, Tô đại ca nếu rảnh có thể dạy ta một chút hay không?”

Ta nhìn nhìn Diễn Chi, Diễn Chi nói: “Ta chỉ từng xem qua mấy quyển sách chữ còn chữ mất, ngược lại thư phòng có mấy quyển binh thư, đệ cứ cầm đến xem. Nếu có câu nào không rõ, ta cố gắng cũng có thể dạy được”. Diễn Chi và Hoa Anh Hùng nói chuyện, bên trong hòa khí lộ ra phần yêu mến, như đối đãi với ấu đệ, đứa nhỏ này cũng coi như hân một tay dạy dỗ nên người.

Ăn xong cơm, sắp xếp phòng ngủ để Hoa Anh Hùng nghỉ ngơi. Hoa Anh Hùng xuất ngoại mấy năm nay trở về còn có chút bỡ ngỡ, đần độn nói không cần, ở trong trại lính có chỗ nghỉ tạm rồi. Bị ta kiên quyết giữ lại.

Sau khi giữ lại, ở còn chưa đầy ba ngày.

Tối hôm đó, Ta ôm Kỳ Tuyên về phòng ngủ. Chân Kỳ Tuyên trước đây bị nhiễm hàn, đến khi trời lạnh sẽ thường ề ảm, Hồ đại phu nói đã nhiều năm nên không trị tận gốc được, hết cuối thu là bắt đầu sang đông,

ta ôm hân cả ngày tới tới lui lui. Ở trong đình Bắc viện gặp Hoa Anh Hùng trên hành lang uốn khúc, tại nơi giao nhau giữa thư phòng với phòng ngủ. Hoa Anh Hùng đôi mắt như khi còn bé lanh lợi đảo một hồi, kìm lại được một câu chào hỏi vương gia, mọi người giả vờ không thấy lướt thoáng qua nhau.

Sáng hôm sau, ta ở thư phòng cũng Diễm Chi xem sổ sách. Lúc Diễm Chi uống trà bên mép dính phải phiến lá, ta tiện tay thay hân gạt đi, mắt đối nhau, không nhìn được cũng thuận tay kéo hân lại, tiện miệng dán luôn vào, thừa dịp lửa còn đang nóng cứ thuận tay mà làm, cửa phòng bỗng cọt kẹt một tiếng, cuốn sách cũ trong tay Hoa Anh Hùng rớt bịch xuống đất. Cửa mở gió khe thoáng qua.

Lại một ngày sáng sớm, ta an toàn ngồi trên chái nhà, xoay người nhìn lại trông thấy Hoa Anh Hùng đôi mắt tròn xoe bên cạnh hòn giả sơn.....Bốn con mắt nhìn nhau, ngưng đọng chừng nửa phút. Buổi sáng, Diễm Chi nói cho ta biết, Hoa Anh Hùng phải về quân doanh rồi.

Trong lòng ta chung quy cũng áy náy, buổi chiều chạy sang phủ tướng quân uống hai chén trà. Phù Khanh Thư nói: “Thảo nào ta nghe ba chữ Hoa Anh Hùng có chút quen tai, hóa ra là hài tử năm đó người đưa đi học võ. Tư chất của nó vượt lên trên Tôn Phi Hổ, niên kỷ khinh khinh vượt khó, mới mười bảy mười tám tuổi đã là Hiệu úy”. Phù Khanh Thư ngênh ngang nói ra bốn chữ niên kỷ khinh khinh, ta không nén được vui mừng: “Tướng quân người chưa đến hai mươi đã là đại tướng quân rồi”. Phù Khanh Thư kiêng kị người nào đề cập đến tuổi tác của hân, quay đầu lại nói: “Chỉ là võ công của nó cần chú trọng rèn luyện, hôm qua ta mang người qua đây nó đi theo phía sau muốn xuất thủ, ta điểm huyết nó hai canh giờ, để cho nó hiểu được chút giáo huấn”.

Niên kỷ khinh khinh: tuổi còn nhỏ, non nớt.

Khi ta gặp lại Hoa Anh Hùng đã hơn nửa năm sau. Bắc Cương quân sự khẩn cấp, Phù Khanh Thư phụng chỉ khởi hành tiếp viện, Tôn Phi Hổ dẫn binh nửa đêm đi thiêu kho lương thảo của binh địch, trong vùng mai phục, Phù Khanh Thư dẫn mấy ngàn kỵ binh tập kích thành công cứu trở về. Hoa Anh Hùng ở nơi đó một trường đâm chết một địch tướng, giết xong quay còn quay lại đốt kho lương thảo, lập công trạng đầu tiên. Mấy trận chiến sau đó tích lũy được không ít công lao, thăng lên làm người tiên phong (người dẫn đầu).

Sau khi thắng trận trở về, Hoa Anh Hùng kìm nén hơn nửa năm, rốt cục cũng trong một ngày trời trưa nắng ấm, tại sân Thái vương phủ mà nói ra: “Tương lai của ta nhất định phải lập được công huân, làm đến đại tướng quân giống như Phù tướng quân vậy. Phù tướng quân.....Bùi công tử.....” Kìm nén đến độ đỏ cả mặt, chằm chằm nhìn thẳng vào ta: “Tô đại ca, Tô công tử là người tốt, người từ đầu chỉ nên đợi một người tốt như huynh ấy thôi”. Hai câu không đầu không đuôi, nói xong liền đi.

Ta không rõ ràng lắm lời này là có ý gì. Lúc đó không rảnh mà nghĩ.

Phù Khanh Thư sau khi hồi kinh, thăng lên nhất phẩm. Mấy năm qua đánh trận chiến đấu, lúc ta ôm lấy khuôn mặt mệt mỏi bơ phờ vào ngực cũng không tưởng tượng ra nỗi đáng vẻ hân trên chiến trường, vẫn luôn cảm thấy hân là Phù Tiểu Hầu khinh sam quý khí. Phù Khanh Thư nghỉ lại nhà không đến ba tháng, lại phụng chỉ tái xuất chinh. Vẫn như cũ phó tướng là Tôn Phi Hổ, Hoa Anh Hùng làm tiên phong. Đến năm sau xuân về hoa nở mới trở về.

Mặc y phục đất tiền, ý là người có khí chất cao quý, sang trọng.

Sau đó lại qua bốn năm. Kỳ Tuyên ngã bệnh. Đại phu nói thân thể Kỳ Tuyên từng nhiễm hàn, có bệnh khó chữa, phải tĩnh dưỡng. Lúc đó đang bắt đầu mùa đông, khi mặt trời ấm áp giữa trưa trong trẻo ta đem áo lông cáo quần chật hân ôm ra bên ngoài tắm nắng. Năm ấy mùa đông nhiều ngày trời ấm, một noãn tháp đặt trong đình, ta mỗi ngày đều ôm hân tới đó ngồi. Phần lớn thời gian hân đều ngủ. Liên tiếp ngủ mấy ngày. Khi ngủ có nói mơ, kêu tên một người Sài Nhất. Ta cũng không biết Sài Nhất nào, tiểu vương gia huynh đệ mấy người chúng ta không ai được gọi bằng danh tự này. Hân gọi ta liền đáp lại, gọi một tiếng đáp một tiếng. Đáp lại liền nghe lời vô cùng, tựa ở trước ngực ta ngủ cũng rất ngay ngắn, cho uống thuốc liền uống thuốc, cho ăn canh liền ăn canh.

Ai đọc phiên ngoại Hồi ba từ sẽ biết, Sài Nhất ở đây là Sài Di đó, chữ Di với chữ Nhất đều đọc là yi.

Một ngày sắp đến tháng chạp, ta lại ôm hân đi tắm nắng, lúc đó hân năm ngày đều ngủ không mở mắt. Ta ân cần cùng hân nói chuyện, đang nói tới sang năm sẽ ăn sủi cảo nhân gì, hân mơ mơ hồ hồ lại gọi một

tiếng Sài Nhất. Ta quần hần kín lại một chút, nắm lấy tay, cúi đầu đáp một tiếng. Lông mi khép chặt lay động, dần dần mở ra, hai mắt dài hẹp nhưng bên trong là sóng nước thảng ba trong veo: “Người là Mã Tiểu Đông”. Ta cúi xuống hai mắt hần hân một cái: “Ta là Mã Tiểu Đông. Kỳ Tuyên của ta khôn khéo kỹ càng, cái gì cũng không lừa được người. Chờ đến tối, ta cùng người uống Hoa Quế tửu”.

Hai mắt liễm diễm cong lên, vùi vào ***g ngực ta, cũng không còn mở ra nữa. (là đi rồi đó)

Sau đó ta với Diễm Chi ở cùng nhau, lại qua năm năm. Hoàng Hà lũ lụt sinh ra bệnh dịch, ta phụng chỉ cứu trợ thiên tai, Diễm Chi đi cùng ta, để Lữ Đình từ Giang Nam vận chuyển nghìn thạch mễ lương, tự mình đến dịch khu phát thóc. Kết quả chứng minh, vi khuẩn thời cổ đại cũng truyền nhiễm, lão tử cùng Diễm Chi một đôi tới đó nhiễm bệnh hết cả hai. Từ tai khu (khu có tai họa) trở về kinh thành, trên xe lắc lư xóc nảy, hần khá hơn một chút ta lại lay cho hần một chút, ta tốt hơn bao nhiêu hần lại nhiễm cho ta bấy nhiêu. Cả hai cùng nhau lặp lại như vậy hết ngày này qua ngày khác. Cuối cùng, ta nhìn Hồ đại phu dẫn đầu đoàn chữa bệnh mà nói: “Người đem bản vương cùng Tô Diễm Chi đặt lên cùng một giường, để chúng ta yên tĩnh nói chuyện chút”.

Thạch (đơn vị dung tích khoảng 100 lít).

Đầu chụm lại một chỗ, ta đối Diễm Chi thở dài cảm khái vô hạn: “Đợi chút, phải dặn dò Tiểu Thuận một tiếng, ta chuyến này tuyệt không làm xác chết vùng dậy nữa. Miễn cho hần chôn, mùi khó ngửi lắm”.

Tô Diễm Chi cười cười, tựa đầu trên bả vai ta.

Ta lại nói: “Người nói xem chúng ta lần này, ai đi trước ai đi sau?” Diễm Chi nói: “Không biết nữa”. Ta nói: “Người lúc đầu nói ở lại là đợi đem xác tiểu vương gia thiêu lên cùng với nhị ca người chôn xuống cùng lúc. Bây giờ người làm ăn lỗ vốn, ta thì làm ăn được lời, lời được người cả đời này luôn”.

Cánh tay thử động, cái thân xác mang bệnh không chịu nghe lời sai bảo, ôm người cũng ôm không chặt.

Diễm Chi lại cười khê một tiếng, “Cũng được, nhưng ta còn phải suy nghĩ, có nên đem tro sau khi thiêu phân làm hai nửa không, một nửa đựng vào cái lọ chôn xuống, rồi đem cái thang trong hậu viện đốt đi, nửa kia thì chôn vào bên trong vò rượu ấy.”

Gió vừa lúc mát lành, trăng vừa lúc sáng rõ.

Cuối cùng ta nghe thấy Diễm Chi nhẹ nhàng nói: “Ta vốn cho rằng người giống như Sài Dung. Rốt cuộc người vẫn không phải là Sài Dung.”

Nói cho cùng lão tử không phải Sài Dung, đương nhiên sẽ không làm ra mấy chuyện giống Sài Dung từng làm. Năm đó khi xuân về hoa nở, Hoa Anh Hùng và Tôn tướng quân quỳ trong sân vương phủ, ta phải phát nhớ lại Hoa Anh Hùng đã nói: “Vương gia, người mở quan tài nhìn thử đi”. Có gì hay mà nhìn, cái xác đó, cũng có phải hần đâu. Đống đất dựng tấm bia càng không phải.

Nhà hàng xóm đèn sáng trưng một vùng cũng được, tiếng khóc vang ầm ĩ cũng được, có điều đều chỉ là một hồi xuân quang một hồi mộng đẹp. Khiêng cái thang cách chái nhà từng ngày từng ngày chờ đợi, một ngày nào đó ắt sẽ đợi được thôi.

Nhưng Phù Khanh Thư của ta ở Bắc Cương, lúc nào mới có thể trở về đây?

Cầu Nại Hà đã đi mấy chuyến rồi, lần này so với dĩ vãng không giống. Quang minh chính đại về châu tổ tiên, đương nhiên là được đi quan đạo, hơn nữa các loại thủ tục đều đầy đủ hết. Đây là hai tên quỷ sai dẫn ta đi trên cầu Nại Hà nói.

Hai tên quỷ sai và khoa trưởng là bạn bè cũ, mọi người chính là người quen cả, nhiều người quen, công việc càng dễ xử lý. Xem tướng tá ta nhờ vào quan hệ mà giữ lấy một cái thai tốt cho kiếp sau cũng không khó lắm.

Ta hướng về quỷ sai hỏi thăm: “Người vừa nằm cùng ta trên giường kia, chúng ta gần như là tắt thở cùng thời điểm. Sao ta không nhìn thấy hần?” Quỷ sai nói: “Người kia từng đọc qua kinh Phật nên có Phật duyên, người như vậy sẽ do Dẫn Hồn Sứ trực tiếp đưa đến Địa Tàng Điện, thuộc về con đường của Địa Tàng Vương Bồ Tát. Người như huynh đệ người thì quy về cho Diêm Vương chúng ta quản”.

Thì ra là không chung đường, ta quay đầu lại nhìn, quỷ sai vỗ vỗ bả vai ta: “Huỳnh đệ, hít khí chính là duyên tán đi. Nghĩ thoáng một chút, đợi uống xong Mạnh Bà Thang ai còn nhận ra ai nữa. Nếu có duyên phận đời sau sẽ gặp nhau, nhưng cũng lại không nhận ra nhau. Làm người mà, không phải là không có chuyện như vậy. Huỳnh đệ người nói muốn một cái thai tốt, tốt thế nào mới được đây?”

Theo mình là sống trên đời thì duyên phận cũng sẽ có ngày tan mất.

Ta hướng về cầu Nại Hà mà đi, thế nào là thai tốt, gia đình trung lưu, an ổn một đời, một lão bà ôn nhu, như vậy là nhiều lắm rồi.

Khoa trưởng nói: “Tiểu huynh đệ, hay là người nhận hàng, thực tại. Người trên thế gian, để tâm vào chuyện vụn vặt thì nhiều, nghĩ thông thì ít”.

Ta đi tới đầu cầu Nại Hà, đứng lại vài giây, lại tiếp tục bước về phía trước.

Khoa trưởng nói không đúng, nhân sinh nếu nhìn đến cuối cùng, ai cũng sẽ là kết quả này, cho nên người trên thế gian, cam chịu số phận thì nhiều, nghĩ thông lại càng nhiều nữa. Tỉ như ta rõ ràng lên cầu Nại Hà, ai có thể nhận ra lão tử, mấy trăm mấy ngàn năm sau đó, ai lại nhận ra ai?

Khoa trưởng nói: “Nhưng cũng có người cá biệt nhìn không thông, làm quỷ hồn tử trận có công lao, chúng ta cũng không thể làm gì. Hắn không muốn đầu thai, tùy hắn đứng trên cầu Nại Hà mười năm, hắn nếu có đồng ý đứng một trăm năm, cũng chỉ có thể để hắn đứng”.

Bên thạch lan phía trước có người đứng ngăn lại. Ta ngẩng đầu nhìn.

Đôi mắt như minh châu trực định trên mặt ta: “Mã Tiểu Đông”.

Ta đột nhiên nghĩ, chuyện của rất nhiều năm sau, kỳ thực căn bản không nên đề cập tới.

Rượu uống đến một nửa là lúc thống khoái nhất, muốn say vẫn không say, hứng trí tại rượu, một chén này uống xong còn có nhiều chén khác chờ uống tiếp. Muốn nói ra một câu chuyện cũng nên tìm đoạn thích hợp để dừng.

Như vậy dừng lại tới đoạn này thôi, khi Phù Khanh Thư còn đang ở kinh thành đóng giữ, Nhân vương đứng lúc đang bị Thái phi Thái hậu ép nạp chính phi, trốn đến Thái vương phủ ta lánh nạn, người trong vương phủ vì hầu hạ hắn mà mang tới cỡ chục con gà nhảy tung tung loạn xà ngầu xung quanh. Nhân vương mỗi ngày cùng Kỳ Tuyên uống trà nói chuyện, uống đến mức trong lòng lão tử vô cùng khó chịu, nhân sơ hử mà đem hắn tống sang Ninh vương phủ. Ta cả ngày ở nhà có hầu bao làm vương gia nhàn tản, cho nên sinh ra suy tư đến mức đóng cửa bàn chuyện cấp bách. Thái vương quý phủ trên dưới suốt ngày chỉ biết ăn không kiếm ra lợi nhuận, cũng không thể ngồi đợi đến khi nhà cửa trống hoác được. Vì vậy mới cùng Diễn Chi Kỳ Tuyên thương nghị con đường kiếm ra tiền.

Kỳ Tuyên nói: “Quan viên hoàng thân không thể tư doanh buôn bán, nếu có người phạm vào sẽ theo pháp luật xử phạt. Người vẫn là nên thành thực ở trong vương phủ mà làm vương gia đoan chính đi”. Quay đầu tạt cho ta một chậu nước lạnh.

Diễn Chi nói: “Huống hồ, buôn bán kinh doanh quan trọng nhất chính là con mắt xem sổ sách. Sản nghiệp địa tô dưới danh vương gia, chỉ cần có thể đem sổ sách ra xem hiểu, vương gia người việc này cũng coi như là căn bản làm được đi”.

Hai gậy đập cho ta mê man, lão tử tâm còn chưa chết, buổi tối ngày nào đó thừa dịp lúc Phù Khanh Thư rơi vào trạng thái mơ hồ, mặt dày vay tiền hắn. Phù Khanh Thư nặng trĩu buồn ngủ gối đầu lên cánh tay ta hỏi: “Người vay tiền sao?”

Ta nói: “Để xem có thể dùng làm tiền vốn kiếm lợi nhuận không, trợ giúp quý phủ chi tiêu ý mà”.

Phù Khanh Thư nhất thời *** thần phần chấn lên, phản khách vi chủ, đem đầu của ta đặt trên cánh tay, thấp giọng nói: “Người nếu như không có tiền cứ đến quý phủ ta ở, ta nuôi người”. Một câu nói làm lão tử đang râu rĩ giật mình một cái, phát tài đại kế cũng bay tuốt luột đến Trảo Oa Quốc rồi.

Phản khách vi chủ: Đảo thế từ bị động sang chủ động.

Trảo Oa Quốc là đảo Java ở Indonesia.

Cắt tại khúc này, vừa hay.

Người trên thạch kiều chấp tay đứng, *** thần phần chấn, dáng dấp vẫn y như cũ nụ cười tương phùng trong màn pháo hoa ở kinh thành năm đó: “Người chính là lên cầu Nại Hà, ta vẫn còn nhận ra người”.

Mười năm hai tháng lẻ bốn ngày, thời gian nhanh như búng ngón tay. Ta từ khi hoàn hồn cho tới giờ mười sáu mười bảy năm, cũng chỉ đứng đây nhìn vào bên trong.

Mà nhiều năm về trước, trăng tròn vành vạnh còn hoa đương thì. Phát tài đại kế vừa mới tiêu tán, đã cùng Phù Khanh Thư phụng mệnh hoàng thượng đi dọc biên giới Đông Hải tuần tra. Thuê một con thuyền xuống biển ngao du. Có ta, có Diễm Chi, có Kỳ Tuyên, Phù Khanh Thư cũng có mặt. Mang theo một hai bình mỹ tửu, ba bốn món đồ nhắm rượu. Biển trời mênh mông rộng lớn, bao la một màu. Lúc đó, ngày cũng như dài ra. Qua ngày hôm nay, còn có ngày mai qua năm nay, còn năm sau nữa. Xuân đi hạ đến, thu hết đông sang, qua đông vẫn có thể trông thấy sang năm xuân tới, hoa đào nở khắp cùng cải dầu vàng.

Nhưng những gì vui vẻ nhất vẫn không qua đi, trọn vẹn nhất cũng không qua đi.

Lắm nhảm: Tới đây là hoàn chính văn rồi ^^! Hồi trước chờ mòn mỏi bộ này ra chương mới, không ngờ có ngày tự mình hoàn sung sướng gì đâu ta ơi

66. Chương 66: Phiên Ngoại: Hồi Ba Từ

Thị độc là để bồi đọc sách, thị đồng là dùng để làm ấm giường.

Sài Dung lên tám tuổi đã hiểu hai câu này khác biệt thế nào. Là Ngũ hoàng huynh Sài Hân của hắn nói cho nghe.

Khi đó vào một ngày mặt trời đỏ chói giữa cảnh xuân rực rỡ, Sài Dung ngồi chồm hổm trong tiểu đình Ngự Hoa Viên chùi chùi nước mũi, Ngũ hoàng huynh ngồi bên cạnh cười trên sự đau khổ của hắn cũng vừa xoa xoa cục u trên đầu hắn, toét miệng nói cho hắn biết sự khác biệt của hai câu này. Cái cục u kia phát đau như lửa đốt, được Ngũ hoàng huynh nhẹ nhàng xoa hai lần, càng khó lòng kiềm chế nổi. Cửu hoàng huynh ác quá!

Có điều tuy nói sai nhưng cũng đã lỡ nói rồi, hướng hồ gì người không biết là người vô tội, cần phải cớ đầu ác đến vậy sao?

Sài Hân nói: “Đáng đời. Sớm nói đệ đừng đi trêu chọc lão cửu, lần này cho đệ chữa. Đệ ngồi yên đây, để ta tìm thuốc mỡ đến cho đệ xoa.” Trước khi đi còn ấn mạnh lên cái cục u, ấn mạnh tới mức khiến Sài Dung ôm đầu nhe răng trợn mắt.

Ngọn nguồn của mọi việc đều xuất phát từ trên người phụ hoàng và mẫu hậu.

Hôm qua ở trong cung mẫu hậu chơi đùa, nghe được mẫu hậu đang cùng phụ hoàng thương nghị: “Đức phi

hôm qua lại nói một hồi, hiện nay Lục hoàng tử đã mười hai rồi, hiểu được nhân sự cũng tốt. Nên sắp xếp cho nó cung nữ lớn tuổi một chút hay là sắp xếp hai thị đồng trước?”

Danh tiếng Thập Nhị hoàng tử ham học hỏi không biết mệt là gì đâu phải khơi khơi mà có, Sài Dung lúc đó lập tức kéo áo một tiểu thái giám thấp giọng hỏi: “Thị đồng là gì thế?” Tiểu thái giám ghé sát tai Thập Nhị hoàng tử nói: “Thiên tuế còn nhỏ, nô tài giải thích cũng sẽ không hiểu rõ lắm đâu. Nói chung, thị đồng so với nô tài không giống nhau, là người chuyên dùng để làm ấm giường cho chủ nhân”.

Sài Dung sáng tỏ thông suốt, hiện nay tuy là đầu xuân nhưng trời còn lạnh, cởi quần áo chui vào chăn chẳng khác gì nằm trên băng, bình nước nóng sau nửa đêm là nguội lạnh phải mang đi đổi. Quả nhiên tìm người sống đến tuổi ấy là tốt nhất: “Tại sao người người ai cũng có mà ta lại không có chứ?” Tiểu thái giám nói vòng vo một tiếng: “Việc đó.....Đợi thêm thời gian nữa, có thể sẽ có”.

Hôm sau, Sài Dung tới Tư An Cung tìm Cửu hoàng huynh: “Hoàng huynh ơi hoàng huynh à, đệ tìm huynh có chuyện thương lượng đây”.

Cửu hoàng tử Sài Di đang cùng Ngũ hoàng tử chơi cờ trong hành lang uốn khúc, đoán xem tử nhi đến hỏi hẩn chuyện gì. Sài Dung gọn gàng dứt khoát vào thẳng vấn đề: “Cửu hoàng huynh, đem cho ta mượn Bùi Kỳ Tuyên về sưởi ấm giường đi”.

Cửu hoàng huynh lật bàn cờ, cứ như vậy mà cốc xuống đầu hẩn một hồi.

Ngũ hoàng huynh lôi hẩn đến mái đình trong Ngự Hoa Viên xoa nắn cục u, một bên nói cho hẩn biết, Bùi Kỳ Tuyên là thị độc của lão Cửu chứ không phải thị đồng, thị độc là cùng giúp đọc sách, thị đồng chỉ dùng làm ấm giường thôi.

Sài Dung rất oan ức, chỉ khác có một chữ, có ai phân rõ ràng thế làm gì?

Sài Hân vuốt cằm nở nụ cười: “Đúng rồi, nghe nói sáng nay phụ hoàng để cho tiểu nhi tử của Từ thái sư tiến cung làm thị độc, đệ sẽ không phải là muốn hẩn giúp đệ làm ấm giường đó chứ?”

Sài Dung gật đầu. Từ Tinh Trung từng trải qua thiên hoa (bệnh đậu mùa) đại nạn không chết, nhưng trên gương mặt loang loang lỗ lỗ đầy những đốm nhỏ, Thập Nhị hoàng tử lúc đó trong lòng run cầm cập, không biết Từ Tinh Trung trong chăn tỏa nhiệt hẩn hập, là biến thành ván giường thông gió hay là thông khí ồ chần nữa.

Cho nên sau khi sự việc xảy ra đã ngồi khóc lóc thảm thương một trận rồi trở về tắm cung ngồi, nghĩ thế nào cũng thấy oan ức. Phụ hoàng rõ ràng bất công, dựa vào cái gì mà cho hoàng huynh người nào cũng xinh đẹp, chỉ có ta là tên Từ Tinh Trung kia, quá thiên vị. Đặc biệt là Bùi Kỳ Tuyên của Cửu hoàng huynh, so với Cửu hoàng huynh nhỏ hơn hai tuổi, so với mình thì nhỏ hơn một tuổi, đáng lẽ phải cho mình mới đúng chứ. Hơn nữa Bùi Kỳ Tuyên mi mục thanh tú, ôm trong tay ngủ nhất định rất thoải mái. Vốn nghĩ là Cửu hoàng huynh hàng đêm đều được ôm ngủ, tới mượn một đêm nhất định sẽ đáp ứng.

Thái phó nói, lòng người nóng lạnh, thế sự khó đoán.

Ngũ hoàng tử đem thuốc mỡ trở lại, còn dẫn theo thái tử Đại hoàng huynh đến xem chuyện cười: “Không phân biệt được thị độc với thị đồng không phải chỉ có mình đệ. Đòi thị độc trong nhà sưởi ấm giường chắc chỉ có đệ là người đầu tiên. Đợi lão Thập Nhị đệ lớn lên, nhớ đừng có trở thành đoạn tụ”. (Rất tiếc là sự việc diễn ra ngược lại!!!!:D)

Thời gian qua năm, sáu năm, Sài Dung nhớ tới bộ dạng chính mình lúc đó cũng không nhận được muốn cười một phen, sau đó là đến Tư An Cung kiểm chuyện vui: “Hoàng huynh ơi hoàng huynh à, cho đệ mượn Bùi Kỳ Tuyên sưởi ấm giường đi”.

Sài Di so với Sài Dung cách nhau một tuổi, phải đọc nhiều sách hơn gấp đôi. Lúc Sài Dung đi, Cửu hoàng tử chính là đang trong thư phòng Tử viết Mạnh ngôn, Bùi Kỳ Tuyên từ trong đồng sách ngẩng đầu hành lễ, Sài Dung gõ quạt lên lòng bàn tay nghịch nghịch: “Chà chà, đáng tiếc cho một nhân vật như vậy”. Liếc mắt nhìn khuôn mặt Cửu hoàng tử, là ra dáng ông chủ nghiêm cẩn, thanh sắc bất động.

Tử là Khổng Tử, Mạnh là Mạnh Tử. Có lẽ đang đọc sách luyện viết tư tưởng của hai người này.

Hai mươi hai tháng giêng, sinh thần của hoàng hậu. Cha của Bùi Kỳ Tuyên, Lễ Bộ Thị Lang Bùi Cố ở yến tiệc vì chúc mừng sinh nhật mà hát vang dội một vùng; hồi ba đông lai tây khứ, đông tây đồng thụ thành ẩm, Phụng Hoàng một chi trường bích, song tê bắt đái lưỡng nghi.

Câu nói này của cha Bùi Kỳ Tuyên có ý chế giễu hoàng hậu. Có phần chém, đây là ý mình hiểu: danh tiếng hoàng hậu vang xa từ đông sang tây, hoàng hậu từ cây ngô đồng nhỏ mà trở thành bóng cây rợp mát, rồi thành phụng hoàng một tay lãnh đạo, uy nghi mà làm khuôn mẫu cho người khác.

Chuyện Hoàng hậu cầm quyền hai triều vua thiên hạ đều biết, nhưng không ai dám phạm thánh thượng mà phản nghịch nói nửa chữ không, Bùi Thị Lang tiếng vang vừa dứt, mũ sa đen cũng liền rơi xuống đất. Một nhà già trẻ lớn bé toàn bộ bị áp vào thiên lao, chỉ còn sót lại Bùi Kỳ Tuyên bên cạnh Cửu hoàng tử.

Cửu hoàng tử bệnh cũ phát tác, đang điều dưỡng trong tẩm cung. Bùi Kỳ Tuyên quỳ một canh giờ trên bậc thang đầy tuyết tích tụ được nửa thước, mới tiến vào nội điện. Cửu hoàng tử choàng áo lông cáo dựa ở đầu giường, hai mắt đen láy nhìn đầu gối y ướt sũng: “Đến thay cha người cầu xin?” Bùi Kỳ Tuyên co rúm lại cúi đầu quỳ xuống: “Chỉ xin giữ lại một cái mạng cho cha ta, cả nhà già trẻ bình an. Những thứ khác không dám tham nhiều. Cầu xin Cửu điện hạ niệm chút tình cảm. Kỳ Tuyên sau này không thể ở lại trong cung được nữa, lần gặp cuối cùng này, đến thăm điện hạ bảo trọng thân thể”.

Đến nước cầu xin Cửu hoàng tử nghĩa là không còn hi vọng nữa. Cửu hoàng tử bắt quá cũng chỉ mới mười lăm tuổi, trước mặt thánh thượng sao có thể nói ra dáng dấp hoàng đế được? Nhưng ngoại trừ Cửu công tử, còn có thể tìm ai đây?

Hai mắt đen như mực nhìn y hồi lâu, gât gât đầu: “Được thôi, ta sẽ thử nói với phụ hoàng, người cứ ở đây mà chờ”. Ngồi dậy xuống giường, khoác ngoại bào lên, năm sáu cung nhân không ngăn cản, trực tiếp hướng Càn Thanh Cung mà đi.

Một hồi ngồi đợi này, cũng đã đến lúc khắp nơi đèn được chong lên. Bùi Kỳ Tuyên toàn thân sớm đã mất tri giác, thần thờ quỳ một chỗ, chỉ nghe tiếng bước chân quen thuộc tiến vào cửa điện, dần dần gần hơn. Vạt áo dính tuyết ở trước mặt y dừng lại, thanh âm trên đầu thiếu niên nói: “Phụ hoàng đã đáp ứng, tha cho tính mạng già trẻ cả nhà ngươi”. Bùi Kỳ Tuyên vừa muốn ngẩng đầu, một bàn tay đã nắm chặt cánh tay của y: “Bảo ngươi chờ chứ không bảo ngươi quỳ”.

Quỳ nửa ngày có thể nào đứng lên được, Bùi Kỳ Tuyên thân mình lảo đảo, bàn tay kia đem y kéo một cái, cuối cùng đẩy y xuống giường lớn. Cửu hoàng tử nói rõ ràng: “Có điều hôm nay ngươi không được xuất cung, thị độc không thể tiếp tục làm, phụ hoàng đem ngươi thưởng cho ta làm thị đồng, từ nay về sau thay ta làm ấm giường”.

Cung nữ thái giám phụng mệnh thay y phục ướt tuyết của y, mặc vào áo ngủ bằng gấm. Cuộn tròn bên người Cửu hoàng tử một đêm, lại còn ngủ rất thơm.

Hôm sau, Sài Dung lại đến Tư An Cung đi dạo, Sài Di chứng bệnh nặng, thái y đang xem mạch. Sài Dung ở bên ngoài điện chặn Bùi Kỳ Tuyên lại, tay úp trong ống tay áo cười cười: “Ngươi cầu xin Cửu hoàng huynh không bằng đi cầu xin ta, người cha người đác tội chính là mẫu hậu ta, chỉ cần người nói một câu, có thể mạng cha ngươi còn được giữ. Bây giờ chỉ còn nước từ phía đông chợ rau quay đầu trở về khóc tang”.

Một chậu tuyết nước, cả người lạnh lẽo.

Lễ Bộ Thị Lang Bùi Cố, buổi trưa tại phía đông chợ rau chém đầu.

Lão thái giám trong nội điện lên lút nghị luận: “Mấy hoàng tử của vạn tuế gia, ai cũng lợi hại như ai, nguyên tưởng rằng chỉ có thái tử là chín chắn, không nghĩ Cửu hoàng tử tuổi tác còn nhỏ, cũng là một người xuất chúng”.

Cửu hoàng tử trong Ngự Thư Phòng nói với hoàng đế: “Bùi Cố có ý chế giễu hoàng hậu, tội không thể tha. Phụ hoàng vạn lần đừng nên niệm tình cảm khác mà tha cho lão. Nếu muốn ban ân, chỉ cần ngừng truy cứu già trẻ trên dưới trong quý phủ của lão là được. Nếu Bùi Cố nắm lễ nghi đạo học mà đi rêu rao ra ngoài, nhi thần thỉnh phụ hoàng cứ giáng nhi tử của lão xuống làm thị đồng, cũng là cách răn đe cho quần chúng đạo học biết, Khổng Tử đã nói một câu kinh điển là thể diện bất quá cũng chỉ là do hoàng gia mang lại”.

Bọn thái giám lại nói: “Cửu hoàng tử mới là thiếu niên mà làm chuyện quá cay nghiệt độc ác, e là không thọ”.

Tuyết trắng phủ đầy đất, rơi vào mắt người nhắm lại.

Cửu hoàng tử không thể nhẫn nhịn chờ sinh nhật lần tới của hoàng hậu được, Tết Trung Thu mười lăm tháng tám ngày ấy, vùng vẫy cùng mấy hoàng tử ngắm trăng uống hai chén, thể chất vốn đã suy nhược mà còn như vậy, nên không qua nổi tuổi mười sáu.

Thời điểm tắt thở gần kề lại kéo một cánh tay bên cạnh giường lại: “Nói thật một câu, có hận ta hay không?”

Đôi mắt như ba quang liễm diễm đó không còn giống với đôi mắt trong veo đứng mài mực năm ấy nữa, mà là ánh mắt tỏa ra ánh nhìn trong trẻo, không lên tiếng.

Ba quang liễm diễm: sóng gợn mặt nước.

Mùi hoa quế cùng gạch cua thỏa mãn, trăng mười lăm thì tròn vẹn mười sáu.

Bùi Kỳ Tuyên nguyên là thị độc của Cửu hoàng tử, nay trở thành người được Thập Nhị hoàng tử Sài Dung cảm mến thu dưỡng.

“Cửu hoàng tử tối hôm ấy lúc uống rượu đã cho đồng ý cho ta, người là của ta chạy không thoát đâu”. Ngọc phiến nhẹ nhàng nâng lên cái cằm *** xảo: “Chỉ là phải đổi một cái tên khác mới hữu tình hữu thú”.

Có thú vị, có tình thú =]]

Đôi mắt dài hẹp trong hương hoa quế nhẹ nhàng cong lên: “Thập Nhị điện hạ tùy tiện đổi thế nào cũng được”.

Quạt trong tay Sài Dung khua một cái, nở nụ cười: “Nhược Thủy, từ nay về sau liền gọi là Nhược Thủy”.

Cửu hoàng tử đêm đó đối mặt với vàng trăng đêm Trung Thu, cũng cố gắng hát vang lời từ biệt.

Tiếng vang vọng về nơi xa xôi, minh nguyệt nan kiếm bạch đầu nghĩ sơn thủy vinh khô hữu tận, nhược thủy tế tế trường lưu.

Tạm dịch: Trăng sáng khó tìm được người cùng đi đến bạc đầu, nghĩ núi non bạt ngàn cũng sẽ đến lúc tận, chỉ có dòng nước nhỏ là chảy mãi. Câu này nói lý do tại sao Sài Dung lại đặt tên Nhược Thủy.

67. Chương 67: Phiên Ngoại: Chiêu Sính

Chiêu sính là tuyển dụng á. Cảm nghĩ của mình khi làm chương này: anh Phù không phải dạng vừa đâu!~v

Phủ đệ Thái vương gia hiện nay, bởi vì nhu cầu cải cách nội vụ, đặc biệt tuyển một số nữ hầu. Yêu cầu: thân thể khỏe mạnh, tướng mạo đoan chính, phẩm hạnh tốt đẹp. Tuổi từ mười bảy đến hai mốt, chưa kết hôn. Ai có tính cách hoạt bát cởi mở mà chưa có kinh nghiệm làm việc thì được ưu tiên. Hoàn cảnh làm việc thoải mái, đãi ngộ đầy đủ. Từ ngày mùng ba đến ngày mùng năm tháng năm, nếu có ý định muốn làm thì xin mời vào báo danh tại Chắp Sự Sảnh trong nội viện Thái vương.

Thời hạn báo danh là ba ngày, đủ số lượng mới thôi. Địa chỉ ghi danh: cửa Bắc Thái vương phủ trên phố Mộc Thánh, vào cửa rẽ trái ước chừng năm chục bước là đến. Người nào đến ghi danh thì xin mời mang theo ảnh chân dung, hình ảnh màu mực tùy thích.

Mùng một tháng ba năm Xương Nguyên thứ chín, tại Cháp Sự Sảnh bên trong nội viện Thái vương phủ.

Giấy đỏ tươi thắm, một chén mực lớn. Ta trà trộn trong đông người đang chen chúc nhau, vuốt cằm mỉm cười. Chữ viết của lão Trương ở trưởng phòng không tồi, đầu ra đầu đuôi ra đuôi. Tuy rằng lúc ta đọc để hẩn viết nhìn tay hẩn run rẩy đến lợi hại, nhưng hiệu quả thì không chút ảnh hưởng nào đến người xem. Lão lau mồ hôi trên gáy rất nhanh nhẹn, một giọt cũng không để rơi xuống giấy, đáng được biểu dương.

Phòng quản lý sổ sách ở Thái vương phủ.

Kinh thành chín con phố lớn, cả chín con đầu phố giữa phố cuối phố đều dán một tấm tuyển dụng của vương phủ. Thông báo tuyển dụng viết nửa ngày đã xong. Việc đối ngoại ngoài sảnh không tồi. Quần chúng hưởng ứng nhiệt liệt, nên ta mới cố ý đến trà lâu ngồi một chuyến, quả nhiên vừa vào cửa đã nghe người người nghị luận.

“Ta đi hỏi thăm, nghe nói mỗi tháng được lãnh hai lượng bạc, từ xiêm y đến son phấn tất cả đều được đưa đến xứng với mỗi người. Quả nhiên là đại thủ bút, nếu ta là nữ nhân, cũng muốn thử đi xem sao”.

Cây bút của người có tiếng.

“Xưa nay đều nói trong phủ vị tiểu vương gia kia ngoại trừ mẹ của con ruồi là giống cái ra, không có lấy nửa người là giống cái. Bắt đầu từ hôm nay trở trời rồi”. Câu nói này đích thực là phỉ báng, trong phủ vương gia, đừng nói mẹ của con chuột hay mẹ của con ruồi, cứ là người thì cũng còn có Lưu thẩm nữ tính ngất trời mà, sao lại nói không có lấy nửa người là giống cái?

Ta đặt tách trà xuống, phẩy tay áo bỏ đi. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ khiến cho Thái vương phủ oanh thanh yến ngữ khắp nơi, muôn hồng nghìn tía khắp cả cho biết.

Tiểu Thuận bên cạnh hòn giả sơn dán sát vào tai lão tử: “Vương gia, chúng tiểu nhân giấu rất nghiêm mật, hai vị công tử vẫn chưa biết. Có điều đến ngày đó có người tới ghi danh chắc chắn sẽ không giấu được nữa. Làm sao tiếp tục được?”

Ta nghiêng mắt nhìn hẩn: “Đến lúc đó ta tự giải thích. Trời có sập xuống còn có bản vương ta”. Nhìn hai chân người run rẩy thật không có triển vọng. Lão tử ra tay làm chuyện này còn không phải vì các người hay sao.

Chuyện là vào một ngày kia, vừa dịp xuân quang. Ta giương mắt ngắm vườn rau cải dầu trong nhà bếp lớn, đột nhiên hỏi Tiểu Thuận một câu: “Người kết hôn chưa?” Tiểu Thuận nheo mắt cười theo: “Vương gia chắc đang cùng tiểu nhân nói giỡn, tiểu nhân là một đứa lưu manh, vương gia không phải không biết”. “Chưa có dự định gì sao?” Tiểu Thuận cúi đầu chà chà chân trên đất: “Chưa có”.

Lưu manh này là lớn tuổi mà còn độc thân ấy, mình tra thấy nó cũng giống từ Vương Lão Ngũ.

Trong chớp mắt tại chỗ này, ta phát giác ra một vấn đề nội bộ rất nghiêm túc: “Tiểu Thuận người năm nay hai mấy?” Tiểu Thuận xoa xoa mũi: “Tính tuổi mụ là hai sáu rồi”. Hai sáu, bỏ qua thời hiện đại cũng là một thanh niên lớn tuổi chưa kết hôn. Tại thời này, hai lăm hai sáu, ít nhất cũng có ba đứa nhỏ lẻo đẻo bám đuôi rồi.

“Trong vương phủ có bao nhiêu người tương đương tuổi của người?” Tiểu Thuận lại nhếch miệng: “Vương phủ hai năm qua không thay người mới. Trong phủ ngoại trừ Trung thúc, những người khác tuổi cũng không hơn kém tiểu nhân bao nhiêu, lớn hơn ba bốn tuổi cũng có, nhỏ hơn một hai tuổi cũng có. Đều ở đây trước giờ, cũng một dạng là lưu manh giống tiểu nhân”.

Ta ngửa mặt lên trời thở dài, sao lại quên mất vấn đề này chứ. Không ngờ Thái vương phủ một tòa lớn như thế nên đổi tên lại là lưu manh phủ mới đúng. Một ổ Vương Lão Ngũ. Chuyện này không thể lơ là. Ta trên giường suy nghĩ đến nửa đêm, bởi vì tội vô tâm chính sự mà bị Kỳ Tuyên đập xuống giường hai lần, dẫn đến việc hôm sau tứ chi vô lực *** thần ngẩn ngơ (há há:v). Cuối cùng vào buổi chiều, ta đã suy nghĩ ra vấn đề mấu chốt của của sự việc — đó chính là không có cơ hội để yêu đương.

Vương Lão Ngũ là danh từ chỉ nam giới lớn tuổi mà còn độc thân, hiện nay thì có từ Kim Cương Vương Lão Ngũ chỉ nam giới có tiền lớn tuổi độc thân nữa. =]]

Trong phủ nhà người khác tiểu tư nha hoàn gì cũng đều có cả, thiếu niên thanh xuân chạm mặt hoa cúc niên thiếu, bao nhiêu tình cảm đều đang ấp ủ chờ ngày kết trái. Thái vương phủ ngoại trừ Lưu thẩm ra thì nửa thân nữ nhân cũng không có, vì vậy một đám Vương Lão Ngũ chỉ có thể trông coi cái giường trơ trọi. Không nữ nhân thì nhân gian còn gì lạc thú nữa? Một năm đó đã lâu ta không làm trò gì mới nên lần này tâm đã quyết phải làm gì đó mới được.

Gõ cửa trưởng phòng, lão Trương mở cửa mặt mày lo sợ tái mét ngẩng đầu nhìn ta, ta nói: “Tìm mấy tờ giấy đỏ, viết cho bản vương mấy cái thông báo. Ý tứ rõ ràng chút, nhưng trước tiên đừng để hai vị công tử biết”.

Làm chuyện tốt *** thần sáng khoái, tối hôm đó lão tử ôm Diễm Chi, thoải mái một đêm, ngủ thẳng tới trưa luôn.

Sau đó xuất môn đi dạo một vòng, thông báo đều đã được dán.

Từ khi hồi phủ cho đến tối ta đều phải lau một tầng mồ hôi mỏng, may mà Diễm Chi với Kỳ Tuyên biểu hiện không có gì dị thường. Ta đứng trong viện nhìn vọng sang chái nhà bên kia N lần, cũng chẳng thấy có động tĩnh gì hết. Mặc Dư còn chạy tới cùng Trung thúc với Tiểu Toàn nói chuyện, báo với ta là Tiểu Hầu gia đến thao trường xem luyện binh rồi, buổi tối mới có thể trở về, ta cứ nhòm ngó đến nửa đêm, vẫn không động tĩnh.

Gió yên biển lặng rồi cũng đến sáng sớm ngày ghi danh, ta bí mật kéo Trung thúc lại dặn dò, bản vương hôm nay đi tìm Nhân vương uống rượu. Chuyện ghi danh giao cho lão gia ngài cùng với lão Trương bên trưởng phòng, hai vị cứ yên tâm làm việc. Sau đó ta đi vòng cửa sau, chuồn mất.

Đợi đến đêm hôm khuya khoát mới mò về, từ tên gác cổng đến Tiểu Thuận, ai ai nhìn thấy ta cũng không hé răng. Ta vòng về tiểu sảnh, mới vừa rót một chén trà, Diễm Chi đã bước vào, phía sau có Tiểu Thuận đi theo, ôm một đồng quyển trục (1). Ta há miệng, còn chưa kịp nói gì, Diễm Chi cầm trong tay một quyển đưa tới, nhìn ta hơi hốt nói: “Hôm nay có bao nhiêu người ghi danh đều thống kê ở đây”.

Trong cổ họng ta hà hà hai tiếng, Tiểu Thuận đem quyển trục đang ôm trong lòng thả xuống bàn, nhìn mặt Diễm Chi, lại lén nhìn mặt lão tử, lui xuống, ta nhắc tay áo lau lau mồ hôi, Diễm Chi thuận tay cầm lên một quyển trục nói: “Sao không ngồi xuống?”

Ta kéo ghế ngồi, Diễm Chi đưa quyển trục tới: “Đây đều là chân dung người đến báo danh hôm nay. Người trước tiên từ từ xem, ta về phòng ngủ trước”.

Ta lại nhắc tay áo lau mồ hôi: “Được”.

Ôm mớ quyển trục về phòng ngủ, ngọn đèn nhỏ lẻ loi, giường chiếu trống trải. Ta thả đồ đạc xuống, bước chân đi tới trước cửa phòng Bùi Kỳ Tuyền. Tiểu Toàn đứng trên hành lang gấp khúc thưa: “Công tử nói, vương gia mấy ngày nay vì sự vụ mà lao tâm, nên sớm trở về phòng nghỉ ngơi, dưỡng *** thần”. Ta gõ cửa hai lần, không có động tĩnh, sờ sờ mũi quay đầu trở về. Nằm ở trên giường, trần trọc đến nửa đêm, bỗng nhiên khuấy động lên niềm tin cùng ý chí rất kiên định. Vì hạnh phúc của quần chúng, coi như bản thân ta chịu chút khó khăn ủy khuất cũng đáng giá lắm.

Hôm sau trôi qua, ngày tiếp theo nữa cũng kết thúc, ta dứt khoát ở lì trấn giữ trong vương phủ, ba ngày tổng cộng phê duyệt được một trăm năm mươi một người. Chân dung kèm tên người đồng thời chất đống trên bàn sách trước mặt ta. Chỉnh chỉnh tề tề đều là nét mực của Diễm Chi. Tiểu Thuận nói: “Vương gia, tiểu nhân dựa theo lời Bùi công tử dẫn dò, đều đã truyền đạt lại cho Trung thúc bọn họ, phàm là người miệng lệch mắt lé mặt rỗ, căn bản đừng ghi danh lại. Những người được ghi danh đều đã chọn cẩn thận. Vương gia nhìn kỹ một chút”.

Ta ho khan một tiếng: “Ghi danh cũng không ít người nhỉ”. Tiểu Thuận nói: “Vốn là còn nhiều người lắm cơ, vì ngày đầu đã có hơn trăm người đến ghi danh, nhưng hai ngày nay chỉ có mười mấy người. Nếu không phải là.....” Nói câu thỏa đáng mà mới phun ra có một nửa đã nuốt vào lại. Ta nói: “Nếu không phải là gì?”

Tiểu Thuận nhìn chằm chằm mũi chân: “Nếu không phải mọi người đổ xô chạy đến Phủ tướng quân của Phù Tiểu Hầu gia sát vách, người đến phủ ta sẽ còn nhiều hơn nữa”. Vội vàng chuyển mắt nhìn lão tử tay nắm thành đấm: “Vương gia hai ngày nay đều ở trong phủ, nên không thấy phủ tướng quân dán cáo thị tuyển người, chính là dán cáo thị sát cạnh thông báo của chúng ta. Bên đó nói ai vào phủ thì được tới hai mươi lượng bạc, vì vậy ai chen không nổi bên kia mới qua ghi danh bên này. Ô vương gia ngài đi đâu vậy?”

Ta tàn bạo mà phát ổng tay áo: “Đi ra ngoài nhìn một cái”.

Tên gác cổng ở phủ tướng quân khuôn mặt tươi cười làm lạnh: “Thật xin lỗi Thái vương thiên tuế, Tiểu Hầu gia hẹn mấy vị tướng quân đến Yến Tê Lâu nghe từ khúc rồi, trước khi đi dặn dò tiểu nhân, không đến nửa đêm sẽ không về”.

Ta về vương phủ lòng ngổn ngang tay cuộn thành nắm đấm hướng bàn sách đập một cái: “Gọi lão Trương bên trưởng phòng sang đây, viết tiếp”.

Viết thông báo, chuyện tuyển người, ghi là bởi vì trong vương phủ có biến đổi, cho nên gỡ xuống không còn hiệu lực nữa!

Tiểu Toàn co rúm lại nói: “Vương gia, Tô công tử nói chuyện này nếu vương gia đã muốn làm, nhất định phải làm tới cùng”.

Tối đến, trong phòng ngủ Diễm Chi. Ta ôm lấy bờ vai đơn bạc, đôi mắt thành khăn nhìn hai con người đen nhánh kia: “Diễm Chi, chuyện này do ta không tốt, đáng lẽ phải cùng người bàn bạc trước. Thật sự ta nghĩ mọi người trong phủ tuổi đã không còn nhỏ, nhất định phải nhanh chóng giải quyết vấn đề cá nhân”. Cúi đầu xuống đôi môi mềm mại hôn một cái. Người trong ***g ngực không nói gì, cũng không có gì cần nói.

Vào buổi tối một ngày, trong phòng ngủ Kỳ Tuyên, ta dang tay ôm thân thể nhỏ gầy, ở bên tóc mai thành khăn nhỏ giọng lèo nhèo: “Kỳ Tuyên, chuyện này là ta không tốt, lẽ ra nên cùng người thương lượng. Ta thật sự là.....” Nói tới đây bờ vai đã bị đẩy một cái: “Một khi ở trong phòng ta, đừng nói đến những người khác cũng đừng nhắc đến những chuyện khác”.

Rồi tiếp sau đó, lão tử khiêng cái thang đặt ở đầu tường ngó đến năm ngày nhưng cũng không dám làm gì khác. Nửa đêm thì cửa phòng ngủ bị một luồng kinh phong đá văng. Ta phấn chấn *** thần bò dậy, XX, nén giận làm ổ trong nhà năm sáu ngày cũng coi như đợi được một khắc hiện tại. Nội dung sau đó thế nào ta không kể nữa đâu. Nói chung, tới buổi trưa là ta xuất hiện rực rỡ sắc màu, trời tựa như trong trẻo lên, hình như còn có mưa.

Liên đó, nội vụ Phủ phủ tướng quân có biến động, chuyện tuyển người cũng hết hiệu lực dẹp sang một bên. Thái vương phủ ghi danh một trăm năm một người, chỉ giữ lại được mười một người.

Trên hành lang uốn khúc, trong phòng ăn, đều có thể nhìn thấy màu hồng đào cũng có thể nhìn thấy màu trắng nõn. Tiểu Thuận làm đại diện, văn kiện Bát vương gia ta đẩy sức sống truyền xuống: “Đối tượng để tán, không nhiều. Ai được, ai không còn chưa biết. Nhân duyên là dựa vào chính mình ra sức tạo nên, chỉ có tích cực chủ động, mới có hạnh phúc nhân sinh”. (Câu này mình biến tấu một tí =))

“Tô công tử, chữ Yên trong tên nô tỳ hóa ra viết như vậy. Nô tỳ trước giờ cứ cho là hỏa bên cạnh nhân mới là chữ Yên của nô tỳ chứ. Chữ Yên của nô tỳ với chữ yên trong làn khói có gì khác nhau? Nô tỳ sau này đều mỗi ngày cùng Tô công tử người học chữ có được hay không?”

Chữ yên: nghĩa là khói, gồm chữ hỏa: ghép với chữ nhân: mà thành. Còn chữ yên: này mới là tên bà chị kia nhưng chị ý cứ tưởng tên mình trước giờ nghĩa là chữ yên khói cơ.

“Bùi công tử, đây là trà hoa nhài nô tỳ tự tay nấu, nô tỳ nghe nói công tử yêu thích hương hoa nhài nên cố ý làm cho công tử nếm thử. Nước cũng là do nô tỳ hứng từ nước mưa, một chút cũng không để người khác nhúng tay vào. Công tử nếm thử đi”.

(Gặp trai đẹp ai cũng tớn tớn hết =]], huống hồ đây là phủ Thái vương!)

.....

.....

Rốt cục cũng có một ngày, Phù Khanh Thư qua đây đi dạo, Phù đại hiệp gần đây không sợ phiền toái, lần nào đến cũng đi cửa chính. Quay về uống hớp trà thấy trên miệng tách in một vết hồng phấn, cười cười, tay bưng tách trà buông lỏng, một tách trà nóng trực tiếp đổ lên đùi lão tử.

Hoàng hôn, sương mù. Ta gõ cửa trưởng phòng, lão Trương mặt mày lo sợ tái mét ngẩng đầu nhìn, ta nói: “Tìm vài tờ giấy đỏ, viết cho bản vương cái thông báo”.

Thánh thượng có dạy, bản thân biết tiết kiệm thì làm giàu cho thiên hạ. Vương phủ dự định hôm nay sẽ bắt đầu quá trình điều chỉnh sự vụ. Phàm là nữ hầu mới tuyển, mỗi người được phát cho năm mươi lượng bạc, cho trở về quy gia.

Mười tám tháng tư năm Xương Nguyên thứ chín, tại Chấn Sự Sảnh bên trong nội viện Thái vương phủ.

Cây nho chín che bóng hoa hồng. Ta nhìn vẻ mặt khóc thảm của Tiểu Thuận mà nói: “Nhân duyên, không thể cưỡng cầu. Nếu vận mệnh đã an bài, tự khắc sẽ có cơ duyên phía trước thôi”.

(1) Quyển trực là cái này nè, coi phim thấy hoài:

68. Chương 68: Phiên Ngoại: Hoán Hồn Ký (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đêm mười ba tháng tư, trong phòng một mình ta cô đơn nằm ngủ.

Bởi vì đã xảy ra một sự cố nho nhỏ.

Chính là ngày hôm trước, Phúc vương từ biên quan trở về, tặng ta hai vò Bồ Đào Tửu tốt nhất ở Tây Vực. Sản xuất từ nho thuần chủng, tuyệt đối không bỏ thêm bất kì sắc tố *** dầu nào. Tiểu Thuận kiến nghị để nhà bếp làm đĩa tiểu sao (1) cho vương gia nhắm rượu, bị ta một hơi gạt bỏ. Tiểu sao phàm tục, được xông khói lại còn nấu trên lửa. Trong thơ nói rất hay, Bồ Đào mỹ tửu dạ quang bôi. Ta nói: “Tiểu sao không hợp, toàn bộ đổi thành món mát. Thức ăn yếu tố tịnh (tịnh là *** khiết nguyên chất), tìm cách làm mấy đĩa thủy *** trổ hoa (2) với tương áp tử (3). Xong xuôi thì bày biện trong hành lang uốn khúc. Đừng lầy lỳ, cứ đem ba cái bát lưu ly đến để ta cùng hai vị công tử uống rượu”.

Rượu ngon Bồ Đào một chén uống trong đêm. Ý nói phải uống một cách thanh tịnh.

Ta đem hai vò rượu đặt trên bàn đá, hào tình vạn tượng nói với Diễm Chi và Kỳ Tuyên: “Ngày hôm nay đem chúng uống cạn mới thôi!” Màu sắc đỏ sậm, trong vị đắng lộ ra hương rượu *** khiết. Chậm rãi rót ba bát không đầy, ta nhìn chằm chằm Bùi Kỳ Tuyên trong lòng bắt đầu đếm ngược. Bồ Đào Tửu ngấm từ từ, vì vậy ta bắt đầu từ mười lăm đếm đến một, Kỳ Tuyên nhắm hai mắt ngã vào vòng tay lão tử đã chuẩn

bị dang sẵn, Diễm Chi lạnh nhạt nói: “Hôm nay dừng tại đây thôi”. Ta đưa tay kéo lại: “Vậy sao được, rượu vừa mới mở mà. Đợi ta mang Kỳ Tuyên về phòng, trở lại sẽ cùng người uống tiếp”.

Ôm Kỳ Tuyên đưa hần vào phòng ngủ, thu dọn ổn thỏa để hần ngủ ngon, còn bón cho hai hộp nước ấm. Ta quay lại cùng Diễm Chi tiếp tục.

Mùa xuân, trăng sáng trên cao, xung quanh gió mát, còn có Diễm Chi bên cạnh ta. Đây là ý cảnh gì? Người không say rượu mà say ý cảnh. Huống hồ đã uống cạn một vò, lão tử, không đúng, trong tình cảnh này không thể nói lời thô thiển. Ta, mới say một tí thôi.

Vì vậy ta đương nhiên là ôm Diễm Chi rồi, không phí thời gian mà đem hần dựa sát vào cột. Đêm như thu thủy dễ hành sự, ta hôn một cái lại một cái, cởi một món lại một món. Vừa chạm vào nội bào lão tử liền thu tay lại, lý trí của ta, cũng may mà Diễm Chi mặc nhiều. Đây không phải ý cảnh lão tử muốn, làm ở chỗ này lỡ đâu có ai trong xá nào nhìn lên thế chẳng phải hời hợt lắm sao. Diễm Chi của ta đâu thể tùy tiện cho người khác nhìn được, ta nhặt ngoại bào của hai người ôm lấy Diễm Chi, nhất quyết vọt vào phòng ngủ.

Không gian ngập tình, cái gọi là tràn trề, cái gọi là thoải mái, đều được lão tử hưởng thụ còn hướng lên trời xanh tuyên thệ, mẹ nó rượu thật là thứ tốt.

Đến giữa trưa hôm sau rời giường, cơm nước xong xuôi trong lòng lão tử chợt có hơi bất an, phẳng phất hình như đã quên chuyện gì thì phải. Sau đó ta đi thông thả vào vườn trầm tư tản bộ, ngó một chút đằng sau tường, tỉnh ngộ ra, bản thân đã quên mất hôm qua là ngày gì.

Thực ra ngày không qua không có gì là bất thường, có điều đó là ngày mà Phù Khanh Thư sẽ leo tường qua đây.

Ta một mặt niệm A Di Đà Phật, một mặt lên vào phòng ngủ của mình, trong phòng không có gì khác biệt, giường chiếu tề tề chỉnh chỉnh, bình hoa để ngắm vẫn không chút tổn hại. Ta thở một hơi xoay người ta ngoài, chỉ va nhẹ trúng góc bàn. Thế mà rắc một tiếng, sau đó choang cái rầm. Ta nhìn đồng mảnh vỡ của bàn tròn đựng cây hoa lê lại niệm tiếp A Di Đà Phật. May mắn, hôm qua phòng ngủ Diễm Chi cách hành lang tương đối gần, có lẽ hần đi chưa xa đã quay về rồi. Đồng mảnh vụn không nhiều không ít mà đúng tám mảnh, Phù đại hiệp võ công mấy năm nay quả là càng ngày càng *** tiến. A Di Đà Phật, A Di Đà Phật.

Ta đến vườn rau tìm cái thang, khiêng ra sau vườn. Tiểu Thuận sau lưng ta nói: “Vương gia, buổi sáng nô tài nghe nói, Phù Tiểu Hầu gia đi Sướng Hoan Các nghe từ khúc, e là nửa đêm không về được”. Ta đem thang dựng xuống đất: “Ồ hay, nhiều chuyện quá! Bản vương muốn lên nóc nhà xem phong cảnh, nói với ta tình hình Phù tướng quân sát vách làm gì?!” Tiểu Thuận nhanh nhẹn ngoan ngoãn ngậm miệng, nhìn ta đem cái thang trả lại về vườn rau, rồi theo ta vào tiểu sảnh, rót một chén trà nóng: “Vương gia, đây là trà Lư viên ngoại từ Giang Nam mới đưa tới, ngài dùng thử xem”. Ta bưng chén trà thổi thổi, bỗng nhiên thấy Tiểu Toàn cầm cái gì đó từ ngoài cửa vội vã đi vào, thấy lão tử, cuống quýt đem cái vật đó giấu vào tay áo.

Ta nhắm một mắt nhìn nó hồi lâu: “Giấu giấu cái gì đó? Đem ra ta xem thử”.

Tiểu Toàn ấp a ấp úng vờ vờ nhăn nhó, rề rề lôi ra trong tay áo một thiếp mời vẽ ám hoa: “Bẩm Bẩm báo vương gia, nô tài muốn chuyển tới, là Thấm lão bản đưa phẩm hương thiếp cho vương gia”. Thấm lão bản? Phẩm hương thiếp? Hai ngón tay ta kẹp lấy tờ thiếp mời, nhìn chữ cũng có thể nhận ra: bỗng môn hôm nay trà sơ mới nhập, trà Mộc Hương cung nghênh. Sĩ Tuấn cản trình.

Mời uống trà? Mời ai?

Ta miết miết thiếp mời, trầm ngâm không nói. Tiểu Toàn lấp ba lấp bắp nói: “Vương gia, Thấm lão bản hai năm qua thường luôn đưa thiếp mời đến đây, Tô công tử lúc nào cũng kêu nô tài về nói với vương gia là sự vụ bận rộn trăm bề, không phân thân mà đi được nô tài ”

Hóa ra là mời ta. Nếu Phù Tiểu Hầu gia đã có từ khúc để nghe, lão tử nhàn rồi đi uống trà chắc cũng không việc gì. Ta nói: “Vừa hay bản vương hôm nay rảnh rồi, Tiểu Thuận đâu, giúp bản vương thay xiêm y. Đi đến chỗ Thấm lão bản xem một chút”.

Tiểu Toàn run lấy bầy báo: “Vương gia, ngài thật sự muốn đi Ninh Du Quán? Nếu không thì để nô tài báo trước cho Tô công tử một tiếng?” Bị ta xua tay cản lại: “Khi nào Tô công tử ra đây thì nói cũng được. Để hần nghỉ ngơi nhiều một chút”.

Tiểu Thuận tìm được trong tủ một bộ xiêm y mới ***, lấy ra một cái ***g đàn tre đủ thứ đồ hương thơm bay khắp cả. Ta chọn qua đổi lại, cuối cùng cầm theo một chiếc quạt còn mới xuất môn. Tiểu Thuận đưa ta lên kiệu: “Nô tài không theo được rồi”. Sau đó phân phó kiệu phu đi đến Ninh Du Quán.

Ta hướng mắt lên trời xanh tuyền thệ, mãi cho đến một khắc đó khi ta bước vào nhĩ gian của Ninh Du Quán, ta mới xác thực là nhà hắc bán nước trà.

Nhưng khi Thẩm lão bản vừa đi ra, lão tử nhìn khuôn mặt nở nụ cười của hắc, nhất thời bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra vị huynh đệ này, cũng là một trong những ngọn cỏ bên trong đám cỏ dại mọc khắp nơi của tiểu vương gia. Hơn nữa, không thể không nói, là một ngọn cỏ rất xanh tươi.

Tên Thẩm lão bản này là một trong vô vàn nam nhân của Sài Dung, hơn nữa còn là người trẻ tuổi xinh đẹp.

Dĩ nhiên là tướng mạo không sánh được với Bùi Kỳ Tuyên của ta, khí độ lại càng không có được bằng Diễn Chi của ta. Nhưng tổng thể xem ra, nếu như là bộ dạng thường ngày hồi đó, chắc cũng là một tiểu bạch kiếm nhanh nhẹn. Làm vậy a, Sài Dung! Làm vậy!

Sau đó, ta nhiều lần nhấn mạnh nói, ta một khi đã minh bạch lập tức sẽ vắt chân lên cổ mà rút lui, lúc đó Thẩm Sĩ Tuấn vỗ tay hai cái, dưới sự chuẩn bị sẵn mà phô hàng tươi mới của hắc ra, trời đất chứng giám ta một chút cũng không thấy gì, tại sao không ai tin lời lão tử hết vậy???

Lão tử trở về vương phủ, gõ cửa phòng Kỳ Tuyên, Kỳ Tuyên không phản ứng. Đi tìm Diễn Chi, hạ nhân nói Tô công tử đang cùng quần gia bàn bạc. Đi tới gõ cửa phủ tướng quân sát vách, gác cổng nói Phù tướng quân buổi chiều có trở về nhưng lại đi uống rượu rồi.

Từ đầu đến cuối không nhìn thấy Tiểu Thuận đâu, Tiểu Toàn nói trong nhà Tiểu Thuận có đứa cháu dâu cần gả, xin nghỉ việc đi gặp bà mới rồi. Tiểu Toàn nơm nớp lo sợ nói: “Buổi chiều lúc Tô công tử hỏi, Tiểu Thuận nói cho Tô công tử là vương gia thay bộ y phục mới đến cửa hàng của Thẩm lão bản chơi rồi”.

Ta gật đầu không nói gì, vì không cần thiết phải nói, ta trước khi đi biểu hiện thế nào, ngôn ngữ ra sao, ăn mặc cái gì, Tiểu Thuận nhất định sẽ cận kề báo cáo từng cái. Lão tử thức thời, lúc gió cao không ai nghênh đón cứ thế mà bước đi.

Thế là ngay sau đó, trời tối, ta uống hai hớp rượu, trải chăn gối lạnh lẽo thổi tắt ngọn đèn lẻ loi, cô đơn nằm ngủ.

Mơ mơ hồ hồ nhẹ nhàng thoáng qua, nghe được thanh âm của một người quen.

“Tiểu huynh đệ, người gần đây sống có tốt hay không a?”

Mẹ nó không phải ta nghe nhầm, giọng nói của lão khoa trưởng ngoại trừ nghe được trên cầu Nại Hà thì nơi khác đều không có khả năng. Đặc biệt là phòng ngủ của Thái vương phủ nơi dương thế.

“Tiểu huynh đệ, đừng nghi hoặc. Chính là ta không sai. Ta lên đây để mở rộng một mục nghiệp vụ, thuận tiện thăm người một chút

Mịa nó khoa trưởng, đến nhìn huynh đệ ta cũng chọn cách có khí chất phét, biến hình ra trên khoảng không đầu giường, còn mang theo hai ngọn lửa ma trời xanh biếc, ngoại trừ Mã Tiểu Đông ta, gan to mặt lớn cỡ nào cũng sẽ bị lão dọa té ngã đó.

Khoa trưởng vắt chéo chân ngồi trên băng ghế bên cạnh giường, rất có nề nếp trong nhà: “Tiểu huynh đệ, lúc này cùng người không thường liên hệ, thói quen sống thế nào?”

Ta bò dậy ngáp một cái: “Vẫn tốt, cứ tạm tạm qua loa mà đối phó thôi. Lão gia ngài tìm ta có việc?”

Khoa trưởng thu lại mấy ngọn ma trời đánh giá ta từ trên xuống dưới: “Nhìn vẻ mặt, người gần đây hình như không hài lòng”.

“Không phải gần đây không hài lòng, mà là ngày hôm nay có chút không hài lòng, trong nhà náo loạn có chút phiền phức”.

Khoa trưởng cau mày gật đầu: “Cũng phải, tiểu huynh đệ người chân đạp ba cái thuyền, vô tình bỏ rơi trong dòng nước một hai cái cũng là chuyện thường như cơm bữa”. Thật con mẹ nó vạch áo cho người xem lưng.

Khoa trưởng thấy lão tử không nói, lại ngưng thần nhìn ta suy tính, sau đó thở dài: “Tiểu huynh đệ, không phải ta nhiều chuyện, hỏi người một câu, tình huống bây giờ như thế, người phải nghĩ tới việc đi chinh đồn một chút chứ?”

Ta nói: “Khoa trưởng, vô đề tài chính”. Vô sự thị hảo, phi gian tức đạo. Lão gia tử từ xa đến thăm ta, nhất định có việc, hơn nữa nhất định phải chuyện gì tốt.

Nghĩa là tưởng như quan tâm nhưng thật ra có ý đồ. Lão khoa trưởng hỏi han quan tâm anh Đông chắc chắn có mưu đồ gì đó chứ hơi đâu tốt dữ!

Quả nhiên, khoa trưởng nhìn ta nở nụ cười thâm trầm: “Tiểu huynh đệ, biết sao ta gọi người một tiếng huynh đệ không? Vì ta tán thưởng người thẳng thắn nhất! Đầu óc lại không tệ! Vì vậy, người đầu tiên ta nghĩ đến chính là người!”

Ta nói: “Mịa nó, khoa trưởng, lão không phải khai phá được hạng mục gì mới nên tìm huynh đệ ta làm thí nghiệm đó chứ?”

Hạng mục hoàn hồn tăng cao giá trị tài sản của lão khoa trưởng tên gọi là “Thay đổi góc nhìn thế giới”. Mẹ nó còn không phải là cùng một loại chế ra thì là gì. Trưởng phòng nói, tên tuy rằng hơi quê mùa, nhưng nội dung không hề tầm thường. Phát triển, đổi mới, lại có chí khí.

Khoa trưởng lập lòe mấy ngọn lửa ma trời đối với ta đại khái nói rõ: “Cũng như người thôi, tiểu huynh đệ, người có muốn thay đổi góc nhìn từ vị trí khách quan trên một bàn cờ mà quan sát đến nhân sinh hiện tại không? Ba vị công tử đó, trong ba người đến tột cùng là ai thích người nhất, người thích ai nhất, nói người không muốn biết thì là nói dối đúng không?”

Ta thừa nhận lúc đó lão tử có chút trống rỗng nên bị trò đùa vật này mê hoặc dao động một hồi thể là cắn câu, gật đầu đến mức như cam tâm tình nguyện.

Nghe xong giảng giải, cũng coi như ta đã hiểu, cái gì mà thay đổi cách nhìn thế giới, nghĩa là đoạn chính mà hoán hồn qua một ngày. Cũng nghĩa là đi tìm cái xác khác, đem hai hồn đổi qua cho nhau. Để xem thử người bên cạnh ta khi không có mặt ta thì làm những việc gì. Cái tình tiết này xưa rồi điếm, mới mẻ gì chứ.

Ta một bên nói nhảm chán một bên để lão khoa trưởng câu hồn lão tử từ trong xác Sài Dung ra. Một đoàn lửa ma trời bên cạnh khoa trưởng bỗng rực lên, như mũi tên chui thẳng vào lỗ mũi Sài Dung.

Ta hơi kinh ngạc: “Cái thứ kia là.....” Khoa trưởng nói: “Thân thể không có hồn chẳng khác gì đã chết, người tráo hồn qua thành hắc còn hắc thay thể làm người một ngày”. “Thay thể một ngày? Chuyện này để chơi hả? Lỡ hắc muốn lợi dụng xác lão tử làm gì đó Kỳ Tuyên thì sao, lại đối với Diêm Chi làm gì, sau đó còn Phù Khanh Thư nữa.....” Khoa trưởng cười khan: “Người yên tâm, so với hắc thì không ai đáng tin bằng. Ta động tay động chân với hắc một chút, ngày mai trừ việc cùng ăn cùng ngủ, hắc sẽ không làm được gì khác đâu”. Trong lúc lão khoa trưởng đứng cười gượng, lão tử đã xuyên tường lên đến nóc nhà. Nhìn thấy trên nóc nhà cái thân xác mà lão tử phải nhập hồn, ta cuối cùng cũng minh bạch tại sao lão khoa trưởng nói cái thân xác này đáng tin.

“Hắc” Nếu nhập vào thân xác lão tử, ở vài phương diện nào đó đích thực rất đáng tin.

Ta chỉ vào thân xác trên nóc nhà, tay nắm thành quyền: “Mịa nó, khoa trưởng, lão đùa cũng hay gồm. Đây rõ ràng là thân xác con mèo mà”.

Khoa trưởng nịnh hót cười: “Tiểu huynh đệ, nhìn thật tốt, ta phải mất một lúc mới nhìn ra nó là con mèo. Không sai, chính là con mèo”. Một phát cản ta đang định tiêu sái bay về: “Ta kể người nghe cái này, không lâu trước đây Diêm Vương của chúng ta ở trước điện đăng báo một chuyện. Có một người ngoài ý muốn gặp điều bất trắc mà chết, khoa thương vong an bài cho hắc hoàn hồn lại, tình nhân của hắc hiện tại cũng chính là tình nhân của cái thân xác mà hắc nhập hồn. Tình huống cũng tương tự người. Vì vậy hắc sinh ra nghi hoặc, vị tình nhân ấy vì bản thân hắc cho nên thích hắc hay là vì thích chủ nhân cái xác trước kia nên

mới thích hẳn. Rồi một ngày kia, hẳn ngã ngựa linh hồn xuất ra ngoài, con ngựa cũng vừa chết bên đường nên hẳn không chú ý mà nhập luôn hồn vào nó. Kết quả người đoán thế nào?” Ta nói: “Như thế nào?”

Khoa trưởng nuốt nước miếng nhuận nhuận cổ họng: “Vị tình nhân kia sẽ sở nhận ra con ngựa đó chính là hẳn, lập lời thề muốn biến thành ngựa giống vậy để đối đãi với hẳn. Cuối cùng, khoa thương vong đem hồn hẳn một lần nữa trở lại, từ đó vô lo vô nghĩ mà sống qua ngày”.

Khoa trưởng động tình lau lau nước mắt, ta cảm khái nói: “Mịa nó chứ!”

Khoa trưởng dưới cảnh trời đêm thăm thăm hỏi ta: “Tiểu huynh đệ, người nghe xong thấy cảm động không?” Ta nói: “Cảm động”.

“Đáng để suy nghĩ sâu sắc không?” “Đáng”.

“Người tin không?” “Không tin”.

“Thế người muốn tự mình kiểm chứng một chút không?” “Muốn”.

(1) Tiểu sao: kiểu như món xào á:

(2) Thủy *** trầu hoa: Là tên một món ăn truyền thống ở Trung Quốc. Hiểu đơn giản là chân giò trắng nõn óng ánh, tươi ngon có hương vị được hầm với hương liệu.

(3) Tương áp tử: Vịt hầm tương kiểu thế:

69. Chương 69: Phiên Ngoại: Hoán Hồn Ký (2)

Sáng sớm, ta ngồi trên chái nhà, đưa tay lên miệng liếm liếm, rồi bôi bôi lên mặt, đứa cháu của Trung thúc đứng trên đất, ôm bình sữa chỉ chỉ ta hô lớn: “Gia gia Gia gia Con mèo rửa mặt kìa, trời hôm nay chắc muốn nổi bão quá!”

Khoa trưởng nhập vào con tắc kè, nằm nhoài bên tai ta nói: “Tiểu huynh đệ, người yên tâm, ngày hôm nay ta sẽ luôn ẩn thân bên cạnh người. Xảy ra chuyện gì còn có ta. Hiện tại cảm giác thế nào”.

Ta gãi gãi lỗ tai: “Cũng không tệ lắm, cách mặt đất gần rồi, đến tận nơi xem sao”. Bốn cái chân dễ dàng thẳng bằng đứng lên, lão tử một hơi hít sâu, nhún người hướng phía mặt đất nhảy xuống, tiếp đất an toàn. Làm mèo, chính là đơn giản như vậy. Ta cong lưng, giữ lắc lông mao. Tiếc là vẫn không giữ hết được một đồng bộ chết trên người.

Con mèo bị lão tử nhập hồn thật ra ta đã biết nó từ lâu, nó là sủng vật duy nhất của Thái vương phủ, là gia sủng của lão Hứa bên phòng gác cổng. Suốt ngày du dương trên mấy cái nóc Thái vương phủ mà tắm

nặng. Tướng mạo con mèo này cũng coi như xốc vác, mấy cọng râu mép dài khiến ta khá yêu thích. Vì đã hai tuổi, nên không sợ người. Phỏng chừng do quá béo tốt, ban ngày chỉ thấy nó nằm ngủ.

Hơn nữa, con mèo này là một con mèo vằn chính cống, thế mà lão Hứa cứ khẳng khẳng gọi nó là Hổ Bì, chuyện này vẫn khiến lão tử nghi hoặc khó hiểu.

Da hổ, tuy nó là mèo vằn nhưng lão Hứa cứ thích gọi vậy, chắc nghe cho oai.

Đáp xuống đất vừa đi được hai bước, đằng sau liền nghe tiếng lão Hứa hô hoán: “Hổ Bì Tới đây ăn cơm nào” Ta có chuyện thực tế cần làm hơn là đi ăn, không thèm để ý quay ngoắt đầu lại, ba lủi hai chuồn nhắm vào nội viện mà chạy.

Trong tiểu sảnh đang chuẩn bị bữa sáng, người người bày bàn ghế sắp bát đĩa đi tới đi lui. Ta ngồi xổm dưới mái hiên. Còn phải nói, thế giới trong mắt ta một khắc này, trở nên lớn hơn rất nhiều. Khoa trưởng nói bên tai ta: “Tiểu huynh đệ, cảm giác mới mẻ đúng không”. Ta muốn nói mới mẻ, bỗng ngoác miệng kêu “meo” một tiếng, chính mình sợ hết cả hồn. Mở miệng nói hai tiếng nữa, mịa nó vẫn là tiếng “meo meo” to tướng. Thích ứng, cần phải chờ thích ứng đã.

Tiểu Đắc trong tiểu sảnh nghe thấy tiếng kêu trên hành lang bèn ló cái đầu tròn tròn ra, ô hay một tiếng. Ta liếm liếm ria mép, không quan tâm tới hắn. Đằng xa, người bên kia hành lang là Kỳ Tuyên đang bước tới. Lão tử mặc kệ đám bộ chết đang tha hồ hút máu trên cổ, vươn người nhảy lên hành lang uốn khúc, ngóng nghênh ngồi trên lan can.

Ngửa đầu nhìn người, cảm giác quả nhiên khác biệt. Kỳ Tuyên của ta mặt mày mũi miệng từng thứ như được phóng to ra, càng to đến mức thích mắt vui tai. Ta yêu nhất bộ dạng lưỡi nhác của hắn nửa tỉnh nửa mê, chỉ riêng ánh mắt cũng khiến người khác không nhận được sẽ đem hắn về ghim lại trong ổ chăn.

Khoa trưởng bên tai ta thấp giọng nói: “Tiểu huynh đệ, diễn đi, nhớ chậm một chút”. Ta giơ chân lên trước mặt, ở khóe miệng sượt qua một cái. Thời khắc Kỳ Tuyên đứng đây, từ tầm mắt lão tử cứ thế mà đi qua luôn, nhìn cũng không thèm nhìn ta một cái, trực tiếp đi vào tiểu sảnh. Tiểu Đắc trợn mắt nói: “Ê ê ê, mày mau biến đi!” Lão tử phần nộ nhảy xuống hành lang, nghe thấy Tiểu Toàn nhỏ giọng nói với Kỳ Tuyên trong tiểu sảnh: “Công tử, vương gia còn ngủ, ăn cơm trước thôi”. Ta vênh tai lên nghe, giọng nói của Kỳ Tuyên lọt vào: “Cũng được”. Chỉ có hai chữ.

Ta nhin không được nhếch nhếch ria mép, mơ hồ lại nghe thấy tiếng bước chân. Là Diên Chi. Chưa kịp phóng lên lan can, thân ảnh đã lướt qua chỗ của lão tử mất tiêu, cũng vào tiểu sảnh. Tiểu Toàn hô gọi Tô công tử, ta nghe thấy Diên Chi đáp một tiếng. Tiểu Toàn nói: “Tô công tử, vương gia còn ngủ, ngài cứ ăn trước đi”. Ta lại vênh tai lên ngóng, Diên Chi nhân nhặt đáp: “Được thôi”. Cũng chỉ có hai chữ.

Một buổi sáng, ngoài hai chữ đó ra không nghe hơn được cái gì.

Chờ trong tiểu sảnh cơm nước xong xuôi, Tô công tử về thư phòng ngồi một chút, Bùi công tử vào vườn đi dạo. Ta bám theo sau lưng Kỳ Tuyên từ nội viện ra ngoài vườn, rồi theo vào ngôi đình bên hồ Vọng Tinh xa xa, lông mao trên người run lẩy bẩy chậm chậm bước vào đình, nhảy lên ghế đá bên cạnh Kỳ Tuyên ngồi

xổm xuống, kêu một tiếng meo bắt chuyện, để xem hần có nhận ra ta hay không.

Ta phát một tiếng này, so với tiếng mèo thông thường thì thâm ý mười phần. Kỳ Tuyên sóng mắt đung đưa lưu chuyển, tức khắc nhìn về phía ta, chớp chớp mắt nhìn một giây, quay đầu, đứng dậy, ra khỏi đình.

Khoa trưởng sâu xa nói: “Tiểu huynh đệ, xem ra vị này không nhận ra ngươi”.

Ta lại mò vào thư phòng, Tô công tử công vụ bề bộn, ta bị người trong phủ đi tới đi lui xin chỉ thị vấp phải ba lần, thức thời tạm từ bỏ. Lại vòng ra sau vườn.

Nhảy lên chái nhà, lại nhảy thêm cái nữa tiếp đất, thuận lợi! Cũng không cần giấu giấu diêm diêm, trực tiếp nghênh ngang lên trước. Hạ nhân trong phủ tướng quân so với vương phủ đông hơn nhiều, thấy lão tử cũng chỉ nói: “Con mèo bên Thái vương phủ sát vách qua đây rồi, dặn nhà bếp trông coi thức ăn cẩn thận chút”.

Ta khinh xa thực lộ đi tới trước cửa phòng ngủ Phù Khanh Thư, nhảy lên cửa sổ nghe ngóng, không có động tĩnh. Khoa trưởng bên tai ta nói: “Ta rất có văn hóa vào nhìn thử rồi, không có ai hết”.

Xe nhẹ chạy đường quen, tóm lại là quen thuộc mọi thứ nên hành động dễ dàng.

Từ trong ra ngoài lang thang một vòng, rốt cục ở vườn hoa của phủ tướng quân tìm được Phù Khanh Thư. Phù Khanh Thư đang luyện kiếm, múa kiếm hổ hổ sinh phong, bạch quang lập lòe. Khuôn viên một trượng mà kiếm quét tới tập tứ phương. Ta suy nghĩ một chút, hay là tránh người trước, mất công lại ngộ thương.

Hổ hổ sinh phong: Mạnh mẽ, uy lực.

Nhảy về phủ Thái vương, lại đến cửa thư phòng lượn lờ một chuyến, nghe được Diễm Chi cùng ai đó đang hỏi về lão tử: “Vương gia vẫn chưa dậy sao?” Đáp lại chính là Tiểu Thuận: “Vẫn chưa, nô tài vừa đến phòng vương gia nhìn, ngài ấy vẫn chưa dậy. Công tử muốn qua xem một chút không?” Trong phòng tĩnh lặng chốc lát, lại nghe Diễm Chi nói: “Thôi, cứ để vương gia nghỉ ngơi”.

Một câu nói thức tỉnh ta trong mộng, đáng lẽ nên đi nhìn lão tử trong thân xác Hồ Bì một chút chứ, không đúng, phải là nên đi nhìn thân xác tiểu vương gia đã xảy ra chuyện gì một chút chứ!

Ta dựng thẳng đuôi lên, lên vào phòng ngủ Thái vương. Cửa không đi xuyên qua được, lão tử dùng chân trước đẩy hé ra cái khe chui đầu vào nhìn, cảm ơn trời đất, người trên giường đang cuộn tròn ngủ ngon lành, chỉ là tư thế vô cùng bất nhã, phá hỏng quang huy hình tượng của vương gia ta.

Ta leo lên nóc nhà chớp mắt, chờ đến bữa trưa nếu vương gia ta không xuất hiện, để xem có ai ngó ngang tới hay không.

Đã đến đúng giờ cơm trưa, ta trấn thủ tại tiểu sảnh trên hành lang uốn khúc, Tiểu Thuận nơm nớp lo sợ báo cáo: “Vương gia đến giờ vẫn chưa dậy, gọi cũng không động dậy”. Kỳ Tuyên và Diễm Chi đều nói một tiếng biết rồi, tiếp tục ăn cơm.

Khoa trưởng than thở xa xăm: “Tiểu huynh đệ, đừng quá thương tâm a”. Thương tâm? Lão tử sao phải thương tâm. Một ngọn cỏ đâm vào mũi, lão tử hắt xì một cái.

Cơm nước xong, Tô công tử cùng Bùi công tử trở về phòng của mình. Ta theo sau Diễm Chi đến trước cửa phòng ngủ của hắn, nhìn hắn đi trước cửa phòng hai bước, bỗng xoay người. Ta rất hưởng thụ theo sát hắn đi về phía phòng lão tử.

Đi đến trước cửa phòng ngủ, Diễm Chi dừng chân, bởi vì trong phòng truyền ra giọng nói của một người khác, là Kỳ Tuyên. Diễm Chi do dự một chút gõ cửa vào, lão tử lách qua khe cửa mò đến bên chân Diễm Chi, định thần nhìn lại, ta ngăn người ra, Diễm Chi cũng dừng lại.

Người trên giường hai tay chống lên trước ngực Kỳ Tuyên, nửa đề Kỳ Tuyên xuống giường, thè lưỡi ra say sưa ngon lành mà liếm Kỳ Tuyên đang cầm đôi đũa trên tay.

Hình tượng thật mất thể diện, đến mức khiến tâm tình lão tử nói không lên lời. Lời nói của khoa trưởng ý vị sâu xa: “Tiểu huynh đệ, bình tĩnh a!”

Bình tĩnh? Mẹ nó chứ, không phải lão bảo đảm là nó ngoại trừ ăn ngủ ra thì không làm được gì khác sao?! Thể hiện tại nó đang làm cái gì kia?!

Hổ Bì trên giường cong lưng lên, hai mắt tàn bạo nhìn lão tử, ô một tiếng. Kỳ Tuyên cười tủm tỉm đưa tay vuốt đầu Hổ Bì trong thân xác tiểu vương gia, Hổ Bì dĩ nhiên vô cùng hưởng thụ, dụi đầu vào ngực Kỳ Tuyên mà cọ cọ.

Này thì cọ, lão tử rất cục cũng phát hỏa, mẹ nó chứ Kỳ Tuyên của lão tử là thứ để người cọ cọ hả? Tình thân sôi sục đang muốn nhào tới, sau gáy bỗng nhiên bị ai đó xách lên, không đợi ta phản ứng, đã bay vút lên không rồi té bịch xuống hành lang uốn khúc, toàn thân đau buốt. Tiểu Thuận trong phòng ngủ vỗ vỗ tay, nịnh hót cười: “Con mèo của lão Hứa sao lại chạy vô đây. Là tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân không để ý, xin vương gia thứ tội ”

Diễm Chi nói: “Ta cũng có một số chuyện muốn tìm người, trước tiên ra ngoài một lát”. Kéo Tiểu Thuận đi ra, Tiểu Thuận xoay người khép cửa chặt lại như khóa cửa nhà giam.

Ta thấy người đi xa rồi, rồi mới bò đến cửa phòng cào cào đẩy đẩy hai cái, không đẩy mở được. Khoa trưởng lại lải nhải liên miên: “Tiểu huynh đệ, ngàn vạn lần bình tĩnh, nó chẳng phải là con mèo ư?” Ta không quan tâm tới lão, lần mò tìm cách nghe trộm Diễm Chi cùng Tiểu Thuận nói chuyện.

Tiểu Thuận đứng trước mặt Diễm Chi cực kỳ lưu loát mà thuật lại tình hình: “.....Công tử, tiểu nhân nói cần một câu, hôm nay nhìn vương gia có gì đó không đúng lắm. Lúc này Bùi công tử vào phòng thì vương

gia không chịu dựa vào giường, Bùi công tử lấy đĩa gấp một miếng thức ăn cho vương gia ăn xong, liền biến thành cảnh đó. Công tử ngài xem.....” Mấy chục giây bị ngất quăng, ta nghe thấy Diễm Chi nói: “Sự việc tầm thường, việc lớn kinh động việc nhỏ, ta từng trải qua hết rồi”. Tiểu Thuận ồ một tiếng.

Diễm Chi.....

Ta quay lại phòng ngủ cào cửa, vừa náo được một chút, lại bị người khác tóm gáy ném bay lên không, Tiểu Thuận liếc mắt nhìn lão tử còn thối thối lông mao dính trên tay: “Con mèo của lão Hứa hôm nay thực đáng ghét, thế nào cứ loanh quanh mãi ở đây”.

Lão tử cố nén một bụng lửa giận hừng hực leo lên nóc nhà, hướng về trời xanh gào một tiếng: “Lão tử không cam tâm!” Thu hút ánh nhìn của hai ba con mèo hoang đang đi qua đường. Khoa trưởng bò lên lỗ tai nhon nhon của lão tử cười làm lạnh: “Tiểu huynh đệ, đừng kêu, ta nghe hiểu mà. Người yên tĩnh một chút, hoán hồn cũng có quy định hạn chế, không đến tối thì không hoán trở lại được. Tạm nhịn một ngày thôi, trước đó cũng chính là do người đồng ý còn gì”.

Chính mình chấp nhận không oán người khác, ta nhào người trên nóc nhà tĩnh tâm nửa tiếng, đi sang phủ tướng quân sát vách tìm an ủi vậy. Phù Khanh Thư đã luyện kiếm xong, không ở hoa viên nữa. Ta tìm thấy hần trong thư phòng dễ như ăn cháo, hần đang ngồi trước thư trác cầm một cuốn sách lên xem, Mặc Dư đứng bên cạnh hầu hạ. Ta từ khe cửa bé tí chọt ló nửa cái đầu vào nhìn, Phù Khanh Thư không hổ vô công lão luyện, ánh mắt lợi hại lập tức rời khỏi trang sách bắn tới. Ta dứt khoát nghênh ngang đi vào, meo một tiếng, không cần nói nhiều, một tiếng này cũng đã ẩn chứa vô số thâm ý bên trong. Phù Khanh Thư lông mày nhăn lại: “Đây là mèo nhà ai? Sao lại chạy đến thư phòng thế”.

Ta cong đuôi ngồi dưới đất, ánh mắt sắc bén cùng Phù Khanh Thư nhìn nhau. Mặc Dư cúi đầu nhìn ta nói: “Thiếu gia, hình như là mèo của Thái vương gia quý phủ sát vách, thường đến nhà bếp của phủ ta ăn vụng. Để nô tài đuổi nó ra ngoài”. Phù Khanh Thư nhìn ta đóng sách lại: “Ta chưa từng thấy, không ngờ lại có thể nuôi ra hình dáng một con mèo như thế”. Trong lời nói hết sức xem thường. Mặc Dư nói: “Tiểu nhân nhớ nó là do lão Hứa gác cổng ở Thái vương quý phủ nuôi”. Phù Khanh Thư dùng sách chống cằm nở nụ cười: “Nha? Ra là phòng gác cổng nuôi. Nhìn dáng điệu của nó ta còn tưởng.....Thôi quên đi, Mặc Dư, đuổi nó ra ngoài, nếu nó vẫn không chịu đi thì chạy sang nhà bếp xem còn chút cơm thừa canh cặn nào không, đem ra cho nó”.

Một câu nói lạnh thấu lòng ta. Ta nhìn Phù Khanh Thư thâm trầm hơn một chút, từ trên mặt đất đứng dậy, tịch tịch bước ra ngoài, bỏ đi.

Sau đó, ta trở lại Thái vương phủ, cào đẩy cửa phòng ngủ, đập vào mắt không phải là cảnh bé ngoan chịu nghe lời. Kỳ Tuyên ở dưới, người kia ở trên, hai tay đặt tại trước ngực nửa mở cửa Kỳ Tuyên, chính là đang thè lưỡi say sưa ngon lành liếm tới liếm lui

Trong đầu lão tử ầm một tiếng, rống lớn vô tới, hung tợn cắn lấy cái tay trên vạt áo Kỳ Tuyên. Hồ Bì trong thân xác lão tử gào lên thê thảm, nhất thời từ trên người Kỳ Tuyên nhảy ra, ta nhân lúc đó liền nhảy lên ngực Kỳ Tuyên liếm liếm, Kỳ Tuyên có chút kinh ngạc nhìn. Định mệnh! Người của lão tử, ta xem ai dám chạm!

Hồ Bì kia không biết được lão khoa trưởng dùng phương pháp gì đó ổn định lại, co ro giữa giường tròng mắt ô ô rống lên, một chút cũng không thể động đậy. Ta nằm dài trên thân Kỳ Tuyên, đem cái chỗ da thịt bị con mèo chết tiết kia liếm dính đầy dầu mỡ ra mà liếm lại, mắt lão khoa trưởng nhìn tai ta đang vẫy vẫy: “Khụ khụ Tiểu huynh đệ, mèo thường ăn những thứ bẩn thỉu, không vệ sinh đâu!” Ta gào thét, chính vì không vệ sinh nên lão tử mới phải liếm lại cho khô chứ sao, miệng bỗng meo một tiếng, kéo ta trở lại hiện thực. Đúng nha, hiện tại lão tử là Hồ Bì, là con mèo có cái miệng mất vệ sinh chứ không phải nó. Ta vội vàng nhảy ra, cắn lên cái khăn trước ngực Kỳ Tuyên, đè hai chân trước lên vuốt lau lau một chút, bởi vì chân mèo giữ không được cân bằng, nên trượt một cái. Sau gáy lão tử bị ai kia nhẹ nhàng túm chặt, toàn thân bị nhấc lên, phía dưới được đỡ lấy. Ta giữ lấy cánh tay Kỳ Tuyên rồi nhìn cặp mắt kia cong cong lên, không sai, thời khắc lay động lòng người cuối cùng cũng tới. Nhận ra ta đi, đừng hoài nghi nữa! Trước mắt người, chính là Darling của người đó!

Khóe miệng ướm át dần dần giương lên, hướng lên trên, muốn mở ra.....Cửa phòng cạch một tiếng, bỗng dừng vang lên một tiếng hô to: “Công tử, ngài không sao chứ!” Ta hung hăng quay đầu, XX Tiểu Toàn, lão tử ta mà trở lại sẽ khấu trừ cả năm tiền lương của người!

Dùng não suy đoán, người của lão tử không nhanh không chậm mà đứng dậy, một tay túm cổ ta một tay khép lại vạt áo. Ân, khép rất là chặt. Kinh miêu đạm tả nói: “Không có gì, con mèo này chạy vào phòng dọa vương gia một chút thôi, gọi Hồ đại phu mang thuốc tốt nhất tới đây”. Vừa nói vừa ra khỏi phòng. Đến trước hành lang uốn khúc thì khom lưng xuống, lão tử cảm thấy toàn thân buông lỏng, còn chưa hiểu gì đã nằm trên đất. Ngắc đầu nghi ngờ, trơ mắt nhìn hắn xoay người đi xa dần. Không phải chứ, cứ vậy mà rời đi sao?

Tà dương gió mát thổi tán ngô đồng, ta nằm bẹp trên nóc nhà chờ trời tối, khoa trưởng bên cạnh nhìn ta thở dài. Mặt trời chiếu vào mũi phát ngứa, lão tử cúi đầu hắt hơi một cái, nhìn thấy một thân ảnh đứng một mình bên hòn giả sơn trong sân.

Bỗng nhiên ta nghĩ tới việc thử nghiệm lần cuối. Nhảy từ trên nóc nhà xuống, đi tới bên cạnh người kia meo một tiếng, gơ chân trước lên nhẹ nhàng cào cào vạt áo hắn. Hắn cúi đầu, nhìn ta. Lệ nóng doanh tròng, ta liền biết, vẫn là Diễn Chi của ta thông minh nhất.

Ta nhẹ nhàng cọ cọ đầu vào chân Diễn Chi, người trước mặt cúi xuống, ôn nhu đặt tay lên đỉnh đầu ta, thời khắc mang tính lịch sử cuối cùng cũng đã tới. Ai nói Mã Tiểu Đông ta không thể diễn tình cảm lãng mạn chứ?

Nụ cười Diễn Chi tỏa ra trong ánh dương quang, nhất thời chói lóa cả mắt ta. Ta nghe hắn nhẹ nhàng nói: “Đừng cứ làm nũng mà cọ cọ ta, ta đến nhà bếp xem thử có gì thừa thải đem cho người ăn không”.

Ta.....Mịa nó.....

Ta rong ruổi trên nóc nhà, cô quạnh ngắm nhìn mặt trời dần khuất bóng đằng tây. Khoa trưởng than thở: “Tiểu huynh đệ, đây là hợp tình hợp lý, hợp tình hợp lý”. Ta đương nhiên biết đây là hợp tình hợp lý, chỉ là nghĩ không ra tại sao lão tử vẫn cứ chấp mạch đi suy nghĩ buộc cho nó không được hợp tình hợp lý.

Ta nhìn ánh tà dương, trống vắng thở dài một hơi. Mèo có thở dài cũng chỉ là tiếng là “ừ ừ”.

Bên tai phảng phất có người đang gọi: “Ê ê ê, lại đây cho ăn nè!” Ta không quay đầu lại, người kia tiếp tục gọi: “Cho ăn nè, meo meo meo lại đây.” Ta quay đầu liếc mắt nhìn dưới nóc nhà, lang thang có tí đã qua đến nóc nhà bên này rồi. Tiểu thư đồng của Phù Khanh Thư hai năm qua vẫn không có tiến bộ, gọi mèo đều gọi ngu như vậy. Lão tử tâm tình đầu mà để ý tới hần, tiếp tục hướng phía trước. Thong thả đi về nóc phòng Thái vương phủ, bỗng nhiên xa xa nhìn thấy Phù Khanh Thư được phòng gác cổng dẫn vào trong sân.

Ta nhảy qua hai ba cái nóc, cùng hần vào trong sân, lủi xuống đất nhảy lên hành lang uốn khúc, ngồi xổm ở trên lan can. Phù Khanh Thư đi tới, cũng thấy ta nên dừng chân lại nhìn tiếp một chút, Tiểu Tam bên phòng gác cổng cười bồi: “Đây là mèo của tiểu nhân và lão Hứa gác cổng. Hạ nhân nuôi nó không phép tắc, Tiểu Hầu gia chớ trách”. Rồi nhìn lão tử giậm chân vung vung tay: “Xùy xùy, biến nhanh!”

Phù Khanh Thư chấp tay nhìn, bỗng nhiên giơ tay chặn Tiểu Tam lại, hướng lão tử ngoắc ngoắc ngón tay nói: “Lại đây.” Ta ngẩng đầu nhìn hần, Mặc Dư ngốc như thế hóa ra là do hần dạy. Có người gọi mèo như vậy sao? Còn không phải con mèo đó chính là lão tử đây nghe hần gọi. Phù Khanh Thư khom lưng cẩn thận quan sát lão tử một hồi, ngón tay ở trên đầu lão tử gõ một cái, khi khi nở nụ cười, thấp giọng nói: “Thật sự càng nhìn càng giống.....”

Ta ngồi xổm ở trên lan can nhìn Phù Khanh Thư đi về phòng ngủ, nhảy xuống lan can đi theo. Đi không tới năm mươi mét, sau lưng có tiếng bước chân vang nhẹ nhẹ, lão tử bị người khác từ dưới nách nắm chặt chân trước, ôm lên. Ta chân sau không chịu thua kém đạp đạp trên không trung, toàn bộ thân thể rơi vào vòng tay mềm mại. Ta híp mắt quay đầu lại, nhìn sang cặp mắt mỉm cười kia, liếm liếm cằm hần một hồi. Kỳ Tuyên, ta biết người nhận ra được ta mà.

Phù Khanh Thư cách đó không xa dừng bước xoay người lại, chấp tay nhìn Bùi Kỳ Tuyên gật đầu: “Bùi công tử.” Kỳ Tuyên ôm lão tử chậm rãi nói: “Vương gia ở phòng ngủ, Tiểu Hầu gia mời vào tự nhiên.”

Ta mặc ý để Kỳ Tuyên ôm, trơ mắt nhìn Phù Khanh Thư đứng trước phòng ngủ gõ cửa, đẩy cửa, rồi cứng đờ trên bậc cửa bất động. Bùi Kỳ Tuyên ôm ta lên trước lại đi thêm một bước, xuyên qua bả vai Phù Khanh Thư lão tử nhìn thấy —

Diễn Chi đứng ở đó nhìn tên chết tiệt nằm trên giường lớn..... Sài Dung nằm nhòai bên giường cắn chặt lấy tay áo Diễn Chi, ô ô kêu thảm thiết.....

X nó XXXXX Hồ Bi!!!!!!

Thế diện tổ tông mười tám đời của lão Mã gia ta một chút cặn cũng mất sạch!

Ta nổi giận gào lên một tiếng, giãy dụa muốn vồ tới, cánh tay ôm lão tử bỗng nhiên siết chặt đến ngộp thở. Lão tử lo sẽ cào Kỳ Tuyên bị thương, không giãy dụa bạt mạng nữa. Một tay Kỳ Tuyên siết chặt, tay kia đề lên sau cổ lão tử, ta trước sau bị quản chế không sức cựa quậy, bị phần rộng dài. Một cái lão gia vùi vào giường cắn tay áo người khác không buông, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì sau này Mã vương gia ta sao có thể làm người nữa. Huống hồ, người bị cắn là Diễn Chi, cả Bùi Kỳ Tuyên và Phù Khanh Thư đều tận mắt chứng kiến!

Trên đầu, Bùi Kỳ Tuyên nhẹ nhàng khe khẽ cười một tiếng. Cười đến mức thập phần thoải mái.

Phù Khanh Thư mặt lạnh băng tiến lên, Hồ Bì trên giường thấy có người tới gần, cắn ống tay áo Diễm Chi càng ngày càng chặt, hai con mắt dựng thẳng nhìn chăm chăm Phù Khanh Thư. Phù Khanh Thư dừng trước giường, nhanh như chớp vươn ngón tay xoẹt một phát, tay áo Diễm Chi bị đứt ra hai đoạn. Phù Khanh Thư hướng Tô Diễm Chi nói: “Tô công tử vẫn ổn cả”. Diễm Chi nói câu đa tạ. Hồ Bì kia ngậm nửa miếng vải rách tức giận hừ hừ nhìn chòng chọc Phù Khanh Thư, Phù Khanh Thư hướng lên giường liếc mắt một cái, ta chỉ nhìn thấy một bên lông mày của hắn cau lại, Hồ Bì kia cong lưng lên, trong cổ họng khò khè một tiếng, nghe hàm răng ra. Phù Khanh Thư cười lạnh, vung tay áo lên, Hồ Bì lăn hai vòng trên giường, cốp một cái đập đầu vào cột giường. Khoa trưởng bên tai lão tử trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi: “Tên tiểu ca này tàn nhẫn thế!”

Diễm Chi nói: “Tiểu Hầu gia ngàn vạn lần hạ thủ lưu tình, thân thể vương gia sẽ không chịu nổi”. Thần sắc thập phần không nỡ. Hồ Bì trên giường vùng vẫy một hồi, giờ mắt đầm đìa đáng yêu mà nhìn Diễm Chi, ủy khuất hé miệng: “Meo ”

Ta nhắm hai mắt tuyệt vọng dụi đầu vào ngực Kỳ Tuyên, Bùi Kỳ Tuyên ha ha cười lớn.

Tiểu Toàn ngoài cửa bay vào sục sục nghẹn ngào hai tiếng: “Công tử tiểu nhân đi mời pháp sư thôi. Vương gia Vương gia Có phải bị cái gì ám rồi không ”

Bùi Kỳ Tuyên ôm lão tử, cười đến mức cả người nghiêng ngả. Diễm Chi đỡ trán, Phù Khanh Thư nhắm mắt, khoát tay nói: “Xem như tại hạ chưa từng tới đây”. Phất tay áo nghênh ngang sải bước đi mất. Ta duỗi cổ nhìn theo bóng lưng Phù Khanh Thư, lỗ tai vẫy vẫy, bị phản rống lên một tiếng.

Tiểu Toàn sắp lại gần sợ hãi nói: “Bùi công tử, có cần tiểu nhân đi gọi Hồ đại phu đến đây không. Hay ta lập tức đi mời pháp sư?” Ôm lão tử khinh miêu đậm tả chỉ chỉ phía trước: “Người hỏi Tô công tử ấy”. Tiểu Toàn X ngốc trở mặt nhìn Bùi Kỳ Tuyên ôm lão tử xoay người ra ngoài, cẩn thận dè dặt hỏi: “Công tử, con mèo lão Hứa dơ bẩn nhếch nhác, sợ làm bẩn xiêm y công tử, công tử có chuyện gì cứ dặn dò chúng tiểu nhân làm”.

Bùi Kỳ Tuyên túm gáy nhắc đầu lão tử lên, đôi mắt dài hẹp chớp chớp soi xét, thổi nhẹ vào lỗ mũi lão tử: “Không cần, con mèo này xem ra rất thú vị, ta sẽ tự thân đưa cho lão Hứa”.

Ta động động, dùng chân trước cào cào vạt áo Kỳ Tuyên, mịa nó, mong là đùa chứ đừng là thật.

Cơ mà là thật chứ không phải đùa.

Đằng trước, phòng gác cổng. Lão Hứa dưới ánh tà dương lệ nóng doanh trông.

“Đa tạ công tử, đa tạ công tử Hồ Bì ngoan ngoan Hồ Bì của ta ” Nước mắt nước mũi cho đến chòm râu từng cái từng cái phóng đại ra: “Hồ Bì Cục cưng ngoan của ta Cả ngày hôm nay mi lang thang nơi nào, cơm cũng không ăn, ta nhớ mi muốn chết ”

Lão tử kiếp này.....Cơn ác mộng không muốn nghĩ đến nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi

Ta một mặt giấy dựa một mặt cào xiêm y lão Hứa một mặt khóc thét.

Bùi Kỳ Tuyên.....

Đêm khuya khoắt, không bóng người, hết thấy đều trở lại nề nếp thường ngày rồi.

XXXXXX lão khoa trưởng, thừa lúc lão tử hoán hồn trở lại mà lủi đầu mất. Được lắm, ta ngẩng đầu giữa trời đêm cười lạnh, theo trình tự còn chưa tới phiên lão.

Ta hung hăng sửa lại xiêm y, hung hăng đi giày, hung hăng mà chùi khước miệng, tối nay, lão tử sẽ vận hết công phu ra mà dùng, người nhất thiết phải hiểu ra ha ha đêm vẫn còn một nửa, dài chán!

Ta tàn bạo mở cửa phòng, bước nhanh chân, bỗng vấp một cái, suýt nữa té đập đầu.

Mẹ nhà nó, đứa nào không có mắt mà kéo lão tử thế.

Ta hung tợn bước ra một bước, chân đạp phải cái gì đó, mơ hồ phảng phất chỉ là nước, đổ vào ướt hết giày ta. Ta đá văng bát nước, lại bước lên, hử? Sao trên đất trải ra nhiều giấy như vậy?

Hành lang uốn khúc từ trên xuống dưới bỗng nhiên đèn đuốc sáng rực, chiếu rọi vang trời. Xong pha dẫn đầu còn gõ mõ hô lớn, chính là Tiểu Thuận.

“Pháp sư — Không tốt rồi —— Con mèo *** đó nhập hồn vào xác vương gia, ngài cố gắng bày Cửu Cung Trận thượng thiên nhập địa trừ yêu hàng ma — Mau mau đem bắt nó lại!!!! ——”

Đêm hôm này còn dài hơn nữa.....

70. Chương 70: Phiên Ngoại: Tuế Tuế Hoa Khai

Anh Tuyên được ưu ái ghê, được cả hai cái phiên ngoại luôn!:3

Mấy ngày gần đây trong lòng lão tử có một chuyện buồn phiền, khiến ta ăn không ngon ngủ không yên tâm thần bất ổn. Kỳ thực đó là chuyện vui, thế nhưng lại khiến Mã vương gia ta đau đầu.

Hai ba ngày trước Nhân vương đến Thái vương phủ ta dạo chơi, mang theo một con gà mới về tay hân khoe khoang trước mặt ta, nói cái gì mà gà chơi hiếm thấy trong thiên hạ, đầu trơ trụi, cổ dài cực kì dài, ánh mắt hung hãn. Nhân vương cũng nựng vuốt lông nó mà hỏi ta: “Lão Thất, người xem nó lấy được lòng yêu thích của người không?” Lão tử che giấu lương tâm bé nhỏ nói: “Ta thấy thích lắm”. Lấy được lòng ta rồi,

nhưng nếu chế biến thành du tặc lạt tử kê (1) thì ta càng yêu thích hơn! Nhân vương rất vui vẻ, lập tức thao thao bất tuyệt, chắc đem hết nguyên một chuồng gà ra mà nói. Nhân vương trước giờ vẫn thấy chơi gà là một thú vui vận động tao nhã, có lẽ trong hoàng thất Sài gia chỉ có mình hắn nói ra những lời này, chứ những người khác mà nghe hai chữ chơi gà liền ngáp lên ngáp xuống, bởi vậy Nhân vương thường có cảm giác mình giống như một nhân sĩ cô đơn, thích đi dạo khắp nơi, trước mặt mấy huynh đệ truyền bá giáo lý chơi gà. Cũng lòi cả chuồng đủ loại gà ra mà nói, ta nghe cứ ngáp liên tục, đang muốn lắng hướng qua chuyện khác, Nhân vương lại tràn đầy phấn khởi hỏi ta, chiều nay có muốn cùng hắn đến thử hội gà hay không. Ta vội lắc đầu nguầy nguậy, cười xòa nói là gần đây huynh đệ có việc rồi. Nhân vương híp hai mắt một chốc lại mở ra, nhìn ta đầy thâm ý: “Cũng phải, ca ca biết Bùi Kỳ Tuyên tâm can của người mấy ngày nữa là đến sinh nhật, chắc là muốn làm chút gì mới mẻ để lấy lòng hắn chứ gì!” Bla bla bla đủ cả,.....

(1) Sát nghĩa thì là gà quét dầu ớt chiên lên á.

Sinh nhật Bùi Kỳ Tuyên, sao ta chưa từng nghe nói gì hết vậy!? Nhân vương nhìn ta ngơ ngác mờ mịt, cảm khái nói: “Ôi, ngày xưa năm nào cũng có dịp này. Người a, ta là nói Thập Nhị đệ thật sự trước kia cơ, đến ngày này vô cùng phô trương, nghĩ ra rất nhiều trò ngạc nhiên hiếm lạ, có năm không biết kiếm đâu ra cả vườn hoa cỏ mọc ven dòng nước chảy róc rách, còn có năm thì trong phủ đốt pháo hoa, mà pháo hoa không tầm thường đâu, muốn có cảnh pháo hoa trắng lệt chính là bí mật đứng dưới vườn ngọc thụ lâm hoa, rồi sau đó từ trên trời kéo xuống một sợi dây bạc. Ôi, toàn bộ kinh thành lúc đó, một khoảng trời sáng rực”.

Cắt cắt cắt, ta còn tưởng trò gì hay lắm cơ! Kỹ thuật gạt người của cháu trai Sài Dung kia còn thường lắm! Tặng hoa ngắm pháo đó mới là mảnh tán gái sơ cấp thôi, Mã gia gia ta tám trăm năm trước xài chán rồi, không ngờ hắn lại lấy để khoe khoang! Khăng định là vì Kỳ Tuyên mà miễn cưỡng đốt tiền, có ý đồ muốn phô trương sao cho đẹp để chút ý mà. Cơ mà năm nay đã đổi lại là lão tử.....

Nhân vương bế gà yêu của hắn, đứng lên nói: “Ai nha, vậy người cứ từ từ mà suy nghĩ. Ngũ ca đi trước đây”. Còn gơ tay vỗ vỗ vai ta. Tiễn Nhân vương về, trở lại tiểu sảnh tiếp tục suy nghĩ. Không biết không ngờ tới, vừa suy nghĩ đã phát hiện, muốn làm trò mới mẻ lấy lòng yêu thích của Kỳ Tuyên thực sự không dễ dàng. Có vẻ như, giống như, hình như, phẳng phất như.....Lão tử vẫn không biết Kỳ Tuyên cuối cùng thích cái gì nữa. Chuyện tặng quà, nhìn đơn giản, nhưng cần học thức rất lớn. Nhất định phải vì người đó vui vẻ mà thực hiện, chính là phải tặng được cái gì quan trọng cần thiết, mới có thể khiến đối phương mở cở trong bụng tươi cười rạng rỡ. Ta luôn tự nhận mình là người rành việc tặng quà, nhưng mấu chốt vấn đề ở chỗ.....Bùi Kỳ Tuyên thích gì mới được chứ. Nếu như là sinh nhật Diễn Chi, dễ xử lý vô cùng. Các loại kinh Phật, đạo sĩ kinh, Lạt Ma kinh rồi tứ thư ngũ kinh gì gì đó, chọn một nơi hoang vu ít người, tặng một bộ kinh nào có niên đại xấp xỉ nghìn năm, kết hợp một hai bức thư họa (2) của Vương Hy Chi (3) hay Ngô Đạo Tử (4) gì đó nữa, thêm nghiên mực đào được từ dưới mồ mả tổ tiên lâu đời, xong rồi đem ba thứ đóng gói đem tặng, đảm bảo lừa được Diễn Chi lộ ra khuôn mặt ba bốn phần tươi cười với ta ngay. Còn nếu là sinh nhật Phù Khanh Thư, càng dễ làm hơn. Các loại võ lâm bí tịch giống như Dịch Căn Kinh (5) hay Lục Mạch Thần Kiếm (6), còn có Kiếm Phổ Cửu Âm Cửu Dương Chân Kinh nữa, không cần bản gốc, chép bản sao ra cũng được, lại thêm một hai cái tuyệt thế hảo kiếm gì đó, một hai cái nội giáp bọc tơ tằm, xong xuôi cũng gói hết lại đem tặng, nhất định lừa được Phù Khanh Thư để cho ta buổi tối muốn làm gì thì làm. Những người còn lại, từ hoàng thượng đến Tiểu Thuận, từ Tích Sở công tử đến Thân Phong công tử, mỗi người ta đều biết được phải tặng quà gì. Chỉ duy nhất Bùi Kỳ Tuyên.....Lão tử thật sự không biết hắn thích gì. Ta thừa nhận, trong lòng ta đối với Bùi Kỳ Tuyên luôn luôn có chút lo sợ, vì cho dù ở với hắn bao lâu, tâm tư của hắn ta trước sau nhìn không thấu. Nhìn trái nhìn phải, vĩnh viễn phong tình, vĩnh viễn khôn khéo, nhưng cũng vĩnh viễn nhìn không thấu. Thế nên sau đó lão tử xoắn xuýt ở chỗ này, ưu sầu vô cùng. Ta và Bùi Kỳ Tuyên thân mật đã lâu, giờ quay đầu nhìn lại, thấy bản thân đã từng để hắn trải qua tức giận, nhưng không biết có lần nào để hắn trải qua vui mừng khôn xiết hay chưa. Nếu như thời gian dài như vậy vẫn chưa có điều gì khiến cho hắn vô cùng vui sướng, lão tử làm tình lang kiêu này xem như có hơi thất bại. Lão tử chính mình đã không nhìn ra hắn thích gì như vậy, mà sinh nhật Bùi Kỳ Tuyên

lại gần ngay trước mắt rồi, lão tử không thể làm gì khác hơn là đi đường tắt hỏi thăm một chút.

Có thể hiểu là người yêu:3

Vào buổi tối nguyệt hắc phong cao, ta bí mật mang Tiểu Thuận lôi vào phòng ngủ của Thái vương gia. Cửa phòng vừa mới cài then, Tiểu Thuận lập tức lấy tay vũng vàng túm chặt vạt áo trước của mình, cười khan nói: “Vương, Vương gia Dạng chim cò như tiểu nhân chỉ xứng bưng nước rửa chân với cầm bó cho ngài Tiểu nhân đã như thế thì xin vương gia gọi Tô công tử hay Bùi công tử đến thay đi ” Lão tử nhất thời xụ mặt xuống, vỗ bàn một cái, dọa cho Tiểu Thuận run cầm cập, ta ho khụ một tiếng, đem giọng nói pha chút uy nghiêm, nói: “Bản vương cảm thấy người lúc nào cũng lanh lợi cơ trí, mới lôi người tới hỏi một việc, người phải thành thật trả lời”. Tiểu Thuận như chim bồ câu vội vàng mạnh mẽ gật đầu, lão tử ta nắm tay chống lên mép, thấp giọng nói: “Bùi công tử hử.....Trước giờ yêu thích những thứ gì?”

Tiểu Thuận cười cười lập tức thay đổi nội dung: “Vương gia, Bùi công tử thích gì, ngài cư nhiên rõ nhất, nô tài..... Nô tài so với ngài làm sao rành bằng”. Lão tử gõ ngón tay lên mặt bàn một cái: “Biết bao nhiêu cứ nói bấy nhiêu”. Tiểu Thuận con mắt liền đảo, nói ngay: “Bẩm, bẩm báo vương gia, tiểu nhân chỉ biết là Bùi công tử thích hoa quế với rượu hoa quế thôi.....Cái khác.....Thật sự không biết nữa.....” Ta cụt hứng thở dài, khoát tay nói: “Người ra ngoài đi”. Tiểu Thuận lập tức rời khỏi cửa, lão tử trong màn đêm tĩnh mịch một mình ngắm ngọn đèn lẻ loi. Hoa quế cùng rượu hoa quế, cái này ta cũng biết. Nhưng hiện tại mùa này làm gì có hoa quế cho hử ngắm, bắt lão tử phải tìm chỗ nào mà ra đây! Rượu hoa quế đúng là sẵn có, thế nhưng dựa vào việc Kỳ Tuyên uống rượu ba chén đã say, uống cũng chả có gì vui. Huống hồ gì lúc nhìn bộ dạng hử uống rượu hoa quế, nhớ lại hồi ức ngày xưa sẽ lại đau xót giống vậy, một mặt sầu khổ. Nếu Tiểu Thuận ở đây mà hử cũng không ra, lão tử chỉ có thể tìm người khác mà hỏi: “Ai nha.....Cái kia.....Tích Sở công tử.....Người có biết Kỳ Tuyên có sở thích gì đặc biệt hay không?” “Vương gia hử vậy, ta thật sự nhất thời nghĩ không ra. Bùi công tử thường ngày cái gì cũng đều tùy tiện, thật nghĩ không ra hử có sở thích đặc biệt gì”.

“Ách.....cái kia.....Nguyệt Thanh công tử....Hỏi người chuyện này chút. Người có biết Kỳ Tuyên vô cùng thích thứ gì hay không?” “Vương gia sao bỗng nhiên hỏi vậy, theo ta được biết, Bùi công tử là loại người không có sự vật nào là không thích, cũng không có sự vật nào là vô cùng thích cả”.

“Mộ Tàn công tử, có thể lĩnh giáo người một chuyện hay không. Kỳ Tuyên.....Bùi công tử hử.....Có gì yêu thích, có gì không thích?”

Trái trái phải phải hỏi lên hỏi xuống, vẫn là một đám không biết. Lão tử đầu đau sắp nứt, không biết làm gì cho phải. Toàn bộ vương phủ, trừ Diễm Chi và Kỳ Tuyên là hai người duy nhất chưa đi hỏi, bản thân đương nhiên không thể hỏi, Diễm Chi ở đó.....Ta tổ chức sinh nhật cho Kỳ Tuyên mà chạy đi hỏi hử, chắc chắn hử sẽ không nói. Trước mắt thấy sinh nhật Kỳ Tuyên còn cách có bốn năm ngày, lão tử bị chuyện này làm tâm thần hoảng hốt, cơm nước vô vị.

Chạng vạng cùng Diễm Chi chơi cờ, lão tử vốn là đi quân đen, hồ đồ thế nào lại đưa tay bốc quân trong hộp của Diễm Chi mà hạ xuống bàn cờ. Diễm Chi nhìn ta tay chân lúng túng bèn đem quân cờ thu hồi lại, khinh miêu đạm tả nói một câu: “Chơi cờ cũng như tặng lễ, không hử đặt tại vị trí nên đặt, vì vậy nếu thành tâm, bàn cờ sẽ có linh tính, cũng sẽ hiểu phần tâm này thôi”. (Ý là tặng quà cũng không cần phải người đó thích thì mới tặng, chỉ cần mình có lòng là được). Ta tự nhiên hiểu ra, lệ nóng doanh tròng, nhìn Diễm Chi, nhưng lại không biết nên nói gì, đành chậm chạp mở miệng: “Diễm Chi.....” Diễm Chi mang bàn cờ đi, hướng về ta khe khẽ cười.

Hôm sau, ta bị Phù Khanh Thư kéo vào phủ tướng quân, Phù tướng quân mới vừa đại thắng trở về, tâm tình rất tốt, muốn cho ta theo hắn đi Đông Sơn săn thú. Mã Tiểu Đông ta tuy là họ Mã, thế nhưng trước giờ sợ ngựa, nghe thấy phải cưỡi ngựa liền chóng mặt. Phù Khanh Thư liếc liếc mắt nhìn ta: “Nếu người thật sự sợ cưỡi ngựa ta sẽ giúp người chuẩn bị xe ngựa vậy”. Lão tử đang muốn gật đầu, trong lòng bất giác khê động, sửa lời nói: “Săn thú sao, nếu vậy ngồi xe ngựa thì làm ăn gì được chứ, cứ cưỡi ngựa đi”. Phù Khanh Thư nhàn mày nhìn ta: “Người hôm nay sao tự nhiên thay đổi tính cách, dám lên ngựa thế?” Ta cười xòa nói: “Người cưỡi ngựa quen rồi đến cả gió thổi cỏ lay đều biến thành quân địch, ta chỉ muốn ngày sau có nhiều cơ hội đi săn cùng người, cứ không biết cưỡi mãi cũng không được. Nhưng nếu vậy phải cần Phù đại hiệp chỉ bảo nhiều hơn”. Phù Khanh Thư tự tiểu phi tiểu liếc nhìn ta nói: “Được thôi, người muốn học ta sẽ dạy”.

Chớp mắt một cái, ngày đó cũng tới. Sáng sớm, ta đứng trong hành lang uốn khúc nhìn Bùi Kỳ Tuyên nói: “Kỳ Tuyên, hôm nay là sinh nhật người....Cái kia.....” Bùi Kỳ Tuyên mi nhân dài hẹp nhìn ta: “Cái kia thế nào?” Ta gượng gạo nở nụ cười: “Chúc người niên niên hữu kim nhật, tuế tuế hữu kim triêu”. Bùi Kỳ Tuyên cười cười, gật đầu nói: “Được, tấm lòng người ta nhận”. Đến buổi sáng, Diễm Chi cùng chư vị công tử từng người ai cũng nói vài câu chúc phúc cho Kỳ Tuyên. Buổi trưa mở một bàn tiệc mừng sinh nhật, món ăn đều là những món bình thường Kỳ Tuyên yêu thích, đương nhiên, rượu là rượu hoa quế. Kỳ Tuyên hôm nay rất nghe lời, chỉ uống một chén là thôi, trong bữa cơm cứ tủm tỉm cười, tâm tình tựa hồ rất tốt. Ăn cơm trưa xong trời chạng vạng tối, lại nghỉ ngơi uống được chút trà thì trời tối hẳn, ta nói buổi tối mở thêm một bàn tiệc nữa, Kỳ Tuyên cười nói: “Thôi, ăn đến mức không đi được nữa rồi này, tùy tiện ăn thêm chút gì là được”. Những người khác cũng nói vậy, lão tử không thể làm gì hơn liền kêu bếp trưởng làm mấy món tráng miệng, ăn qua loa một ít, Diễm Chi nhân lúc đó đứng lên nói trời đã muộn nên muốn đi ngủ, các vị công tử cũng theo đó mà đua nhau đứng dậy về phòng. Tiểu Thuận và Tiểu Toàn kéo theo một đám tiểu tư (sai vặt) không biết chuồn mất nơi nào, một gian sảnh lớn, giờ chỉ còn dư lại hai người là ta và Kỳ Tuyên.

Niên niên hữu kim nhật, tuế tuế hữu kim triêu: đại ý là chúc năm nào cũng có ngày này.

Kỳ Tuyên lấy tay che miệng, ngáp một cái: “Ta cũng thấy có chút mệt mỏi”. Ta nhe răng nở nụ cười: “Mệt thì cứ về phòng ngủ đi”. Bùi Kỳ Tuyên nhú mày nhìn ta, đứng lên nói: “Được, người cũng ngủ sớm chút”. Thật sự cứ thế trực tiếp mà đi về phòng. Ta thông thả bước ra cửa sảnh, nghe thấy mấy cái bóng đen đứng ở góc tường nơi hành lang nói nhỏ: “Vương gia như vậy là sao? Thật sự để Bùi công tử về phòng thật à?” “Hôm nay đại sinh nhật của Bùi công tử, cứ mở tiệc ăn cơm như thế mà trôi qua sao? Ta còn tưởng vương gia buổi tối ít nhất cũng phải cùng Bùi công tử.....” “Có phải vương gia với Bùi công tử giận nhau, vương gia đem hết tâm tư đặt trên người Tô công tử rồi chẳng.....” Lão tử chấp tay, giả vờ chưa nghe thấy gì, từ trên hành lang thông thả bước về phòng. Nghĩ sao vậy, tiết mục của ta làm sao để cho những người không phận sự các người biết được chứ!

Chuông canh hai đã điểm, ta từ trong phòng ngủ vọt ra hành lang, trong phủ Thái vương yên lặng như tờ, ta rón rén đi tới trước cửa phòng Bùi Kỳ Tuyên, đẩy thử, cửa không khóa, Kỳ Tuyên của ta quả nhiên không khéo, biết ta đã có chuẩn bị tiết mục sẵn. Ta bước vào phòng, nhìn thân ảnh nghiêng nghiêng trên giường ngồi dậy, khóe miệng chứa ý cười hỏi ta: “Nửa đêm đến đây, có chuyện gì”. Ta cười đắc ý, một tay nắm chặt cánh tay hắn: “Mặc y phục vào rồi ra ngoài, đừng hỏi gì hết”.

Rời khỏi phòng, ra sau vườn, ta dắt từ trong chuồng ra một con tuần mã. Kỳ Tuyên đứng đằng xa biếng nhác nói: “Người vừa mới học được cưỡi ngựa à?” Ta nhếch miệng nở nụ cười, mấy ngày nay tập cưỡi té lên té xuống cũng coi như có thành quả. Lão tử dắt tuần mã đến trước mặt Kỳ Tuyên, một tay ôm hồ bờ vai của hắn, thấp giọng nói: “Ta dẫn người đến chỗ này đẹp lắm”. Tên tiểu tư trông cửa sau của vương phủ thấy lão tử dắt theo ngựa, miệng há căng như cái gáo bầu: “Vương, vương gia, trời đã canh hai, ngài không

dẫn theo tùy tùng lại còn mang theo Bùi công tử.....” Ta nói: “Ta với Bùi công tử ra ngoài có chuyện quan trọng, mở cửa đi đừng hỏi nhiều”. Tên tiểu tư chỉ mở cửa sau ra. Ta run run ôm Bùi Kỳ Tuyên ngồi lên ngựa, con ngựa dậm dậm móng bắt đầu chạy, tên tiểu tư đằng sau lấp ló ló, ngập ngừng nói: “Vương gia, hình như là trời sắp.....”.

Bóng đêm sâu thẳm, gió mát từ từ nổi lên, ta ôm lấy Kỳ Tuyên phóng ngựa tiến lên phía trước, trong nháy mắt thật sự có cảm thấy hoảng hốt nhưng bỗng nhiên gan dạ lạ thường, dù sao thì cưỡi ngựa đầu phải lĩnh vực của ta. Cho nên mới nói, chơi cho lãng mạn thì nên lãng mạn thế này. Thế nhưng.....Trong không khí thập phần ướt át, cảm giác có hơi mát mẻ, một giọt, rồi hai giọt.....Kỳ Tuyên tựa trước ngực ta, ưỡn oải biếng nhác nói: “Có vẻ như trời mưa”. Thật, thật sự mưa rồi! Ông trời vô liêm sỉ, chọn đúng lúc lão tử muốn làm trò lãng mạn mà hạ mưa!! Ngọn núi lão tử đang muốn đi còn xa lắm đó! Kỳ Tuyên trong lòng ta khẽ thở dài: “Mưa rơi có vẻ nhanh, ven đường hình như có ngôi đình, trước tiên cứ xuống ngựa vào đình trú mưa cái đã”. Mưa lớn xối xả. Tuấn mã trong đình nhẹ nhàng phì phì mũi. Ta cỡi ngoại bào, che cho hấn ngăn gió thổi mưa bụi tấp vào người, gượng cười hai tiếng nói: “Xin, xin lỗi Kỳ Tuyên. Ta vốn là muốn mang người đến ngọn núi vùng ngoại ô có phong cảnh đẹp ngắm sao trời với trăng thanh gió mát, không nghĩ tới trời vậy mà lại mưa.....Ha ha..... Trách ta vận khí không tốt, tưởng rằng sẽ khiến người có thể vui vẻ hài lòng, không ngờ ngược lại làm người khổ sở bị mưa xối thế này.....”

Trời u ám không nhìn thấy vẻ mặt Kỳ Tuyên, một lát sau hấn bỗng nhiên nói khẽ: “Người mấy ngày trước cùng Phù Tiểu Hầu gia học cưỡi ngựa, hóa ra vì chuyện này”. Câu nói này mười phần nghe giống như đùa cợt, nhưng trong giọng nói của Kỳ Tuyên không hề có ý trêu chọc gì cả. Trên mặt lão tử không hiểu sao có chút nóng, vội ho một tiếng nói: “Thực ra.....” Chợt nhớ tới một chuyện, liền lấy trong tay áo ra một chiếc hộp nhỏ, lại ho khan một tiếng nói: “Ừm, Kỳ Tuyên, cái này.....” Thực ra ta định là ở trên đỉnh núi kia có trăng sáng treo cao ngàn sao lấp lánh nửa ôm Kỳ Tuyên, chờ bầu không khí thích hợp mới đưa hai tay chân thành mà dâng chiếc hộp, thâm tình nói vật này là ta tự tay chuẩn bị vì người, bây giờ móc ra cảm thấy không đủ niềm tin cho lắm. Kỳ Tuyên đưa tay nhận lấy, mở nắp hộp, lập tức cười nói: “Ra là huân hương (7). Hèn gì ta nói người hai ngày nay trên người tỏa mùi hương, hóa ra chính là cái này”. Da mặt lão tử càng ngày càng nóng: “Ta ta ta, ta làm mấy buổi tối mới hoàn thành được, vì nếu ta công khai làm thì người khác sẽ tưởng ta là nương nương khang mát, nên tự mình tìm cách làm, không biết mùi hương này người có thích hay không nữa.....”

Nương nương khang: Ý chỉ những động tác, hành vi của nam nhân bị nữ tính hóa, tựa như giống nữ nhân.

Nói tới vật này, nó dần vất chết lão tử cũng không sai, việc điều hương này chỉ có An vương là cao thủ, ta xin hấn đem về không ít nguyên liệu, đầu tiên tìm phương pháp làm, sau đó điều chế phối hương xay ra, phí không ít thời gian, mới làm ra được một hộp. Bùi Kỳ Tuyên trầm mặc không lên tiếng, không biết có phải là mùi hương không hợp không, ta kiên trì nhắm mắt nói tiếp: “Vì ta rất cuộc không biết người thích cái gì, nếu cứ vung tiền mà mua, thì tiền đó cũng là của Sài Dung chứ không phải của ta. Cho nên mới muốn tự tay làm cho người như thế. Có thể tự mình làm ra một thứ, chỉ cần nó đơn giản một chút, ta thấy huân hương người bình thường cũng hay dùng lắm. Nếu như cảm thấy để trong y phục không tốt, có thể để bên cạnh bồn cầu bớt chút mùi cũng được.....” Nói đến khúc này, tự nhiên có gì đó chặn lại, môi răng hòa quyện vô cùng mềm mại..... Ôi ôi, Kỳ Tuyên của ta, bất luận thế nào cũng là cực phẩm.

Mưa dần dần chuyển sang nhỏ lại rồi dừng, ta nhìn Kỳ Tuyên nói: “Về thôi, tranh thủ nếu không lại mưa tiếp thì khổ”. Kỳ Tuyên đứng dậy, bỗng nhiên nói: “Hộp huân hương này là An vương đưa cho?” Ta nói: “Phải, không lẽ có gì cần chú ý? Kỳ thực ta biết người thích hương hoa quế nhưng mà.....Ta tình cờ thấy có hương khác mùi cũng không tệ, cho nên cùng An vương nói, miễn là không phải hương hoa quế, thì hương gì cũng được”. Kỳ Tuyên không trả lời, một lát sau, bỗng cười khẽ một tiếng, khiến lão tử có chút lơ mơ, Kỳ Tuyên nói: “Không có gì, về thôi”. Ừm, chuyện sau khi trở về thế nào, đương nhiên ta sẽ không nói rõ

đầu.

Đợi đến hôm sau, ta từ phòng Kỳ Tuyên bước ra, ăn sáng, người gác cổng đến báo tin, Nhân vương đã tới. Nhân vương hôm nay không ôm theo gà yêu của hắn, phe phẩy quạt đi vào cửa, cười ám muội: “Lão Thất a, thấy người thần thanh khí爽, có phải hôm qua là ngày tốt mỹ cảnh vô hạn không?” Rồi bước đến gần ta, bỗng nhiên nhíu mày, dùng sức hít một hơi: “Trên người người có ngấm mùi hương nha.....Nghe nói người mấy ngày trước học cách phong nhã bào chế huân hương, chính là nó, Tích Kim Triều, ý cảnh tốt”. Quạt gỗ gõ vai ta, làm lão tử choáng váng: “Cái gì mà Tích Kim Triều, ý cảnh tốt gì chứ?” Nhân vương nói: “Xem ra người giả vờ hồ đồ, huân hương này của người không phải tên là Tích Kim Triều hay sao? Dùng Trầm Hương và Tứ Tiết Hoa Hương điều chế ra lại còn cho thêm Bạch Cát, có ý là nhìn hoa nở hằng năm mà lưu luyến hiện tại trước mắt”. A? Ra là được chú trọng đến như vậy ư?! Lão tử chỉ biết làm theo phương pháp An vương đưa, đem mấy thứ trắng đen vàng hồng ra mà trộn lẫn, cuối cùng cái mũi lão tử hoàn toàn tê dại, đến nỗi toàn cảnh vô vị. Không ngờ tới ta thật sự gặp trúng đại tướng! Khó trách hôm qua nhìn Kỳ Tuyên so với bình thường không giống, quả nhiên là cảm động rồi! Mẹ nó chứ, trình độ của An vương ghê gớm thật!

Gặp may, trộn tùm lum mà ra được thứ tốt!~v

Nhân vương vừa đi, ta lập tức thông thả bước vào vườn, Kỳ Tuyên đang đứng trên hành lang, ta đến nắm tay hắn, dùng âm thanh của cảm tính nói: “Kỳ Tuyên, người có biết, hộp hương hôm qua có hàm nghĩa gì không?” Kỳ Tuyên cong mắt lên nói: “Tích Kim Triều, tuế tuế hoa khai, kim triều tương tích”. Ta lập tức cười nói: “Không sai, lúc ta chế hương, một lòng tâm ý, đều gửi gắm vào ba chữ Tích Kim Triều này cả, nhìn ta và người sau này, cùng lưu luyến ngày hôm nay”. Kỳ Tuyên hai mắt trong trẻo, phong tình vô hạn: “Tâm ý của người, ta đương nhiên lĩnh hội. Người khen mẹ nó An vương trình độ thật ghê gớm, Nhân vương ở tiền sảnh chỉ giáo người nửa ngày, người cũng phải khen ngợi mẹ nó Nhân vương trình độ cũng ghê gớm không kém nữa chứ”. Da mặt lão tử bỗng nóng bừng, gượng gượng cười. Kỳ Tuyên quay đầu nhìn vào trong vườn, bỗng nhiên cũng nở nụ cười: “Có điều cái câu tuế tuế hoa khai, kim triều tương tích, đích thực là một câu hay. Ý cảnh cũng không tồi”.

Tuế tuế hoa khai kim triều tương tích: hằng năm nhìn hoa nở mà lưu luyến hiện tại trước mắt.

P.s: Được ba cái phiên ngoại, còn cái Hoán hồn ký hơi bị khó nhai! @@

(1) Du tạc lạc tử kê đây:

(2) Thư họa: Tranh chữ:

(3) (4) Vương Hi Chi là nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn trong lịch sử Trung Quốc. Ông được nhìn nhận không chỉ là danh nhân thời Đông Tấn mà trong cả lịch sử Trung Quốc. Còn Ngô Đạo Tử là họa sĩ lớn của Trung Quốc thời nhà Đường, người Dương Cù thuộc huyện Vũ, Hà Nam, Trung Quốc.

(5) Dịch Cân Kinh: diễn hình một trang thôi:

(6) Lục Mạch Thần Kiếm:

(7) Huân hươg: cái này nhiều loại lắm:

71. Chương 71: Hậu Ký

(Lời cuối sách của chị Phong)

Lần đầu tiên viết hậu ký, thập phần hưng phấn.

Hựu Nhất Xuân là trường thiên đầu tiên tôi viết trong đời, lúc viết không nghĩ đến có ngày sẽ hoàn thành, càng không nghĩ tới có thể được xuất bản ra sách. Cho nên khi nhà xuất bản SA nói cho tôi biết bản thảo đã được thông qua, một người không triển vọng như tôi đã lẹ nóng doanh tròng.

Vì vậy, vỗ tay, đầu tiên là muốn cảm tạ các vị nào đã mua sách cũng như nguyện ý xem thiên văn chương này. Cúi người, cảm ơn các vị ủng hộ! ^^

Còn phải cảm tạ trên mạng đã đăng nhiều kỳ thiên văn chương này của tôi cùng sự khích lệ của các vị đại nhân nữa, các vị đã không BS sai điều nông cạn chỉ biết nhìn xuống như tôi đây, mà còn đưa rất nhiều thiệp khuyến khích tôi.

BS là khinh bỉ. Ý chị là độc giả đã không khinh bỉ người ngốc nghếch nông cạn như chị mà còn ủng hộ chị nữa, nói kiểu khiêm tốn đó mà.

Hựu Nhất Xuân đơn thuần chỉ là vui vui viết chơi, đợi đến khi viết được kha khá mới phát hiện hóa ra viết tiểu bạch văn cũng không phải chuyện dễ dàng. Rất nhiều người đều hỏi tôi, đồng chí Mã Tiểu Đông đến cuối cùng có từng làm “thụ” lần nào chưa, cái đó.....Nhìn trời.....Vì lần đầu tiên dùng ngôi thứ nhất xưng Mã Tiểu Đông, loại người giống như đồng chí Mã Tiểu Đông cứ coi như anh đã từng làm “thụ” đi, nhưng như thế thì chắc gì anh sẽ thừa nhận. Hơn nữa, kỳ thực, (cười gượng) tôi là tôi cảm thấy loại người như Mã Tiểu Đông mà làm thụ thực sự quá có lỗi với chữ “thụ” mỹ hảo rồi Ha ha ha

Tiểu bạch văn là từ để nói những tiểu thuyết thông thường tình tiết đơn giản, không có soạn sẵn mở đầu diễn biến kết thúc, cho nên nhiều từ vô tình trùng lặp, khiến tiểu thuyết có vẻ dài, nhiều đoạn thường thấy trong phim, thiếu tính tưởng tượng, nội dung cạn bạch, thường thấy ở truyện online là chủ yếu.

Còn về vấn đề tình cảm ba vị công tử kia đối với Mã Tiểu Đông như thế nào, cùng với vấn đề chia đại phòng nhị phòng tam phòng nữa. Khụ khụ điều này có lẽ cũng không cần tại hạ giải thích, nhìn thấy đại nhân môn của đại kết cục các bạn nên tự mình hiểu rồi. Tô Diễm Chi, Bùi Kỳ Tuyên và Phù Khanh Thư, ba người này khi vừa thiết lập quan hệ đã xác định là rất tốt, lúc viết dự định là cứ theo thân phận bối cảnh cùng tính cách mà tiến hành thôi. Thế nhưng cũng có lúc nhân vật và tình tiết tác giả không thể chi phối được, khúc sau Mã Tiểu Đông dao bãi bất định cũng chính là do tôi dao bãi bất định đó Đắm đắm ngực

Dao bãi bất định: lập trường, tâm ý không vững. Anh Đông khúc sau đối mặt với ba người không biết làm sao cho phải vì đều thích cả ba người, cũng chính là do tác giả cũng không biết làm sao cho phải.

Đặc biệt là tâm tình của đồng chí tiểu Bùi, lúc viết đại kết cục tay tôi đánh chữ đều rất run, có phải hơi tàn nhẫn hay không.....(Bị đập bay, viết rồi thì cũng đừng giả vờ phỉ lời nói nhảm!) Bò lại, lấy hơi Cho nên ở phiên ngoại Hoán hồn ký, trọng điểm viết chính là tiểu Bùi Gào gào.

Còn muốn cảm tạ tranh của thâm thảo đại nhân PP. Bị mê hoặc vì con ngựa trong tranh minh họa trắng đen rồi, thật sự là mỹ nhân a a a

Ân, chuyện cuối cùng muốn nói, hi vọng cuốn sách này có thể đem lại tiếng cười và niềm vui cho các vị lúc rảnh rỗi, cảm tạ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huu-nhat-xuan>